Colecția

Iubiri de poveste

Anna Harrington

Pețitorul

SERIA „FRAȚII CARLISLE"

Fie că e vorba de afaceri sau de plăcere, Lord Robert Carlisle își atinge întotdeauna scopurile. Din dorința de a-și clădi un nume în lumea celor mai importanți comercianți din Londra, Robert acceptă propunerea lui Henry Winslow de a-i deveni partener la cea mai mare companie de comerț naval din Anglia. Pentru asta, trebuie să îndeplinească o condiție mai puțin obișnuită: să-i găsească un soț ispititoarei fiice a viitorului său asociat. Lucru deloc ușor, având în vedere că tânăra nu are zestre, nu-i pasă de etichetă și, mai ales, e hotărâtă să lupte pentru ceea ce consideră a fi de drept al ei. Mariah Winslow nu vrea să accepte jocul lui Robert și face tot posibilul pentru a-l împiedica să-și ducă la bun sfârșit planul de a deveni partener la compania tatălui ei. Cunoscută în rândurile aristocrației drept Diavolița din pricina caracterului ei năvalnic, Mariah devine cel mai aprig dușman al lui Robert, deși încearcă să nu cadă în plasa farmecelor râvnitului burlac, vestit pentru șirul lung de inimi zdrobite. Curând însă, Lord Carlisle este prins în mrejele frumoasei Diavolițe și regretă înțelegerea încheiată, fiind nevoit să aleagă între a cuceri inima celei care i-a răpit liniștea și a-și îndeplini ambiția de-o viață. Rămâne de văzut ce drum va alege fiecare din cei doi: dragostea sau rațiunea?

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria *Viața secretă a burlacilor* și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2607-3

9 786063 326073

As the Devil Dares
Anna Harrington

Ediție publicată prin înțelegere cu
Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pețitorul
Anna Harrington

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARRINGTON, ANNA
Pețitorul / Anna Harrington
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2607-3

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

Pețitorul

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

LITERA®
2018

Capitolul 1

O după-amiază foarte geroasă în Londra
Ianuarie 1823

– Presupun că preferi White, spuse Henry Winslow.

Privirea lui Robert Carlisle se plimbă de la fumul ce se înălța din vârful trabucului său la bărbatul care stătea lângă el, într-un fotoliu din piele, în fumoarul de la Brooks. În fața lor, focul ce trosnea încerca să alunge frigul iernii de dincolo de ferestrele mari, unde cerul cenușiu amenința din nou că avea să ningă.

– Prefer locul ăsta, cu adevărații conducători ai Angliei, spuse el nonșalant. Oameni de afaceri și negustori, comercianți și importatori – oamenii care fac Anglia să prospere.

– Bine zis! spuse Winslow și ridică paharul, gâfâind încet în timp ce luă o înghițitură.

Robert trase din trabuc înainte ca Winslow să îi observe zâmbetul satisfăcut. Adevărul era că prefera Boodle, unde jocurile de noroc necesitau mai multă pricepere, mizele erau mai mari, iar femeile cărora li se permitea să intre pe ușa din spate erau mai interesante. Dar fu bucuros să laude alegerea lui Henry Winslow, pentru că avea nevoie de el.

Mai degrabă, avea nevoie de Winslow Shipping and Trade.

Se lăsă pe spate în fotoliu și își puse picioarele, încălțate în cizme lungi, pe paravanul șemineului; avea aerul unui afacerist încrezător, când, de fapt, era groaznic de agitat. Așteptase timp de doi ani ocazia asta. Doi ani în care își asumase riscuri calculate pentru a-și clădi averea și legăturile, achiziționând acțiuni ale unor companii comerciale din India și Extremul Orient doar pentru a-și asigura prezența printre cei care conduceau licitațiile, cumpărând și vânzând depozite pline cu bunuri, pentru a-și face un nume printre negustori, toate acestea numai pentru a ajunge la acest moment. La o posibilă afacere cu cea mai mare societate comercială din Imperiul Britanic.

Al naibii să fie dacă avea să scape acea oportunitate!

Spuse cât de nonșalant putu:

– Am auzit că vă extindeți rutele de transport maritim.

– Ha! Winslow scutură scrumul trabucului pe podea. Unde ai auzit asta?

– Am legături bune.

De fapt, cele mai bune. Winslow știa asta, altfel nu l-ar fi invitat acolo.

– Și am mai auzit că vă căutați un partener care să vă ajute.

– Așa este. Ochii lui Winslow licăriră, apreciind franchețea lui Robert. Caut sânge proaspăt, care să dea energie companiei mele. Cineva cu hotărârea și ambiția de a-și face un nume.

Se ridică de pe scaun și merse lângă foc, luând vătraiul din alamă pentru a ațâța focul.

– Am o companie extraordinară și am nevoie de oameni extraordinari care să o conducă.

Robert zâmbi încordat. „Extraordinar, da."

Poate că Henry Winslow era un lăudăros arogant, dar, din postura de cel mai de succes afacerist din Anglia, avea tot dreptul să fie. Unicul proprietar al companiei Winslow Shipping and Trade, el era unul dintre puținii importatori care reușiseră să iasă din războaie mai bogat decât înainte. Totul se datora hotărârii, voinței de a-și risca fondurile și norocului chior. Un titan al bogăției și al puterii, Winslow nu avusese niciodată un partener, dar Robert studiase în detaliu compania și știa că el însuși era omul perfect pentru asta.

Iar acest parteneriat putea fi răspunsul la rugăciunile lui.

– Ofer o cotă limitată, după cum probabil înțelegi. Winslow își împinse pieptul în față – un gest mai degrabă de cuviință decât de mândrie. Puține acțiuni. Poate șapte procente.

Robert miji ochii. Era o cotă mult mai mică decât sperase el. Dar se putea descurca. Pentru moment.

– Nu ați avut niciodată nevoie de un partener. De ce acum?

Winslow privi focul cu ochi pierduți.

– Este nevoie de schimbări. Un om care nu recunoaște când este momentul să își adapteze strategiile ar putea la fel de bine să se retragă.

Zgândări buștenii cu vătraiul, ridicând scântei în aer, apoi continuă:

– Dar a venit momentul să fac acest lucru pentru... *fiicele mele.* Oftă greoi și clătină din cap. Cum poate asigura un om de afaceri o moștenire familiei lui când tot ce are sunt fiicele lui?

Robert nu răspunse. Pe propriul lui tată nu îl preocupaseră asemenea lucruri. În schimb, Richard Carlisle fusese preocupat de forța morală, munca grea și devotamentul față de familie; nu se gândise niciodată că fiica lui era mai puțin vrednică decât fiii săi. Cu toții erau copiii lui, la fel de capabili să îi câștige mândria părintească.

Iar Robert era hotărât să facă exact acest lucru. *Avea* să devină bărbatul cu care tatăl lui s-ar fi mândrit; și nu avea să permită să îi stea ceva în cale.

– Poate că una din ele se va căsători cu un gentleman pe care l-ați putea include apoi în afacere.

Spre binele lui, egoistul Robert se rugă ca ambele moștenitoare Winslow să fie fete bătrâne știrbe și chele, trecute bine de 30 de ani, fără vreo șansă de a se căsători cu parveniți ambițioși, care i-ar putea fura această oportunitate.

– Nu, fără rude în afacerea mea, bâigui Winslow în timp ce puse vătraiul la loc, apoi își scutură mâinile de cenușă. Tu nu îmi cunoști fiicele, nu-i așa, Carlisle?

Robert încuviință din cap. Femeile care îi țineau lui companie tindeau să fie mai degrabă văduve, decât fiice celibatare ale negustorilor.

– Mă tem că reputația lor spune totul, spuse Winslow, împreunându-și mâinile la spate și privind îndârjit spre flăcări, cu burta rotundă ieșind în afară. Mama lor a murit când erau mici, aveau doar opt și zece ani. Presupun că ar fi trebuit să le găsesc o mamă vitregă, care să le crească și să le transforme în domnișoare cuviincioase, așa cum își dorea răposata mea soție. Dar afacerea avea nevoie de toată atenția mea și de-abia am avut timp să găsesc o guvernantă potrivită, darămite o soție. Făcu o pauză, apoi recunoscu: Și, ca să fiu sincer, o parte din mine nu voia. M-aș fi simțit de parcă aș fi încercat să o înlocuiesc pe draga mea Margaret.

Robert înțelegea prea bine acel motiv. Din aceeași cauză, nici mama lui nu avea să se recăsătorească vreodată.

– Dar acum, când mă uit la fiicele mele... Winslow oftă îndelung și trist. Regret această decizie.

– Ambele sunt pregătite pentru sezonul de măritiș? întrebă curios Robert.

Se aștepta la conversație politicoasă. În plus, era important să îl cunoască mai bine pe Winslow, pentru a nu avea surprize mai târziu.

– Da. Răspunsul monosilabic fu însoțit de o expresie tristă. Dar sunt la al șaptelea și la al cincilea sezon și mă tem că este prea târziu.

Robert clipi uluit. Al cincilea și al *șaptelea?* Dumnezeule mare! El nu auzise niciodată de vreo tânără lady care să aibă nevoie de atât de multe sezoane pentru a-și găsi un soț. Mai ales dacă erau moștenitoare. Chiar dacă cele două fete aveau câte două capete, Robert nu își putea imagina de ce vânătorii de averi nu dădeau buzna în casa omului ca să ajungă la ele.

– Frații dumitale nu s-au căsătorit amândoi anul trecut? întrebă Winslow, știind la fel de bine ca toți bărbații din Mayfair că frații Carlisle cedaseră unul câte unul. Robert era ultimul rămas dintre cei trei frați care cândva fuseseră considerați blestemul mamelor de pretutindeni.

– Ba da. „Și fie ca Dumnezeu să le odihnească sufletele de burlaci."

Dar amândoi păreau destul de fericiți. Mai ales Sebastian, care era mai relaxat decât fusese ani întregi, lucru care se datora în totalitate soției lui, Miranda. Cu siguranță, nu era ducesa perfectă, deși se dovedise a fi perfectă pentru Sebastian – nu avea nimic din ce își dorea el de la o soție, dar îi oferea tot ce își dorea de la o femeie. Fratele lui trecuse bucuros de partea inamicului, curtând-o ca un cățeluș îndrăgostit. Atenția cu care o copleșea era acum și mai mare, pentru că Miranda rămăsese însărcinată.

Fratele lui mai mic, Quinton, era puțin mai bine. Soția lui, Annabelle, îl implicase până peste cap în gestionarea arendelor, în proiecte de îmbunătățire a fermei, în îngrijirea animalelor și a recoltelor, iar Quinton nu fusese niciodată mai concentrat asupra viitorului său și se simțea fericit alături de o femeie care era mai mult decât perechea potrivită pentru el în privința inteligenței și șarmului.

– Ai de gând să îi urmezi, Carlisle? întrebă Winslow, acceptând o nouă băutură de la chelner.

Punându-și trabucul între dinți, Robert clătină ferm din cap.

– Nu am nici un motiv să mă grăbesc să ajung în captivitate.

Totuși, mama lui avea alte gânduri. Elizabeth Carlisle nu își mai încăpea în piele de bucurie datorită faptului că trei dintre copiii ei aveau căsnicii fericite, că avea deja doi nepoți și încă unul era pe drum – ceea ce însemna că era hotărâtă să atragă aceeași fericire conjugală și în viața lui Robert. Chiar dacă pe el asta l-ar termina.

Robert își iubea tare mult mama. Dar, deși ar fi făcut orice ca să o știe fericită, trăgea linie când era vorba de însurătoare. La fel cum nu accepta niciodată să intre într-o afacere proastă, Robert nu avea nici o intenție să intre într-o căsnicie. Mai ales de când ajunsese

să creadă că o căsnicie era, pur și simplu, o altă afacere, negociată și întocmită printr-un contract. O afacere din care un bărbat nu putea ieși dacă lucrurile mergeau prost.

– Nu ai curtat-o pe fiica generalului Morgan sezonul trecut? întrebă Winslow.

Se părea că Robert nu era singurul care se pregătise pentru această întâlnire.

– Ba da, recunoscu el, puțin trist. Dar am căzut de comun acord să ne despărțim.

Era mai bine pentru amândoi că o luaseră pe drumuri separate. Diana fusese apoi curtată de fiul cel mic al ducelui de Wembly, iar Robert își dăduse seama că el prefera să rămână burlac. Perioada în care îi făcuse curte se încheiase fără ranchiună, cei doi rămânând prieteni apropiați. O situație care lui îi convenea, întrucât nu avea chef să se înfrunte într-un duel cu pistoale cu fratele ei, Garrett, la răsăritul soarelui.

– Fiți convins că nu îmi stă gândul la căsătorie în viitor și că toată atenția mea va fi acordată companiei. Robert înlocui paharul gol cu unul plin pe care i-l oferi chelnerul, apoi explică: La urma urmei, am avut marele noroc de a fi al doilea născut.

Winslow izbucni într-un râs zgomotos, atrăgând privirea iritată a lui Lord Daubney, care stătea într-un colț, citind *Times*.

– Al doilea născut, cu un frate mai mare care are o căsnicie fericită – *foarte* fericită, dacă înțelegeți, clarifică el. Aluzia îi smulse lui Winslow un alt hohot de râs. Sunt un bărbat care nu este în pericolul de a deveni moștenitor – așadar, nici în pericolul de a avea nevoie de o soție.

Dar *era* un bărbat cu o nevoie disperată de un parteneriat. În mod special cu această companie. Interesele de afaceri ale Winslow Shipping făceau înconjurul lumii, compania având acțiuni în India, Extremul Orient și în Americi. Fiind deja cea mai mare companie individuală din imperiu, avea potențialul de a crește exponențial în următoarele decenii. Să obțină un parteneriat cu această societate ar fi fost ca și cum ar fi găsit legendara lână de aur. Cea mai bună oportunitate pentru cea mai bună afacere.

Și cea mai bună cale de a dovedi, în memoria tatălui său, că era demn de numele Carlisle. Orice altceva mai puțin decât atât ar fi fost un eșec.

Acesta era unul dintre motivele pentru care nu dezvăluise familiei planurile legate de acest parteneriat. Ei erau deja neliniștiți din pricina faptului că Robert alesese afacerile drept drum în viață, în loc să ia în calcul pozițiile obișnuite disponibile celui de-al doilea născut. Dar lui nu îi plăceau dreptul și medicina, îi lipsea disciplina necesară pentru o carieră militară și nu avea forța morală pentru una bisericească, nefiind cuprins de dorința de a pune capăt vieților oamenilor sau de a le salva sufletele.

Desigur, celălalt motiv pentru care nu le spusese era că ei încă îl învinuiau pentru moartea lui Richard Carlisle. Robert știa asta. Pentru că și el continua să se învinuiască.

Alungând sentimentul de vină pricinuit de acea noapte groaznică din urmă cu doi ani, Robert se aplecă înainte, dornic să discute termenii finali.

– Așadar, vă gândiți să...

Afară se porni o hărmălaie. Strigăte furioase însoțeau ropotele zgomotoase de copite ce se apropiau năvalnic pe strada pavată.

– Ce Dumnezeu? zise Winslow încruntat și se îndreptă spre fereastra înaltă.

Robert se ridică și el de pe fotoliu pentru a i se alătura, aruncând în foc mucul trabucului. Lord Daubney își scăpă ziarul, renunțând să-l mai citească, și se grăbi spre grupul de bărbați adunați la fereastră pentru a asista la spectacolul din stradă.

– Un faeton condus de o femeie? întrebă uluit Daubney.

– Pe strada St. James!

Administratorul clubului era îngrozit.

– Aceea nu este o femeie, îi corectă un alt gentleman, dând dezaprobator din cap. Aceea este Diavolița.

Robert privi caii cum goneau. Cu siguranță, aceea era Diavolița.

El nu vorbise niciodată cu femeia poreclită astfel, nici nu dăduse vreodată ochii cu ea, cunoscând-o doar din bârfe. Dar *trebuia* să fie ea. Nici o altă lady nu ar fi îndrăznit să facă un asemenea lucru, în afară de ea, femeia faimoasă căreia îi făcea plăcere să scandalizeze mulțimea cumpătată din înalta societate. Iar judecând după înfățișarea ei, femeia se dovedise a fi la fel de frumoasă și necuviincioasă precum pretindeau bârfele. Dacă ar fi fost la un bal, frumusețea sălbatică ar fi pus pe jar gentlemenii, care s-ar fi luptat pentru atenția ei precum câinii. Dar aici, pe strada care găzduia cele mai exclusiviste cluburi de gentlemeni din Londra și unde o femeie respectabilă nu ar fi

îndrăznit niciodată să pună piciorul fără un însoțitor de sex masculin, toți făceau glume răutăcioase la adresa ei.

Robert nu se putu abține să nu zâmbească admirativ, deși știa prea bine ce zvonuri s-ar fi răspândit din pricina unui asemenea act scandalos.

– Și de aceea fiica mea este la al șaptelea sezon, bombăni Winslow în barbă, în timp ce restul bărbaților se întoarseră la locurile lor după ce se stinse toată agitația.

– Poftim?

– Carlisle, aceea este fiica mea Mariah, îi explică Winslow îndreptându-și umerii apăsați de umilința pe care o simțise când plecase de la fereastră.

– *Diavolița?* exclamă Robert uluit, înainte de a se gândi.

Mintea îi goni sălbatic, încercând să își amintească numele femeii. Apoi îl izbi... Mariah Winslow! Winslow Shipping and Trade. *Dumnezeule!*

Winslow își țuguie buzele, părând jignit mai puțin de epitetul cu care bârfele o stigmatizaseră decât de însăși fiica lui.

– Lângă ea era sora ei, Evelyn, care este la fel de hotărâtă să se bălăcească în noroiul scandalului.

Cu siguranță, acest lucru explica toate acele sezoane încheiate fără vreo cerere în căsătorie și, judecând după această ultimă poznă, nu avea să se ivească vreuna nici în acest an. Dacă frații Carlisle fuseseră năpasta din Mayfair, cele două surori erau echivalentul lor feminin. Două tinere care reușeau, cumva, să fie atât de nerespectuoase, încât să își distrugă complet reputațiile.

– I-am promis mamei lor pe patul de moarte că o să fac doamne cuviincioase din ele, dar am dat greș, se plânse Winslow, încruntându-se. Mai ales cu Mariah. Nu este deloc interesată de evenimentele sociale sau de gospodărirea casei, de modă sau de flori... Winslow dădu resemnat din mână și continuă: În schimb, ar prefera să lucreze la birourile din porturi, petrecându-și timpul cu docherii și marinarii sau irosindu-și alocația pe derbedei.

Robert îl înțelegea pe bărbat, dar nu se putu abține să nu simtă o oarecare admirație pentru fiicele acestuia. În mod sigur, nu făceau parte din categoria acelor doamne plictisitoare care urmau regulile sufocante ale pieței măritișului asemenea mieilor duși la tăiere. Ar trebui să se considere norocoase că scăpaseră de lațurile domesticității cu care societatea își înlănțuia tinerele, care nu trebuiau să

facă nimic altceva în viață, decât să găzduiască petreceri, să dea naștere moștenitorilor și să se retragă tăcute la țară, cu broderiile și picturile lor.

– Mariah are nevoie de un soț care să îi redea feminitatea, bombăni Winslow, frecându-și ceafa încordată. Dar eu nu am nici o rudă de sex feminin în societate care să îi facă recomandări, așa că nu există nici o șansă să apară pețitori potriviți pentru ea.

Robert duse paharul la buze și murmură sec:

– Ce păcat!

Era greu să îl compătimească pe bărbat când fiicele lui practic radiau în timp ce goneau libere cu trăsura pe stradă.

Winslow îl fixă cu o privire dură pe Robert.

– Dar *tu* ai.

Robert aproape se înecă sorbind din coniac.

– *Poftim?*

– Am nevoie de un partener cu legături în înalta societate și cu îndrăzneala de a le folosi, spuse Winslow cu sinceritate, dând toate cărțile pe față. Apelează la rudele tale ca să o îndrume pe Mariah în acest sezon și îți voi garanta parteneriatul. O cotă de douăzeci de procente este a ta dacă un gentleman respectabil face o cerere până în ultima zi a sezonului.

Robert îl privi cu gura căscată. Omul era nebun! Și vorbea foarte serios.

– Parteneriatul în schimbul căsătoriei fiicei dumitale? bolborosi Robert, repetând cuvintele lui Winslow pentru a se asigura că îl înțelesese.

Winslow încuviință scurt din cap, frustrarea simțindu-se în fiecare milimetru din corpul său.

Robert îl privi fix, nevenindu-i să creadă. Oferta era absurdă. Un test pentru a-și dovedi abilitățile nu era ieșit din comun, dar *asta?* Dumnezeule mare!

– Cred că s-a produs o greșeală, spuse el tărăgănat, forțându-se să zâmbească și dându-și toată silința să nu își trădeze supărarea. Chiar și acum, cu parteneriatul pe masă – trebuia doar să se întindă și să îl ia –, Robert simți cum oportunitatea îi scapă printre degete. Mă confundați cu o mamă pețitoare.

Winslow clătină din cap.

– Acest comportament al lui Mariah trebuie să înceteze, pentru binele ei și pentru că eu am ajuns la capătul puterilor. Să își găsească

un soț este cea mai bună cale de a se salva. Îl țintui pe Robert cu o privire aspră. Iar tu ești bărbatul potrivit să îi găsească unul.

Aceasta nu era deloc modalitatea în care Robert voia să se afirme. Totuși, era tentantă. *Foarte* tentantă. Mai ales când Winslow punea problema în acest fel.

Fără îndoială, Mariah Winslow nu ar găsi un soț bun fără ajutor, iar Robert ar face același lucru pe care alți bărbați îl făceau pentru rudele lor de sex feminin de secole întregi – i-ar asigura o căsătorie avantajoasă. Și, da, ar salva-o de ea însăși. Dacă femeia nu renunța la acel comportament, să rămână fată bătrână avea să fie ultima ei grijă, întrucât poznele ei urmau să o transforme într-o paria a societății. Robert cunoscuse femei ale căror vieți fuseseră distruse din motive mai puțin scandaloase. Era păcat dacă i se întâmpla așa ceva Diavoliței.

O căsătorie necesară pentru ea, un parteneriat pentru el... Robert era un prost dacă asculta glasul conștiinței. Totuși, îl măcina gândul că ar depăși limitele în împlinirea scopurilor lui.

– Șapte luni pentru a asigura un pețitor potrivit nu mi se pare o perioadă nerezonabilă pentru un bărbat cu legăturile tale, îl provocă Winslow, interpretându-i greșit ezitarea. *Dacă* ai, într-adevăr, legăturile cu care te lauzi.

Robert miji ochii.

– Fiți sigur că le am.

– Atunci vino pe la noi mâine, la ora unsprezece, și vei avea șansa să dovedești acest lucru.

Fără îndoială, Robert Carlisle putea face față acestei provocări. Cu ușurință. La urma urmei, poate că fiica lui Winslow era Diavolița, dar era și moștenitoarea unui afacerist bogat, de o frumusețe nemăsurată. Iar el o avea pe mama lui să îl ajute, o ducesă văduvă care ar fi vrut ceva mai interesant de făcut în acest sezon, decât să participe la aceleași evenimente plictisitoare. Câteva baluri și ceaiuri, câteva rochii noi și până și Mariah Winslow avea să primească o ofertă până în martie. Aprilie, cel târziu. Parteneriatul avea să fie al lui, iar Robert urma să dovedească, în sfârșit, că era demn de numele Carlisle.

– De acord, spuse Robert. Nu vă voi dezamăgi.

Winslow ridică neîncrezător din sprâncene, chiar în timp ce bărbații își strânseră mâinile.

Dar Robert era încrezător atât în sine, cât și în abilitățile de pețitoare ale mamei sale. La urma urmei, dacă Sebastian și Quinton fuseseră convinși să se căsătorească la distanță de doar trei luni unul de celălalt, cât de greu putea fi să mărite Diavolița până la sfârșitul sezonului?

Capitolul 2

Mariah Winslow își lipi urechea de ușa biroului, dar nu auzi nimic din conversația pe care tatăl ei o purta cu sora sa. Sau, mai degrabă, din muștruluiala pe care i-o aplica bietei Evelyn. Oftând, Mariah se trânti în fotoliul din hol și își așteptă rândul.

Încă o dimineață, încă o pedeapsă de la *papa*... la fel de previzibil precum fluxul pe Tamisa. În ultima vreme, avu impresia că așa își petreceau toate diminețile – *papa* le cerea să se comporte ca niște domnișoare cuviincioase, iar ele promiteau că aveau să se potolească, dar nu regretau deloc greșelile făcute în societate.

Totuși, de data aceasta, Mariah se temea că ea și Evie merseseră prea departe.

Fără îndoială, să gonească în faetonul lui Hugh Whitby pe strada St. James păruse o idee bună la momentul respectiv. Avea să fie ceva îndrăzneț și cutezător, o asigurase Evie, care să le anime inimile și să alunge plictiseala unei amiezi de iarnă. „Să facem ceva care să ne facă să ne simțim vii", o rugase Evie. Mariah o iubea nespus pe sora ei și i se părea greu să îi refuze ceva. Mai ales că știa cât de mult o afecta încă moartea mamei lor, chiar și după cincisprezece ani. Și, cu siguranță, nu avea cum să o refuze, iar asta din pricina spiritului ei aventurier, care era de-a dreptul molipsitor. Așadar, cum ar fi putut să refuze? La urma urmei, dacă Mariah nu ar fi însoțit-o, Dumnezeu știe în ce belea ar fi intrat sora ei mai mică. Așa că acceptase și porniseră într-o aventură nebunească, lucru ce se dovedise a fi la fel de palpitant pe cât prezisese Evie.

Cu toate acestea, Mariah nu s-ar fi iertat niciodată dacă Evelyn ar fi fost serios pedepsită de *papa* pentru că făcuse ceva la care și ea fusese părtașă.

Să provoace limitele decenței era una, dar să meargă prea departe era altceva, fiindcă urmau consecințe groaznice. Evie putea fi trimisă de acasă, cel mai probabil înapoi la Școala pentru Educație și Eleganță a Tinerelor aparținând domnișoarei Pettigrew, care părea populată mai degrabă de fiice scandaloase, ale căror familii le voiau exilate până în Cornwall, decât de tinere care voiau să se cizeleze. Cum ar suporta Mariah să rămână aici, în Londra, fără sora ei, mai ales când *papa* abia dacă petrecea timp cu ea în ultima vreme, cu excepția momentelor în care o pedepsea pentru comportamentul nedemn de o lady?

Lucrurile nu fuseseră întotdeauna așa. Existase o vreme când Mariah fusese umbra lui constantă, urmându-l la docuri și petrecând mai mult timp la oficiile de livrări decât acasă. Dar apoi el o trimisese la școală, iar când ea se întorsese, totul se schimbase. Deși Mariah încă voia să petreacă timp cu el, *papa* hotărâse că ea trebuia să ducă viața unei lady elegante. Iar domnișoarele onorabile nu se implicau în afaceri.

Tocmai din acest motiv lui Mariah nu îi păsa câtuși de puțin de dorința lui de a deveni o lady. Ce își dorea ea – ce își dorise *dintotdeauna* – era un parteneriat real la Winslow Shipping. Și era hotărâtă să îl obțină.

Ușa biroului se deschise, iar Evelyn ieși pe hol, părând să nu regrete nimic, ca întotdeauna.

Mariah sări în picioare.

– Este teribil de furios?

– Ar trebui să încep să îmi fac bagajul pentru școala domnișoarei Pettigrew, răspunse cu nonșalanță Evie, repetând cuvintele lui *papa*.

Un zâmbet cu subînțeles se așternu pe chipul lui Mariah.

– Veșnicele amenințări?

Încruntându-se, Evie încuviință din cap. Apoi luă mâinile lui Mariah într-ale sale, îngrijorarea întunecându-i chipul.

– Îmi pare tare rău, Mariah! *Papa* te învinuiește pe tine.

Desigur că o învinuia pe ea. Dar nu greșea în totalitate. Fiind sora mai mare, nu era responsabilitatea ei să o protejeze pe Evie?

Buzele lui Evie tremurară de vinovăție.

– De data asta, a spus că te va pedepsi. *Serios!*

– Este în regulă. Strânse mâinile lui Evie pentru a o liniști. Ce poate să îmi facă? Sunt prea mare ca să mă mai pună pe genunchi și să mă bată.

Cel mai probabil, *papa* avea să îi interzică să mai calce pe la Școala Gatewell din St. Katharine în următoarele două săptămâni; acolo își petrecea ea cea mai mare parte din timp și acelui loc își dona alocația pentru a-l menține deschis, pentru a-i păstra pe profesori în sălile de clasă și pentru a asigura mâncarea pentru copiii înfometați. Cât de mult iubea St. Katharine! Era aceeași parohie în care se născuse și crescuse mama ei. Erau aceleași străzi înguste și șerpuitoare pe care Mariah se plimbase adesea de mână cu mama ei când era mică. De fiecare dată când mergea pe acele străzi, simțea că exista o legătură cu mama ei. Trecuse atât de mult timp de când murise, încât Mariah nu își mai putea aminti cum arăta, știindu-i trăsăturile frumoase doar din portretul din biroul lui *papa*. Dar în St. Katharine și-o putea aminti clar, de parcă încă s-ar fi plimbat împreună cu ea.

Fără îndoială, lui Mariah nu îi plăcea să fie ținută departe de școală, dar asta ar fi fost o pedeapsă potrivită atât pentru ea, cât și pentru Whitby, care o însoțea la școală și căruia îi lipsea ajutorul ei. La urma urmei, el era complice, pentru că le lăsase pe cele două surori să meargă cu faetonul lui.

– Mariah, e rândul tău! strigă tatăl ei.

– Baftă!

Evie o sărută pe obraz, apoi merse grăbită în camera ei, așa cum făcea de fiecare dată după aceste discuții matinale cu tatăl lor. Își făcea bagajele pentru Cornwall, apoi pedeapsa îi era suspendată la cină, când *papa* se răzgândea întotdeauna.

Trăgând adânc aer în piept, Mariah intră în biroul tatălui ei și se opri în fața mesei masive de scris. Plină de remușcări, își împreună mâinile și așteptă dojana devenită deja un ritual.

– De data asta, draga mea, ai mers prea departe.

Mariah rezistă tentației de a-și da ochii peste cap.

Papa nu ar fi certat-o atât de mult dacă ea ar fi fost băiat. Nu... El nu și-ar fi încăput în piele de mândrie că fiul lui poseda abilitățile celor mai buni birjari ai micii aristocrații. Pe de altă parte, dacă el ar fi tratat-o cu același respect pe care i l-ar fi arătat unui fiu, Mariah ar fi fost prea ocupată cu afacerea pentru a mai căuta modalități de a anima după-amiezile plictisitoare.

Mariah simți gustul amar al frustrării. La 25 de ani, ea ar fi trebuit să fie deja partener la compania tatălui ei, îndeplinindu-și visul pe care îl avusese încă de când era o copilă – să aibă un rol important în conducerea afacerii familiei. Să participe la schimburile

comerciale, care reprezentau o parte atât de importantă din lumea tatălui ei și care încă o țineau aproape de răposata ei mamă, chiar dacă doar tangențial. În schimb, el o vedea ca pe o domnișoară care trebuia să se îmbrace în blănuri și mătăsuri, la fel ca o păpușă, și care trebuia să își irosească zilele la ceaiuri dansante stupide și la baluri plictisitoare.

Dar Mariah nu era așa – nu fusese niciodată. Tatăl ei trebuia să își dea seama de acest lucru dintr-o singură privire atentă.

Totuși, zilele acelea, *papa* nu o *vedea* cu adevărat. Numai dacă ea stătea în fața lui, primindu-și mustrarea. Ca în acel moment. Dar, în loc să îi atragă atenția tatălui ei, comportamentul lui Mariah era perceput ca un simplu act de răzvrătire.

El clătină din cap.

– Un faeton pe strada St. James.

– L-am condus bine, ripostă ea. Nu poți nega.

– Da, l-ai condus bine.

Pentru o clipă, Mariah avu impresia că văzu un licăr de mândrie în ochii lui.

– Dar nu ești un concurent la curse, continuă *papa*. Ești o tânără lady, dintr-o familie respectată...

Mariah se bosumflă. Nu, la urma urmei, nu fusese un licăr de mândrie în ochii tatălui ei.

– ... care s-a dat în spectacol într-un mod scandalos, gonind pe St. James...

– Nu m-am *dat în spectacol*, îl corectă ea ferm, dar fără să ridice glasul.

Dumnezeule! El o făcea să pară o actriță care se etala țanțoșă la Covent Garden.

– ... riscându-și atât viața ei, cât și pe a surorii sale, pe lângă faptul că asta le distruge reputația, continuă *papa*.

– Nu ne-am distrus reputația.

Acesta era un lucru de care avea mereu grijă. Indiferent cât de îndrăznețe erau poznele ei, Mariah era întotdeauna la limita care separa faptele ce stârneau bârfe nevinovate de acțiunile ce aduceau pieirea. La urma urmei, ei nu îi păsa de cei care o bârfeau pe la spate – puteau să o facă oricât voiau; de parcă Mariah nu știa că era bârfită. De parcă nu știa că fusese poreclită Diavolița. Nu dădea doi bani pe ce credeau băgăcioșii aceia despre ea.

Dar distrugerea reputației ei însemna, probabil, distrugerea reputației afacerii, iar ea nu ar face *niciodată* ceva care să facă rău companiei Winslow Shipping. O iubea la fel de mult ca tatăl ei și își dorea mai mult decât orice să lucreze cot la cot cu el, pentru a lăsa o afacere prosperă următoarei generații Winslow, care avea să ducă mai departe compania pe care o înființase bunicul ei. Nu, Mariah nu își făcea iluzii că avea să conducă afacerea. Fiind femeie, nu putea să facă vreodată acest lucru. Dar, fără îndoială, îi stătea în putere să fie partener, unul care să supravegheze activitățile zilnice. Iar atunci chiar ar fi o afacere de familie din toate punctele de vedere!

Numai dacă *papa* ar fi lăsat-o vreodată.

– Dacă vei continua să te comporți ca o creatură sălbatică, fără să înțelegi care e poziția ta în societate, continuă *papa,* exasperarea simțindu-se în glasul lui, cum te aștepți să găsești vreodată un soț respectabil?

Mariah rezistă tentației de a răspunde că ea spera să găsească un soț *nerespectabil,* știind că un asemenea comentariu ar trimite-o înapoi la școala domnișoarei Pettigrew, împreună cu Evie.

– Cum te aștepți să primești vreo invitație în sezonul ce urmează dacă te comporți astfel? întrebă el pe un ton care nu lăsa loc de vreun răspuns. O lady din lumea bună nu ar invita niciodată pe cineva care nu se poate controla la serata sa.

Of, la naiba cu invitațiile din înalta societate! *Ultimul* loc unde își dorea Mariah să fie era un bal plictisitor. Dacă societatea o exila complet, ei de ce i-ar păsa... sau de ce ar observa? La urma urmei, nu era ca și cum aristocrația ar fi dat năvală în foaier cu cărți de vizită sau invitații în primul rând. Nu când membrii aristocrației priveau familia Winslow ca pe nimic mai mult decât niște orășeni parveniți în rândurile lor sfinte. Deși aristocrații nu puteau ignora importanța companiei sau a bogăției familiei ei, fără îndoială că o puteau ignora pe *ea*. Și o făceau.

La urma urmei, aceasta era partea din discursul lui *papa* pe care Mariah o știa pe de rost, era același discurs pe care, în ultima vreme, el părea să îl rostească cel puțin o dată pe săptămână și din ce în ce mai frecvent pe măsură ce noul sezon londonez se apropia. Încă un sezon în care tatăl ei spera că ea avea să se aventureze, în cele din urmă, în apele neexplorate ale societății și să reușească în viață; ideal era să pună mâna pe un soț strașnic în acest proces. Însă lui Mariah

nici că îi păsa. Iar această ruptură dintre ea și tatăl ei părea să se adâncească din ce în ce mai mult pe măsură ce sezonul se apropia.

Aceasta nu fusese o problemă înainte de a fi trimisă la domnișoara Pettigrew, unde primise o educație aleasă, presupunând că tot ce își dorea Mariah era să știe cum să găzduiască petreceri, să picteze în acuarelă și să cânte la pian. Ea însă își asumase riscul de a-și oferi o educație adevărată, cu ajutorul unor profesori plătiți în secret să ignore lecțiile frivole pregătite pentru ziua respectivă și să o învețe, în schimb, lucruri utile. Rezultatul fusese o educație care o pregătise pentru succesul în afaceri. Și o lipsă clară a talentului de a cânta la pian.

Dar *papa* refuza să ia în calcul ideea ca ea să lucreze cu el. Tot ce voia el să știe era cum plănuia Mariah să își petreacă sezonul, când avea să se mărite și să îi ofere nepoți. De fiecare dată când ea sosea la biroul lui pentru a-i face o surpriză, pentru a se apuca de muncă și a-i arăta tatălui ei cât de capabilă era, el îi spunea imediat că docurile nu erau un loc potrivit pentru o lady și o trimitea acasă.

Drept urmare, toamna trecută, Mariah se hotărâse să îi dovedească tatălui ei că era mai mult decât o domnișoară fără minte. Să îi demonstreze, în sfârșit, că era în stare să facă mai multe lucruri, nu doar să devină o lady perfectă pentru înalta societate. Să îi arate cât de importantă era afacerea pentru ea.

Iar până acum...

– Mariah, te faci de râs și pe tine, și familia asta.

Lucrurile nu mergeau bine. În ritmul acesta, *papa* nu avea să îi ofere niciodată parteneriatul la care visa ea.

Cu toate acestea, el nu îl oferise altcuiva din afara familiei. Lui Mariah îi dădea speranță acest lucru. Asta însemna că *papa* înțelegea că persoana mai potrivită pentru a conduce Winslow Shipping and Trade era o Winslow. Pentru Mariah, compania reprezenta mult mai mult decât o afacere. Era sufletul ei, era una dintre puținele legături pe care le mai avea cu vremurile fericite de dinainte să îi moară mama. În mod sigur, *papa* începea să își dea seama de acest lucru.

Dacă nu... Ei bine, atunci Mariah avea să îl obosească până când el avea să se predea. La urma urmei, asediul funcționase foarte bine în cazul castelelor medievale în timp de război. Iar ea nu își putea închipui o relicvă mai medievală decât Henry Winslow.

– Așa că am decis să fac niște schimbări.

Mariah îl privi uimită. *Asta* era ceva nou.

De obicei, aceasta era partea din discurs în care el o amenința cu retragerea alocației, cu închiderea în camera ei în următoarele două săptămâni, cu trimiterea la o mănăstire, deși ei erau devotați Bisericii Anglicane...

Dar, de data asta, *papa* nu mai rosti amenințări deșarte. De data asta, el o privi lung, dincolo de masa de scris, cu același licăr în ochi pe care îl avea când înfrunta rivali în afaceri.

– Te-am tot ascultat în ultimele luni, îi spuse el, când mi-ai spus că firma are nevoie de sânge proaspăt. Că avem nevoie de o nouă generație, care să ne ducă spre viitor.

– Da?

Speranța o făcu să se înfioare. De-abia îi venea să creadă!

– Și am hotărât că ai dreptate. Este nevoie de schimbări, unele care să fie folositoare companiei în timp ce respectăm ceea ce își dorea mama ta. *Papa* porni spre ușă. Vino cu mine!

El ieși din birou cu pași mari. Mariah își potrivi ritmul pentru a ține pasul cu el, însă avu senzația că zboară! Picioarele ei de-abia atingeau covorul persan de pe podea, de bucurie că avea, în sfârșit – *în sfârșit!* – această oportunitate.

– Am o mulțime de idei grozave pe care vreau să ți le prezint, spuse ea grăbită, abia reușind să respire, cuprinsă de entuziasmul copleșitor care zvâcnea prin ea. Aceeași bucurie palpitantă pe care o simțise când condusese faetonul – nu, mult mai mare!

– Desigur. El îi ignoră comentariul fluturându-și mâna în timp ce urcau treptele din marmură. Totuși, mai întâi aș vrea să cunoști un asociat în afaceri.

– Poftim? Mariah deveni confuză în timp ce îl urmă pe coridor, spre salon. Pe cine?

Dar ei nici nu-i păsa! În acel moment, nu voia să cunoască pe nimeni. Nu când pieptul îi exploda de bucurie. În schimb, voia să țopăie și să danseze până la sediul companiei de pe Wapping High Street și...

Papa zâmbi mândru.

– Pe bărbatul pe care l-am ales să-mi fie partener.

Mariah încremeni, iar lumea ei se nărui. Un partener? Era imposibil... Pur și simplu, *nu* era adevărat! Un *partener*...

Dar nu ea.

Copleșită, rămasă fără cuvinte și nevenindu-i să creadă, Mariah se simțea neputincioasă; nu putea face nimic altceva decât să stea în pragul ușii și să își privească tatăl traversând salonul pentru a-l întâmpina pe bărbatul care aștepta acolo. Deznădăjduită, Mariah simți că lacrimile îi încețoșează privirea și se forță să respire în timp ce coșmarul se prăbuși peste ea, iar amorțeala lăsă treptat loc dezolării copleșitoare. Și durerii. Aceeași durere îngrozitoare pe care o simțise când îi murise mama.

– Carlisle. Tatăl ei strânse entuziasmat mâna bărbatului, ignorând nefericirea pe care, fără să își dea seama, o abătuse asupra fiicei sale. Mă bucur că ești aici.

– Este plăcerea mea.

Bărbatul zâmbi în timp ce dădu drumul mâinii tatălui ei, depărtându-și ușor picioarele și ducându-și pumnul la spate, într-o postură de pură masculinitate și autoritate. De parcă avea tot dreptul să se afle acolo, invadându-i viața și furându-i atenția tatălui ei.

Papa îi făcu semn lui Mariah să se apropie.

– Permite-mi să te prezint fiicei mele.

Dar Mariah rămase nemișcată lângă ușă, nu din încăpățânare – pentru prima oară –, ci mai degrabă pentru că nu avea puterea de a înainta fără să se prăbușească plângând pe podea. În schimb, își apăsă pieptul cu pumnul și se forță să respire.

– Fiica mea cea mare, Mariah.

Tatăl ei se încruntă când ea nu veni degrabă să îl întâmpine pe oaspetele lor, așa cum ar fi făcut orice lady cuviincioasă a casei. Să îl primească elegant pe acest bărbat în casa lor. Și într-o poziție în companie care ar fi trebuit să îi aparțină ei.

Pur și simplu, Mariah nu putea face acest lucru. *Niciodată.*

Clipind pentru a-și alunga lacrimile, Mariah ridică bărbia și îl privi tăcută pe străinul disprețuitor, iar inima ei se sparse în mii de bucăți, asemenea gheții. Era prea mândră pentru a arăta că această întâlnire o devastase. La urma urmei, *era* o Winslow. Chiar dacă *papa* uitase ce însemna acest lucru.

– Mariah, dumnealui este Lord Robert Carlisle. Tatăl îl bătu pe umăr. Omul care vrea să îmi fie partener și să cucerim împreună rutele comerciale ale lumii!

Mariah simți un gust amar. *Partener.* Pe baza căror merite? Pe măsură ce ochii ei îl scrutau pe străin, ea nu vedea nimic ce ar putea

să o facă să creadă că acest bărbat era mai calificat decât ea pentru post. Mai mult decât atât – *ea* era o Winslow, îndreptățită prin descendență și istorie să ocupe locul cuvenit lângă tatăl ei. În vreme ce acest bărbat era doar un intrus oportunist.

Cu siguranță, bărbatul era bine îmbrăcat, purtând o haină din cașmir de un albastru-închis peste o vestă din satin în dungi crem-albastre, o eșarfă crem, cu un nod simplu, și pantaloni negri. Ținuta lui arăta că bărbatul își dăduse silința să arate de parcă nu îi păsa de aparențe, dar Mariah era convinsă că își alesese cu mare atenție hainele. Ea l-ar fi etichetat drept un filfizon dacă nu i-ar fi observat cizmele ușor prăfuite, care demonstrau că, de fapt, străinul venise călare, în loc să fie adus de o trăsură. Atunci, nu era un filfizon, dar, fără îndoială, era un corintian. Unul dintre acei tineri atrăgători și stilați, care le făceau pe matroanele aristocrate să leșine dacă zâmbeau fermecător în direcția lor.

Dacă Mariah învățase un lucru de când se întorsese în Londra, acela era că filfizonii, corintienii și tinerii nu erau prea inteligenți. Fără îndoială, nu aveau genul de talent pentru afaceri de care Winslow Shipping avea nevoie pentru a prospera. Sau dedicarea pe care o avea doar un membru al familiei.

– Domnișoară Winslow. Carlisle traversă salonul, venind lângă ea și făcând o plecăciune elegantă. Este o plăcere să vă cunosc!

„O plăcere." Era o minciună, fără doar și poate. Mariah făcu o reverență scurtă, încordată, apoi îi ignoră în mod intenționat titlul nobiliar, spunând:

– *Domnule* Carlisle.

Ochii lui licăriră amuzați, de parcă bărbatul ar fi știut ce gânduri negre la adresa lui pândeau în mintea ei.

– Sunteți om de afaceri? întrebă ea cu indiferență, adoptând același ton pe care domnișoara Pettigrew îl folosise la școală pentru a le ține pe fete aliniate.

– Printre altele.

– Vă pricepeți la transportul maritim? insistă Mariah.

Oare bărbatul înțelegea măcar cum decurgeau operațiunile zilnice ale comerțului? După cum arăta, Mariah se îndoia că el petrecuse măcar o zi muncind la docuri sau în depozite. Dar *ea* muncise, în acele câteva săptămâni valoroase după ce se întorsese de la școală, înainte ca tatăl ei să decidă că o companie de transport maritim nu era locul potrivit pentru o lady.

Bărbatul ridică din umeri cu modestie.

– Puțin.

– Iertați-mă pentru faptul că mă îndoiesc de *puțina* dumneavoastră competență.

Ochii lui se aprinseră, iar de data aceasta nu din amuzament.

– Dar am impresia că dintre toți oamenii pe care i-ar fi putut alege tatăl meu...

– Mariah, dă-i pace omului, îi porunci *papa*, simțindu-se un ușor avertisment în glasul său, dar un avertisment serios citindu-se în privirea pe care i-o aruncă. *Papa* se întoarse spre Carlisle și îi explică: Mariah a fost întotdeauna foarte protectoare față de companie.

Carlisle îi zâmbi fetei – un zâmbet fermecător, pe care ea era convinsă că el îl folosea pentru a-și croi drum în societate. Și în paturile femeilor. Un corintian *și* un crai. La Winslow Shipping and Trade. *Papa* își pierduse mințile?

– Este în regulă, spuse Carlisle, neluându-și ochii de la Mariah, de parcă și-ar fi dat seama că ea îl considera un rival. Nu m-a deranjat.

– În regulă, din moment ce te afli aici tocmai datorită fiicei mele, spuse *papa*, aruncându-i lui Mariah un zâmbet plin de afecțiune, dar și de frustrare.

Mariah rămase cu gura căscată. Cum naiba era *asta* din vina ei?

– Nu înțeleg...

– Crezi că nu te-am ascultat în tot timpul acesta? *Papa* traversă salonul spre dulapul cu băuturi și luă o sticlă de whisky, apoi gesticulă spre Carlisle cu ea. Mi-ai vorbit în ultima vreme despre nevoile companiei, despre cum să dirijăm investițiile, pe unde să creăm noi rute comerciale... Turnă whisky în două pahare și îi dădu unul lui Carlisle, păstrându-l pe celălalt pentru sine. Ai spus că ar trebui să îmi iau un partener.

Fără să permită umilinței să îi coloreze obrajii, Mariah își împreună mâinile peste fustele rochiei și spuse încet:

– Mă refeream la mine.

Asta îi atrase atenția lui Carlisle. Privirea lui se întoarse brusc spre ea, dură pentru o clipă.

La fel și a tatălui ei. Preț de o clipă, Mariah avu impresia că citi în privirea tatălui ei dorința de a face așa cum îi spusese ea, urmată de un licăr de vinovăție.

Dar apoi se stinse, iar *papa* clătină din cap.

– O companie de transport nu este locul potrivit pentru o lady.

– Dar *este* un loc pentru un Winslow, insistă ea. O afacere de familie ar trebui condusă în familie.

– Iar datoria unei fiice față de familia ei este să fie o domnișoară cuviincioasă. *Papa* începea să își piardă răbdarea. Nu un afacerist!

– Cele două nu trebuie să se excludă reciproc, argumentă ea cu calm, deși disperarea fierbea înlăuntrul ei. Mariah *nu* avea de gând să renunțe fără luptă. Familia ar trebui să conducă firma, nu străinii. Așa a vrut bunicul.

– Iar eu am promis să fac din tine o domnișoară cuviincioasă, ripostă *papa*. Așa a vrut *mama ta*.

Cuvintele lui o străpunseră ca un cuțit, împungându-i inima. Tresări, fiind incapabilă să răspundă.

Mariah întoarse capul când lacrimile amenințară să curgă și clipi furioasă. *Niciodată* nu l-ar lăsa pe *papa* să îi vadă această slăbiciune.

– Și intenționez să fac exact acest lucru, îi promise el. Este cel mai bun lucru pentru tine *și* pentru companie. De aceea l-am ales pe Carlisle. Ascunzându-și supărarea pricinuită de cearta pe care tocmai o avuseseră în fața bărbatului, tatăl ei se forță să zâmbească și ciocni ușor paharul cu al lui Carlisle. Clinchetul răsună în liniștea ce se așternuse în salon, iar Mariah simți un fior rece pe șira spinării.

– El este omul potrivit să le facă pe amândouă, continuă *papa*. Asta, dacă poate dovedi că este capabil.

Speranța se aprinse în ea. „Dacă..." Atunci, parteneriatul nu era încă decis?

– Cum?

– Ajutându-mă cu un nou proiect imobiliar pe care l-am preluat, răspunse tatăl ei. Apoi se uită fix la ea, intensitatea privirii lui spunându-i clar că era de neclintit. Și oferindu-ți un sezon adecvat.

Mariah icni la auzul acelor cuvinte neașteptate și de-a dreptul *absurde*.

– Poftim?

Ochii de culoarea safirului ai lui Carlisle sclipiră.

– Mama mea este ducesa văduvă de Trent, iar tatăl dumitale a considerat că ai aprecia să ai parte de sprijinul ei în acest sezon.

– Ducesă văduvă, repetă Mariah, neștiind cum fuseseră capabile buzele ei amorțite să lase să iasă acele cuvinte.

Sângele îi înghețǎ în vene. Așadar, Lord Robert Carlisle era fiul unui duce. Acum alegerea tatălui ei avea sens. Un sens groaznic.

– Mamei mele îi face plăcere să le ajute pe tinerele domnișoare în timpul sezoanelor, continuă Carlisle zâmbind, nebănuind că ea își dăduse seama din ce motiv fusese ales de tatăl ei. De îndată ce am auzit că nu ai rude pe linie feminină care să te ajute cu sfaturi, am fost convins că mama ar fi dispusă să te ajute.

– Înțeleg. Mariah chiar înțelegea. Perfect. Cât de inteligent din partea ta, *papa,* spuse ea încet, lacrimi proaspete înțepându-i ochii.

Ce conta cât de priceput sau nepriceput era Carlisle în afaceri dacă avea legături în rândul lorzilor? Fiul unui duce, nici mai mult, nici mai puțin. Tatăl ei făcea ce era mai bine pentru afacerea familiei, incluzând în afacere familia unui nobil.

– Doi iepuri, dintr-o lovitură. Tatăl ei îi aruncă o privire satisfăcută, de parcă ar fi găsit răspunsurile la cele mai grave probleme ale lumii – toate aflate chiar acolo, în forma aurie și sclipitoare a lui Robert Carlisle. *Papa* ridică paharul pentru un toast în cinstea soluției găsite de el: Winslow Shipping primește sânge proaspăt de la un mult dorit partener, iar tu, în sfârșit, vei avea parte de un sezon londonez adecvat.

Dar Mariah nu mai voia alt sezon. Ea își dorea un rol în cadrul companiei, șansa de a munci cot la cot cu tatăl ei. În timp ce acest *intrus* venise valsând, cu ochii lui de culoarea safirului și cu titlul lui nobiliar ca să îi fure ei visul.

– Cu ce scop? întrebă ea încet, prea furioasă și amăgită pentru a gândi limpede.

Tatăl ei clipi, de parcă răspunsul era evident.

– Căsătoria, desigur.

Lumea se clătină sub picioarele ei, iar respirația i se opri. Mariah se întinse spre spătarul unui scaun pentru a se sprijini și a evita căderea.

– Doar nu vorbești serios, șopti ea, incapabilă să își găsească glasul din pricina surprizei.

– Foarte serios. Chipul lui *papa* se înăspri. Ultimele tale pozne demonstrează că nu te-am crescut cum se cuvine, dar nu te voi mai dezamăgi ca tată.

Ea îl privi lung, uluită. Oare el chiar credea asta, că o *dezamăgise* ca tată, când tot ce își dorise ea era să îi atragă atenția?

– Nu, șopti Mariah, inima durând-o din pricina neînțelegerii. *Nu* m-ai dezamăgit. Nu asta am urmărit...

– Și *nu* o voi dezamăgi pe mama ta, adăugă el hotărât. Ea voia ca fiicele ei să fie domnișoare elegante, așa cum ea nu a putut fi din postura de fiică a unui căpitan al mării. Și exact asta am de gând să îi ofer. Doamne cuviincioase, cu soți respectabili.

– Dar *eu* nu vreau asta, protestă Mariah încet, glasul ei abia auzindu-se.

Dumnezeule, cât de mult o durea să sfideze dorințele mamei! Dar mama ei și-ar fi dorit ca ea să fie fericită, iar nimic nu putea să o facă mai fericită decât șansa de a lucra cu tatăl ei.

– Carlisle se va ocupa de asta, atât pentru tine, cât și pentru mama ta, continuă *papa,* deși Mariah nu își dădea seama dacă el nu o auzise sau o auzise, dar alesese să o ignore. Aranjamentele au fost făcute. Avem o înțelegere.

– *Papa,* eu nu voi lua parte la așa ceva, anunță ea calmă, forțându-se să rămână fermă, în timp ce clocotea pe interior.

Simțea mai multă durere decât voia să recunoască, fiindcă își sfida tatăl, când tot ce își dorise vreodată fusese să îl facă mândru de ea.

– Nu ai de ales.

Revelația revoltătoare o izbi – aceasta era pedeapsa serioasă despre care o avertizase Evie. Propriul ei exil, direct în iadul societății.

– Te vei implica pe deplin în acest sezon – prezentări, baluri, dejunuri, serate, *orice* consideră Carlisle și ducesa că este mai bine pentru tine. Privirea lui nu o părăsi o clipă pe a ei. Sau îți voi retrage alocația.

Simți că nu mai are aer în plămâni. *Alocația* ei și, odată cu ea, tot ajutorul pe care Mariah îl oferea școlii Gatewell și copiilor din St. Katharine, copii nevoiași, așa cum fusese mama ei. Dacă pierdea școala... Dumnezeule, ar pierde-o din nou pe mama ei!

– Nu ai face asta, șopti ea.

I se încleștară pumnii. Avea același sentiment de neputință care o cuprinsese când fusese trimisă la școală, departe de Evie, de *papa* și de tot ceea ce iubea.

Tatăl ei nu spuse nimic, dar se întoarse cu spatele și dădu pe gât restul de whisky. Lui Mariah îi era imposibil să își dea seama dacă licărul din ochii lui era pricinuit de vinovăție sau de hotărâre.

Mariah îl privi lung, pieptul arzându-i atât de tare, încât fiecare bătaie a inimii ei răsuna în ea ca un ciocan zdrobind sticla. Fără îndoială, îi atrăsese atenția de data asta, dar rezultatul nu era deloc cel la care sperase ea. În loc să îi permită să lucreze cu el, *papa* transformase distanța dintre ei într-o prăpastie.

Și chiar în fața unui străin. Măcar Carlisle avu decența de a nu spune nimic, privindu-și paharul cu whisky, nu pe ei. Sau bucurându-se de victorie.

O bătaie ușoară se auzi în ușă.

– Iertați-mă, domnule.

Bentley, majordomul care se îngrijea de casa familiei ei de când se știau, apăru în prag.

– Ce s-a întâmplat?

Papa păru recunoscător pentru întrerupere.

– Vă caută cineva, domnule. Bentley privi precaut de la unul la altul, evident simțind tensiunea din salon, grea precum ceața londoneză. Domnul Ledford de la oficiul de transport maritim.

– Mă tem că trebuie să mă ocup de asta. *Papa* puse jos paharul și gesticulă spre Mariah și Carlisle. Durează doar o clipă. Oricum, voi doi trebuie să discutați despre sezonul care vine. De ce să nu începeți imediat?

În timp ce tatăl ei ieși cu pași mari din salon, Mariah miji ochii și îl privi pe Carlisle, îndreptându-și toată furia și frustrarea spre el. Apoi zâmbi încet, calculat...

De ce nu, într-adevăr?

Capitolul 3

Robert o privi pe Mariah pe deasupra paharului când luă încă o gură de whisky. Cu siguranță, avea nevoie de alcool după ce fusese martor la acea luptă familială a voințelor.

El se așteptase ca Diavolița să nu fie prea bucuroasă de înhămarea la regulile societății, dar, fără îndoială, nu se așteptase la *asta*. Sau la faptul că ea chiar se gândise că Winslow ar lua-o în considerare pentru parteneriat. Poate că era o afacere de familie, dar, de obicei, asta însemna fii și gineri. Existau câteva exemple de fiice cărora li se permisese să intre în afaceri, fiind șefi doar cu numele și doar în cazul unor afaceri mărunte. Și nici una dintre acele afaceri nu le aducea în contact cu marinari și docheri.

Dacă ar fi fost în locul lui Winslow, probabil că și Robert ar fi făcut același lucru. Cu toate acestea, el îi înțelegea frustrarea lui Mariah.

Puse încet paharul jos.

– Așadar, vrei să fii partener în compania tatălui tău.

Nu avea rost să evite subiectul, când era la fel de palpabil precum zăpada ce cădea dincolo de ferestrele ce dădeau spre port.

– Da. Mariah își împreună mâinile la spate. Puțin probabil din sfială, ci mai degrabă pentru a se abține să nu îi scoată ochii. Iar dumneata crezi că o să îmi poți găsi un soț?

– Da. Cu ajutorul mamei și surorii lui, al sorții, al unui vânt prielnic și al rugăciunilor neîncetate la Dumnezeu. Fără îndoială, îmi voi da toată silința.

Buzele ei se strânseră într-un zâmbet amuzat, iar Robert simți un fior usturător în spatele genunchilor.

– La fel și eu.

Ochii ei verzi îl priviră destul de inocent, dar ceva îi spuse lui Robert că el și ea tocmai fuseseră de acord în privința a două lucruri complet diferite. Mariah își plecă gânditoare capul într-o parte.

– Lord Robert Carlisle... De unde cunosc numele acesta?

– Tatăl meu este răposatul duce de Trent. Robert se abținu să nu se strâmbe. Nu îi plăcea să recunoască legătura lui cu titlul nobiliar, preferând să fie cunoscut pentru propriile lui realizări.

– Nu, nu asta. Ochii ei ca de pisică îl cercetau din cap până în picioare, ostentativ. Asemenea unui adversar înainte de luptă.

– Mama mea este activă la evenimentele sociale. Poate v-ați întâlnit la vreo serată.

Un zâmbet jucă pe buzele lui Mariah.

– Sunt foarte sigură că *nu* este nici asta. Vezi dumneata, eu nu am timp pentru frivolități.

Zâmbetul nu îi tremură nici o clipă, părând să se înăsprească. Mare păcat, pentru că Mariah avea o gură foarte senzuală. Genul pe care un bărbat s-ar bucura să o sărute ore întregi.

– Sunt prea ocupată să urmăresc progresul afacerii ca să mă deranjez să valsez la baluri.

– Desigur, șopti el, convins că ea nu petrecea mult timp la evenimentele sociale. Și-ar fi amintit dacă ar fi întâlnit-o la vreunul... Un trandafir întunecat printre margaretele colorate care erau doamnele necăsătorite. Iar ea, cu siguranță, avea ghimpi.

– Frații mei atunci, continuă Robert.

– Poftim? Mariah clipi, surprinsă de întorsătura pe care o luase discuția.

– Frații Carlisle, îi explică el, ușor trist. Ne-am clădit o reputație în zilele tinereților noastre. Probabil așa ai auzit de mine.

– Posibil. Mariah strâmbă din nas. Dar cu siguranță nu am auzit laude pentru că ai fi un bun afacerist.

Avea *țepi*, într-adevăr. Dar trebuia să își dea mult mai mult silința să îl rănească, înțepătura aceea nu era de ajuns.

– Tatăl dumitale consideră că talentul meu la afaceri este suficient pentru a fi de folos companiei.

– *Papa* crede că se poate folosi de dumneata pentru a câștiga influență în Parlament, îl corectă ea încet, dar tăios.

Robert termină whisky-ul, alungând înțepătura la adresa orgoliului său.

– Știu.

Ochii ei licăriră surprinși. Desigur, Mariah îl crezuse fie prea naiv, fie prea prost ca să își dea seama de adevăratul motiv pentru care el, dintre toți bărbații, era important pentru Winslow. Dar Robert știuse de la bun început.

El traversă salonul spre bar și își umplu paharul.

– Fratele meu Sebastian este membru al câtorva comisii importante din Parlament, inclusiv în cea care se ocupă de comerț și tarife. La fel ducele de Chatham, tatăl cumnatului meu, marchizul de Chesney, care, într-o bună zi, îi va lua locul în Parlament.

Robert luă încă un păhărel din cristal și turnă două degete de whisky în el, apoi continuă:

– Iar familia mea are o prietenie strânsă cu ducele de Strathmore, deși interesele ducelui înclină mai mult spre armată decât spre comerț, dar nu știi niciodată când vasele private ar putea fi lansate la apă sau când comercianților li s-ar putea cere să aprovizioneze armata.

Deși nu se gândise vreodată să profite de legăturile pe care le enumerase atât de rapid, lui Robert îi făcu plăcere să îi schimbe părerea lui Mariah despre el. Fără îndoială, el se gândise de multe ori la puterea tuturor legăturilor sale în timp ce făcuse cercetări despre Winslow Shipping.

– Vărul meu, Ross Carlisle, duce de Spalding, este în prezent un înalt diplomat la Tribunalul St. James, iar fratele meu Quinton are

toate șansele să fie ales, într-o bună zi, membru al Parlamentului ca deputat de Cumbria, dacă sătenii nu decid ca mai întâi să îl ungă cu smoală și să-l tăvălească în pene. Robert se îndreptă spre Mariah cu ambele pahare, continuând: Una peste alta, aș spune că toate aceste conexiuni merită un procent de douăzeci la sută din acțiuni. Îi oferi un pahar, privind-o fix în ochi. Nu ești de acord?

Un sentiment se satisfacție se învolbură în el la vederea licărului de iritare din ochii ei. Dacă obrăznicătura voia o luptă cu mâinile goale, el avea să-i ofere una care să-i facă geloși chiar și pe cei mai aprigi boxeri. Acest parteneriat era cea mai bună speranță a lui de a împăca amintirea tatălui său și de a-și răscumpăra păcatele, iar nimeni nu avea să îi stea în cale. *Nimeni.* Cu siguranță, nu o fată bătrână cu ochi verzi, indiferent cât de zvelt era corpul ei mlădios sau cât de tentante erau buzele acelea roșii, care la oricare altă femeie ar fi părut prea voluptuoase, dar care la ea erau perfecte.

Privirea ei căzu bănuitoare pe pahar.

– L-ai otrăvit?

– Și să stric bunătate de whisky de Kentucky? Robert ridică o sprânceană, de parcă ar fi fost jignit. Crezi că sunt un sălbatic?

Un zâmbet vag puse stăpânire pe buzele ei, prima expresie de amuzament sincer pe care el o văzuse la ea de când intrase în salon. Și era surprinzător de plăcută.

Dar acea expresie se stinse rapid, iar ea acceptă cu nonșalanță paharul.

– Măcar apreciezi un lichior bun, bombăni ea îmbufnată, apoi luă o gură. Majoritatea englezilor sunt de părere că whisky-ul este inferior, preferând să cheltuiască de două ori mai mult pentru un coniac care nu este nici pe jumătate la fel de bun.

Robert ridică paharul spre ea, într-un toast relaxat.

– Eu nu sunt unul dintre ei.

Ochii ei licăriră, parcă dându-și seama că ar putea găsi puțin respect pentru Robert, la urma urmei.

– Tatăl meu comercializează cele mai fine whisky-uri. Acesta este unul dintre avantajele negoțului cu americanii. Acesta și faptul că avem cele mai bune soiuri de cafea și cacao.

– Și trabucuri, adăugă el cunoscător. Winslow Shipping a făcut comerț de mai mult de șase mii de lire în trabucuri americane anul trecut.

– Impresionant! Vârful limbii ei linse cu inocență o picătură de whisky ce îi rămăsese pe buză, dar Robert îl simți ca pe o limbă de foc gonind prin el. „Dulce diavol!“

Dacă el nu îi putea găsi un soț până în august, asta avea să fie doar pentru că însuși diavolul voia să o păstreze pentru propriile lui plăceri desfrânate.

– Am studiat compania tatălui dumitale, domnișoară Winslow, și știu în ce bunuri s-a specializat, în ce țări face comerț, ce mărfuri cumpără din toate porturile de escală... La fel cum știu care sunt cei mai buni cumpărători din Anglia, cărora le poate vinde acele bunuri pentru profit maxim, și cum să păstrez acel profit odată ce îl obținem. Te asigur că a găsit un partener bun în mine.

– Dar dumneata nu ești un Winslow. Mariah îl privi peste marginea paharului, pe care îl ținea gânditoare în dreptul buzelor. Spune-mi, Lord Robert...

– Doar Robert, o corectă el. Ura acea adresare, preferând să își lase propria amprentă, fără nici o legătură cu umbra acelui titlu nobiliar. Sau Carlisle, dacă preferi. În afaceri, nu este loc pentru curtoazii.

„Sau în război.“ Iar el avea groaznicul sentiment că, fără să vrea, intrase în luptă.

– Carlisle, repetă ea în silă, aproape făcându-l să râdă evidenta ei antipatie față de el.

Nu că ar fi contat ce credea Mariah despre el. Cu siguranță, o relație amiabilă putea face sezonul mai ușor pentru amândoi, dar Robert era dispus să treacă prin flăcările iadului pentru a dovedi de ce era în stare, dacă era nevoie.

– Dumneata ești de aceeași părere ca tatăl meu? întrebă ea. Că afacerile sunt domeniul bărbaților și că femeile nu ar trebui să facă nimic altceva decât să picteze?

– Nu cred că asta crede tatăl dumitale, murmură el, amintindu-și cuvintele lui Winslow despre îndeplinirea dorinței răposatei sale soții, aceea de a le transforma pe fiicele lor în domnișoare educate, și simpatizând foarte mult cu frustrările bărbatului, acum, că îi cunoscuse fiica.

– Dumneata ce crezi? insistă ea.

Robert nu își putu abține un zvâcnet al buzelor din pricina încăpățânării ei.

– Nimeni nu are acea părere despre femeile din familia Carlisle dacă vrea să ducă o viață lungă.

Ochii ei mijiți îi spuseră că Mariah nu era mulțumită de răspunsul lui.

– *Dumneata* crezi asta?

Robert făcu un pas spre ea, atras în mod inexplicabil de stăruința ei. Asemenea unei molii atrase de o flacără, el nu se putu opri, deși știa că focul avea să îl ardă.

– Eu cred, domnișoară Winslow, spuse el încet, dar ferm, nevrând să lase loc de interpretări în această privință, că femeile sunt capabile să rivalizeze cu bărbații în aproape orice situație...

– *Aproape* orice? repetă ea.

Dumnezeule mare! Oare Diavolița era și o revoluționară? Cu cât afla mai multe despre ea, cu atât Robert își dădea seama mai bine cât de grea era sarcina pe care i-o dăduse Winslow, de a-i găsi fetei un soț.

– Aproape orice, repetă el, gândindu-se la toate poznele pe care el și frații săi le făcuseră în timpul domniei terorii lor. Unele dintre acelea nu erau deloc potrivite pentru domnișoare. Sau pentru majoritatea bărbaților. Inclusiv în afaceri, continuă Robert. Nu am nici cea mai mică îndoială că ai fi un partener pe cinste.

Cuvintele lui o luară prin surprindere, după licărul din ochii ei verzi.

– Ei bine, atunci recunoști că...

– Dar eu aș fi unul și mai bun.

O ului suficient de mult ca Robert să poată face un pas spre ea, luându-i paharul din mână și punându-l deoparte, înainte ca Mariah să îi arunce conținutul în față. Ar fi fost o risipă de whisky.

– Nu am nici cea mai mică intenție de a renunța la această șansă, îi spuse el cu sinceritate. Onestitatea părea să atragă mai mult respect din partea ei decât subtilitatea. Și i se păru surprinzător de înviorător să fie atât de direct cu o femeie. Nici măcar în favoarea ta, adăugă el.

Nici unul din ei nu se mișcă în tăcerea care se lăsă după acea mărturisire, nici unul nevrând să dea înapoi.

În timp ce se priveau unul pe celălalt, Robert observă că aveau aproape aceeași înălțime. Mariah trebuia doar să își lase foarte puțin capul pe spate pentru a-l privi, buzele lui fiind aproape la același

nivel cu ale ei... Aceleași buze care, până atunci, se schimonosiră încordate într-o grimasă care îl scotea din sărite. Robert își coborî privirea spre gura ei. Oare ce gust avea acea gură senzuală care îi amintea de o cireașă coaptă și suculentă? Inexplicabil de acră și de dulce în același timp? Sau ar fi fost ca și cum ar fi mușcat dintr-un măr otrăvit?

– Atunci, mă tem că te așteaptă o sarcină dificilă, șopti ea, iar Robert se aplecă pentru a-i auzi fiecare cuvințel.

– Nu chiar atât de dificilă, ripostă el, glasul fiindu-i mult mai aspru decât intenționase. Dar felina aceea îl făcea să spună tot felul de lucruri pe care nu intenționa să le rostească: Ești frumoasă.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire. Robert chicoti când se uită la ea. Pentru prima dată, o lăsase fără cuvinte.

Riscând să primească o palmă, dar incapabil să se abțină, Robert întinse mâna pentru a atinge o șuviță din părul ei negru, frecând-o ușor între degete. Stomacul i se încordă la atingerea delicată. Mătase neagră. Ceea ce îl făcu imediat să se întrebe dacă pielea ei dezgolită ar fi fost la fel de mătăsoasă la atingere.

Respirația ei deveni agitată, iar ei ochii mari căzură pe gura lui, zăbovind pe buze.

Oare obraznica voia ca el să o sărute? Buzele acelea, părul ei... Câți bărbați cedaseră vrăjii ei și făcuseră întocmai acel lucru? Și câți nu supraviețuiseră?

– Inteligentă și ageră, șopti el, eliberându-i șuvița de păr și plimbându-și degetul pe bărbia ei.

Mariah rămase perfect nemișcată sub atingerea lui, doar înghițind în sec agitată, gest care îi mișcă ușor gâtul și îl făcu pe Robert să își dorească să atingă cu buzele acel loc. Iar pulsul îi zvâcnea în scobitura claviculei chiar în acea clipă. Oare excitarea îi trezise simțurile lui Mariah și îi accelerase pulsul? Sau furia?

Fără rușine, lui Robert nu îi păsă care era motivul. Ea continua să-l incite la atingeri mult mai intime decât simpla mângâiere a obrazului pe care el i-o furase cu atâta îndrăzneală.

– Și moștenitoare pe deasupra, șopti Robert. Ce bărbat ar putea rezista?

Mariah clipi, rupând vraja.

– Moștenitoare? repetă ea, suflarea întretăiată trădând faptul că mângâierea lui o răscolise. Asta crezi?

– Desigur.

Ce ar face dacă el ar îndrăzni să își plimbe degetul peste buza ei? Ar ofta felina de plăcere sau și-ar înfige colții în mâna lui?

– Dar *papa* nu ți-a spus? Lui Mariah îi scăpă un râset gutural. Nu am zestre.

Încleștându-și maxilarul în timp ce râsetul ei îi străpunse stomacul ca un cuțit, Robert lăsă mâna în jos. Fără zestre, cu reputația ei... „Dumnezeule!“ Da, fusese mușcat.

Mariah scoase un sunet dezaprobator.

– Prima regulă în afaceri: să nu închei niciodată o înțelegere până când nu cunoști toți termenii. Un licăr victorios îi lumină ochii. *Toți* termenii.

Ignorând momeala, Robert încercă să nu i se citească scepticismul pe chip.

– Nu ai zestre?

– Nici un sfanț. Cu zâmbetul unei pisici care a mâncat canarul, Mariah îi întoarse spatele, luându-și paharul cu whisky. Nici una din fetele Winslow. *Papa* este destul de bogat cât să negocieze un bun aranjament de căsătorie, dar nu crede în aceste acorduri. Felina merse lângă șemineu, apoi continuă: Mită matrimonială, după părerea lui. Sprijinindu-și brațul de șemineu, Mariah gesticulă cu paharul, își scoase pieptul înainte și îl imită pe Henry Winslow: Dacă un bărbat vrea banii mei, să vină să muncească pentru mine ca să îi capete!

O interpretare destul de bună, recunoscu Robert fără prea mare entuziasm, dându-și seama cu adevărat împotriva cui lupta.

– Dacă o vrea pe fiica mea, banii nu ar trebui să conteze. Mariah ridică paharul într-un toast, continuând să vorbească pe un ton jos, care suna, în mod straniu, destul de mult cu al tatălui ei: Iar dacă îmi vrea și banii, *și* fiica, atunci este un ticălos lacom, care nu merită nimic!

Legănând paharul în aer, Mariah încheie imitația dând pe gât restul de whisky dintr-o singură înghițitură. Iar lucrul *ăsta* era la fel de impresionant precum imitarea tatălui ei.

Aplaudându-i interpretarea bătând încet din palme, Robert se apropie de ea.

– Foarte bine jucat, spuse el, abținându-se să dea glas părerii că femeia avea mai multe șanse să devină o actriță de succes decât să câștige un parteneriat, gândindu-se că era mai bine să scape nepălmuit.

Dar bărbatul cu care te vei căsători va deveni parte din Winslow Shipping. Acțiunile care îi vor reveni servesc drept zestre.

– Nu. Privirea ei deveni serioasă, dispărând orice urmă de amuzament. Tata nu ar aduce niciodată un ginere în afacere. Vezi dumneata, bunicul meu l-a acceptat pe bărbatul cu care s-a măritat mătușa mea, dându-i atât zestrea ei, cât și o mare parte din companie, ca apoi să-l vadă transformându-se într-un bețiv și un parior. A întors-o pe mătușa mea împotriva familiei ei, apoi și-a distrus căsnicia și aproape că a ruinat compania, înainte ca ei să îl poată forța să se retragă. Până în ziua morții ei, mătușa mea nu a mai vorbit cu tatăl meu. Mariah clătină tristă din cap, parcă deplângând tot ceea ce pierduse familia ei. Poate că *papa* s-ar îndupleca și ar acorda o zestre, dar crede-mă când îți spun că nu ar accepta *niciodată* să primească o rudă prin alianță în companie.

Prăpastia din jurul lui Robert deveni mai mare, iar el avu din nou senzația că parteneriatul îi scăpa printre degete.

– Atunci, soțul tău va aștepta până când va muri tatăl dumitale, ca să își primească partea. Robert se agăța acum chiar și de un fir de păr. *Orice* ca să nu piardă această ocazie. Tot moștenitoare rămâi, cu zestre sau nu, adăugă el.

– Puțin probabil. Cunoscându-l pe *papa,* probabil că a lăsat deja compania vreunei rude îndepărtate pe care nimeni nu o cunoaște doar pentru a ține Winslow Shipping departe de vânătorii de averi.

Exact genul de lucru pe care l-ar face Henry Winslow. Aceleași lucruri care îi treziseră lui Robert interesul de a încheia un parteneriat cu el – succesul, agerimea, convingerea lui că un om trebuie să se dovedească a fi demn – erau acum o sabie cu două tăișuri.

– Nu te deranjează că orice încercare de a-ți găsi un soț a devenit mai dificilă? spuse el tăios, căutând compasiune pentru frustrarea sa crescândă. Și având o dorință nebunească de a o atinge din nou.

– De fapt, răspunse ea cu sinceritate, în această privință sunt de acord cu el. Ar fi groaznic să mă întreb ce își dorește mai mult soțul meu – pe mine sau banii mei? În felul acesta, voi ști că mă vrea pe mine.

Mariah oftă încet, de parcă s-ar fi gândit des la acea chestiune.

– Așadar, după cum vezi, nu va fi atât de ușor precum crezi să mă măriți. Va trebui să găsești pețitori care să vrea să mă curteze pentru că mă *plac* cu adevărat și, ei bine... Mariah ridică din umeri, de

parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume, apoi adăugă: Voi face să le fie greu să mă placă.

– A, sunt convins de asta, bombăni Robert.

Ea râse, sincer amuzată, sunetul răspândindu-se în trupul lui Robert ca o briză caldă, de vară. Frustrarea clocotea în el. Dacă femeia asta afurisită voia, putea cu ușurință să își găsească un bărbat dispus să o ia pentru frumusețea și inteligența ei. La naiba cu zestrea! Chiar și doar agerimea ei putea ține un bărbat fericit ani întregi, oferindu-i provocări pentru a nu se plictisi.

Cu toate acestea, Robert știa că șansele erau mici să îi asigure o căsătorie din dragoste unei femei care avusese grijă să se mențină jos pe scara socială.

– Nu vrei să ai un soț? insistă el. O familie și o casă ale tale?

– Aș prefera să am Winslow Shipping. Glasul ei fu atât de intens, încât aproape vibră. Compania *este* familia mea, la fel de mult cum ar fi orice copil.

Mariah trase adânc aer în piept, iar Robert își dădu seama că ea chiar încerca să îl facă să înțeleagă când adăugă șoptit:

– Am vrut să îl ajut pe tatăl meu să conducă afacerea încă de când eram mică, de prima dată când am vizitat docurile. Am fost fascinată de toate acele vapoare, de felul cum munceau marinarii și docherii. *Papa* mi-a arătat tot, în cele mai mici detalii, și mi-a explicat cum funcționează negoțul. A fost ceva magic, ce nu am uitat niciodată.

Dacă ar fi fost rostit de altcineva, Robert ar fi spus că discursul ei era poetic și naiv. Dar, venite din partea ei, cuvintele căpătară autoritate și dedicare sinceră. Ea nu era vreo debutantă cu un zâmbet tâmp, orbită de sclipirea sezonului londonez; era o femeie matură, care știa exact ce voia. Robert ar fi trebuit să simtă tăișul aspru al caracterului ei, însă Mariah devenea mai fascinantă datorită acestui aspect.

– Nu îți voi permite să îmi iei locul lângă tata, zise ea calmă, de parcă ar fi spus ceva despre vreme.

„Plouă, iernile sunt reci... Nu te voi lăsa să câștigi..."

– Cel mai bun partener pentru Winslow Shipping este un Winslow. Așa a fost mereu, așa va rămâne pentru totdeauna.

După acea declarație, Robert întinse mâna peste umărul ei și își puse paharul pe șemineu, apoi se aplecă spre ea, privind-o în ochi. Erau atât de aproape, încât îi putea vedea petele aurii din ochii de

smarald și îi simțea mirosul exotic de portocală și scorțișoară răspândit de pielea ei. Îi atinse din nou părul, iar de data asta, în timp ce se retrase de lângă ea, își lăsă degetele să îi mângâie obrazul, ținându-le departe de riscul de a fi mușcate.

– Nu ai de ales, îi aminti el.

O roșeață ușoară apăru în obrajii ei la atingerea lui, iar Robert nu se putu abține să nu zâmbească atunci când îi observă reacția. O reacție atât de puternică la o atingere atât de mică... „Uluitoare."

– Dacă vrei să nu ți se revoce alocația, adăugă el, trebuie să te comporți cum ți se cere în acest sezon.

În ciuda fiorului pe care el îl simți în ea, buzele ei se încordară sfidătoare.

– *Papa* va reveni asupra deciziei și va renunța. Mereu o face.

Privirea lui se fixă pe gura ei. Dacă Mariah nu era atentă, un bărbat se putea simți obligat să îi șteargă zâmbetul acela arogant de pe buze cu buzele lui. Și s-ar putea chiar să îi facă plăcere.

– Nu și de data asta, spuse el. Tatăl tău se așteaptă să te implici pe deplin în sezon și să faci o încercare curajoasă de a-ți găsi un soț. Dacă refuzi să cooperezi, vei pierde.

– Dacă eu pierd, vei pierde și dumneata, ripostă Mariah, respirația ei dulceagă atingând buzele lui Robert și trimițându-i fiori electrizanți prin corp. Pentru că vei pica testul și nu vei obține parteneriatul.

Sălbăticia ei, care o făcea mai mult să latre decât să muște, îi smulse un zâmbet lui Robert.

– Eu sunt dispus să îmi asum riscul acesta, spuse el ridicând o sprânceană, provocând-o. Tu ești?

Incapabil să se abțină și dispus să riște o mușcătură, Robert își trecu degetul peste buza ei.

Ea icni surprinsă, deschizând buzele. Dar nu se mișcă.

Încurajat de sfidarea ei și fascinat de focul dinăuntrul acelei femei, Robert îi trasă conturul gurii cu vârful degetului. Când ea tremură sub acea atingere, fiorul electrizant dinăuntrul lui se transformă într-o durere chinuitoare. *Niciodată* nu își dorise mai mult decât în acel moment să sărute o femeie.

Parcă evaluându-și opțiunile și negăsind nici o soluție ca să scape de planurile pe care tatăl ei le avea pentru ea, Mariah îl privi tăcută, în ochii ei licărind lacrimi de frustrare nevărsate.

– Nu mă voi preda *niciodată*, șopti ea, fiecare cuvânt fiind o răsuflare caldă pe degetele lui.

Ochii ei ardeau de hotărâre, dar Robert simți în glasul lui Mariah teama că tatăl ei nu ar accepta-o ca partener. O compătimi, știind că Henry Winslow nu ar face niciodată așa ceva.

Admirația pentru perseverența ei crescu, iar Robert șopti:

– Aș fi dezamăgit dacă te-ai preda.

El își retrase mâna și păși înapoi. Cu siguranță, pentru a se abține să nu o atingă din nou, deși de data asta ar face-o pentru a o strânge de gât. Apoi Robert se întoarse pe călcâie și dădu să plece.

– Poate că sunt obligată să particip la sezonul acesta dezastruos, strigă ea după el în timp ce Robert se îndrepta spre ușă, dar, cu siguranță, nu trebuie să îți fac treaba ușoară!

– De la dumneata, domnișoară Winslow, nu m-aș aștepta la nimic altceva, răspunse el, oftând greoi, recunoscând tenacitatea cu care Mariah îl irita.

După acea declarație de război, Robert își înclină politicos capul și ieși din salon.

Încă bombănind în sinea ei, așa cum făcuse în timpul întregii călătorii de o oră cu trăsură din Mayfair în St. Katharine, Mariah urcă grăbită treptele din față ale casei masive din piatră care găzduia școala Gatewell pentru Orfanii Mării, blestemându-l pe Robert Carlisle, legăturile lui în Parlament și pe fiecare dintre strămoșii lui, ale căror procreări duseseră la existența *lui*. Era un bărbat atât de exasperant, încât de-abia putuse gândi limpede până când el părăsise salonul.

Câtă îndrăzneală! Să dea buzna în viața ei și să îi fure compania. Să-l întoarcă pe tatăl ei împotriva sa. Să o oblige – *Dumnezeule*, ce groaznic! – să participe la următorul sezon cu scopul de a se mărita. Și să îndrăznească să o atingă așa cum o făcuse...

Ei bine, poate că *asta* nu fusese atât de groaznic. Cu excepția faptului că, în spatele acelor mângâieri, era diavolul însuși, pregătit și bucuros să îi ia sufletul.

Mariah își șterse ochii în timp ce mergea grăbită prin labirintul de camere în care erau atât școala, cât și refugiul copiilor ai căror tați muriseră pe mare sau muncind la docuri. Rezistența acestei case vechi, cu acoperișul ei încovoiat și pereții crăpați, îi adusese întotdeauna

alinare; la fel și gândul că îi ajuta pe copii ca mama ei, care își pierduse tatăl pe mare. De fiecare dată când Mariah intra în această clădire, o simțea pe mama ei zâmbindu-i din cer.

Dar, în acea zi, nici măcar școala nu îi putea aduce liniște.

Încercând să alunge din minte imaginea rânjetului exasperant al lui Carlisle, coborî în fugă treptele din spate și merse în bucătărie, căutând-o pe doamna Smith, femeia care era atât menajera, cât și bucătăreasa școlii. Lui Mariah îi stătea pe limbă o insultă atât de veninoasă la adresa lui Carlisle, încât era convinsă că, dacă ar fi rostit-o, ar fi jupuit pereții de tencuială.

Dar apoi se opri brusc în pragul ușii. În bucătărie, doamna Smith scoase o tavă cu biscuiți proaspeți, iar Hugh Whitby stătea cocoțat pe un scaun la masă, povestind bârfe interesante în timp ce rula mici sfere din aluat.

Văzându-i pe cei mai buni prieteni ai ei, Mariah începu să plângă în hohote.

Doamna Smith ridică privirea și lăsă tava să cadă zgomotos pe masă.

– Mariah! zise doamna Smith îngrijorată. Draga mea, ce s-a...

Dar Whitby deja sărise în picioare și mergea grăbit lângă ea, punându-și brațul pe umerii ei și ajutând-o să se așeze pe un scaun. Mariah nu se mai putea opri din plâns. Toată furia și sentimentul de trădare din întâlnirea avută în acea dimineață cu acel bărbat groaznic se revărsau din ea în valuri nestăpânite de nefericire.

– Mariah?

Whitby deveni palid în timp ce îngenunche înaintea ei și scoase o batistă din buzunarul vestei. Ochii lui albaștri și părul roșcat îl făcură să pară și mai nedumerit de lacrimile ei.

– Ce s-a întâmplat?

Suflându-și nasul în batistă, ea descrise dintr-o suflare evenimentele acelei dimineți, omițând cu grijă partea în care craiul acela o atinsese.

Când își termină povestea, își îndreptă umerii, ca și cum i se luase o greutate de pe piept. Se simțea mai bine, ca de fiecare dată când își spunea oful în fața prietenilor ei. Cu toate acestea, nu era atât de naivă încât să ignore furtuna care amenința să o cotropească în lunile ce urmau.

– *Robert* Carlisle? repetă Whitby, nevenindu-i să creadă, întorcându-se pe scaun în timp ce doamna Smith îi aducea o ceașcă cu ceai lui Mariah.

Ea pufni.

– Îl cunoști.

– Frații mei l-au cunoscut la Eton. Ne spuneau tot felul de povești despre frații Carlisle, despre cum erau mereu muștruluiți de prefect. Whitby rânji, afișând un zâmbet tont și deșirat, cu dinți mari și gropițe în obraji. Nu știu cum de n-au fost niciodată exmatriculați.

Degetele lui Mariah se încleștară pe batistă. *Acesta* era bărbatul pe care tatăl ei îl voia la conducerea companiei?

– Desigur, eu nu cred toate poveștile alea. Whitby clătină din cap, făcând o deducere logică: Cum ar putea să încapă o vacă într-o trăsură?

Mariah căscă ochii încețoșați de lacrimi.

– Cât despre acrobații aceia chinezi, nu cred că există atât de mulți în Anglia. Cu siguranță, nu atât de mulți cât să umple o întreagă biserică!

Inima lui Mariah tresări.

– Haide, domnule Whitby, îl certă blând doamna Smith, punând o farfurie cu biscuiți calzi pe masă, Mariah nu vrea să audă asemenea povești.

Cu siguranță, nu voia!

– Vrea să afle ceva despre caracterul bărbatului, îi explică bucătăreasa, și să se asigure de bunele lui intenții.

– *Robert Carlisle?* scăpă Whitby porumbelul. Nu sunt convins că are...

– Whitby! îl rugă Mariah. Îi era un prieten drag, dar, dacă nu înceta, se vedea nevoită să îi bage un biscuit în gură ca să îl facă să tacă. Mariah gemu și își lăsă capul în mâini. Ce o să mă fac?

– Ei, haide! Doamna Smith își puse brațul pe după umerii ei. Totul se va termina cu bine. Vei vedea.

Mariah clătină din cap și se întinse după ceașca cu ceai, ținând-o în mâinile tremurânde pentru a-i primi căldura liniștitoare.

– Cum ar putea să se termine cu bine? Sunt obligată să particip împotriva voinței mele la sezonul londonez, la mila unui bărbat îngrozitor.

Unul care se părea că obligase vaci nevinovate să intre în trăsură și grupuri de acrobați chinezi în biserici. Doar Dumnezeu știa ce o aștepta pe *ea*.

– Sunt în capcană. Oricum ar fi, pierd parteneriatul.

Chipul lui Whitby se îmblânzi, compătimitor. El știa cât de mult însemna pentru ea acel vis: să fie următoarea generație Winslow care să îndrume compania spre viitor, să aibă din nou acel sentiment de apropiere de tatăl ei, pe care îl simțise în urmă cu mult timp. Dar, de asemenea, Mariah bănuia că Whitby nu se așteptase niciodată cu adevărat ca visul ei să devină realitate, în ciuda veșnicului lui optimism.

– Nu trebuie să faci asta, Mariah, îi spuse el.

– Dacă nu o fac, îmi pierd alocația, îi aminti ea încet. Iar dacă îmi pierd alocația... Gesticulă cu mâna spre pereți. Atunci pierde și Gatewell. Și nu ne permitem să pierdem nici măcar un bănuț.

– Îl voi ruga pe tata să...

– Nu. Mariah îi strânse afectuos mâna. Tatăl tău a fost deja extrem de generos. Asta este problema mea și voi găsi o soluție.

Baronul deținea clădirea și permisese școlii să o folosească gratis, atâta vreme cât îngrijeau proprietatea. Fără tatăl lui Whitby, școala trebuia să se mute. Dar, fără alocația ei, trebuia să se închidă definitiv.

Chipul copilăros al lui Whitby deveni nefiresc de solemn în timp ce mestecă gânditor un biscuit, mintea lui gonind pentru a rezolva problema. Asta iubea Mariah cel mai mult la Whitby; era peste măsură de loial.

Doamna Smith se așeză pe scaun, vizavi de Whitby, și se întinse după castronul cu aluat, ținându-și mâinile albe de făină ocupate cu modelarea biscuiților. *Asta* iubea Mariah cel mai mult la doamna Smith – convingerea ei neclintită că ceaiul și biscuiții puteau rezolva orice dilemă.

– Știi, spuse femeia, s-ar putea să nu fie atât de rău precum crezi tu.

– Pentru că este posibil să fie și mai rău? întrebă tristă Mariah.

Doamna Smith țuguie buzele, într-o expresie de dezaprobare maternă.

– Până acum, nu ai avut un sezon adevărat.

– Am avut șase, îi aminti Mariah, supărată.

– Nu, draga mea. Doamna Smith puse o sferă de aluat în tavă și împinse castronul spre Whitby, ca s-o ajute, deși Mariah bănuia că o făcuse pentru a-l împiedica să mănânce toți biscuiții care se răceau.

– Nu ai avut niciodată un sezon adecvat, spuse femeia. Nu așa cum îl meriți.

– Sezoanele mele au fost în regulă, ripostă Mariah.

– Nu ai primit nici o invitație, nu ai avut rochii, nici un pețitor...

– Chiar și așa, a fost bine, bombăni Mariah.

– Meriți un sezon corespunzător. Meriți să fii Cenușăreasa din basm. Doamna Smith oftă visătoare. Acum ai șansa să fii introdusă într-un mod adecvat în societate – sub îndrumarea unei ducese, nici mai mult, nici mai puțin! Șansa de a-i întâlni pe cei mai eligibili gentlemeni, de a participa la cele mai elegante evenimente, poate de a valsa cu un duce...

Mariah râse. Ridicol!

– Și ce este atât de amuzant? Un duce ar trebui să se considere norocos să danseze cu o domnișoară frumoasă ca tine.

Mariah își dădu ochii peste cap, iar doamna Smith îl lovi ușor pe sub masă pe Whitby.

– Spune-i, domnule Whitby, cât de frumoasă este.

– Poftim? Whitby ridică privirea și clipi, întrerupt din propriile sale gânduri.

– Nu crezi că Mariah este frumoasă? îi sugeră doamna Smith.

El îi aruncă o privire lui Mariah și clipi din nou.

– A, da, desigur. Apoi se întinse după alt biscuit.

Mariah zâmbi. Whitby, ca de obicei.

Ea îi luă biscuitul din mână chiar când voia să îl bage în gură, îl rupse în două, apoi îi dădu jumătate. Whitby rânji și îl mâncă, în timp ce Mariah ronțăi încet jumătatea ei.

– Și care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla? întrebă doamna Smith, punând ultima sferă în tavă și apoi apăsând cu grijă cu o lingură peste fiecare, pentru a le aplatiza. În cel mai rău caz, continuă ea, te vei plictisi. Iar în cel mai bun caz... Ridică din umeri și se duse să bage tava la cuptor. Ți-ai putea găsi un soț.

Mariah se înecă.

– Nu un soț pe care nu-l vrei, desigur, ci unul pe care să îl iubești, se corectă doamna Smith, în timp ce Whitby o bătu pe Mariah pe

spate în timp ce ea tușea. Nimeni nu te poate obliga să te căsătorești împotriva voinței tale, nici măcar tatăl tău.

Era adevărat. Deși, cu siguranță, Mariah așa simțea.

– Dar să cunoști un bărbat cu care chiar *ai vrea* să te măriți... Doamna Smith rămase gânditoare, umplându-și ceașca. Nu ar fi minunat?

Whitby rânji.

– Mariah să se mărite? *Asta* este un eveniment social la care aș plăti ca să particip!

Încruntându-se, Mariah își aruncă biscuitul spre Whitby, iar el îl prinse și îl mâncă.

Doamna Smith oftă greoi.

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate. Scoase o tavă de biscuiți din cuptor și îi aranjă cu grijă pe platou, lovindu-l pe Whitby peste degete când se întinse să ia unul.

– În plus, adăugă femeia, s-ar putea ca situația să fie în avantajul tău.

– Cum? întrebă Mariah, neputându-și închipui nici un scenariu care să fie în avantajul ei, unul în care ea trebuia să defileze pentru bărbați de parcă era o creatură din menajeria din Turnul Londrei.

– I-ai putea dovedi tatălui tău că, în loc să te revolți, ești dispusă să faci ce îți cere el; asta ar putea fi exact ceea ce vrea el de la un partener în afaceri.

– Nu m-am *revoltat,* bombăni ea și riscă să fie lovită cu lingura când se întinse după un biscuit cald. Dar chiar și Cenușăreasa s-a revoltat, mai întâi împotriva mamei vitrege și apoi pretinzând că era altcineva. Mariah gesticulă cu biscuitul spre doamna Smith pentru a se face înțeleasă. Chiar credeți că prințul ar fi dansat cu ea dacă ar fi știut că era doar o servitoare? Apoi, după ce s-a prefăcut a fi o fiică vitregă ascultătoare doar pentru a ascunde...

Mariah tăcu brusc, săgetându-i cu privirea pe cei doi prieteni ai ei, în timp ce o idee minunată îi trecu prin minte. O idee minunată, delicioasă și *diabolică!*

– Asta este, spuse ea parcă torcând, rămânând gânditoare cu biscuitul la gură. Asta voi face...

– Poftim? zise doamna Smith precaută.

Mariah îi aruncă un zâmbet viclean.

– Voi face *exact* ce mi-ați sugerat.

Încruntarea femeii se adânci.

– Cum adică?

„Pretinzând că sunt o fiică ascultătoare." Desigur, trebuia să aibă mare grijă. Mariah avea să facă în așa fel încât să pară că se supunea planurilor lui *papa,* participând la sezon și făcând orice îi cereau Carlisle și mama lui, astfel încât *papa* să nu îi poată găsi nici o vină. Dar, în secret, ea avea să facă tot ce îi stătea în putință pentru a-l împiedica pe Carlisle să îi găsească pețitori. În august, când ea nu va fi primit nici măcar o ofertă de căsătorie, Carlisle nu avea să primească parteneriatul, iar ea avea să fie *necăsătorită* și fericită, cu alocația neatinsă și o nouă șansă de a-și convinge tatăl că trebuia să i se permită să ajute la conducerea companiei.

Era perfect!

Râzând bucuroasă, spuse:

– O să fiu exact ca Cenușăreasa!

Doar că, atunci când zâna cea bună avea să fluture bagheta magică, Mariah nu avea să se transforme într-o prințesă, ci în partenerul de afaceri al tatălui ei. Iar când orologiul avea să bată miezul nopții, ea urma să se asigure că acela care se transforma în dovleac era Carlisle.

– Whitby, spuse ea rugătoare, entuziasmul simțindu-se în glasul ei, spune-mi tot ce știi despre familia Carlisle.

– Tot ce știu? El clipi, surprins că, pentru prima dată, cineva chiar voia să îi asculte poveștile.

Mariah zâmbi și îi dădu ultimul ei biscuit.

– *Tot.*

Capitolul 4

– Robert! Elizabeth Carlisle, ducesa de Trent, zâmbi larg când intră în salonul din Park Place în după-amiaza următoare, luminoasă ca soarele de iarnă pătrunzând prin ferestrele înalte.

– Mă bucur să văd că nu ai ars casa din temelii, spuse ea, oprindu-se în mijlocul salonului și ridicând o sprânceană, explicând: Aceea nu a fost o provocare.

– Este încă în picioare. Robert merse în întâmpinarea ei, apoi rânji, adăugând pentru a o tachina: Cel puțin până la sărbătoarea de Armindeni.

Femeia miji ochii.

– Sub nici o formă, curse cu măgari! Grădina din spate încă este plină de urme de copite și mă tem că acel castan nu-și va reveni vreodată.

Cu toate acestea, femeia îl sărută pe obraz.

Acesta era lucrul pe care îl iubea cel mai mult la mama lui. Sub toată acea fațadă regală, se ascundea cea mai iubitoare și mai iertătoare femeie pe care el o cunoscuse vreodată, deși cel mai năstrușnic dintre fiii ei îi dăduse o mulțime de motive de supărare de-a lungul anilor. Ca în sezonul trecut. Robert avea o amintire destul de încețoșată, dar plăcută despre petrecerile care îi terorizaseră pe vecini în luna mai a anului trecut, după ce Sebastian plecase din Londra în căutarea Mirandei. Una peste alta, fuseseră două săptămâni uimitoare, deși, privind în urmă, elefantul nu fusese o idee atât de strălucită. Slavă Domnului că mama nu aflase despre *asta!*

Dar Robert nu putea spune că regreta ceva, pentru că vara trecută se dovedise a fi ultimul sezon de burlăcie pe care el îl împărțise cu Quinton. Dar chiar și acel ultim sezon fusese mult mai blând decât ceea ce făcuseră înainte de moartea tatălui lor, pentru că Robert își învățase lecția.

– Deci? Mama cercetă salonul cu privirea. Unde este domnișoara asta a ta?

– Nu este *a mea*, o corectă el.

Robert își dorea ca sezonul lui Mariah să decurgă suficient de bine, încât să îi asigure o cerere în căsătorie de la vreun idiot nebănuitor, care habar nu avea în ce se băga. Nu avea alte gânduri în privința ei.

Robert își încrucișă brațele la piept și se așeză alene pe brațul canapelei.

– Trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse el. Îți va plăcea de ea.

Cel puțin, spera ca mama lui să o placă. Dacă ea nu era de acord să îl ajute, sezonul și parteneriatul erau ca și pierdute.

Femeia îl privi bănuitoare în timp ce se așeză cu eleganță pe canapea.

– În ce belea ai mai intrat de data asta?

– În nici una, o asigură el.

Ceea ce era adevărat. Robert nu intrase în nici o belea; corecta greșelile trecutului.

Mama lui acceptă ceașca cu ceai pe care el i-o oferi și întrebă bănuitoare:

– Atunci, trebuie să te cred că ai devenit brusc altruist și interesat de debutante?

Robert strâmbă din nas. Era enervant faptul că mama lui îl cunoștea prea bine.

– Am spus că nu am intrat în belele. Nu am zis niciodată că nu am un interes personal.

– Da? zise mama lui și ridică din sprâncene, curioasă.

O curiozitate pe care el știa că trebuia să o stingă din fașă.

– *Nu* pentru domnișoara Winslow.

În urmă cu două săptămâni, Robert ar fi spus că o femeie ca Mariah i se părea interesantă. Înaltă, cu părul ca abanosul... provocatoare. Suficient cât să îl atragă. Dar acum știa mai bine cum stăteau lucrurile. Diavolița era o felină sălbatică deghizată. După întâlnirea lor, Robert era convins că, dacă își scotea cămașa, avea să găsească urmele de gheare doveditoare.

– Tatăl ei este Henry Winslow, îi explică el, rezumând introducerea la afaceri. De la Winslow Shipping and Trade. Mi-a oferit un parteneriat.

Chipul mamei se lumină.

– Este minunat, Robert! Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

El își feri privirea; nu era așa de convins de acel lucru. Mai ales după ultima conversație pe care o avusese cu el, când tatăl lui îl scosese împleticindu-se din iadul jocurilor de noroc, unde, preț de trei zile, adunase datorii, duhnind a whisky ieftin și a prostituate și mai ieftine. Mama nu fusese prezentă, nu văzuse expresia de frustrare de pe chipul tatălui lui, nu îi auzise cuvintele... „M-ai dezamăgit."

Dar el muncise din greu pentru a plăti și ultimul ban din acele datorii, iar acum muncea și mai asiduu pentru a-și asigura locul printre cei mai buni afaceriști din Anglia. Nu avea să se oprească până ce nu se convingea că tatăl lui ar fi fost mândru de bărbatul care devenise. Fără ezitare.

Tocmai din acest motiv trebuia să obțină *acel* parteneriat, cu *acea* companie. Avea să se mulțumească doar cu ce era mai bun. Pentru că, astfel, nimeni nu avea să-i pună la îndoială succesul.

Cu un zâmbet plin de iubire, Elizabeth Carlisle își puse mâna peste a lui.

– Ar fi fost foarte încântat să vadă ce bărbat ai devenit.

– Va fi, spuse Robert, strângându-i afectuos mâna. La fel și tu.

– Eu sunt deja, dragule.

Dar cuvintele ei nu îi domoliră sentimentul de vinovăție care îi apăsa pieptul ca o bilă din plumb. În mod cert, nu când îngrijorarea pentru el se citea pe chipul mamei lui.

Dumnezeule, cât de mult regreta că o rănise! Ea nu îl învinuise niciodată direct pe Robert pentru moartea tatălui lui, îi tot repetase în zilele de după moartea lui că fusese un accident. Că nu fusese vina nimănui. Dar Robert știa mai bine. Dacă nu ar fi fost el, tatăl lui nu ar fi ieșit afară la miezul nopții, nu ar fi fost în stradă când se trăsese cu pistolul, nu ar fi fost aruncat de pe calul său... Ar fi fost încă în viață.

Acest parteneriat cu Winslow nu putea compensa niciodată daunele pe care le provocase Robert în acea noapte, nici durerea și suferința pe care le cauzase – nimic nu îl putea aduce înapoi pe tatăl lui și nimic nu putea vindeca inima mamei sale. Dar parteneriatul putea dovedi familiei că el devenise bărbatul cu care lui Richard Carlisle nu i-ar mai fi fost *niciodată* rușine.

Mama se încruntă, confuză, și își retrase încet mâna.

– Dar ce legătură are afacerea cu sezonul pentru fiica domnului Winslow?

„Una foarte importantă." În schimb, Robert răspunse:

– Încerc să fac o faptă bună.

Nu era o minciună. Mariah nu avusese niciodată parte de o introducere adecvată în societate, nici șansa de a întâlni posibili pețitori; și nu meritau toate domnișoarele un sezon de vis, complet, cu rochii de bal, dansuri și să fie curtate? Desigur, un sezon triumfător pentru Mariah însemna, de asemenea, un viitor solid pentru el. Dacă planul lui Robert funcționa, până în august aveau să fie amândoi fericiți – ea ar avea un soț pe care l-ar adora, iar el ar fi partenerul lui Winslow.

Când încruntarea mamei lui se adânci, Robert îi aminti:

– Mereu ai spus că aceia dintre noi care au fost binecuvântați în viață sunt obligați să îi ajute pe cei mai puțin norocoși.

– Mă refeream la orfani și la văduve de război, nu la fiicele magnaților transporturilor de marfă. Femeie se strâmbă. Dar presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că m-ai ascultat, totuși.

Robert rânji.

– Deci ce trebuie să știu despre ea?

– O cheamă Mariah.

– Mariah Winslow... Fruntea mamei lui se încreți, în timp ce femeia încercă să își dea seama unde mai auzise numele. De ce îmi sună atât de cunoscut?

Rânjetul lui Robert se stinse, iar tot amuzamentul lui se risipi.

– Diavolița.

– Dumnezeule!

Mama făcu ochii mari. Robert încuviință sobru din cap.

– De aceea am nevoie de ajutorul tău.

– Înțeleg, șopti ea cu seriozitate. Dar, cu siguranță, mama ei sau o mătușă o poate îndruma în sezon.

– Mama ei a murit când Mariah avea zece ani și nu are mătuși sau verișoare în aristocrație. A trecut prin șase sezoane, dar nu a avut niciodată parte de introducere sau de prezentări adecvate. Robert clătină din cap. De fapt, nu sunt sigur că a mers vreodată la un bal.

Expresia mamei lui se îmblânzi, compasiunea licărind în ochii ei albaștri.

– Atunci, ne așteaptă o adevărată provocare.

Robert trase adânc aer în piept și încercă să ignore teama care îi apăsa pieptul.

– Și mai rău.

– Mai rău? Mama ridică din sprâncene. Cum poate fi *mai rău?*

– Nu are zestre, recunoscu el posomorât.

Mama clipi, nevenindu-i să creadă.

– Deloc?

– Nici măcar un sfanț, răspunse el, repetând cuvintele lui Mariah. Iar cel cu care se va mărita, oricine ar fi el, nu va fi primit în companie. Tatăl ei este de părere că rudele prin alianță și afacerile nu ar trebui amestecate.

Mama lui deveni palidă, iar el încuviință din cap, confirmându-i tăcut toate grijile nerostite.

– Așadar, înțelegi de ce ajutorul tău este vital. Mariah are nevoie de un sezon adevărat anul acesta, complet, cu baluri, rochii, prezentări... tot tacâmul.

Ea *chiar* merita un sezon adevărat. Fără îndoială, Robert nu simțea prea multă compasiune pentru felina aceea sălbatică, dar sigur

nu îi fusese ușor să crească fără mamă. Sau avându-l pe Henry Winslow drept tată.

– Dacă există cineva care îi poate oferi un sezon adecvat, aceea ești tu. Și este esențial ca ea să atragă pețitori, sublinie Robert.

– Poftim? De ce, mă rog?

Robert făcu o pauză, căutând o modalitate de a-i răspunde mamei lui fără să sune de parcă ar fi fost un agent de căsătorii. Nu era deloc așa. El chiar voia ca Mariah să fie fericită. Dar viitoarea ei fericire coincidea acum cu a lui.

– Are 25 de ani, spuse el, ridicând din umeri, de parcă vârsta ar fi explicat tot.

Mama lui încuviință cu seriozitate din cap, înțelegând perfect. Dacă ajungeau la 25 de ani, majoritatea domnișoarelor necăsătorite erau puse pe raft, exilate în rândurile invizibile de fete bătrâne și însoțitoare pentru tot restul vieților lor. Acest sezon era, cel mai probabil, ultima șansă a lui Mariah Winslow de a-și găsi un soț.

– Ce altceva mai știm despre ea?

Robert zâmbi cu o plăcere masochistă, amintindu-și cât de mult îi plăcuse confruntarea lor.

– Este destul de ageră.

Când nu îl făcea să vrea să o strângă de gât.

– Ei bine, în sfârșit avem ceva. Deși mama lui nu păru încântată. Cu moderație.

Asta îl surprinse.

– Credeam că admiri femeile inteligente.

– Așa este, răspunse ea, oftând lung. Dar majoritatea gentlemenilor *nu* le admiră.

– Adevărat, fu el de acord cu mâhnire.

Cu toate acestea, enoriașii din Mayfair nu erau cele mai inteligente ființe, nu și în cazul în care nu voiau să își petreacă timpul cu femei proaste.

Dar un bărbat putea aprecia agerimea minții lui Mariah. La urma urmei, el se bucurase, fără îndoială, de războiul cuvintelor dintre ei. Fiecare întrebare era o salvă de tun ofensivă, fiecare răspuns era o ripostă cu foc... Când fusese ultima dată când o femeie îl provocase cu atâta curaj, iar lui îi plăcuse?

– Nu, spuse Robert, dar asta e situația.

La naiba cu toți bărbații care nu erau suficient de bărbați ca să se ridice la înălțimea provocării!

– Altceva?

– Inteligentă, independentă până în măduva oaselor, cu limba unei diavolițe și fără simțul limitei, nu îi pasă de regulile sociale... Robert se încruntă, adăugând la final adjectivul care îi venise în minte încă de când o cunoscuse: Frumoasă.

Mama lui afișă un zâmbet cu subînțeles.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi, o corectă el ferm, nevrând să riște vreo neînțelegere. Din privirea pe care i-o aruncă mama lui, Robert nu era convins că îl credea când spunea că nu avea nici un interes personal în privința lui Mariah, dar *el* era sigur de asta.

– Așadar, oferă-i un sezon de vis, o încurajă el, în timp ce luă o minitartă cu căpșune de pe platou. Rochii, pantofi, toate panglicile pe care le dorește inimioara ei, toate invitațiile pe care le poate duce...

– Și să nu te implic deloc? întrebă sec mama lui.

Robert rânji și băgă tarta în gură.

Se auzi o bătaie delicată în ușă.

– Excelență. Majordomul încuviință politicos spre ducesă, apoi spre Robert. Domnule, domnișoara Winslow a sosit.

„Și așa începe."

Robert se ridică în picioare.

– Condu-o înăuntru, Saunders.

Bărbatul încuviință și dispăru din nou pe coridor. Câteva clipe mai târziu, apăru din nou pentru a anunța formal:

– Domnișoara Mariah Winslow.

Ea intră în cameră cu intensitatea unei furtuni de vară. Pentru o clipă, Robert fu surprins și rămase uitându-se la ea. *Dumnezeule*, era minunată!

Mariah avusese prezență de spirit cu o zi în urmă, dar acum încrederea de sine se revărsa practic din ea. Ceea ce era și mai surprinzător, având în vedere ținuta pe care și-o alesese – purta o rochie de un roz pal, din muselină, cu un tiv de un roz-închis, cu o mantie asortată, mănuși brodate cu trandafiri, iar părul de abanos era strâns într-un coc. Arăta exact ca orice debutantă la primul ei sezon, purtând culori pastelate și panglici, împopoțonată și complet inocentă, fără vreo urmă din adevărata obrăznicătură pe care o ascundea sub fațada cu grijă construită.

– Lord Robert. Mariah își ținu privirea plecată în timp ce făcu o reverență. Cât mă bucur să vă revăd. Vă mulțumesc foarte mult pentru invitația la ceai!

Robert șovăi. Ea era... *amabilă*. El miji ochii. Ce joc făcea Mariah?

– Mulțumesc pentru că ai acceptat.

El îi zâmbi în timp ce înaintă pentru a o întâmpina formal. La urma urmei, ea nu era singura care se putea juca de-a manierele. Niciodată nu am avut un musafir mai bine-venit la Park Place.

Mariah își schimonosi buzele la auzul ironiei ascunse din comentariul lui.

– Sunt convinsă că aveți mulți asemenea musafiri!

– Nici unul ca dumneata, te asigur, ripostă el, observând licărul din ochii ei, stârnit de faptul că reveniseră cu atâta ușurință la războiul din ziua precedentă.

Și îi plăcu asta. Doar Diavolița îl putea face să aștepte atât de nerăbdător o luptă. Una pe care Robert plănuia să o câștige.

Totuși, după privirea ei, la fel plănuia și ea.

Totodată, Robert era conștient de privirea derutată a mamei lui, care îi studia curioasă.

Nevrând să îi explice ducesei războiul lor, Robert îi oferi brațul lui Mariah și o conduse în capătul celălalt al încăperii.

– Mamă, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Mariah Winslow. Domnișoară Winslow, mama mea, Elizabeth Carlisle, ducesă de Trent.

– Excelență!

În timp ce Mariah făcu o reverență scurtă, emoția sinceră i se citi pe chip. Diavolița era agitată pentru că trebuia să cunoască pe cineva... „Interesant."

– Domnișoară Winslow. Mama lui zâmbi și se întinse spre ea, strângând mâinile lui Mariah într-ale sale. Bine ai venit la Park Place!

– Vă mulțumesc. Zâmbetul ei agitat se transformă într-unul radios datorită primirii călduroase a ducesei. Sunt copleșită să mă aflu aici.

O, Robert era convins de *asta*. Dar cât din acea strălucire de pe chipul ei era prefăcătorie?

Poate că mama lui observase ceva straniu la remarca lui Mariah, dar nu comentă. Oricum nu ar fi făcut-o. Mama lui deborda de o eleganță naturală, pe care majoritatea femeilor puteau doar să o invidieze, dar pe care Mariah părea să o egaleze cu aerul ei.

– Ia loc aici, lângă mine. Mama lui făcu un semn spre canapea. Ceai?

Mariah se așeză cu eleganță pe canapea, în timp ce Robert ocupă scaunul din fața lor.

– Da, mulțumesc.

Mama lui zâmbi și turnă ceai în cești, oferindu-i una lui Robert și una lui Mariah.

– Așadar, domnișoară Winslow...

– Mariah, vă rog, o întrerupse ea. Aș fi onorată dacă Excelența Voastră ar folosi numele meu de botez.

Robert se înecă atunci când sorbi din ceai, la auzul vorbelor ei măgulitoare.

Ducesa nu păru să observe. În schimb, zâmbetul ei se lumină.

– Este o plăcere să te avem aici, la Park Place, Mariah.

– Mulțumesc, doamnă.

Robert o studie cu atenție. Zâmbetul pe care Mariah i-l oferi ducesei părea sincer. Și minunat. Cum ar fi ca acea sinceritate și amabilitate să îi fie adresate lui, măcar o dată, în loc de ranchiună?

Mariah spuse politicos:

– Aveți o casă frumoasă. Am auzit povești despre cât de mare este, dar, cu siguranță, nu s-au apropiat de adevăr. Își plimbă admirativ privirea prin cameră. Sunt atât de norocoasă să mă aflu aici în această după-amiază!

Robert o fixă cu privirea, fiind precaut.

– De ce anume?

Mariah îi zâmbi cu superioritate. De parcă el era un nebun.

– Pentru că Excelența Sa s-a oferit cu atâta bunăvoință să mă ajute cu sezonul meu.

– Este plăcerea mea, draga mea, o asigură ducesa, fiind răsplătită cu zâmbetul recunoscător al lui Mariah.

Robert își încleștă bărbia. Cum putea Mariah să facă asta? Să fie atât de sinceră și de politicoasă cu mama lui și totuși să fie pregătită să își înfigă ghearele în el în clipa în care Robert lăsa garda jos? Femeia era mai șireată decât crezuse el.

– Când Robert m-a întrebat dacă te voi ajuta cu sezonul tău, am vrut să am această șansă de a te cunoaște, pentru a vedea dacă ne-am potrivi împreună în societate.

Ducesa își puse mâna pe brațul lui Mariah, încercând să o liniștească.

– Nu aș încerca nicicând să ocup locul care i s-ar fi cuvenit mamei tale, dar poate vom putea colabora ca să îți oferim genul de sezon pe care ea și l-ar fi dorit pentru tine.

Buzele lui Mariah se întredeschiseră ușor în timp ce ea o privi lung pe ducesă, parcă absorbind propunerea pe care femeia tocmai i-o făcuse, iar licărul de emoție din ochii ei îl izbi pe Robert cu o forță neașteptată. Mariah chiar fusese emoționată de amabilitatea mamei lui.

Poate că, la urma urmei, sub toți țepii aceia, Diavolița avea o inimă.

– Vă mulțumesc, Excelență, șopti Mariah atât de încet, încât Robert abia o auzi. Cred că mamei i-ar fi plăcut foarte mult.

Mama lui o privi cu ochi blânzi.

– Înțeleg că ți-a fost cam greu cu sezoanele trecute.

Mariah încuviință din cap, ferindu-și privirea. În ciuda chinului pe care ea îl dezlănțuise asupra lui Robert, el își simți pieptul încordându-se din compasiune pentru Mariah.

– După cum sunt convinsă că Excelența Voastră știe, poate fi destul de greu să îți faci o introducere adecvată fără legăturile corespunzătoare.

Ochii ei verzi coborâră spre ceaiul pe care îl ținea în mână, apoi recunoscu în fața mamei lui:

– Și poate că eu și sora mea, Evelyn, ne-am comportat puțin... Ei bine...

– Scandalos? interveni Robert, dorindu-și să pună capăt acelui comportament înainte de începerea sezonului.

Oricum îi aștepta o luptă strașnică. El nu mai avea nevoie de alte curse cu faetoane care să îi păteze introducerea în societate.

– *Impetuos*, îl corectă ea, aruncându-i o privire iritată. Dar nu am avut niciodată parte de îndrumarea adecvată în rafinamentul monden. Suntem fiicele unui negustor. Mariah afișă un zâmbet vag, trist, apoi adăugă: Femeile Winslow s-au preocupat întotdeauna mai mult de docuri, decât de saloane.

– Până acum, când vei începe o nouă viață, ca o lady respectabilă, adăugă Robert, amintindu-i subtil de ultimatumul tatălui ei.

Auzindu-i cuvintele, Mariah se încordă, îndreptându-și imediat umerii și spatele. Dar nu binevoi să îl privească în timp ce îi explică ducesei:

– Mă tem că *papa* nu a știut niciodată ce să facă cu noi. Am fost trimise la școală – la domnișoara Pettigrew, în Cornwall. Când m-am întors, eram pregătită pentru debutul meu, dar nu aveam nici o rudă feminină care să mă ajute. După cum știți, un sezon poate fi copleșitor, iar eu mă simțeam pierdută în toiul lui.

– Of, biata de tine! Expresia mamei lui se întristă, iar femeia se întinse și strânse ușor brațul lui Mariah.

Robert miji ochii, privind-o pe Mariah peste marginea ceștii. Câte dintre mărturisirile ei erau sincere și câte nu erau nimic altceva decât o tentativă de a o avea pe mama lui la degetul mic? El nu avea pic de încredere în ea.

– Dar toate astea au trecut acum, șopti ducesa, bătând-o blând și compătimitor pe mână. Trebuie să privești cu nerăbdare spre un nou sezon.

– De aceea vă sunt atât de recunoscătoare *dumneavoastră*, Excelență.

Acea înțepătură la adresa lui Robert fu îmblânzită de un zâmbet recunoscător pe care Mariah i-l oferi mamei lui.

Gura lui Robert se schimonosi în timp ce o privea. Poate că ea chiar aprecia sincer amabilitatea mamei lui, dar, evident, pe el încă îl vedea ca pe un dușman. Iar Robert bănuia că spectacolul pe care ea îl dădea în acea după-amiază, afișându-se ca o debutantă adecvată, era menit să-l pedepsească.

Dar Mariah se înșela dacă avea impresia că putea declara deschis sezonul de vânătoare.

– Vedeți, acesta este al... Mariah își coborî glasul. Al *șaptelea* sezon al meu.

– A șaptea oară este cu noroc, mormăi Robert din spatele ceștii cu ceai.

– O, așa sper! exclamă ea, oftând adânc.

El își arătă dinții într-un zâmbet de crocodil și bâigui:

– Așa sper *și eu*.

Umerii ei se încordară. Deci îl auzise, dar nu catadicsise să îl privească.

– Ei bine, ne vom da toată silința. Mama lui îi oferi platoul cu sendvișuri cu castravete. Și de unde îl cunoști pe fiul meu, Mariah?

Clipind, Diavolița își întoarse privirea spre el, parcă fiind surprinsă să îl vadă acolo.

– A, vă referiți la Lord Robert?

El zâmbi cu superioritate. La urma urmei, *era* singurul bărbat din cameră.

Mariah alese cu grijă un sendviș mic și îl așeză pe marginea farfurioarei.

– Este un fel de cunoștință a tatălui meu în chestiuni de afaceri, nu-i așa, Lord Robert?

– Da. Iritat, Robert își încordă buzele, atât din cauza ei, cât și din cauza repetiției titlului său nobiliar. Un fel de cunoștință.

El nu o putea contrazice, nici nu putea dezvălui adevărul. Avea nevoie ca mama lui să o accepte în acest sezon, iar orice indiciu al vreunei certe între ei doi ar face-o pe ducesă să refuze imediat, în apărarea lui.

De fapt, Robert *spera* că ea l-ar apăra. Judecând după modul în care îi tot zâmbea blând Diavoliței, nu mai era atât de sigur.

– L-am întâlnit o singură dată pe fiul dumneavoastră, spuse Mariah. Ridică ușor din umeri, parcă cerându-și scuze, gestul inocent devenind și mai evident datorită panglicilor rozalii care îi împodobeau mânecile. Tatăl meu este înconjurat de atâția acoliți zilele acestea, încât nu le pot ține numărul!

Robert zâmbi arogant.

– Atunci, te vei bucura să afli că vor exista mult mai puțini acoliți... Punându-și ceaiul deoparte, el se lăsă încrezător pe spate și ridică o sprânceană pentru a-și sublinia cuvintele: Când tatăl dumitale îmi va confirma parteneriatul.

– Un parteneriat? repetă ea cu un ton încântat, care semănă teamă în Robert, transmițându-i că obrăznicătura își dăduse seama că el voia să ascundă de mama lui provocarea lui Winslow. Sunteți sigur?

– Da, răspunse Robert, iritat că ea îndrăznise să se îndoiască.

– Cu adevărat?

– Foarte sigur.

– Imposibil!

– Foarte probabil.

– Nu cred.

– Ar trebui.

Mama lui urmări tăcută schimbul de replici, de parcă ar fi privit un meci de tenis.

– Vai, Dumnezeule! Mariah clipi. Eu credeam că veți fi doar un *angajat!*

Încleștându-și furios bărbia, Robert se aplecă înainte, o replică tăioasă stându-i pe vârful limbii...

– Servește o tartă, dragule!

Mama lui îi împinse platoul sub nas lui Robert. El își dădu capul pe spate, aproape trăgând pe nas o căpșună.

– Ce...

– O, da, Lord Robert. Mariah îi zâmbi cu inocență. Am auzit cât de mult vă plac tartele[1].

– Ia mai multe, dragule!

Mama lui îi întinse din nou platoul, până când el nu avu de ales și îl luă. Ceea ce însemna că nu se putea arunca peste masa de ceai pentru a o strânge de gât pe obraznică.

– Un parteneriat, continuă Mariah. Ei bine, asta e ceva, îndrăznesc să spun. *Papa* nu a mai propus nimănui un parteneriat. Dumnezeule! Probabil că sunteți cu adevărat special.

Mariah își înclină ușor capul, mimând o curiozitate naivă în timp ce înfipse cu pricepere pumnalul în stomacul lui, întrebând:

– Și *ce* anume ați fost de acord să faceți pentru ca tatăl meu să vă asigure acest parteneriat?

„Blestemata!" Robert nu putea răspunde. Dacă mama lui afla adevărul, putea refuza să ia parte la acest fiasco. Iar fără ducesă, el nu avea nici o șansă să câștige. Și femeia asta exasperantă știa foarte bine acest lucru. Așa că se forță să ridice nonșalant și nepreocupat din umeri.

– A, lucruri obișnuite... Să mă ocup de probleme care au devenit prea dificile pentru propriul lor bine.

Această înțepătură își atinse ținta, întrucât privirea lui Mariah se întunecă. Dar o merita pentru spectacolul pe care îl dădea, în încercarea ei de a-și sfârși sezonul chiar înainte de a-l începe.

Ducesa clipi, complet pierdută în conversația lor privată și incapabilă să găsească indicii pentru a înțelege subtextul.

Cu un zâmbet care nu îi ascundea plăcerea de a o întărâta pe Mariah, Robert puse platoul cu tarte pe masă și se lăsă din nou pe spătarul scaunului, plin de încredere.

– Am fost încântat când tatăl dumitale m-a rugat să te ajut cu sezonul. Un soț ți-ar prii de minune, domnișoară Winslow.

---

[1] În limba engleză, în original, *tart* are și sensul de „femeie ușoară". (n.tr.)

– Și dumitale o soție, spuse mieroasă Mariah cu un zâmbet calculat, îndreptând din nou conversația asupra lui.

– Cu siguranță, fu de acord mama lui, mult prea rapid pentru confortul lui Robert. Îi tot spun și eu asta din iarna trecută...

– Mai e destul timp să mă însori, mamă, interveni el blând, prefăcându-se că vrea să fie de ajutor, pentru a îndrepta din nou subiectul asupra lui Mariah. Astăzi vorbim despre domnișoara Winslow și despre găsirea unei perechi pentru *ea*.

– Într-adevăr. Mama își întoarse atenția asupra lui Mariah cu un zâmbet fericit, apoi se întinse după ceainic pentru a umple ceașca felinei, neobservând privirea încruntată pe care aceasta i-o aruncă fiului ei. Buzele lui Robert se schimonosiră amuzate.

– Așadar, draga mea, întrebă mama lui, ce abilități ai?

– Să vedem... Mariah adăugă o linguriță de miere în ceașcă și privi gânditoare ceaiul în timp ce îl amestecă. Vorbesc fluent spaniolă și franceză și am absolvit studii avansate în matematică și contabilitate, drept, politică, filosofie, științe naturale...

Cu fiecare abilitate enumerată, chipul îngrijorat al mamei lui păli. Dar lui Robert lista i se păru incitantă și își ascunse admirația pentru Mariah ducând ceașca la gură.

– Și câteva cunoștințe despre comerțul naval, adăugă ea.

Robert aproape că vărsă ceaiul.

Privirea lui se plimbă de la o femeie la alta. Chipul mamei lui devenise alb ca varul la auzul acelei ultime completări, dar, din câte își putu da seama Robert, Mariah spusese adevărul.

– Vai de mine! șopti mama lui, de parcă Mariah tocmai mărturisise că furase bijuteriile Coroanei.

Ea clipi, confuză.

– Ați spus *abilități*, doamnă.

– Mă refeream la acele abilități ale tinerelor domnișoare în căutarea unor soți potriviți. Apoi, de parcă Robert nu trebuia să audă, șopti: Știi tu... pictură, desen, aranjamente florale...

– Mă tem că nu, răspunse Mariah ușor tristă.

– Nici măcar pianul?

Mariah se îmbujoră, simțindu-se de-a dreptul rușinată.

– Nu am ureche muzicală.

– Dar ai mers la școala domnișoarei Pettigrew, iar toate tinerele de acolo sunt muziciene experimentate, spuse mama lui de parcă acesta ar fi fost un adevăr universal.

– Nu știu nici măcar o notă, recunoscu Mariah, strâmbându-se.

Mama lui era de-a dreptul șocată.

– Dar cu siguranță ai participat la lecții.

– Păi, eu... Mariah făcu ochii mari, având expresia unei căprioare încolțite. De fiecare dată când aveam programată o lecție, pianul se... strica pe neașteptate.

Mariah își feri vinovată ochii. Robert își înăbuși un rânjet, închipuindu-și-o pe tânăra Mariah stricând bucuroasă clapele și ciocănașul pianului cu fiecare ocazie.

– Se strica? Mama lui era confuză. Cum Dumnezeu se *strică* un pian?

– Cu multă perseverență, răspunse solemn Mariah.

Robert râse.

Preț de o clipă, privirile lor se întâlniră și, pentru prima dată, fură lipsite de dușmănie. Ochii ei licăriră cu subînțeles, iar buzele roșii începură să schițeze un zâmbet adresat lui Robert, de parcă erau conspiratori într-o poznă nevinovată, nu adversari aprigi. Acea legătură de o clipă stârni un val plăcut de căldură înăuntrul lui Robert.

Apoi Mariah duse ceașca la gură, și orice amuzament citise el în expresia de pe chipul ei dispăru precum ceața dimineții.

Mama lui îl ignoră, fiindcă învățase cu mult timp în urmă să nu încurajeze comportamentul deplasat al fiilor ei.

– Dar știi să dansezi, nu?

– O, da! Mariah zâmbi, iar un val de căldură sinceră radie dinspre ea, chipul luminându-i-se.

Fără prea mare entuziasm, Robert fu nevoit să recunoască; felina era chiar frumoasă când nu era enervantă.

– Îmi place foarte mult să dansez, spuse ea.

Ducesa răsuflă ușurată.

– Slavă Domnului! Atunci vom începe imediat să plănuim balul tău de debut.

Mariah păli.

– Bal de debut?

– Desigur. Orice tânără domnișoară ar trebui să fie prezentată la un bal.

Mariah se foi stânjenită.

– Dar am ieșit deja în societate timp de șase sezoane, Excelență.

– În ceea ce mă privește, acele sezoane nu au avut niciodată loc. Ducesa îi mângâie mâna. Și nu văd de ce nu ar trebui să începem

imediat pregătirile. Sunt convinsă că madame Bernaise te poate programa mâine ca să ne sfătuim. Este cea mai bună croitoreasă din Anglia.

– Îmi pare rău, dar deja am un angajament stabilit pentru mâine.

Mariah ezită, apoi explică precaută, de parcă nu ar fi fost încă sigură dacă putea avea încredere în ducesă.

– Vedeți dumneavoastră, patronez Școala Gatewell pentru Orfanii Mării. Plănuisem să lucrez la școală mâine și mă tem că va dura toată ziua.

– Patronezi o școală pentru orfani? Mama lui păru la fel de surprinsă ca și Robert de acea veste.

Privirea lui bănuitoare o scrută pe Mariah, dar nu găsi nici un indiciu că ea ar minți. Și ar face bine să nu fie o minciună. Nu când venea vorba de orfani. Nu cu familia lui.

Mariah încuviință din cap. Încurajată de interesul mamei lui, ea le explică:

– Asigurăm educația copiilor care și-au pierdut tații în industria navală. Nu este o școală foarte mare, dar facem tot ce ne stă în putință. Mariah își mușcă buza, nesigură. Apoi, parcă hotărând că putea avea încredere în mama lui cu această latură secretă a ei, spuse: Desigur, dacă v-ar plăcea să vizitați școala, aș fi onorată să v-o prezint.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Mama lui zâmbi afectuos, ochii licărindu-i.

Dacă existau îndoieli că ducesa ar putea renunța la Mariah și la sezon, toate se risipiră. Din câte își putea da seama Robert, Mariah nici măcar nu bănuia de lovitura de grație pe care o dăduse, iar în timp ce îi zâmbi, la rândul ei, ducesei, o ușoară urmă de uimire îi brăzdă fruntea.

– Excelență, am putea merge la croitoreasa dumneavoastră în ziua următoare? propuse Mariah.

– Desigur, răspunse ducesa, strângându-i cu afecțiune mâna. Și, te rog, spune-mi Elizabeth. Insist.

O adevărată lovitură, într-adevăr!

Mariah puse ceașca deoparte în timp ce ducesa începu să descrie agitată planurile ei pentru bal și cum voia să o implice pe contesa de St. James și pe sora lui, Josephine, în festivități. Robert nu putu să descifreze expresia de pe chipul lui Mariah; era fericită cu privire

la sezonul ei sau furioasă pentru că era obligată să participe? Oricare ar fi fost răspunsul, pentru el nu conta. Dar mama lui putea face minuni, iar Robert nu avea nici o îndoială că Mariah urma să se distreze grozav până în februarie și avea să fie logodită până în aprilie.

Fără să facă vreo pauză în alcătuirea listei ei lungi de pregătiri, ducesa se ridică încet în picioare, determinând-o pe Mariah să facă la fel. Ceea ce îl obligă și pe Robert să se ridice. Totodată, asta însemna că întâlnirea se sfârșise și că obrăznicătura enervantă pleca. „Bun." După ziua de azi, el spera să nu mai fie vreodată nevoit să aibă de-a face direct cu ea.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru o amiază minunată, Excelență... adică Elizabeth.

Mariah îi zâmbi călduros ducesei, apoi se întoarse spre el și își plecă vag capul într-o tentativă de a face o reverență, bâiguind:

– Lord Robert.

Buzele lui se încordară. Doar Mariah Winslow îi putea transforma numele într-o acuzație.

– Domnișoară Winslow, spuse el, înclinându-și capul. O zi bună. „Și cale bătută."

Ea dădu să plece, asigurând-o pe ducesă că știa drumul spre ieșire și nu era nevoie să fie condusă. Dar, chiar când ajunse în pragul ușii, Mariah se opri, apoi se întoarse încet și privi înapoi. Nu la el sau la mama lui, ci își plimbă privirea curioasă prin încăpere. Spațiul grandios era decorat țipător, cu poleială din aur, cu îngeri dezgoliți țopăind pe tavanul pictat, iar Robert nu o învinuia dacă era puțin uluită.

– Hm. Mariah își înclină capul și spuse meditativ: Încep să cred că toate acele povești pe care le-am auzit despre Park Place nu sunt adevărate.

– Poftim? întrebă ducesa, confuză. De ce spui asta?

Cu un zâmbet adresat lui Robert și intenția de a-i cauza cât mai multe probleme, Mariah răspunse:

– Pur și simplu, nu cred că este posibil ca un elefant să fi încăput în grădină!

Apoi ieși pe ușă.

Mama lui își întoarse privirea autoritară spre el.

– Robert Spenser Carlisle, *ce* vrea să spună?

Răbdarea lui se sfârși. Înăbușindu-și o înjurătură, porni după Mariah.

Râzând în sinea ei, Mariah coborî veselă treptele spre coridorul ce ducea la ușa din față. Privirea lui Carlisle? *Neprețuită!* Whitby avusese dreptate, abia dacă îi venea să creadă. Un elefant! L-ar fi admirat pe Carlisle pentru îndrăzneala lui dacă nu l-ar fi displăcut atât de...

O mână puternică o apucă de braț și o trase într-o cameră lăturalnică, înainte ca Mariah să poată protesta. Ușa se închise cu un bubuit puternic.

Robert Carlisle își sprijini mâinile de lambriurile de lângă umerii ei, încolțind-o între perete și corpul lui masiv. Furia clocotea în el.

Mariah își simți inima în gât.

– Ai dat un spectacol pe cinste acolo, spuse el tărăgănat, glasul lui puternic fiind chiar înfricoșător, dincolo de stăpânirea de sine.

– Tu ești cel care mi-a declarat război, Carlisle, ripostă Mariah, furia aprinzându-se și în ea. Refuza să se lase intimidată. Nu de el! Eu doar joc după regulile tale de...

El îi puse un deget pe buze. Mariah tăcu, mai degrabă din pricina licărului furios din ochii lui, decât din cauza degetului său amenințător.

– *Războiul* nostru, spuse el surprinzător de rece, având în vedere furia clocotindă ce îl cuprinsese. Nu o implica pe mama mea! Ai înțeles?

Mariah miji ochii și îl privi încruntată, dar încuviință din cap. Când el își retrase degetul, ea rezistă tentației de a-l mușca.

– Nu aș vrea *vreodată* să o rănesc pe mama dumitale. Cum îndrăznea el să sugereze așa ceva? Indignată, Mariah ripostă: O plac pe ducesă. Este o femeie minunată, cu o inimă bună.

Ceea ce era adevărat. Mariah se așteptase la o matroană plictisitoare și acră, pompoasă precum fiul ei, și fusese pregătită să o urască pe femeie la prima vedere. În schimb, își dădu seama că o place destul de mult pe Elizabeth Carlisle. Tot ce îi spusese Whitby despre ducesă – eleganța, grația și generozitatea ei – se dovedise a fi adevărat.

La fel aroganța și reputația de nărăvaș a fiului ei, care stătea prea aproape de ea și o stânjenea. Suficient de aproape cât să simtă mirosul vag de bergamotă al săpunului de bărbierit degajat de pielea lui.

– Și treaba aia cu orfanii? Bărbia lui Robert se încleștă. Cum încercai să o manipulezi pe mama cu asta?

– Nu o manipulam. *Patronez* Școala Gatewell!

O duru că el o crezuse atât de diabolică încât să se folosească de orfani în avantajul ei. Părerea lui proastă despre ea o deranjă mai mult decât voia să recunoască.

– Și aluzia aceea de la plecare, despre elefant? insistă el.

Mariah îi aruncă un zâmbet mieros și spuse:

– Aceea a fost din pură dușmănie.

Chipul lui se înăspri. Robert se aplecă, aducându-și ochii aprinși la nivelul ochilor ei. Gura lui era atât de aproape, încât căldura respirației lui îi gâdilă buzele.

– Ți-a trecut vreodată prin cap, Mariah, că sunt de partea ta?

Ha! El chiar o credea atât de proastă, încât să creadă una ca asta? Ea ridică din sprâncene.

– Semănând ceartă între mine și tatăl meu?

– Nu ai nevoie de mine pentru asta. Ochii lui licăriră cu subînțeles. Ai făcut o treabă minunată întorcându-l singură pe tatăl tău împotriva ta.

Bestia! Când furia se învolbură în ea, Mariah își încleștă pumnii.

– Nu am nevoie de *tine* pentru ni...

– Ai nevoie de ajutorul meu mai mult decât îți dai seama.

Ea pufni. De *ajutorul* lui? Mariah era convinsă că ajutorul pe care i l-ar oferi el ar cauza doar probleme.

– Ce ai putea face tu pentru mine?

Privirea lui căzu pe umărul ei, unde degetele lui traseră de o fundă ce îi împodobea mâneca. Robert răspunse pe un ton aspru:

– Te pot salva de tine însăți.

– Nu am nevoie de un salvator. Ea îi respinse mâna cu o privire încruntată. Nici nu caut iertarea păcatelor în societate și binecuvântarea ei.

– Foarte bine. Un amuzament binevoitor se simți în glasul lui. Pentru că oricum nu le-ai obține.

Remarca lui fu dureros de tăioasă. Atât de dureroasă, încât Mariah rămase cu gura căscată, uimită de sinceritatea lui brutală.

Robert profită de șocul ei de moment și ridică din nou mâna lângă umărul ei.

– Nu cu averea familiei tale, spuse el, tachinând funda din satin între degete, apoi plimbându-și mâna peste decolteul corsajului ei. Și, cu siguranță, nu cu frumusețea ta.

Mariah înghiți în sec, neștiind ce să răspundă vorbelor lui tăioase. Sau căldurii din degetele lui în timp ce se plimbau pe marginea dantelată a corsajului și îi ardeau pielea claviculei. Inima ei trădătoare bătea atât de furioasă, încât sigur Carlisle o simțea, iar Mariah se rugă ca măcar el să recunoască acel sentiment drept ceea ce era – doar furie, nimic altceva. Cu siguranță, *nu* atracție pentru acel diavol ticălos.

Ochii lui întunecați urmăriră propriul deget plimbându-se pe marginea decolteului ei. Mariah se mustră în sinea ea pentru că nu purta un șal din acela demodat. Data viitoare, avea să vină pregătită pentru luptă, cu o jachetă închisă până în gât și o sabie ascunsă sub fustă.

– Societatea urmărește fiecare mișcare pe care o faci, o avertiză el, toate bârfele acelea așteptând să te atace. Ești la un singur pas greșit de depășirea limitelor, care nu îți va permite să mai dai vreodată înapoi.

În ciuda durității avertismentului, glasul lui profund fu blând. Asemenea unei pelerine din catifea învăluind-o cu căldura ei. Mariah tremură. „Dumnezeule!" Dacă emana atât de multă masculinitate când încerca să o convingă să se comporte cuviincios, oare cum era Carlisle când își punea în minte să seducă pe cineva?

– Ar fi nevoie doar de unul sau două zvonuri noi. Degetele lui urcară încet pe umărul ei și o durere ușoară o făcu să i se strângă stomacul. Despre tine jucând jocuri de noroc într-o spelunca în Covent Garden sau tăvălindu-te într-o lojă privată la Vauxhall – la urma urmei, toată lumea știe că tu ai gonit cu faetonul ăla pe strada St. James. Nu ar fi nevoie de prea multe bârfe pentru ca găinile alea bătrâne și acre să îi facă pe toți să creadă că ai făcut ceva mult mai rău.

Degetul lui se strecură pe sub mâneca ei, mângâindu-i și tachinându-i pielea dezgolită. Mariah trase adânc aer în piept din pricina atingerii lui catifelate, dar și din cauza îndrăznelii lui.

Ochii lui licăriră misterioși, iar obrajii lui Mariah roșiră puternic.

– Sau ceva chiar mai sordid, adăugă Robert. Își plimbă degetul pe brațul ei dezgolit și continuă să vorbească: Ceva depravat.

– Nu ar îndrăzni, șopti Mariah, începând să respire sacadat. Fiecare milimetru din corpul ei zvâcnea din pricina unui amestec de frustrare și furie. Și încă ceva la fel de intens, ca o durere... Ceva declanșat de apropierea lui, care o făcu să tremure.

– Le-am văzut distrugând domnișoare pentru ofense mult mai mărunte decât ceea ce vor crede ele că încerci să le faci în acest sezon... O orășeancă parvenită invadându-le rangurile, cu îndrăzneala de a crede că îl poate fura pe unul dintre gentlemenii lor, o avertiză Robert, aplecându-se și mai mult spre ea, până când respirația lui caldă îi mângâie buzele lui Mariah. Acele femei te vor jumuli de vie, iar bărbații îți vor distruge reputația fără o atingere. Privirea lui căzu pe gura ei, intensitatea ochilor lui arzând buzele lui Mariah. Deși sunt convins că alternativa ar fi al naibii de amuzantă cu o felină ca tine, *dacă* un bărbat ar supraviețui ghearelor tale.

Lui Mariah i se tăie respirația și icni. Nu era o simplă aluzie, ci o afirmație pur masculină. Una care se învolbură înăuntrul ei, stârnind o dorință inexplicabil de feminină în ea.

– Dar tu nu vei permite să se întâmple una ca asta, ripostă Mariah cu o voce mai aspră decât intenționase. Altfel, și perspectivele tale vor fi distruse. La urma urmei, dacă nici măcar nu mă poți proteja de... Ce era? Jocuri de noroc, alcool – Mariah înălță semeață bărbia, fiind prea cuviincioasă pentru a repeta cuvintele lui – sau de ceva *intim,* cum ai putea vreodată reuși să îl convingi pe tatăl meu că ești capabil să protejezi întreaga companie *Winslow Shipping*?

– Nu-ți face griji, exact asta voi face, îi promise el. Iar tu vei face exact ce îți va cere mama în acest sezon și te vei prezenta ca o domnișoară cuviincioasă; altfel, pierderea alocației va fi cea mai mică pedeapsă din partea tatălui tău.

În momentul de pauză ce urmă, ceva chinuit și plin de remușcări licări în adâncurile de safir ale ochilor lui. Ceva atât de îndurerat, încât lui Mariah i se tăie brusc răsuflarea.

– Pentru că îi vei pierde, de asemenea, mândria de tată și va fi dezamăgit că ești fiica lui.

Modul în care Robert rosti cuvintele și tristețea pe care o simți înăuntrul lui îi făcură inima lui Mariah să tresară. Dar orice compasiune trecătoare pe care o simțea pentru el nu era suficientă pentru a-i calma propria furie crescândă. Sau bănuiala ce i se strecură în inimă că acest intrus arogant ar putea avea dreptate.

– Voi face orice îmi cere *mama ta* să fac, îi promise ea.

Iar rostind aceste cuvinte, trasă o linie clară de demarcare între ceea ce voia el de la ea și ceea ce plănuia Mariah să ofere. Intraseră într-un război, iar linii de demarcare trebuiau trasate.

– La urma urmei, nu este vina ducesei că fiul ei este o asemenea bestie, continuă ea.

– Așa este, spuse Robert, venind mai aproape de ea – atât de aproape, încât Mariah putu simți căldura radiind din corpul lui –, luând-o de bărbie și ridicându-i încet chipul spre el. *Sunt* o bestie. Degetul lui mare se plimbă peste buza ei inferioară și o făcu să tremure. Să nu uiți niciodată asta, adăugă el.

Mariah se forță să râdă, sunetul fiind brusc și inexplicabil de agitat. În loc să fie o insultă arogantă, așa cum intenționase, râsetul ei ieșise ca un scrâșnet gutural.

– Nu mă tem de tine, spuse ea.

Ochii lui licăriră lacomi și se fixară pe buzele ei, privind-o cu nesaț, de parcă ar fi vrut să o devoreze.

– Ar trebui să te temi, spuse el răgușit.

Apoi Robert își coborî capul și îi acoperi gura cu a lui.

Sărutul fu atât de neașteptat, încât Mariah nu avu timp să icnească înainte ca el să o lase fără suflare și să o uluiască. Câteva clipe lungi, surprinsă, ea nu putu face nimic, decât să stea acolo și să absoarbă senzația stranie și delicioasă a gurii lui pe a ei.

Apoi Mariah își recăpătă toate simțurile și ripostă cu forța unui val uriaș. Împingându-și mâinile în pieptul lui, încercă să îl alunge de lângă ea, dar bărbatul era ca un munte, solid și de neclintit. Robert nu se mișcă și continuă să se desfete cu buzele ei, sărutând-o mai pătimaș decât fusese Mariah sărutată vreodată în viața ei.

Dumnezeule, și ce sărut... Forța gurii lui contrasta cu blândețea buzelor lui calde în timp ce le mângâia pe ale ei, aproape ademenind-o să îi cedeze, neobosită și dornică să-i năucească simțurile lui Mariah. Și, la naiba, chiar reușea! Apropierea lui o ameți, până când ea încetă să îl mai respingă și își puse brațele după gâtul lui pentru a-l ține lângă ea. Mirosea delicios – un amestec masculin de piele, săpun și tutun, care îi suci mințile –, iar pe buzele lui simți aromele dulcegi de miere și ceai. Fiori lenți și fierbinți puseră stăpânire pe trupul ei, pornind din vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare, până se întâlniră la mijloc și se transformară într-o durere pulsatilă.

Mariah se cutremură de groază. Doar nu i se părea excitantă îmbrățișarea lui! Nu el dintre toți bărbații! Cu siguranță, ea nu tânjea după sărutul lui, nu i se părea tulburătoare apropierea lui. Mariah

scoase un sunet gâtuit drept răspuns, pe jumătate un geamăt de dorință și pe jumătate unul rușinat.

Apoi Carlisle se retrase încet. Pierderea căldurii trupului lui o năuci și de-abia reuși să își înăbușe un scâncet de protest. Ridică privirea spre el, cu ochii mari și clipind uluită.

Dar măcar el avu decența de a părea la fel de uluit. Fie doar și pentru o secundă, înainte ca Robert să se adune și să își alunge surprinderea de pe chip, afișând un zâmbet încrezător.

Degetele lui se plimbară pe bărbia ei.

– Ăsta este un avertisment, șopti el răgușit. Să știi ce fel de bestie sunt.

Inima ei tresări, trimițând un fior dureros prin tot corpul. Atât fusese pentru el – o pedeapsă menită să o facă să se comporte cuviincios? Uluirea ei se transformă în furia unei mândrii rănite, iar gândurile ei luară calea răzbunării. Dacă el credea că ea putea fi dresată atât de simplu doar cu sărutări fierbinți și zâmbete fermecătoare, atunci se înșela amarnic!

Luptându-se să își alunge roșeața crescândă din obraji, Mariah se forță să adopte o expresie indiferentă și întrebă cu falsă naivitate:

– *Ce* anume este un avertisment? Când maxilarul lui se încleștă, ea își lansă săgeata. Te referi la sărutul acela mic?

Ignorând modul în care ochii lui se mijiră când o privi, Mariah râse încet, părând stânjenită. De fapt, ea simțea o dorință inexplicabilă, dar puternică de a fi sărutată din nou. Dar mândria ei era prea rănită pentru a recunoaște acest lucru.

– Îmi pare tare rău! Nu mi-am dat seama... Poate, propuse ea prefăcându-se, ar trebui să încerci din nou, iar de data asta îți promit că voi pretinde că sunt plină de remușcări. Hai! Mariah închise ochii și își țuguie buzele într-un gest exagerat. Hai, sărută-mă!

Când Carlisle nu se mișcă, așa cum știuse ea că avea să se întâmple, Mariah întredeschise ochii. Oh, furia din ochii lui! Exact ceea ce merita.

– Bine, atunci. Mariah păși în lateral pentru a se elibera de sub baricada corpului lui. Cred că am terminat aici, spuse ea.

Data viitoare, poate că el avea să se gândească de două ori înainte...

Robert îi înșfăcă umerii și o împinse în perete cu corpul lui, gura lui cotropind-o pe a ei.

Nu, își dădu Mariah seama în timp ce se topi în brațele lui, Carlisle nu era genul de bărbat care să se gândească de două ori înainte de a lua ceea ce voia. Mariah se cutremură. Ceea ce părea să vrea era *ea*.

Își strecură din nou brațele după gâtul lui, din nou dornică să întâmpine atacul delicios al gurii lui asupra gurii ei. Carlisle era un ticălos, un bădăran, un afemeiat, dar sărutările lui... Oh, Cerule, *sărutările* lui îi tăiau răsuflarea și o vlăguiau, mintea ei învârtindu-se într-un iureș de emoții și senzații, până când nu mai existau decât căldura stăruitoare a buzelor lui desfătându-se cu ale ei și scânteile electrizante care se iscau în orice punct se atingeau corpurile lor.

Dar de data aceasta fu ceva diferit. În loc de furia pură și de frustrarea care îl făcuseră pe Carlisle să revendice acea primă îmbrățișare, aceasta era mai blândă. Ca și cum ar fi încercat să o convingă, nu să o biruiască. Să o implore să se topească în brațele lui. Și Mariah chiar asta făcea. Nu mai avea vlagă în îmbrățișarea lui, tânjind după mai mult.

Când vârful limbii lui se plimbă peste marginea buzelor ei și o convinse să le deschidă, Carlisle îi dădu exact ceea ce își dorea ea – *mai mult*. Mai multă căldură în timp ce limba lui îi invadă gura, revendicând întreg sărutul. Mai multă dorință în coapsele ei, în timp ce el explora fiecare colțișor al gurii ei și o făcea să tremure când își trecea limba peste buza ei interioară. O senzație și mai intensă de amețeală și genunchi slăbiți, până când Mariah se sprijini vlăguită de perete și nu i se împotrivi când mâna lui se strecură pe ceafa ei, iar degetele lui puternice începură să îi frământe seducător gâtul.

Ultima ei fărâmă de împotrivire se stinse când simți acea mângâiere surprinzător de erotică, ce se alătură ritmic mișcării încete, dar ferme a limbii lui între buzele ei și pulsației crescânde dintre picioare. Gura lui se dezlipi de a ei, iar un scâncet vag de dorință scăpă printre buzele ei întredeschise.

– Mariah.

Carlisle zâmbi lângă obrazul ei. Senzația că fusese biruită o străpunse. Deci el credea că învinsese. Ei bine, ea avea să-i demonstreze că era nevoie de mai mult decât atât să o convingă să se predea.

De data aceasta, când el păși înapoi, Mariah înaintă. Își puse brațele după umerii lui și își îngropă degetele în buclele aurii de pe ceafa lui, apoi își lipi atât de tare corpul de al lui, încât îi simți inima

izbindu-se cu furie de pieptul ei. Când Mariah își frecă șoldurile de ale lui, Carlisle scoase un geamăt slab. Încurajată, îl sărută cu nerușinare, iar în acel moment de ezitare, când el fu prea uluit ca să se miște, ea își strecură limba printre buzele lui, așa cum îi făcuse și el ei.

Gestul fu suficient să îl trezească pe Carlisle din visare.

El o apucă de umeri și o îndepărtă, întrebând-o cu o voce răgușită:

– Ce naiba crezi că faci?

În ciuda vitezei cu care gonea inima ei și a nevoii de a recupera aerul pe care i-l furase el, Mariah se forță să ridice cu nonșalanță din umeri. De parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

– Te sărut.

Apoi se lipi din nou de el, buzele ei de-abia reușind să le atingă pe ale lui înainte ca el să o respingă, cu o privire încruntată și aspră.

– Nu vrei să te sărut? întrebă ea cât de inocent putu.

Ceva întunecat și fierbinte licări în ochii lui și, crezând că era furie, Mariah se simți încântată că reușise, în sfârșit, să preia controlul. Ascunzându-și propriul tremurat provocat de căldura îmbrățișării lui, Mariah se aplecă spre el atât cât îi permiteau mâinile lui.

– Cu siguranță, faimosul Robert Carlisle știe ce să facă cu o femeie care vrea să îl sărute, spuse ea mieros, cu vocea răgușită.

În ciuda faptului că scrâșni din dinți, privirea lui căzu cu nesaț pe gura ei și, pentru o clipă, Mariah crezu că el avea să o sărute din nou. Iar dacă o făcea, nu era convinsă că de data aceasta îi putea rezista, astfel încât să nu se piardă complet în brațele lui.

– Nu mă tachina, Mariah, o avertiză el șoptit. Te joci cu focul!

– Da? Prefăcându-se că nu e impresionată de sărutările lui, deși acea fierbințeală încă pulsa dureros între coapsele ei, Mariah clătină tristă din cap. Ei bine, sper ca toți ceilalți gentlemeni pe care îi voi întâlni în acest sezon să fie mai buni ca tine la asta.

Mariah se îndepărtă, înainte ca el să o poată înșfăca din nou. Sau ea pe el.

– Altfel, voi fi prea plictisită ca să iau în considerare căsătoria cu vreunul dintre ei, adăugă ea.

Carlisle o țintui cu o privire rece în timp ce își șterse gura cu dosul palmei.

– Vei *fi* măritată până la sfârșitul sezonului, îți promit!

De data aceasta, când el o apucă de braț, în loc să o tragă într-o îmbrățișare, Carlisle o trase spre ușă. O deschise și o conduse atât de

grăbit pe coridor, încât Mariah se luptă să țină ritmul cu pașii lui mari și hotărâți.

Robert îi luă boneta și mantia de la majordom, care își feri cu discreție privirea, apoi îi aruncă mantia pe umeri și îi îndesă nerespectuos boneta pe cap, după care o trase din nou spre ușa de la intrare. Clocotea de furie în timp ce o conducea prin micul portic, spre trăsura care aștepta în stradă.

Ignorând pajul, Carlisle o urcă el însuși pe Mariah în trăsură. Dar, când ea își smuci brațul, nu simți o ușurare, ci o senzație inexplicabilă de pierdere. Preț de câteva clipe de disperare, Mariah vru să îi ceară scuze, să îl implore să urce lângă ea în trăsură și să o sărute exact ca înainte, până la ușa casei ei.

Dar diavolul dinăuntrul ei nu se putu abține de la o ultimă înțepătură, iar Mariah strâmbă dezamăgită din nas.

– Dacă o să fiu obligată să întâmpin primul vals cu un bărbat atât de bădăran, sper măcar să te pricepi mai bine la dans.

Carlisle urcă pe treaptă și se aplecă în interiorul trăsurii, apropiindu-se de Mariah în spațiul restrâns.

– Nu-ți face griji, obraznico, o asigură el pe un ton aspru, care îi înfioră șira spinării. Când am o femeie în brațe, mă pricep la *orice.*

Lui Mariah i se tăie răsuflarea. Lăsând-o fără cuvinte, uluită de propria ei reacție înfierbântată în fața bestiei din el, Carlisle închise portiera, apoi îi porunci birjarului să plece.

Trăsura porni la drum, iar Mariah se lăsă posomorâtă pe spătar. Îi scăpă printre buze un blestem la adresa lui Carlisle, urmat de alte câteva injurii pentru propria ei persoană.

Tocmai purtaseră a doua lor bătălie, dar pentru nimic în lume Mariah nu putea spune care dintre ei doi ieșise victorios.

Capitolul 5

O zi friguroasă mai târziu

Henry Winslow turnă două pahare de bourbon.

– Primul lucru pe care trebuie să îl înveți despre Winslow Shipping, Carlisle, îl informă el, este că întotdeauna facem loc pe vase

pentru bourbonul de Kentucky atunci când ne întoarcem din Statele Unite. Henry ridică privirea spre Robert, cu un licăr jucăuș în ochi.

– Chiar de trebuie să-l tragem după noi într-o șalupă! adăugă el.

Robert râse și acceptă al doilea pahar.

În jurul lor, sediul companiei de pe Wapping High Street era tăcut și pustiu, fiind momentul perfect pentru ca Winslow să se întâlnească cu el. Pentru prima dată, toți angajații erau plecați în acea după-amiază, inclusiv John Ledford, bărbatul care gestiona operațiunile cotidiene ale biroului. Și care nu părea deloc bucuros că Robert urma să se alăture companiei.

Pe Robert îl deranja prea mult. Ledford avea să îl accepte de îndată ce el avea să își dovedească valoarea. La fel cum urma să se întâmple cu Mariah, de îndată ce avea să renunțe la lupta împotriva tatălui ei și să își dea seama că parteneriatul lui era spre binele companiei.

– Regele vrea docuri noi lângă Tower Bridge, îi explică Winslow, sărind direct la motivul acestei întâlniri. Cu actualul Parlament, Regele George primește orice vrea. Iar *eu* vreau să mă asigur că Winslow Shipping trage foloasele.

Puțin probabil. Robert auzise și el zvonurile despre dorința regelui de a extinde țărmul Tamisei, dar pentru el nu era nimic altceva decât egocentrism regal. Dacă aveau să fie construite docuri noi, trebuiau să fie mult mai în aval, spre Millwall.

– Nu mai este loc pentru alte docuri lângă Tower Bridge, spuse el.

– Mai este la St. Katharine, ripostă Winslow.

Robert miji ochii. Docuri noi la St. Katharine? „Imposibil." Cheiurile londoneze erau deja pline cu debarcadere la capacitatea maximă, iar depozitele erau atât de înghesuite, încât vasele erau adesea nevoite să aștepte ancorate, în mijlocul râului, înainte să poată andoca. Inclusiv cele de la St. Katharine.

Robert clătină din cap.

– Singura modalitate prin care pot fi construite mai multe docuri în Londra este ca Dumnezeu să mute râul, pentru a croi kilometri noi de țărm acolo unde nu există.

Winslow nu spuse nimic, rămânând cu paharul de bourbon în aer. Un zâmbet nepăsător și înșelător apăru pe fața lui, în timp ce îl țintui pe Robert cu privirea peste buza paharului, apoi luă o gură de alcool.

– Dumnezeule, șopti Robert în timp ce își dădu seama ce insinua Winslow, provocându-i un fior de entuziasm.

Docuri noi... *în oraș*. Poate că Dumnezeu nu făcuse suficient râu pentru docuri, dar regele George o putea face, săpând un bazin chiar de-a lungul râului, creând kilometri întregi de țărm nou. Și kilometri întregi de țărm nou însemnau kilometri de noi docuri, noi depozite – noi profituri pentru Winslow Shipping. *Dacă* ei erau destul de curajoși ca să se folosească de acea oportunitate.

– Este achiziția secolului, îl asigură Winslow, dând glas gândurilor ce se învolburau în mintea lui Robert. Merse în spatele biroului său și se așeză pe scaunul masiv tapițat cu piele, zâmbindu-i lui Robert asemenea unei pisici care găsise laptele.

– Când Lord Whitby mi s-a plâns la cină despre faptul că regele vrea ca Parlamentul să strângă fonduri pentru a putea construi docuri noi lângă pod, am știut exact ce plănuiește regele George. Așa cum știu că le va construi la St. Katharine.

Robert se aplecă înainte. Deja îi treceau prin minte calcule și scenarii cu privire la cea mai bună cale de a aduna profiturile companiei pentru a obține suficient capital pentru genul de risc pe care îl propunea Winslow. O înțelegere de sute de mii de lire...

O *pierdere* de sute de mii de lire, dacă nu erau precauți.

Robert știa cât de schimbător era regele George, că proiectele regale erau adesea abandonate sau schimbate în toiul lucrărilor, până când nu mai semănau deloc cu conceptul original.

– Bazine noi pot fi construite oriunde, spuse el precaut.

– *Trebuie* să fie construite la St. Katharine, îl asigură Winslow, lăsându-se pe spate în scaun și punându-și paharul pe burta rotundă. Doar bancul nordic poate susține acel tip de construcție și docurile nu pot fi făcute mai aproape din cauza fluxului și vechiului pod. Orice este construit mai în aval e prea departe de centrul Londrei și prea aproape de Greenwich. Regele va fi nevoit, totodată, să îi despăgubească pe proprietarii ale căror proprietăți vor fi acoperite de apă – deci, ce loc de construcție poate fi mai bun decât o mahala?

Astfel, Robert își dădu seama că Henry Winslow reușise să preia mica afacere de transport a tatălui lui și să o transforme în cea mai mare întreprindere individuală din imperiu. Și recunoscu că un lucru atât de neînsemnat precum plângerea baronului Whitby putea fi transformat într-o oportunitate cu un profit uriaș.

Dacă Robert avea vreo îndoială că nu era cel mai bun lucru pentru el să lucreze cu Winslow – o ocazie ce nu putea fi vreodată egalată de nici o altă companie –, această întâlnire o risipi întru totul. Și îi crescu hotărârea de a pune mâna pe acel parteneriat.

– Deci plănuiți să cumpărați cât mai multe proprietăți posibil în St. Katharine pe prețuri de nimic, spuse Robert admirativ. Și apoi să le vindeți Coroanei pentru profit când vor începe lucrările la docuri.

– Plănuiesc ca *tu* să cumperi pentru *noi* cât de multe proprietăți poți, în timp ce le vei identifica și pe acelea care vor fi potrivite drept depozite, îl corectă Winslow cu un licăr înverșunat în ochi. La urma urmei, vom avea nevoie de locuri în care să depozităm bunurile pe care le vom descărca din flota aceea de vase noi pe care le vom putea cumpăra.

Apoi scoase o foaie de hârtie din sertarul biroului și i-o întinse lui Robert, după care adăugă:

– Și care ne va aduce o avere pe parcurs.

Ascunzându-și entuziasmul arzător care îi vibra prin tot corpul, Robert privi hârtia. O listă cu numele străzilor unde Winslow presupunea că aveau să fie construite bazinele. O listă lungă.

– Vreau să dai de toți proprietarii clădirilor de pe acele străzi și să afli de cât ar fi nevoie ca să îi convingem să vândă, îi porunci Winslow.

Robert se încruntă, simțindu-și entuziasmul scăzând brusc.

– Mai întâi este nevoie ca Parlamentul să aprobe docurile.

Judecând după lungimea listei, cuprindea întreaga zonă a cartierului St. Katharine. Robert aruncă lista pe birou și adăugă:

– Nu vor fi niciodată de acord cu distrugerea unei zone atât de mari din Londra.

Winslow încuviință scurt din cap.

– Tocmai de aceea tu trebuie să îi convingi.

Inima lui Robert bătu cu putere, iar în acea secundă toate legăturile dintre parteneriatul lui și proprietățile din St. Katharine i se conturară clar în minte și simți un gust amar.

– Acesta este singurul motiv pentru care mi-ați propus parteneriatul? Influența mea în Parlament?

– Deloc. Winslow se îndreptă în scaun, privirea lui serioasă fixându-l pe Robert, dincolo de birou. Ai o minte ageră pentru afaceri și zelul de a munci din greu. Vei fi un bun de preț pentru mine

mult timp după ce acele docuri vor fi fost construite. Dar știi și cum merg afacerile, Carlisle. Ca să aibă succes, un om trebuie să se folosească de toate uneltele pe care le are la dispoziție. Inclusiv de conexiunile sale.

– Inclusiv să fac presiuni asupra prietenilor și familiei mele, până când ei vor susține noile docuri, vreți să spuneți, replică el tărăgănat, încercând ca expresia feței să nu îi trădeze dezgustul.

Winslow se lăsă din nou pe spate în scaun, dând cu nonșalanță din mână.

– Asta se întâmplă tot timpul. Facturi de canal, tarife de import, taxe... Așa funcționează politica. Întreabă-l pe fratele tău. Sunt convins că Trent vede asta în fiecare zi. Winslow clătină din cap și continuă: Docurile actuale din Londra nu pot face față numărului mare de vase care au nevoie să le folosească, iar docuri noi *vor fi* construite. Este atât de simplu! Dacă nu beneficiem noi, altcineva o va face. De ce să nu fie ale noastre profiturile?

Robert se simțea de parcă diavolul îl ademenea să își vândă sufletul. O înțelegere tentantă, pe care el își dorea foarte mult să o accepte.

– Vom distruge cartierul și vom alunga mii de amărâți din casele lor.

– Vom crea noi locuri de muncă, cu salarii bune. Cei care vor lucra la docuri, împreună cu familiile lor, vor avea vieți mai bune decât au acum.

Dar altceva nu îi dădea pace conștiinței lui Robert...

– Școala Gatewell nu se află în St. Katharine?

Ochii lui Winslow licăriră și, preț de o secundă, Robert avu impresia că citi remușcarea pe chipul bărbatului.

– Ba da. Dar conducerea unei școli caritabile nu este ce ar trebui să facă o tânără lady cuviincioasă precum Mariah. Își frecă tâmplele cu degetele, parcă încercând să alunge o durere de cap.

Dar, la urma urmei, se gândi Robert, nu-i dăduse Mariah și lui dureri de cap încă din clipa în care o cunoscuse?

– Nici conducerea unei companii comerciale, adăugă Winslow.

Robert învolbură bourbonul în pahar și spuse diplomatic:

– Fiica dumitale pare să creadă altceva.

– Un gând pe care ar fi trebuit să i-l descurajez în urmă cu mulți ani. Winslow oftă lung. Când era mică, obișnuiam să o aduc cu mine

la muncă. Mândria îi răsună în glas în timp ce continuă: Îmi plăcea să o duc la docuri, să o las să privească docherii și toate vasele venind și plecând. I se lumina chipul de fiecare dată când vedea toate lucrurile acelea ciudate fiind descărcate – odată, am văzut chiar o cămilă. Winslow chicoti la gândul acelei amintiri. Nu voi uita niciodată cum se uita la ea. Nu era deloc speriată – o, nu, nu Mariah! *Ea* voia să o călărească, de parcă ar fi fost un ponei!

Robert zâmbi, închipuindu-și-o cu ușurință pe Mariah o fetiță mică, vrând să călărească acea cămilă.

– Soția mea m-a avertizat să nu o las pe Mariah să se atașeze prea mult de companie. Dar era doar un copil pe atunci, iar mie îmi plăcea să o am lângă mine. Îmi spuneam că nu avea ce rău să îi facă dacă o lăsam să vadă și acea parte a vieții. Ce era rău în faptul că o lăsam să descopere lumea cât de mult putea ea?

Glasul lui Winslow se stinse, iar tristețea i se așternu pe chip.

– Dar apoi mama ei a murit, și totul s-a schimbat. Winslow rămase tăcut și dădu pe gât restul bourbonului dintr-o înghițitură. Apoi se ridică de pe scaun și merse să își umple din nou paharul. După aceea, se ținea după mine peste tot – în casă, la birou, la docuri. Cred că era îngrozită ca nu cumva să mă piardă și pe mine dacă mă scapă din ochi, așa că am lăsat-o să meargă cu mine. Dar, până când a împlinit 13 ani, mi-am dat seama că am făcut o greșeală. Se simțea mai în largul ei cu docherii decât cu tinerele din societate, era mai interesată să învețe despre rutele navigabile și despre casele de licitații decât despre întreținerea unei case.

Robert rezistă tentației de a-i spune că Mariah încă era interesată de acele lucruri.

– Îi promisesem lui Margaret pe patul de moarte că le voi crește pe fiicele noastre astfel încât să devină domnișoare elegante, care să fie bine-venite în orice salon din Anglia. Și am dat greș. Winslow se întoarse la scaunul său, dar se opri pentru a arunca o privire pe fereastră, la cei câțiva fulgi de nea care stăteau să cadă. Așa că nu am mai luat-o cu mine la sediu, i-am interzis să mai viziteze docurile și depozitele... Dar era Mariah! Winslow se strâmbă exasperat. Desigur că m-a sfidat și a făcut tot ce i-am spus să nu facă.

– Desigur, șopti Robert în timp ce luă încă o gură de bourbon, pentru a-și ascunde zâmbetul.

Hotărârea femeii era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Când nu și-o folosea împotriva lui.

– Nu am avut de ales, a trebuit să o trimit la școală, sperând că domnișoara Pettigrew poate scoate o lady din ea. Am sperat că anii petrecuți departe, împreună cu alte tinere din cele mai nobile familii din Anglia, o vor determina să devină o domnișoară adevărată, cu perspective pentru o căsătorie bună. Că va uita de dorința asta aberantă de a conduce compania.

Ei bine, cu siguranță nu se întâmplase acest lucru. Din câte își dăduse seama Robert, dorința ei de a face exact același lucru era la fel de puternică și acum.

– Dar, când s-a întors, Mariah era hotărâtă să aibă un rol concret în conducerea companiei, nu doar să îmi dea sfaturi, pur și simplu, când discutam afaceri la cină.

Winslow clătină derutat din cap, iar Robert îl compătimi.

– Și sora ei, Evelyn, a fost întotdeauna o pacoste și îmi fac și pentru ea la fel de multe griji. Dar Mariah a fost mereu atât de încăpățânată! Hotărâtă să nu lase nimic să o împiedice să obțină ceea ce își dorește.

Robert ridică din umeri.

– Este fiica tatălui ei.

Winslow râse.

– Dacă este, atunci va asculta de glasul rațiunii, în cele din urmă. Va înțelege că doamnele rafinate nu conduc afaceri comerciale, nici nu își petrec timpul cu golani. Bărbatul clătină din cap și continuă: Ah, va fi furioasă la început. Dar, cu timpul, va ajunge să își dea seama de beneficiile acelor noi docuri pentru companie, mai ales când va vedea că va avea și mai mulți bani ca să-i doneze. Va putea susține zeci de cauze caritabile, dacă vrea. În plus, spuse Winslow zâmbind, nici un gentleman nu își dorește o soție care își petrece timpul printre derbedeii de pe străzi. Închiderea școlii îți va ușura sarcina de a-i găsi un soț.

„Și, astfel, de a câștiga parteneriatul."

Cuvintele plutiră în aer, de parcă Winslow le-ar fi rostit cu voce tare, aluzia fiind clară. Oricât de mult ar fi vrut bărbatul să îl aducă pe Robert în afacerea sa, poziția de partener încă era nesigură. Încă depindea în întregime de o ofertă de căsătorie pentru Mariah.

– Ducesa a fost de acord să o îndrume spuse Robert, alungând orice îndoieli cu privire la rezultatul sezonului. Iar eu voi începe

imediat să mă interesez de proprietățile acelea, risipind astfel orice îndoială legată de meritul de a fi partenerul lui Winslow.

– Bun.

– Dar înțelegeți că orice influență exercit asupra prietenilor și familiei mele în Parlament va fi evidentă.

Robert nu avea de gând să facă nici un compromis în această privință. Altfel, își anula toate eforturile depuse pentru a dovedi că este demn de mândria tatălui său.

– Atunci, chestiunea va rămâne între noi doi, până când va fi necesar să implicăm și pe altcineva. Winslow își privi bourbonul învolburându-se în pahar. Nici Mariah nu trebuie să afle despre școală. Nu încă. Pentru moment, las-o să creadă că proiectul presupune doar cumpărarea câtorva depozite.

– Am înțeles.

Nu era o condiție dificilă, având în vedere că întreg proiectul încă era la stadiul de zvonuri și speculații, cu posibilitatea de a se opri cu mult înainte de a fi pus în aplicare. Nu era nevoie să o supere pe Mariah înainte de vreme. Dacă avea să se ajungă până acolo...

Winslow puse deoparte paharul și se ridică de pe scaun, punând capăt întâlnirii lor în timp ce își luă paltonul și pălăria din cuier.

– Plec acasă. Ledford se va întoarce la apus să încuie aici.

Robert îl urmă în hol. Prin fereastra mare, văzu că ningea mai des, dar nu suficient de mult ca zăpada să se aștearnă pe pietrele și cărămizile Londrei.

– Să îți propun parteneriatul a fost cea mai bună alegere din ultima vreme, recunoscu Winslow în timp ce îi făcu semn birjarului său, prin fereastră, că era pregătit de plecare. Deschise ușa, apoi se opri și îi aruncă o privire lui Robert. Nu mă dezamăgi!

Robert încremeni și îl străbătu un fior. Dezamăgire... La naiba, nu avea să o facă! Zilele acelea în care dezamăgise lumea apuseseră de mult.

Când trăsura lui Winslow porni la drum, Robert închise ușa de la intrare și se duse spre rafturile care erau aliniate pe peretele din capăt, unde erau ținute hărțile și graficele companiei. Găsi rapid ceea ce căuta – o hartă detaliată a estului Londrei. Apoi luă lista cu numele străzilor și se apucă de treabă în mica încăpere adiacentă, unde își instalase propriul lui birou. Nu că avea nevoie să lucreze aici. Biroul lui din Park Place ar fi fost la fel de bun, dar Robert voia

să se stabilească aici, ca să nu existe nici o confuzie în privința intenției lui de a avea un rol direct în companie.

Străbătu întreaga listă, marcând fiecare stradă pe hartă cu un creion. Dar gândurile lui tot rătăceau... La școală, la Mariah, la miile de familii care ar rămâne pe drumuri din cauza noilor docuri, la Mariah... *Întotdeauna* la Mariah.

După o oră în care nu fu capabil să se concentreze, Robert se ridică de la birou, frecându-și ceafa și pășind agitat în camera îngrozitor de mică. Nu și-o putea scoate pe Mariah din minte. Nu mai avusese un moment de liniște de când ea venise la ceai cu o zi în urmă, îmbrăcată în culori pastel și panglici, de parcă era doar o debutantă obișnuită. Dar la ea nimic nu era obișnuit. El știuse foarte bine că nu trebuia să o lase să îi intre pe sub piele, dar fiecare remarcă ironică pe care o făcuse Mariah, fiecare fluturare din acele gene lungi și fiece țuguiere a acelor buze roșii și coapte îl iritaseră.

Robert se strâmbă la gândul amintirii sărutului lor. Se părea că Mariah trezise și altceva în el, pe lângă iritare.

Fusese o nebunie să se ducă după ea, să îi devoreze gura, până când ea se topise în brațele lui și îl făcuse să vrea să îi devoreze și trupul. Dar în Mariah ardea o flacără care îl atrăgea așa cum nu i se mai întâmplase cu nici o altă femeie. Radia încredere. Avea o hotărâre aprigă de a lupta pentru ceea ce își dorea. Femeia era hotărâre și provocare pură. Iar când se aruncase, practic, în brațele lui și îl provocase să o sărute... Dumnezeule!

Robert își trecu degetele tremurânde prin păr. Mariah îl lăsase furios și agitat tot restul zilei de ieri, cu o frustrare pe care nici măcar o noapte la Boodle nu o putea alina. Când se dusese acasă, în cele din urmă, și se întinsese în pat, blestemata avusese îndrăzneala de a-i apărea în vis, sărutându-l din nou și chiar mai mult...

Dumnezeule, ba chiar...

Se auziră voci din stradă. Robert ridică privirea. Și încremeni. „Vorbești de diavol..."

O vedea clar pe Mariah prin fereastră, stând cocoțată pe locul birjarului, într-un faeton oprit în stradă. Un gentleman înalt și subțire de lângă ea dădea ordine grăjdarului care alerga spre ei, pentru a prelua atelajul. Apoi îi întinse mâna lui Mariah pentru a o ajuta să coboare elegant.

Robert miji ochii. Cine era filfizonul ăsta? Vreun pețitor? Și unul serios, judecând după modul familiar în care bărbatul își puse mâna pe spatele ei, aplecându-se spre Mariah și spunându-i ceva care o făcu să râdă.

Cine era? Și de ce ea nu îi spusese nimic despre acest bărbat?

Ușa se deschise, iar Mariah intră înăuntru, râsetul ei delicat învăluind-o asemenea unui nor. Dădu drumul brațului filfizonului și își scoase mănușile, apoi își desfăcu nasturele auriu al mantoului cu tiv din blană de iepure. În tot acel timp, avu un zâmbet radios, care îi lumina chipul, obrajii fiindu-i îmbujorați de la aerul iernatic.

– *Papa?* strigă ea, băgând capul în biroul tatălui ei.

Robert se aplecă înainte, sprijinindu-și umărul de tocul ușii.

– Tocmai l-ai ratat, strigă el, încrucișându-și cu nonșalanță brațele.

Mariah se răsuci, iar zâmbetul îi pieri.

– Tu, șopti ea, prea surprinsă pentru a mai avea glas.

– Eu. Robert rânji, apoi aruncă o privire în spatele ei, spre filfizonul subțirel cu joben. O alegere proastă, care doar îl făcea să pară mai înalt și mai deșirat decât era deja.

Apoi bărbatul zâmbi și privi stânjenit când la unul, când la altul, simțind tensiunea dintre ei doi.

– Mariah? întrebă încet bărbatul.

Oftând lung, Mariah făcu prezentările cu dușmănie:

– Whitby, Lord Robert Carlisle. Carlisle, el este Hugh Whitby, fiul baronului Whitby.

Dumnezeule, cum reușea femeia asta să îi facă numele să sune ca o insultă?

– Robert Carlisle! exclamă Whitby. Mă bucur să te revăd.

Se cunoscuseră înainte? Robert îl cercetă pe bărbat cu privirea. Cum l-ar fi putut uita pe filfizonul ăsta?

– Am participat la petrecerea din vara trecută din Park Place, împreună cu frații mei. Whitby rânji cu gura până la urechi, astfel încât obrajii i se înroșiră. Doamne, Carlisle! Cu siguranță, știi să organizezi o petrecere.

Deci *așa* aflase obrăznicătura despre elefant. Avusese un informator.

– Și eu mă bucur să te văd, Whitby.

Ochii lui o căutară pe Mariah. Era frumoasă și proaspătă, fulgii de zăpadă topindu-se delicați pe genele ei, și surprinzător de elegantă cu mantoul ei din catifea, cu manșon din blană de iepure și bonetă.

– Și pe tine, domnișoară Winslow.

– Am trecut pe aici ca să vorbesc cu tatăl meu, spuse ea pe un ton defensiv. Și te-am găsit pe dumneata, spre surprinderea mea. Ridică din sprâncene. Și *de ce* ești aici, mai exact, Carlisle?

El ezită, neștiind cât să îi dezvăluie lui Mariah. Dar sigur ea avea să afle în curând că Robert lucra deja cu tatăl ei, dacă nu chiar și natura muncii lor.

– Mă documentez pentru un proiect al tatălui tău.

Mariah încremeni. Pentru o secundă, Robert îi citi durerea în ochi, după care ea spuse:

– Înțeleg.

În mod straniu, Robert nu simți nici o satisfacție pentru că obținu încă o victorie în fața ei. La urma urmei, el era acolo tot datorită propriului lui tată.

– Și ce fel de proiect este? întrebă ea.

Robert o admiră pentru că se abținea să nu își trădeze furia.

– Unul imobiliar, răspunse el simplu, ezitând să dezvăluie mai mult.

– Desigur... Depozite și vitrine cu mărfuri. Ochii ei verzi licăriră înțelegători. Eu și *papa* vorbim despre asta de doi ani. Dar erau numai speculații.

– Încă sunt, recunoscu el, amintindu-și cât de departe erau docurile de a fi cu adevărat construite. Dar cercetez posibilitățile.

– Înțeleg, repetă ea încordată.

Era geloasă, deși obrăznicătura nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru. Dar oare Robert se putea folosi de acest lucru pentru a aduce pacea între ei doi? Îi promisese lui Winslow să păstreze secret scopul final al proiectului, dar nu exista nici un motiv pentru care să ascundă începuturile proiectului. Mai ales că fiica lui putea chiar să facă observații utile.

– Vrei să îți arunci un ochi și să îmi spui părerea ta? îi propuse el nonșalant.

Propunerea lui o ului, lăsând-o fără cuvinte. Buzele ei se între-deschiseră ușor, în timp ce îl privea lung.

Carlisle făcu un pas înapoi, invitând-o în biroul lui. Aruncând o privire îndurerată în încăpere, Mariah ezită. El îi putea vedea gândurile învolburate în minte, parcă încercând să decidă dacă se putea încrede în el sau nu.

Dar tentația se dovedi a fi prea mare. Mariah se întoarse spre Whitby și își puse afectuos mâna pe brațul lui.

– Te superi dacă aștepți? Va dura doar un moment.

– Desigur că nu, răspunse el ridicând din umeri, de parcă ar fi fost obișnuit cu mofturile ei.

Se părea că acel papă-lapte era bine antrenat.

Ridicând arogantă bărbia, parcă pentru a-i aminti lui Robert că el era un intrus în birourile familiei ei, Mariah trecu pe lângă el, intrând în mica încăpere, care păru brusc de sute de ori mai neîncăpătoare cu ei doi în ea. Carlisle deveni conștient de fiecare milimetru din corpul ei, de la șuvițele de abanos care îi încadrau chipul până la botinele ce i se iveau de sub mantoul de culoare crem, a cărui formă se mula frumos pe silueta ei, nelăsând nici o îndoială că dedesubt erau forme voluptuoase.

Mariah își scoase mănușile, apoi le așeză pe colțul biroului, împreună cu boneta și manșonul, întinzând apoi mâinile spre hârtiile la care lucra Carlisle. Pagini cu notițe personale despre ceea ce știa el despre sătuc, despre cele mai importante clădiri ale sale, modalități de a cerceta proprietățile în zilele care urmau... Ochii ei verzi, ca de pisică, scrutară observațiile lui.

Robert veni în spatele ei și pretinse că citește peste umărul lui Mariah, având grijă să păstreze o distanță respectabilă, dar rămânând destul de aproape ca să simtă mireasma dulce-înțepătoare de portocale și scorțișoară ce o învăluia.

– Chiar ți-ai petrecut ziua la școală, începu el șoptit, astfel încât Whitby să nu audă, sau aceasta este povestea pe care o spui când vrei să hoinărești cu Prințul George de dincolo?

Ea miji ochii cu răceală.

– Mi-am petrecut întreaga zi muncind la școală. De fapt, chiar de la micul dejun. Mariah își îndreptă din nou atenția asupra hârtiilor, răsfoindu-le. *Whitby,* spuse ea apăsat, a venit în vizită la școală și a fost amabil să mă conducă acasă în faetonul său.

– Același faeton pe care l-ai folosit ca să gonești pe St. James, șopti el, întinzându-se peste umărul ei pentru a-i atrage atenția asupra calculelor intuitive pe care le făcuse el în josul uneia dintre pagini.

– Whitby ne-a lăsat pe mine și pe Evie să îl împrumutăm, spuse Mariah, zâmbind afectuos. Este foarte generos.

Robert simți o presiune inexplicabilă în piept la auzul comentariului ei, care trăda o intimitate între cei doi, dacă nu chiar trupească. Iar asta îl deranjă. Foarte mult.

– De fapt, este atât de generos, încât el m-a încurajat să vorbesc cu *papa* despre posibilitatea ca el să cumpere bunuri nedorite din depozite și să le doneze școlii.

Desigur. Filfizonul știa, cu siguranță, cum să îi intre pe sub piele lui Mariah.

– Te curtează? o întrebă el.

Uimirea se citi pe chipul ei la auzul acelei întrebări directe.

– Whitby? spuse ea, apoi râse delicat. Este un prieten drag, care mă ajută la școală. Atât. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Carlisle, dar nu vei putea să mă măriți atât de repede precum speri.

Carlisle își țuguie buzele. Începea să aprecieze spiritul ei de luptătoare.

– Mă tem că nu vei putea discuta despre asta cu tatăl tău în această după-amiază. A plecat deja acasă.

– Și când pisica nu-i acasă... îl tachină Mariah, apoi cufundă pana în cerneală și îi corectă ultima sumă de pe hârtie.

Deși, observă el amuzat, ea nu îi corectă cifrele, ci trecu din nou peste el cu penița. Șobolanul pune stăpânire pe lume.

– Nu pe lume, o corectă el în șoaptă, coborându-și ușor mâna pe a ei, luându-i pana înainte ca ea să mai poată face și alte însemnări pe hârtie. Sau să îl înjunghie cu ea. Apoi continuă: Doar pe cea mai mare companie comercială din Anglia.

Mariah își smuci mâna, înroșindu-se și clocotind de furie.

– Tu, arogantule...

– Scuze, interveni el grăbit, oprind-o înainte ca ea să își piardă complet cumpătul și să îl facă pe Prințul George să vină să o salveze.

De parcă leoaica asta avea nevoie de un cățel ca el să o apere.

– Nu am vrut să te supăr, continuă el. Hai să declarăm biroul companiei teren neutru, în regulă?

Cum Mariah nu fu imediat de acord, Robert adăugă:

– La urma urmei, avem nevoie de cel puțin un loc în care să nu sărim unul la gâtul celuilalt.

Ea acceptă morocănoasă.

– Presupun că da... dar tot mă voi mai lua la harță cu tine în oricare alt loc.

– A, nu mă îndoiesc de asta, întări el.

Cu toate acestea, perspectiva unei lupte viitoare îi dădu lui Robert un fior de entuziasm și nerăbdare.

Un zâmbet vag și jucăuș apăru pe buzele ei.

– Pace, atunci?

– Pace, șopti el, apoi îndrăzni să își treacă degetele peste ale ei, în timp ce mâna lui Mariah se odihnea pe birou.

Cutremurându-se, Mariah se retrase, apoi gesticulă ușor agitată spre hârtii.

– Este un proiect strașnic. Îți va pune abilitățile la încercare, sunt convinsă.

Fără să muște momeala, Robert puse deoparte notițele și desfăcu harta pe care începuse să o marcheze. Întotdeauna era mai ușor să atragi muște cu miere în loc de oțet. Sau, în cazul acesta, o albină cu un ac foarte ascuțit.

– De aceea mi-ar prinde bine ajutorul tău, spuse el, suflecându-și mânecile cămășii.

Își scosese haina în urmă cu câteva ore. Nu era nevoie de formalități într-un birou comercial, iar Mariah nu trebuia să se aștepte ca el să își pună haina.

– Tatăl tău mi-a dat sarcina de a-i găsi pe proprietari și de a stabili prețuri estimative de cumpărare, adăugă el.

Mariah încuviință din cap în timp ce își plimbă privirea pe hartă. Un zâmbet plin de bucurie îi apăru pe buze, arătând ca o mamă mândră.

– Înseamnă că afacerea este pe punctul de a se extinde.

„Habar nu ai." Carlisle avu un sentiment de vinovăție pentru că nu îi putea împărtăși planurile lui Winslow. Dar una era să îi spună lui Mariah că el pornise într-o misiune de recunoaștere a zonei și cu totul alta era să îi dezvăluie adevăratele motive. Mai târziu... Winslow urma să îi dezvăluie totul mai târziu, când proiectul și profitul lui aveau să fie sigure. Iar judecând după modul în care zâmbise când auzise de o posibilă extindere, inima ei avea să fie exact acolo unde spusese Winslow. Alături de companie.

– Tatăl tău a pus ochii pe St. Katharine, îi spuse el. Știu că ești familiarizată cu zona și mă gândeam că ai putea să îmi dai câteva idei.

– Cunosc acel cartier, confirmă ea cu un zâmbet încântat, punând degetul pe hartă. Aici sunt spitalul și biserica, berăria, școala, șopti ea, ochii sclipindu-i. Mama mea s-a născut și a crescut aici, să știi.

– Nu știam asta, spuse el încet, ațintindu-i cu privirea profilul delicat.

Probabil că soarta râdea de el pentru că îi făcuse rivalul atât de atrăgător.

Ea încuviință din cap.

– Tatăl ei a fost căpitan de vas și lucra pentru bunicul meu. Așa s-au cunoscut ea și *papa*. Mama a spus că a fost dragoste la prima vedere, deși *papa* avea 20 de ani pe atunci, iar ea, doar 13. Dar, cinci ani mai târziu, s-au căsătorit chiar acolo, în St. Katharine, lângă turn.

Carlisle văzu cum o cuprind emoțiile, fiind uimit de reacția ei. Mariah nu îi împărtășise nimic despre ea însăși până în acea zi, parcă nedorind să își dezvăluie punctele slabe în fața dușmanului. Dar acum sinceritatea ei îl surprinse peste măsură. Descoperea o altă față a Diavoliței, una despre care nu ar fi bănuit niciodată că există.

– Compania este importantă pentru tine datorită părinților tăi, șopti el gânditor.

Mariah își plimbă cu afecțiune degetul peste străzile familiare de pe hartă.

– Da, este. La fel și școala.

– Mai importantă decât compania? întrebă el nonșalant, dar aproape că își ținu răsuflarea în așteptarea răspunsului.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Mariah.

– Este ca și cum ai cere unei mame să aleagă între copiii ei.

Robert presupuse că așa era. Dar răspunsul ei era important. Privind-o cu atenție, îi puse o întrebare ce părea pur ipotetică:

– Ce ai face dacă ar trebui să muți școala?

Mariah se opri cu degetul pe hartă și ridică întrebătoare privirea spre el.

– De ce ar trebui să fac asta?

El ridică din umeri, pentru a ascunde atât importanța întrebării, cât și remușcarea pentru faptul că îi ascundea adevărul.

– Pentru că Londra este în continuă schimbare, iar St. Katharine nu poate rămâne pentru totdeauna așa cum este acum.

– Lângă școală este o biserică medievală, spuse ea, aruncându-i un zâmbet cunoscător, care îl încălzi pe Carlisle, dar nu îi alungă sentimentul de vinovăție. Nimic nu se schimbă repede în St. Katharine.

El zâmbi vag drept răspuns. Poate că Mariah avea dreptate. Ar putea trece ani întregi până ca docurile să fie construite. Până atunci,

cel mai probabil ea avea să se căsătorească și să aibă copii, încântată că afacerea prospera și era profitabilă, asigurându-le viitorul fiilor și fiicelor ei.

Pe el îl îngrijora un viitor potop, când nici măcar nu începuse să plouă.

Robert se sprijini de birou, privind-o studiind harta. Fruntea ei frumoasă se încrețea într-un mod fascinant, iar el și-o imagină când era mică, aplecată peste cărțile ei.

– Chiar este adevărat că ai toate acele cunoștințe despre care i-ai vorbit mamei mele? întrebă el încet.

– Da, răspunse ea, neluându-și privirea de la hartă.

– Vorbești *fluent* spaniolă și franceză?

– Războaiele erau pe sfârșite și știam că tatăl meu va dori să recupereze toate afacerile pierdute cu Franța și, poate, să se extindă mai departe, în Americi.

Admirația, oarecum amuzată, se aprinse în Carlisle. Doar Mariah ar vorbi fluent două limbi străine pentru a crește șansele de comerț.

– Și restul?

– Contabilitate pentru că nu ar trebui niciodată să ai încredere deplină în contabili, drept și politică pentru contracte și negocieri, filosofie și științe naturale pentru a studia natura umană și lumea... Mariah îi aruncă o privire tristă. Deși, trebuie să recunosc, adăugă ea, cunoștințele mele despre comerțul naval sunt de mâna a doua, din ce am tras cu urechea la marinari.

– Desigur, bombăni Carlisle, abținându-se cu greu să nu zâmbească.

Mariah își încrucișă brațele la piept, fără să vrea, atrăgându-i atenția lui Robert asupra bustului ei, ascuns sub gulerul înalt al jachetei. Femeia asta enervantă era atrăgătoare chiar și fără să dezvăluie un milimetru de piele!

Ea își înclină capul bănuitoare. O șuviță de abanos i se desprinsese din acul de păr și i se legăna pe gât, iar pe Carlisle îl mâncau degetele să i-o atingă, însă era conștient de palma pe care ar putea-o încasa.

– De ce am impresia că, de fapt, nu te interesează anii mei de școală, Carlisle?

– Ah, dar mă interesează! „Cunoaște-ți dușmanul!"

Iar în acel moment, vru să știe totul despre ea.

– Tot ce am studiat vreodată a fost pentru a mă face pe mine însămi mai valoroasă pentru această companie, declară ea cu ardoare, în ochi aprinzându-i-se flăcările hotărârii. Visez să lucrez cot la cot

cu tatăl meu încă de când eram mică. Este tot ce mi-am dorit vreodată și nu voi renunța la acest vis.

În acest caz, aveau probleme. Pentru că, indiferent cât de bine înțelegea Robert de ce compania însemna atât de mult pentru ea, nici el nu avea de gând să renunțe la visul lui.

– Trebuie să fi fost greu să îți pierzi mama la o vârstă atât de fragedă, spuse el compătimitor, continuând să vorbească despre ea, pentru a nu se lua din nou la ceartă.

Atunci când Mariah nu se certa cu el, era chiar o prezență plăcută. Durerea îi întunecă brusc chipul, dar dispăru într-o secundă, lăsând în urmă doar tristețea. Ridică din umeri și își feri privirea.

– Presupun că este greu să îți pierzi un părinte, orice vârstă ai avea.

Robert se încordă și recunoscu în șoaptă:

– Da, este greu.

– Mama era o femeie minunată, continuă ea, întinzându-se după manșon pentru a-și ține degetele ocupate. Nu îmi pot imagina cât de diferită ar fi putut fi viața mea dacă ea nu s-ar fi îmbolnăvit de friguri... Glasul i se stinse. Mariah încremeni, la fel și degetele ei. Apoi trase adânc aer în piept și mărturisi încet: A fost și mai greu pentru Evelyn. Ea era mai mică, iar la început, nu putea înțelege ce se întâmplase, de ce plecase mama.

Ochii i se umplură de lacrimi care stăteau să curgă, iar Robert simți că i se rupe inima. Și el fusese martorul suferinței prin care trecuse propria lui soră la moartea tatălui lor. Ar fi făcut orice ca să o aline, la fel cum era convins că ar fi făcut Mariah pentru Evelyn. Cel puțin, erau de acord în această privință.

– Sunt îngrijorată pentru ea, îi mărturisi Mariah în șoaptă. Pare atât de... *pierdută* zilele astea.

Ridică privirea plină de speranță spre el, un gând trecându-i prin minte.

– Pe mama ta ar deranja-o dacă ar beneficia și Evie de sezonul meu? I-ar prinde bine să aibă o preocupare. M-ar putea însoți la seratele și evenimentele la care voi fi forțată să particip.

„Forțată să particip." El încercă să nu zâmbească la auzul cuvintelor ei sfidătoare. Mariah își scotea ghearele chiar și când era preocupată pentru sora sa.

– *Două* tinere domnișoare de care mama să aibă grijă? o tachină el. Ar adora asta.

– Bun. Evie are nevoie de îndrumare și...

Mariah se întoarse spre el, oprindu-se la jumătatea frazei, aproape tăindu-se răsuflarea când văzu că Robert era atât de aproape de ea. Ochii ei verzi căzură pe gura lui și înghiți în sec, de parcă își amintise gustul sărutului lui și își dorea să îl experimenteze din nou. Dumnezeu era martor că Robert ar fi vrut să o facă!

– Ce spuneai? întrebă el când ea continuă să îl privească fix, de parcă ar fi încercat să îl înțeleagă pe el și îmbrățișarea pe care o împărtășiseră.

Apoi privirea ei țâșni peste umărul lui, în biroul principal, verificându-l pe filfizonul de acolo. Și apoi măsură din priviri intimitatea dintre ei doi în acea cameră.

– Spune-mi, Carlisle... de ce vrei atât de mult acest parteneriat? șopti ea privindu-l intens. De ce ar conta pentru cineva ca tine?

– Cineva ca mine?

Iritarea începu să se aprindă înăuntrul lui.

– Fratele unui duce, bogat, educat, rafinat – când vrea să fie, adăugă ea încet, provocându-i lui Carlisle un rânjet amuzat, împotriva voinței sale. De ce ai vrea să lucrezi la o companie comercială?

– De ce nu? ocoli el răspunsul, ridicând din umeri. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut era să își dezvăluie nevoia de a se dovedi demn. Poate că începeau să aibă încredere unul în altul, sau doar încercau să facă asta, dar el nu i-ar mărturisi niciodată acel lucru.

Mariah miji ochii. Era prea ageră ca să se lase păcălită de astfel de trucuri. Vru să insiste...

– Mariah? Whitby își băgă capul roșcat în micul birou. Mai durează mult? Ar trebui să ajungem cât mai repede la Mayfair.

– Doar o clipă, strigă ea peste umărul lui Carlisle, continuând să se uite fix în ochii lui.

– Bine, acceptă supus Whitby, iar Robert aproape că își dădu ochii peste cap din pricina impertinenței acelui bărbat. Oare ce vedea ea la filfizonul ăsta?

– Dar trebuie să mă văd cu frații mei la Boodle în curând, adăugă el.

Ignorându-l pe Whitby, Mariah șopti, astfel încât să o audă doar Carlisle:

– Este imposibil ca acest parteneriat să însemne atât de mult pentru tine.

– Mai mult decât crezi tu, răspunse el cu aceeași voce intensă.

Privirea îi fu din nou atrasă de gura ei senzuală. O mică plecăciune a capului, iar buzele lui ar fi ajuns pe ale ei, gustând din nou acea dulceață înțepătoare după care Robert ajunsese să tânjească...

– Mariah? strigă din nou Whitby, iar Robert scrâșni din dinți.

Se părea că arma preferată a lui Whitby era să hăituiască omul.

– Ar trebui să pleci, îi spuse el încet, apoi se îndepărtă de birou, punând capăt conversației înainte ca Mariah să îl prindă în capcana altor subiecte pe care el nu avea de gând să le discute. Whitby, mă bucur că te-am revăzut! strigă el pe un ton amuzat, vrând să pară vesel.

– Și eu pe tine, Carlisle. Un rânjet apăru pe chipul lui roșcovan. Ar trebui să ne întâlnim la Boodle cândva...

– Drum bun spre Mayfair, îl întrerupse Robert, neputând să își imagineze ceva mai rău decât o noapte petrecută colindând cluburile cu filfizonul lui Mariah după el. Domnișoară Winslow. Își plecă încet capul și ignoră iritarea care străbătu chipul femeii când el spuse: Eu aș sta departe de frâiele faetonului dacă aș fi în locul tău.

Pufnind încet, Mariah își puse gluga mantoului și ieși grăbită din încăpere.

– Nu am încheiat discuția asta, îl avertiză ea în timp ce își punea mănușile.

O, ba da, o încheiaseră. Cu toate acestea, Carlisle aruncă o crenguță de măslin în semn de pace.

– Aș aprecia alte informații cu privire la St. Katharine.

Mariah se opri când ajunse la ușă și îi aruncă o privire iritată peste umăr, în timp ce el rămase în mijlocul biroului, cu picioarele depărtate și un pumn încleștat la spate.

Dar era mai bine ca ea să se obișnuiască cu prezența lui acolo. Pentru că Robert era hotărât să facă din această afacere scopul vieții lui și nimeni nu îl putea împiedica. Nici măcar o felină sălbatică, cu ochi de smarald și păr de abanos, cu o gură care ar fi ispitit până și un sfânt și cu o atitudine pe măsură. Nici măcar femeia vulnerabilă de sub acea fațadă, pe care el o întrezărise puțin, dar suficient să îl uluiască.

– Nu te face prea comod aici, Carlisle! îl avertiză Mariah în timp ce Whitby se grăbi să o conducă afară. Sezonul e departe de a se fi încheiat.

Ușa se închise în urma ei.

Robert răsuflă lung și scăpă încet o înjurătură.

Stătu la fereastră și îl privi pe Whitby ajutând-o să urce în faeton, apoi așezându-se lângă ea. În timp ce grăjdarul alergă în spate, filfizonul se aplecă să îi spună ceva la ureche lui Mariah, iar ea râse și îi oferi un zâmbet radiant. Mâna ei se așeză mult prea intim pe brațul lui. Robert simți acea atingere de la șase metri distanță, căldura ei gonind prin corpul lui de parcă Mariah l-ar fi atins pe el, nu pe filfizonul de lângă ea.

Miji ochii în timp ce faetonul porni la drum. Ce vedea o femeie ca Mariah la un cățeluș ca Whitby? Robert nu putea înțelege pentru nimic în lume. Dar înțelegea al naibii de bine ce vedea Whitby la ea. Atracția magnetică pe care Mariah o stârnea în bărbați era de netăgăduit. El simțise pe propria piele cum îi stârnea cu inteligența ei, întotdeauna ținându-i în alertă și făcându-i să își dorească mai mult. Cât de mult îi incita să își dorească să o întindă în pat, să o dezbrace și să îi provoace gemete de plăcere...

„Dumnezeule!" Mariah era ultima femeie pe care el trebuia să o vadă ca pe... Ei bine, o *femeie*.

Trecuse prea mult timp de când Robert nu mai simțise plăcere fizică, atâta tot. Din pricina orelor lungi pe care le petrecuse ocupându-se de afaceri, nu mai fusese cu o femeie de când se întorsese de la nunta lui Quinton din Cumbria, în urmă cu aproape patru luni. Asta se întâmpla cu el. Nimic altceva.

Cea de-a doua explicație – faptul că el o dorea cu adevărat pe Diavoliță – era de neconceput.

În după-amiaza următoare, Mariah stătea în fața unei oglinzi în mărime naturală, în salonul privat al lui madame Bernaise, purtând doar ciorapi, un corset și o cămașă largă. În jurul ei, o mică armată de asistente franceze se învârteau să îi ia măsurători, prezentându-i cupoane dintre cele mai elegante satinuri și museline pentru aprobare și asigurându-se că ceaiul nu avea timp să se răcească.

Stând pe canapea și sorbind cu calm din ceaiul ei, Elizabeth Carlisle părea să se simtă ca acasă în toată acea agitație. Întocmise o listă cu toate rochiile și accesoriile de care Mariah avea nevoie pentru debutul sezonului, cu toate culorile și materialele necesare, până la panglicile de la pantofi.

Ducesa dădea ordine ajutoarelor din croitorie la fel de ferm și fără compromis precum madame Bernaise însăși.

Între timp, madame Bernaise așeza material după material pe umerii lui Mariah, ca Elizabeth să vadă care îi scotea mai bine tenul în evidență. Materialele acceptate erau luate de asistente și duse în altă încăpere, printr-o ușă dosnică, unde cusătoresele se apucau imediat de croirea rochiilor. Materialele nepotrivite erau respinse de madame cu un gest nonșalant din mână și duse din salon, fără a mai fi prezentate a doua oară.

– Am materialul perfect pentru rochia ei de bal! șuieră madame Bernaise.

Pocni din degete și, într-o franceză de stradă, îi spuse cu asprime uneia dintre fete că, dacă nu aducea imediat cuponul de satin arămiu, avea să o încurce.

Mariah se abținu să nu zâmbească. Madame nu știa că ea îi înțelegea fiecare cuvânt. Când franțuzoaica se plânse că nu știa la ce material se referea, femeia îi spuse că era o vacă inutilă, pe care trebuia să o lase în Marsilia.

– Îl voi aduce eu însămi, îi replică ducesei, de parcă materialul era prea special pentru a-l încredința unei asistente. Apoi ieși din cameră cu aerul imperial al unei femei care îmbrăca cele mai elegante doamne de la curtea regală franceză, nu al unei croitorese deportate, care fusese norocoasă să rămână în viață și să fugă din Franța.

Elizabeth puse ceașca deoparte și se ridică. Zâmbind cu căldură în timp ce se apropie de Mariah, se întinse după bucata de dantelă de culoare crem, împodobită cu un model bogat din perle mărunte și panglici din mătase.

– Te simți bine? o întrebă ducesa în timp ce puse dantela pe umerii lui Mariah.

Ducesa avea un simț al modei și al calității materialelor care îi putea face concurență lui madame.

Mariah radia.

– Da, răspunse ea.

Și era adevărat. Probele ei anterioare fuseseră făcute în grabă, cu înțepături de ace și mustrări din partea croitoresei – că Mariah era prea înaltă ca să fie elegantă, că avea părul prea negru ca să se potrivească cu orice material și că gusturile ei erau prea simpliste. Însă în acea zi nu se întâmplă nimic din toate acestea, iar Mariah era sigură că, dacă i-ar spune lui madame că voia să participe la balul de

debut purtând o pânză de sac, franțuzoaica s-ar fi dat peste cap să îi recomande un sac pentru făină.

Dar starea ei de bine se datora în mare parte lui Elizabeth. Femeia își iubea rolul de ducesă, iar ochii îi sclipeau de fiecare dată când menționa viitoarele evenimente ale sezonului. De asemenea, își iubea foarte mult familia, radiind de mândrie de fiecare dată când vorbea despre ea. Aceeași mândrie cu care o privea acum pe Mariah. În toată agitația pregătirii pentru sezon, Elizabeth o făcea să se simtă specială, frumoasă și, în mod straniu, chiar entuziasmată de acel sezon, așa cum, cu siguranță, ar fi făcut-o și mama ei dacă ar fi trăit.

De emoție, i se puse un nod în gât. Oare copiii Carlisle își dădeau seama cât de norocoși erau să o aibă pe ea drept mamă?

Elizabeth zâmbi.

– Bun. La urma urmei, acesta este scopul unui sezon. Să te distrezi și să te simți bine.

În timp ce ducesa îi înfășură capătul materialului peste păr, asemenea unui voal de nuntă, Mariah bâigui cu subînțeles:

– Atunci, scopul nu este să mă mărit?

Tresărind când își dădu seama ce făcuse cu dantela, ducesa i-o luă rapid de pe cap cu o expresie tristă.

– Da, presupun că și asta. Apoi tăcu, fruntea încruntându-i-se în timp ce o privi îndeaproape pe Mariah. Robert a spus că vrei să ai pețitori, dar nu mi-ai împărtășit niciodată acest lucru. *Vrei* să te măriți, nu-i așa?

Mariah își feri stânjenită privirea.

– Presupun că da. Nu era mare lucru, deși nu fu în stare să o privească pe Elizabeth în timp ce îi răspunse. Pentru că ea *chiar* își dorea un soț, o familie și o casă a ei. Dar numai cu bărbatul potrivit, adăugă ea în cele din urmă.

Unul pe care nu îl deranja să o împartă cu o companie comercială.

Obrajii i se îmbujorară când recunoscu:

– Vreau o căsătorie din iubire.

Rosti acele cuvinte pe un ton ezitant. Evelyn fusese singura ei confidentă în chestiuni legate de iubire. Până la acel sezon, când Mariah începuse să aibă încredere în Elizabeth și nu îndrăznea să îi spună lui Evie ce simțea cu adevărat în privința căsătoriei. Nu ar mai fi scăpat de sora ei exagerat de romantică dacă i-ar fi mărturisit!

– Este stupid să îmi doresc asta?

– Deloc. Elizabeth îi oferi un zâmbet melancolic, dar plin de afecțiune. Căsătoria mea a fost una din iubire.

Cuvintele ducesei îi dădură speranță lui Mariah. Și căsătoria părinților ei fusese din iubire, dar cu mama murind de tânără și *papa* muncind aproape mereu, ea nu își mai amintea când îi văzuse ultima oară împreună. Era prea mică pe vremea aceea ca să o întrebe pe mama ei despre aceste lucruri. Dar Elizabeth îi înțelese instinctiv nevoia de a învăța despre căsătorie și iubire, iar Mariah prețuia acest moment de intimitate feminină mai mult decât putea exprima în cuvinte.

– Ducele te-a iubit?

– Foarte mult, dar nu era duce când ne-am căsătorit. Richard nu era nici măcar baron. Ochii i se îmblânziră în timp ce priveau în gol. Era ofițer în armată, continuă ducesa, iar eu eram foarte mândră că el era soțul meu. Apoi l-au trimis la război și s-a întors erou, spuse ea zâmbind. Regele George l-a făcut baron. Deja îl aveam pe Sebastian pe vremea aceea. Pe Robert l-am născut în primăvara următoare, iar pe Quinton, la un an după aceea. Câțiva ani mai târziu, am adoptat-o pe Josephine.

O adoptaseră? Nu era de mirare că Robert se purtase atât de straniu cu privire la orfanii pe care ea îi ajuta la școală. Descoperind acest lucru, iubirea pentru ducesă ce se înfiripa în sufletul lui Mariah deveni și mai puternică.

– Eram atât de fericiți! În ciuda zâmbetului, glasul ducesei tremura de suferință. Richard a plecat dintre noi de mai bine de doi ani, dar dorul de el crește cu fiecare zi ce trece.

– Îmi pare rău, șopti Mariah, suferința ducesei umplându-i ochii de lacrimi.

Știa că durerea se stingea ușor, dar nu dispărea niciodată. Cu toate certurile lor, acesta era un lucru pe care Mariah și Carlisle îl aveau în comun.

Elizabeth se înduioșă când văzu lacrimile licărind în ochii lui Mariah. Cu o afecțiune maternă, îi dădu la o parte o șuviță rebelă de pe obraz.

– Am fost de acord să te ajut cu sezonul pentru că știam cât de greu va fi... Pentru mine să nu îl am pe Richard aproape, iar pentru tine să nu o ai pe mama ta, ca să împărtășiți aceste momente speciale.

Ducesa zâmbi cu o asemenea iubire și afecțiune, încât lui Mariah i se tăie răsuflarea.

– Da, Mariah, îmi place să-mi petrec timpul cu tine. Ochii îi licăriră. Foarte mult.

– Și mie, șopti ea, incapabilă să-și recapete glasul.

În doar câteva zile, Elizabeth Carlisle își croise drum spre inima lui Mariah. În sfârșit, avea pe cineva cu care putea vorbi despre rochii și dansuri, flori, iubire și suferință... Despre toate acele lucruri pe care mamele și fiicele obișnuiau să le împărtășească. Poate că nu avea să-l placă vreodată pe Robert Carlisle, dar datorită lui îi cunoscuse mama. Iar pentru acest lucru avea să îi fie veșnic recunoscătoare.

O asistentă aduse o rochie de probă, pe care madame o croise pentru altă clientă. O mătase verde cu dantelă crem, un corsaj strâmt și un corset de modă veche... Acea ținută sclipitoare îi amintea lui Mariah de ceva din cărțile de povești.

Stând în spatele ei pentru a putea privi reflexia lui Mariah în oglindă peste umărul ei, Elizabeth îi ținu rochia în fața corpului.

Lui Mariah i se tăie răsuflarea. Cu siguranță, nu era o pânză de sac.

Ochii lui Elizabeth licăriră amuzați și încântați de reacția ei.

– Așadar, îți place?

Mariah adora rochia! Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată.

– Eu nu... Vreau să spun... Da, este minunată! O dorință egoistă îi împunse pieptul. Dar nu mai am nevoie de alte rochii.

– Desigur că nu ai *nevoie* de ea. Buzele ducesei se schimonosiră într-un zâmbet conspirativ. Dar nu ar fi minunat să o iau, oricum?

Mariah se privi în oglindă și își mușcă buza. Era o rochie atât de frumoasă și de ispititoare... Dar trebuia să o refuze. Deja comandase suficiente rochii și accesorii cât să îi provoace lui *papa* o criză de apoplexie la vederea facturilor.

Totuși, era o rochie atât de frumoasă, culoarea asortându-se perfect cu ochii ei. Iar Elizabeth își dorea atât de mult ca Mariah să o aibă...

– Bine, acceptă ea oftând.

– Bun. Pentru că tuturor ne-ar prinde bine câteva lucruri care să ne distragă atenția în mod plăcut în acest sezon, chiar și sub forma unei rochii.

Elizabeth zâmbi când o văzu pe Mariah bucurându-se de rochie.

– Și cred că acest sezon va fi o bună distragere a atenției și pentru Robert, adăugă ducesa.

Mariah rămase cu gura căscată. „Carlisle?“ Ei bine, Elizabeth se înșela amarnic în această privință! Interesul lui față de sezonul ei era total interesat.

– De la ce ar avea *el* nevoie să fie distras?

– Oh, de la multe lucruri! Elizabeth își îndreptă atenția spre materialul rochiei și nu se mai uită lui Mariah. Ducesa începu să ajusteze corsajul, dar Mariah observă îngrijorarea întunecându-i ochii.

– În primul rând, moartea tatălui lui, răspunse ducesa.

Un fior de rușine o săgetă pe Mariah; trebuia să se gândească la asta. Ea își pierduse mama în urmă cu cincisprezece ani, dar tot simțea în fiecare clipă suferința pierderii ei și se temea că așa avea să rămână pentru totdeauna. Robert încă deplângea pierderea tatălui său. Faptul că el avusese 25 de ani în loc de 10 atunci când îl pierduse nu îi alinase suferința.

– Moartea lui Richard ne-a devastat pe toți, îi explică Elizabeth. Evitând privirea lui Mariah, ducesa luă un șal din catifea de pe scaunul de lângă ea și i-l puse peste umeri. A fost un accident, rosti Elizabeth. Nu ar fi putut face nimeni absolut nimic, dar... Glasul i se stinse, apoi ea trase adânc aer în piept înainte de a continua: Robert se învinuiește pentru moartea lui.

Mariah își îndreptă privirea spre reflexia ducesei în oglindă. Suferința pe care o văzu pe chipul ducesei îi umplu ochii de lacrimi. Dumnezeule, să se învinuiască pentru acel accident... Pentru prima dată, simți o fărâmă de compasiune pentru Carlisle și înțelese perfect de ce mama lui considera că Robert avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția.

– El vorbește rar despre asta, continuă Elizabeth, dar accidentul l-a schimbat. Nu mai este același bărbat dinainte. Foarte multă vreme am fost tare îngrijorată pentru el. În cele din urmă, ducesa ridică privirea, iar când se uită la Mariah, speranța licări din nou în ochii ei albaștri. Însă anul acesta, în sfârșit, Robert își croiește un drum propriu.

– Da?

Teama pricinuită de ceea ce ar fi putut însemna cuvintele ducesei se învolbură înăuntrul ei. Mariah știa prea bine că drumul lui Robert se intersecta cu al ei.

Elizabeth zâmbi când privi reflexiile lor în oglindă, fără a bănui că speranța ca fiul ei să își croiască alt drum îi străpunse inima lui Mariah.

– Această perspectivă de afaceri cu tatăl tău s-ar putea dovedi scopul pe care îl caută el în viață.

Robert își dorea un scop în viață, iar Mariah putea să înțeleagă acest lucru. Dar oare prețul propriului ei vis?

O trecu un nou fior de frustrare. *De ce* trebuia Carlisle să aleagă Winslow Shipping? Putea să găsească alt parteneriat foarte repede, în timp ce ea... Ei bine, Mariah voia afacerea familiei sau nimic. Își dorea ca Robert să își dea seama de acest lucru și să renunțe cu eleganță la planul lui.

Elizabeth netezi faldurile rochiei pentru a verifica lungimea.

– Apoi a fost Diana Morgan, desigur, rosti ducesa.

– Desigur, bâigui Mariah.

Cine naiba era Diana Morgan?

– Se poate să o cunoști. Cred că este de o vârstă cu sora ta. Blondă, foarte atrăgătoare... Ducesa aranjă materialul rochiei. O fată minunată, adăugă ea.

– Nu, mă tem că nu o cunosc. Ce legătură avea o blondă foarte atrăgătoare cu Robert?

– Robert a curtat-o sezonul trecut. Elizabeth se încruntă când privirea îi căzu pe tivul rochiei. Îți place tivul? Modelul acesta este groaznic de împopoțonat. Dacă preferi, i-am putea cere unul simplu lui madame.

– Este în regulă.

Lui Mariah nu-i păsa nici cât negru sub unghie de tiv. Cum adică Robert curtase pe cineva?

– Cu toții am crezut că îi va face o propunere de căsătorie.

O propunere de căsătorie din partea lui Robert Carlisle? Mariah simți cum pieptul i se încordă, în mod sigur, din compasiune pentru biata fată.

– Mă bucur că fata a scăpat, zise Mariah fără să vrea.

I se tăie răsuflarea când își dădu seama ce spusese. Își puse îngrozită mâna la gură. Dumnezeule, cum de putuse să fie atât de nechibzuită? Să îl insulte astfel în fața mamei lui, ca și cum ar fi dat o palmă nemiloasă blândeții ducesei...

– Și eu, fu de acord Elizabeth, coborându-și conspirativ glasul.

Mariah o privi cu gura căscată. În loc să fie furioasă, Elizabeth părea... ușurată.

– *Poftim?*

– Sunt perfect de acord cu tine, draga mea. Domnișoara Morgan nu este deloc genul de femeie de care Robert are nevoie ca soție.

Mariah își simți mintea învârtindu-se, încercând să urmărească firul acestei întorsături stranii a conversației. Și cu mama lui, nici mai mult, nici mai puțin!

– Minunată, atrăgătoare...?

– Credulă, confirmă sobră Elizabeth.

Mariah aproape că se înecă de surprindere. Poate că Robert Carlisle nu reușise să o păcălească pe mama lui, așa cum crezuse el.

– Robert nu are nevoie de o soție care să fie de acord cu el. Are nevoie de cineva care să nu ezite să îl țină în frâu, care să știe ce vrea și să nu îi fie teamă să își spună părerea. Sper să găsească exact acest tip de femeie în acest sezon.

Ducesa ezită, privirea ei căutând-o pe a lui Mariah în oglindă.

– Știai că a fost o pacoste când era mic? Un zâmbet vag îi jucă pe buze, de parcă ar fi fost amuzată de comportamentul lui, fiindu-i teamă că un zâmbet larg ar fi fost nepotrivit. Intra în tot felul de belele, dar niciodată nu era prins.

Asta părea să fie descrierea potrivită pentru Robert. Mariah nu își putu ascunde curiozitatea de a auzi mai multe detalii și o îndemnă mieros pe ducesă:

– Îmi povestești?

Elizabeth ezită, de parcă nu ar fi fost sigură că trebuia să dezvăluie secrete despre copiii ei. Apoi își cobori glasul și începu să spună o poveste despre preparatorul lui, care adormise după ce furase o chiflă glazurată din bucătărie și se trezise cu degetele lipite de două rigle.

– Rigle care erau murdare și de glazură, încheie ducesa, așa că bietul domn Fitzwater nu îl putea învinui pe Robert.

Mariah râse. Suna exact ca șotiile pe care ea însăși le făcuse la școala domnișoarei Pettigrew.

– Și apoi a fost incidentul cu purcelușii...

Până când se întoarse madame, Elizabeth îi împărtășise câteva povești strașnice despre Robert și farsele făcute de el, atât acasă când era mic, cât și mai târziu, ca student la Eton și Oxford. Mariah începea să îl vadă într-o lumină cu totul nouă. Una în care Robert nu era ticălosul egoist care ar fi vrut ea să fie.

Desigur, asta nu însemna că avea să pună capăt războiului dintre ei. Dacă el continua să creadă că putea ridica pretenții asupra companiei, atunci ea avea dreptul să riposteze. Iar Mariah, cu siguranță, nu avea să îi permită să o tulbure din nou cu sărutările acelea păcătoase ale lui, care îi făceau genunchii să tremure.

Madame ridică satinul de culoarea cuprului și îl așeză pe umerii lui Mariah. Părul ei negru strălucea într-un mod exotic pe lângă sclipirea materialului, iar ochii ei verzi licăriră.

– Ah, *mademoiselle,* spuse mieros madame. *Très belle, non?*

– Este minunat! fu de acord Elizabeth, ochii ei sclipind aprobator. Vă rog să îi croiți o rochie de bal din acest material, cu toate accesoriile. Orice considerați că are nevoie pentru debut.

Madame zâmbi.

– Desigur.

Elizabeth gesticulă spre rochia din mătase verde și crem pe care Mariah o ținea în mână.

– Și pe aceea, și șalul. Să o faceți mai întâi pe aceasta, în regulă?

Ducesa încuviință din cap spre Mariah, în timp ce madame se grăbi să adauge ultimele două ținute pe lista lor din ce în ce mai lungă.

– Rochia aceasta va fi perfectă pentru prima ta serată. Apoi licărul vesel din ochii ducesei se transformă în ceva mai intens, ceva ce Mariah nu putea înțelege ... Toți gentlemenii se vor înghesui să stea în preajma ta când te vor vedea în rochia asta.

Mariah se privi lung în oglindă și trase aer în piept, tremurând. Nu mulțimea de bărbați o îngrijora. Era un bărbat anume care îi distrăgea atenția. Și nu era genul de distragere pe care Elizabeth și-l dorea pentru sezonul lui Mariah.

Pentru că Robert Carlisle putea, cu siguranță, să distragă atenția – în cel mai rău chip.

Capitolul 6

O săptămână mai târziu

Robert își încleștă maxilarul în timp ce o fixă cu privirea pe Mariah. Din cauza acelei feline, seara se transforma rapid într-un dezastru.

Privirea lui nu o părăsi nici o clipă, în timp ce ea stătea în capătul îndepărtat al salonului lui Lady Gantry, nici măcar când Robert își luă un pahar cu vin de Madeira de la un servitor. Dacă o pierdea o clipă din ochi, Dumnezeu știe ce ar fi făcut Mariah! Mai ales în acea seară, când era înconjurată de domni dornici să-i intre în grații.

„Oh." Toată turma aceea de bărbați. Și nici unul nu avea habar cine era cu adevărat lupoaica în mătase verde.

– Nu ești de acord, Robert?

Atenția îi fu distrasă de sora lui, Josephine, care stătea lângă el.

– Poftim?

Ea oftă pentru că era nevoită să repete, și nu pentru prima dată în timpul scurtei lor conversații.

– Soprana angajată de Lady Gantry în această seară cântă minunat, nu crezi?

– Da, are o voce frumoasă, fu el de acord, tulburat.

Își întoarse privirea spre Mariah, la timp pentru a o vedea zâmbindu-i unui bărbat pe care Robert îl știa drept vânător de averi, cu o listă de datorii de acolo până în Yorkshire. Un bărbat pe care tatăl ei nu l-ar accepta niciodată. Iar Mariah știa acest lucru. Probabil acesta era motivul pentru care vorbea cu el.

În tot timpul în care Robert fusese cu ochii pe ea, Mariah nu privise nici măcar o dată în direcția lui. Dar, desigur, nici nu avea de gând, întrucât îl ignora intenționat, așa cum făcuse întreaga seară, cu excepția momentului când sosiseră la eveniment, iar servitorii aduseseră tăvile cu șampanie. Fără îndoială, Mariah îi acordase atenție lui Robert, întrucât își vărsase paharul cu șampanie pe brațul lui.

Obrăznicătura chiar avusese îndrăzneala să pară copleșită de regret, deși el știa, din licărul ochilor ei, că nu îi părea atât de rău. Cel mai probabil, ea așteptase prima ocazie de a-i murdări mâneca pentru a pleca de lângă el și a scăpa. Dar Robert nu avea suficientă încredere în ea ca să plece, astfel că trată incidentul ca fiind unul minor, deși încă simțea șampania rece pe braț.

O lăsase pe Mariah să îl facă să duhnească precum un birt din St. Giles. I-ar fi admirat îndrăzneala dacă nu ar fi vrut să o strângă de gât pentru asta.

– Modul cum a cântat aria *Regina nopții* m-a lăsat, pur și simplu, fără suflare, continuă Josie.

Robert bâigui că era de acord, ascultând doar pe jumătate. Se putea crede că Mariah era ea însăși *Regina nopții* după modul în care atrăgea atenția. Din clipa în care sosiseră, ea captase interesul aproape al fiecărui gentleman din salon și nu îl mai pierduse de atunci. Cu toții voiau să i se prezinte înainte de începerea seratei muzicale și, în timpul pauzelor, câțiva dintre filfizonii mai nerăbdători se făcuseră de râs furându-și locurile unii altora pentru a sta mai aproape de ea.

Că veni vorba de filfizoni... „Whitby."

Sosise îmbrăcat într-o vestă mov-portocalie și cu un sacou atât de țipător, încât Robert se întrebă dacă valetul lui era orb. Dar bărbatul părea să se distreze de minune, vorbind cu toți cei din salon și fără să se îndepărteze vreo clipă de Mariah. Oricine îi vedea pe cei doi împreună, atât de nepotriviți, nu ar fi presupus niciodată că între ei ar fi fost ceva mai mult decât prietenie. Și totuși...

Josie îi atinse brațul.

Robert își coborî privirea spre ea.

– Poftim?

– Don Juan, repetă ea tăios.

– Cine?

Privirea lui Robert țâșni din nou spre Mariah. Care dintre oile astea depășise limita acum?

– Gogomanule! Josie râse, scoțând un sunet care îi aminti lui Robert de toate farsele pe care și le făcuseră unul altuia când erau copii. *Don Giovanni,* opera!

Umerii i se plecară, apoi el clătină din cap.

– Îmi pare rău, Josie, se scuză el sincer. Sunt distras astă-seară.

– Ei bine, acceptă ea morocănoasă și înțelegătoare, știu că nu-ți mai vezi capul de treabă cu domnișoara Winslow.

– Mai mult decât crezi, bombăni el.

– Hmm. Sunetul fu o dezaprobare joasă, dar temperată de țuguierea amuzată a buzelor. Biata Signorina Perjoli! Josie duse paharul cu șampanie la gură, în timp ce șopti astfel încât să poată auzi doar Robert: Pentru prima dată, nu mai este dumneaei singura divă din încăpere. Domnișoara Winslow o obligă să concureze pentru atenție și nu cred că știe ce să facă în această privință.

Nu, doar să trimită priviri nimicitoare în direcția lui Mariah.

– Mama pare să o placă totuși, spuse Josie, încuviințând din cap spre mama lor.

– Da, o place. „Slavă Domnului!"

Era un lucru care mergea bine până acum în acest sezon, că Mariah și mama lui deja țineau una la alta. Iar astă-seară, ducesa părea foarte fericită și mulțumită de întreaga situație. Chiar și acum, în timp ce vorbea cu Lady Sydney Reed și ducesa de Strathmore, părea mândră nevoie mare. Robert aproape că se înecase cu vinul mai devreme, când mama lui îi șoptise între actele muzicale: „Nu-i așa că Mariah arată minunat?"

La naiba, chiar arăta!

Madame Bernaise se întrecuse pe sine cu acea rochie care îi punea perfect în evidență pieptul voluptuos, sub acel corsaj strâmt, care apoi se revărsa spre podea în valuri de mătase verde, ce îi accentuau înălțimea și eleganța. O nuanță de verde-închis care atrăgea atenția asupra ochilor ei de felină și a părului ca abanosul. Un verde pe care orice altă tânără domnișoară nu ar fi avut prezența de spirit să îl poarte, lucru pe care Mariah îl făcea cu naturalețe.

„Minunată?" Nu. De-a dreptul captivantă!

Dar, dacă Mariah voia să evite căsătoria, i-ar fi stat mai bine îmbrăcată în lână, pentru că tot ce reușise purtând acea rochie fusese să devină și mai atrăgătoare. Nici un gentleman din turma adunată în acea seară nu ar fi fost de nasul ei. Cu toate acestea, avea să se ducă vorba despre ea, iar în curând, toți gentlemenii curioși din Londra aveau să o viziteze, ca să o vadă cu ochii lor pe femeia care era pe cale să devină Neasemuita sezonului. Exact așa cum voia el.

Atunci, de ce îl scotea din sărite acest lucru?

– Și *tu* o placi? întrebă Josie.

Robert aproape că se înecă.

– *Poftim?*

– Nu ți-ai luat privirea de la ea toată noaptea, spuse sora lui cu un licăr cu subînțeles în ochi.

Dumnezeule! Când venea vorba să îl însoare, Josie era aproape la fel de rea ca mama lui.

– Pentru că nu am încredere în ea ca să o scap din ochi, răspunse el înverșunat, nevrând să existe vreun dubiu în această privință. El *nu* era captivat de Mariah Winslow. Un gentleman se uită insistent la o femeie pentru că este frumoasă, recunoscu el, ridicând ușor paharul spre ea, pufnind sarcastic. Apoi miji iritat ochii în timp ce o privi pe Mariah și adăugă: Un bărbat o privește insistent pe Diavoliță...

– Pentru că nu se poate abține?

Licărul jucăuș din ochii surorii lui îi atrase o privire încruntată, care o făcu să râdă de el. Din nou.

Robert nu spuse nimic și duse paharul cu vin la buze. Nu exista vreun răspuns potrivit pentru asta.

Josie redeveni repede serioasă în timp ce își plimbă privirea prin încăpere.

– Mă tem că atenția îți este îndreptată spre persoana nepotrivită în seara aceasta.

Robert se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Ea gesticulă cu paharul de șampanie spre colțul salonului.

– Aceea este sora ei, nu-i așa?

Privirea lui urmări direcția indicată de sora lui. Da, aceea era Evelyn Winslow. El fusese prea preocupat să nu o scape pe Mariah din ochi și nu își făcuse griji pentru cealaltă fiică Winslow, care acum purta o conversație cu Burton Williams, fiul cel mic al vicontelui Houghton. Nu era o alegere înțeleaptă pentru ea, cunoscând reputația bărbatului și ura inexplicabilă pe care i-o purta Sebastian.

Robert se strâmbă. Mariah era grija lui principală, dar, dacă avea să i se întâmple ceva lui Evelyn în acea seară, Henry Winslow pe el urma să-l învinuiască.

– Josie, întrebă el, îmi faci o favoare? Asigură-te că Evelyn Winslow nu intră în belele în seara asta.

– Desigur.

Robert o sărută pe obraz.

– Mulțumesc, șopti el recunoscător.

Scăpând de o belea, își întoarse atenția asupra lui Mariah. Și găsi o belea și mai mare.

Whitby era lângă ea cu un pahar de șampanie pentru Mariah și îi șoptea ceva la ureche – ceva ce o făcu să roșească puternic.

„Destul!“

Dând pe gât ultimul strop de vin, Robert puse paharul deoparte și porni spre Mariah.

– Vai, domnule Lawton, probabil că sunteți foarte norocos că ați cumpărat un cal de vânătoare atât de strașnic!

Complimentul lui Mariah nu fu altceva decât o falsă măgulire, dar bărbatul nu păru să observe.

– Și de la Jackson Shaw!

– Nu a fost noroc, domnișoară Winslow, se lăudă Lawton. Sunt un furnizor de cai priceput. Bărbatul zâmbi larg și arogant. Știu cum să îi aleg pe cei buni de cei slabi.

– Da, bâigui ea cu fermitate, dar incapabilă să își abțină prefăcătoria din glas. Sunt convinsă că știți.

Obrajii ei erau pe punctul de a se rupe din pricina acelui zâmbet neîncetat pe care îl afișase întreaga seară. Iar acum, la fel de aproape de a ceda era și răbdarea ei.

Se simțise minunat mai devreme, ascultând-o cântând pe acea cântăreață de operă din Italia. Mariah îi era recunoscătoare lui Elizabeth pentru că le permisese ei și lui Evie să o însoțească la serata muzicală anuală a lui Lady Gantry, iar când femeia cântase aria *Regina nopții*, glasul îi răsunase atât de frumos, încât lui Mariah aproape că îi dăduseră lacrimile.

Dar acum era înconjurată de vreo zece tineri domni, toți educați la Oxford și Cambridge, ale căror subiecte de discuție nu aprindeau nici măcar o scânteie de interes în ea. Voiau să vorbească doar despre cine și cărui club aparținea, cine conducea cele mai rapide trăsuri, cine deținea cei mai buni câini de vânătoare – de parcă abilitatea de a *cumpăra* lucruri era meritul cuiva.

Desigur, Mariah nu se așteptase la dezbateri profunde despre operă sau filosofie, însă nici unul dintre ei nu se gândea să aducă în discuție subiecte de o importanță reală, cum ar fi acțiuni caritabile, necazurile celor săraci, schimbările Angliei în ultimii ani, care fuseseră tumultuoși. Ceea ce o făcu să se întrebe: oare o credeau prea proastă ca să converseze despre genul acela de subiecte, sau ei erau cei proști?

De fapt, toate conversațiile politicoase la care fusese forțată să participe în acea seară o plictisiseră de moarte, când ceea ce își dorea cu adevărat era să poarte genul de dispute verbale pe care le avea cu Carlisle. *Acel* tip de conversație îi plăcea la nebunie, iar Mariah încercă să nu se gândească prea mult la faptul că acel diavol enervant, dintre toți gentlemenii prezenți acolo în acea seară, era singurul capabil să îi rețină atenția. O duru să recunoască asta, dar, în comparație cu el, gentlemenii din jurul ei nu puteau ține pasul

cu abilitatea pentru dezbateri a lui Carlisle, și nici unul dintre ei nu avea agerimea tăioasă cu care spunea el lucrurilor pe nume, așa cum făcea și ea.

Robert Carlisle... Bărbatul acela era un pericol. Cu toate acestea, Mariah îi admiră ascuțimea minții. *Și* autocontrolul. La urma urmei, el de-abia tresărise când ea inaugurase începutul sezonului vărsându-și șampania pe el.

– Călăriți, domnișoară Winslow? o întrebă unul dintre fiii ducelui de Heatherton.

– Deloc, răspunse ea, luând încă o gură de șampanie. Alcoolul era singurul lucru care îi putea salva judecata sănătoasă în acea seară. Dumnezeu s-o ajute! O aștepta un sezon foarte lung, plin de conversații superficiale și dureros de politicoase, care caracterizau evenimentele sociale. În ritmul acela, nu trebuia să își facă griji pentru evitarea cererilor în căsătorie. Era convinsă că avea să moară de plictiseală până în martie.

– Nu mi-au plăcut niciodată caii, adăugă ea.

Tânărul își umflă pieptul ca un păun.

– Doar pentru că nu ați călărit niciodată cu mine.

„Și nu o voi face niciodată." Mariah zâmbi politicos, apoi luă încă o gură de șampanie.

– O plimbare prin salon, domnișoară Winslow? Din spatele ei, glasul intens se undui pe spinarea ei și îi vui prin vene. Mariah nu trebuia să se întoarcă pentru a ști...

– Carlisle, șopti ea.

În sfârșit, seara luase o turnură interesantă.

Mariah privi cu nonșalanță peste umăr, de parcă el ar fi fost, pur și simplu, unul dintre bărbații care se înghesuiau în preajma ei în acea seară, când, de fapt, prezența lui îi accelera pulsul.

– Îmi pare foarte rău, dar Lord Gregory era în mijlocul unei povestiri despre cai.

Mariah își întoarse privirea înapoi spre filfizon și îi zâmbi, îndemnându-l să continue. La urma urmei, dacă Robert Carlisle era hotărât să o supună la asemenea conversații plictisitoare cu acești tineri în actualul sezon, atunci ar putea să sufere și el alături de ea.

– Lord Gregory, ce spuneați?

– V-am întrebat dacă...

– O plimbare prin salon. Mâna lui îi prinse brațul din spate. Te rog!

– Haide, Carlisle, interveni politicos Lawton, dar iritarea simțindu-se în glasul său. Deja ai avut-o pe domnișoara Winslow pentru dumneata suficient în acest sezon. Și noi, ceilalți, am vrea să ne bucurăm mai mult timp de compania sa încântătoare.

Mariah se întoarse și văzu expresia furioasă a lui Robert.

Inima îi tresări. Vai, nu era prea fericit! „Bun." Ticălosul ăsta blestemat merita orice supărare îi era pricinuită pentru că o etala astfel în societate.

Carlisle îi ignoră pe bărbații din jurul ei și o fixă cu privirea.

– Acum.

Furia ce clocotea sub acel singur cuvânt îi trimise un fior de avertizare rece ca gheața prin tot corpul, iar Mariah știu că nu trebuia să își forțeze norocul printr-un refuz. Poate că nu era cea mai prudentă persoană, dar nu era proastă.

– Desigur, Lord Robert. Își puse mâna pe brațul lui, ignorându-i ochii mijiți și prefăcându-se că totul era în regulă. Aș fi onorată să fac o plimbare cu dumneata. Zâmbind grupului, făcu o plecăciune ușoară. Domnilor, vă rog să mă scuzați.

Carlisle încuviință cu răceală spre ceilalți și o luă de acolo, aparent pentru o plimbare prin salon. O conduse spre ușile duble deschise, care lăsau să intre aerul rece al nopții, domolind căldura sufocantă provocată de aglomerația de trupuri și de lămpile ce ardeau în salon.

Când ajunseră suficient de departe ca să nu poată fi auziți de ceilalți oaspeți, Mariah bombăni:

– Să înțeleg că pacea noastră a luat sfârșit?

Unei părți din ea îi părea rău. O parte foarte *mică,* pentru că restul ardea de dorință să îi tragă mama de bătaie pe care el o merita.

Robert îi aruncă o privire piezișă.

– A, cred că pacea a luat sfârșit în momentul când ai decis să îmi servești șampanie, nu-i așa?

Un junghi de regret o înghionti pe Mariah, dar ea nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru în fața lui.

– Ei, haide, Carlisle! Cu siguranță, au mai vărsat femei băuturi pe tine înainte.

El strânse din dinți și spuse sarcastic:

– Niciodată cu o țintă atât de precisă.

– Mulțumesc.

Mariah radia, de parcă vorbele lui chiar avuseseră rolul unui compliment. Spre încântarea ei, reuși să îl enerveze și mai mult.

Din păcate, Robert nu avea de gând să ignore acea înțepătură și zâmbi cu răceală.

– Porți o rochie strașnică.

– Vechitura asta? întrebă ea cu o inocență ironică.

– Da, vechitura asta, spuse el tărăgănat. Apoi, cu toată gravitatea conservatoare a unui octogenar, adăugă: Care ar trebui să stea pe o curtezană franceză.

Mariah oftă iritată, deși nu își putu stăpâni fiorul de încântare care o străbătu la ideea că el observase cum arăta ea în acea seară. Că o considera suficient de atrăgătoare în rochia aceea cât să provoace vâlvă, deși nu era nimic nepotrivit la ea. Mama lui nu i-ar fi permis niciodată să o poartă dacă ar fi fost așa.

Nu. Ceea ce îl supăra la rochie era că *ea* o purta. Mariah ar fi putut purta și roba unei călugărițe, că el tot i-ar fi găsit un cusur.

Hotărând că ticălosul agasant merita să fie enervat în continuare, Mariah își plimbă mâna peste decolteu și întrebă cu falsă naivitate:

– Ce vrei să spui?

– Știi al naibii de bine, rosti el printre dinții încleștați. Orice bărbat care se apropie suficient de mult de tine poate să îți vadă până la buric pe sub rochie.

Mariah își abținu un râset victorios pentru că îl făcuse să își iasă din fire și spuse cu indiferență:

– Dacă doar până acolo poate vedea, înseamnă că nu stă destul de aproape!

Ochii lui se aprinseră la auzul aluziei ei îndrăznețe, apoi el șopti:

– O, stau destul de aproape.

Carlisle acceptă invitația pe care ea o lansase atât de nechibzuită și își plecă privirea asupra sânilor ei.

Un fior fierbinte străbătu pielea lui Mariah, iar sfârcurile îi împunseră corsajul. Ceva se încordă în stomacul ei, ceva fierbinte și intens. Și aproape că îi tăie răsuflarea.

La fel și dorința irezistibilă de a șopti:

– Și cum este priveliștea?

Ochii lui țâșniră spre ai ei, iar Mariah citi dorința din adâncul ca safirul, o dorință atât de brută, încât aproape rămase fără aer.

„Imposibil!" Carlisle nu o putea dori. *Niciodată* nu ar...

Cu toate acestea, felul în care Robert o fixă cu privirea trezi o palpitație surdă înăuntrul ei, când ceilalți gentlemeni de-abia reușiseră să o facă să îi privească și a doua oară în acea seară. Dar, la urma urmei, Carlisle nu o privea așa cum o făceau ceilalți bărbați.

Nu, în spatele privirii lui clocotea o foame de lup, care era pur și simplu prădătoare. De parcă el ar fi vrut să o întindă pe masă și să se înfrupte din ea.

Preț de o secundă tensionată, Mariah vru să îi permită să facă întocmai acel lucru. Ceva misterios și sălbatic dinăuntrul ei voia ca ea să se dăruiască goală acestui bărbat care o excita atât de mult și care o făcea să danseze încontinuu pe marginea prăpastiei.

Mâna lui se încordă pe brațul ei în timp ce o conduse în continuare prin încăpere.

Mariah îi aruncă o privire pe furiș. Carlisle privea direct înainte, cu o expresie impenetrabilă pe chipul arătos, de parcă ar fi fost complet insensibil la întreaga lor conversație deplasată, când ea tremura tocmai din acest motiv.

Unde era bărbatul binevoitor care părea să fie astfel cu toată lumea, în afară de ea? Când Carlisle nu era o bestie, putea fi chiar încântător. Văzuse ea însăși acest lucru în seara aceea, când el vorbise cu mama lui, în felul în care râsese atât de nestingherit cu sora lui și purtase o conversație plăcută cu cântăreața de operă. Și Dumnezeu era martor că Mariah însăși simțise pasiunea lui și îi cunoștea prea bine farmecul acelei părți a caracterului său.

Nu, *această* parte a lui o enerva la culme. Bărbatul rece și arogant îi declanșa furia. Mama lui era convinsă că el avea nevoie de o distragere în acest sezon, și poate că era adevărat. Poate că Robert încă suferea de pe urma pierderii tatălui său și se simțea descumpănit, având nevoie de un scop în viață.

Dar de ce lipsa scopului lui trebuia să aibă drept țintă suferința ei?

– Te asigur, Carlisle, că există un singur bărbat a cărui atenție vreau să o atrag, spuse ea. Astă-seară și oricând.

Chipul lui se înăspri, afișând o expresie pe care Mariah nu o putu descifra, iar el întrebă printre dinții încleștați:

– Cine?

Oare era gelos? Nu, cu siguranță se înșela. Singura emoție pe care Carlisle o putea simți la auzul cuvintelor ei era ușurarea.

– *Tatăl meu,* spuse ea tăios. Și nu am nici cea mai mică intenție să îmi risc alocația sau locul care mi se cuvine lângă el în companie provocând vreun scandal de orice fel.

Când ajunseră la ușile duble, Carlisle îi eliberă brațul și se îndepărtă ușor de ea. Suficient cât să înăbușe orice bârfă care se putea isca pentru că se retrăseseră să discute în privat, dar suficient de aproape încât ea să îi simtă încă mirosul masculin, care o învăluia precum ceața în aerul rece al nopții, ce se strecura în salon dinspre grădină.

Apoi ticălosul avu îndrăzneala să se sprijine nonșalant de pragul ușii, într-o poziție atât de libertină și dezinvoltă, încât stomacul lui Mariah se încleștă.

– Orice joc ai juca, o avertiză el șoptit, nu vei câștiga.

– Ba da, ripostă Mariah, glasul fiindu-i tot o șoaptă. De fapt, totul merge perfect.

– Pentru mine. Carlisle ridică din umeri, lucru care atrase atenția lui Mariah la croiala elegantă a hainei din cașmir pe umerii lui lați. Până la sfârșitul săptămânii, un număr mare de gentlemeni își vor prezenta interesul pentru tine.

Ceva straniu în tonul vocii lui îi dădu lui Mariah impresia că el nu era tocmai bucuros că avea să se întâmple acest lucru. Oare Carlisle regreta decizia de a-i găsi un soț?

Mariah clătină din cap.

– Și o vor rupe la fugă la fel de repede când vor afla că nu am zestre și că *papa* nu îi va permite niciodată ginerelui său să intre în companie.

Dacă totul mergea conform planului ei, destui dintre gentlemenii prezenți în acea seară aveau să se intereseze de ea în zilele următoare și apoi să împrăștie acea informație despre zestre în societate. Până la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, nici un gentleman nu ar mai fi fost atât de prost să o curteze, iar luna august urma să vină fără nici un singur pețitor la orizont. „Perfect."

– Te subestimezi, o asigură Carlisle, privirea lui studiind-o în mod intenționat.

Ochii lui albaștri licăriră în lumina tremurândă a candelabrelor. Drept răspuns, unul stupid, ce-i drept, pulsul lui Mariah se înteți.

– Te înșeli, răspunse ea cât de indiferentă putu, deși cuvintele îi ieșiră mai mult mieroase decât aspre. Nici un gentleman nu mă va dori când va descoperi că aș intra într-o căsnicie la fel de falită ca un cerșetor.

– O femeie care arată ca tine, cu o minte ageră, care reprezintă o provocare constantă... Glasul lui se învolbură înăuntrul ei și îi făcu pielea de găină. Ești o frumusețe imprevizibilă, care ține un bărbat în alertă, șopti el, privirea căzându-i pe gura ei. Cu siguranță că te vor dori.

În timp ce o fixă cu privirea, un licăr lacom îi aprinse ochii, iar Mariah își aminti prea bine acea expresie! O mai văzuse... chiar înainte ca el să o împingă în perete și să îi devasteze gura, parcă pentru a o devora încet, cu câte un sărut.

– Să mă vrea și să mă aibă sunt două lucruri foarte diferite, îi aminti ea, incapabilă să își abțină tremurul din voce.

Mariah învățase acea lecție din proprie experiență, când tatăl ei nu îi permisese să lucreze cu el. Dar acum, cu fiecare moment petrecut în prezența lui Carlisle, începea să înțeleagă mult mai multe despre acea diferență.

– Ce *vrei* de la mine, Carlisle?

El încremeni. Doar pentru o secundă, insuficient ca altcineva să observe, dar Mariah văzu. La fel cum observă expresia înfierbântată ce îi întuneca privirea. Expresie care o făcea să tremure.

– Vreau să îți dai seama că tatăl tău și cu mine avem cele mai bune intenții în ce te privește, răspunse Carlisle, deși Mariah avu impresia că el voise să spună cu totul altceva, dar se abținu. Că nu are nici un rost să lupți împotriva noastră.

– Nu voi renunța.

Mariah nu avea de gând – *nu putea* – să renunțe la visul ei.

– Ar trebui, ripostă el ferm, îndepărtându-se de pragul ușii și oferindu-i din nou brațul lui Mariah, dar ea îl refuză.

În ciuda senzației că întărâta un tigru, Mariah fu încurajată de propria ei furie. Atât față de el, cât și de ea însăși, pentru că era atrasă, în mod inexplicabil, de un asemenea ticălos fără inimă, de fiorii atingerilor lui întâmplătoare și de fierbințeala sărutărilor nu atât de întâmplătoare.

– Ce te frustrează cu adevărat, Carlisle?

Mariah își retrase încet brațul de lângă el, dar, pentru că Robert nu își coborî mâna, degetele lui se plimbară pe brațul ei, provocându-i o senzație tulburătoare, care persistă chiar și după ce nu o mai atinse.

– Că fac exact ce ar trebui să facă orice tânără pentru a-și găsi un soț? întrebă ea, apoi adăugă șoptit: Sau faptul că știi că, în cele din urmă, nu va funcționa?

Furia îi lumină privirea cu o sclipire atât de intensă, încât ochii îi străluceau mai tare ca o văpaie.

– Nu te juca cu mine, Mariah! o avertiză el, glasul fiindu-i mai înfiorător din pricina autocontrolului rece.

– Atunci anulează sezonul acesta stupid!

Mariah zâmbi, de parcă ar fi discutat despre vreme.

– Știi că nu voi face asta, replică el tăios.

– Iar tu știi că nu vei câștiga, ripostă ea cu asprime.

Apoi Mariah plecă, nepăsându-i că îi adusese o ofensă publică lui Carlisle, chiar acolo, în salonul baronului Gantry. Bestia asta merita mai mult decât atât!

În timp ce se îndepărta, Mariah simțea căldura privirii lui furioase asupra ei. Reușise să îi arate lui Carlisle ce fel de inamic avea el în ea. Unul care nu ar accepta niciodată înfrângerea.

Poate că Robert Carlisle îi declarase război, dar victoria avea să fie a ei.

Capitolul 7

Patru zile exasperante mai târziu

– Te rog, unchiule Robert!

Clara îl privi rugătoare cu ochii ei de nouă anișori, dar felul în care lui Robert i se frânse inima îi spuse că fetița stăpânea deja abilitatea feminină de a-i juca pe bărbați pe degete. Când micuța avea să fie suficient de mare ca să își facă debutul în societate, gentlemenii aristocrației nu aveau nici o șansă să îi reziste.

– Daisy este singură și speriată, spuse Clara.

Parcă la un semnal, pisicuța scoase un mieunat înduioșător din castanul din colțul grădinii, unde rămăsese cocoțată pentru că nu avea destulă judecată cât să își folosească ghearele ca să coboare din copac. Clara îl trase de mânecă pe Robert pentru a-l convinge să o ajute.

– Scumpo, este pisică, încercă el să îi explice logic. Dacă se poate urca în copac, va coborî în cele din urmă.

Clara oftă încet.

– Te rog, unchiule Robert!

Umerii lui se încovoiară. Se părea că logica nu funcționa în cazul fetelor de nouă ani.

– Da, strigă o voce amuzată, iar Robert privi spre alee și o văzu pe Mariah venind înspre ei. Când ajunse lângă Clara, îngenunche ca să o ia pe fetiță în brațe și să o liniștească. Te rog, unchiule Robert!

I se încleștă maxilarul. Diavolița se strecurase pe furiș de la ceaiul pe care sora lui, Josephine, îl găzduia în salonul de la Audley House și venise direct la el, ca să îi provoace probleme. Robert ieșise în grădină ca să se bucure de aerul curat – și să scape de femei, fiindcă majoritatea păreau să creadă că el avea nevoie să cunoască una dintre rudele lor necăsătorite –, doar pentru a fi asaltat de două exemplare ale speciei.

– Tocmai îi explicam Clarei că pisicuța va coborî din copac atunci când va fi pregătită, rosti el, arătând spre micul puf de blană albă agățat de o creangă înaltă.

Micuța continuă să plângă cu suspine, punându-și mâinile după gâtul lui Mariah și întorcându-i spatele lui Robert, pentru a-și concentra farmecele asupra noii ei aliate.

– Daisy este încă mică și e speriată, zise încet Clara, cu acel glas gâtuit, care parcă spunea că este o domniță neajutorată care are nevoie de un erou, rol pe care îl exersase până la perfecțiune pe toți cei trei unchi ai ei, încă de când Josie și Chesney o adoptaseră, la scurt timp după ce se căsătoriseră. Cu ochii mari albaștri și bucle blonde, fetița învățase rapid cum să îi manipuleze pe cei trei bărbați ca să obțină orice își dorea. Gura i se schimonosi acuzator. Dar unchiul Robert vrea să o lase acolo sus!

Robert clipi. Se părea că el și frații lui creaseră un monstru.

– Este o *pisică,* le aminti el exasperat. Se cațără în copaci. Asta fac pisicile.

Mariah miji ochii și îl privi dezaprobator. Se părea că logica nu funcționa nici în cazul drăcoaicelor de 25 de ani.

Mariah îi dădu Clarei o buclă după ureche.

– Ei bine, se pare că Daisy s-a băgat singură în bucluc.

– Da, oftă Clara, sunetul semănând cu cel al unei mame răbdătoare, al cărei copil făcea adesea năzdrăvănii.

– Ai încercat să o strigi pe nume?

Nepoata lui dădu aprobator din cap.

– Dar să o ademenești cu mâncare?

Clara încuviință din nou, de data aceasta arătând cu degetul spre o farfurioară cu lapte, așezată pe iarbă, sub castan.

– Am înțeles. Atunci, cred că pisicuța este *foarte* înțepenită acolo, spuse cu multă seriozitate Mariah.

Robert oftă exasperat.

– Of, ce nai...

– Unchiule Robert, îl întrerupse cu asprime Mariah, aruncându-i o privire menită să îl avertizeze în legătură cu înjurătura pe care el avea să o rostească nechibzuit în fața nepoatei sale. Apoi Mariah zâmbi, un zâmbet pe care Robert îl simți pe șira spinării. Se pare că singura cale de a o salva pe Daisy este să te urci după ea, adăugă Diavolița.

Conștient de faptul că nepoata lui asculta, Robert se forță să zâmbească și spuse cât de amabil putu:

– Chiar te aștepți să mă cațăr într-un copac ca să salvez o pisică?

– Să salvezi o domnișoară aflată la ananghie pare un lucru perfect eroic pentru un gentleman neînfricat, sublinie ea cu un aer inocent.

Clara încuviință din cap, trăgându-și zgomotos nasul.

Zâmbetul lui Robert se încordă.

– Este o pisică. Cu gheare. La șase metri în aer.

Mariah afișă o expresie șocată.

– Și vei lăsa biata pisicuță înțepenită acolo sus?

Robert observă licărul amuzat din ochii ei. Afurisita asta de femeie se bucura de situație! El își înăbuși iritarea crescândă și spuse printre dinții încleștați:

– O să coboare când va fi pregătită.

– Când ar putea să o atace și să o rănească ceva? Zâmbetul lui Mariah păli, șters de o expresie prefăcută de teamă. Inclusiv o haită de lupi sălbatici?

– *Lupi* sălbatici? spuse el pe jumătate furios, pe jumătate surprins. Pentru Dumnezeu, suntem într-o grădină închisă, în mijlocul districtului Mayfair!

Dar privirea îngrijorată a Clarei aproape că îi frânse inima lui Robert.

„Dumnezeule!“ Nu era destul de rău când doar una dintre ele îl asalta? Împreună erau fatale.

– Bine, spuse el, dându-și ochii peste cap. Mă voi urca după ea.

Mariah oftă lung.

– Eroul meu!

Privirea încruntată pe care el i-o aruncă fu ucigătoare. Dar obraznica doar își înăbuși un râset.

– Mulțumesc, unchiule Robert! Clara își aruncă brațele în jurul picioarelor lui, pentru a-l îmbrățișa.

Umerii lui se încovoiară din nou. Nu fusese el învins încă de la început?

– Când o să cad și o să-mi rup piciorul, năzdrăvano, o tachină el, trăgând-o ușor de o buclă, tu vei fi cea care îmi va aduce micul dejun la pat în următoarele șase luni.

Micuța chicoti și își duse mâna la buze, într-un gest de feminitate pură, apoi se retrase lângă Mariah. Robert simți un junghi de compasiune pentru tatăl Clarei, gândindu-se că, în zece ani, bărbații aveau să se înghesuie la ușa lui ca să o curteze. Dar cunoscând fosta reputație de crai a lui Chesney, Robert bănuia că universul avea un simț ager al umorului și își regla conturile cu Chesney.

Mariah îi aruncă un zâmbet victorios în timp ce o îmbrățișă pe Clara.

El se strâmbă. Poate că universul nu avea un simț al umorului atât de ager, la urma urmei.

– Voi două stați aici, le porunci el, în timp ce își scoase sacoul și îl aruncă pe banca din piatră de pe marginea aleii. Nu vreau să fiți rănite.

– O, nu, fu de acord Mariah, clătinând din cap într-un mod exagerat. Cu siguranță, vrem ca *nimeni* să nu fie rănit.

Scrâșnind din dinți, Robert ignoră momeala și își suflecă mânecile până la cot.

– Doar stați aici, bine?

Ambele încuviințară cu seriozitate din cap, deși una dintre ele era pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs pe seama lui. „Obrăznicătură afurisită!"

Robert se duse lângă castan și sări pentru a se prinde de cea mai joasă ramură, apoi se trase în sus, spre vârf. În câteva secunde, ajunse în mijlocul coroanei copacului, apropiindu-se de ghemul de blană albă, care acum scotea niște mieunaturi atât de tânguitoare, încât ai fi putut jura că o haită de lupi o pândea. Jos, pe alee, Mariah o ținea pe Clara în siguranță în brațele ei, pentru a o împiedica pe micuță să încerce să urce după el. Amândouă îl urmăreau atente.

Încet și cu grijă, stânjenit de tălpile moi ale ghetelor care nu era făcute pentru cățăratul în copaci, Robert se întinse spre ramurile din vârf, unde pisicuța își înfipsese bine ghearele. Avea codița ascunsă între lăbuțe și ochii bulbucați de teamă.

– Gata, ghemotoc mic de blană, spuse el mieros pisicii, întinzând mâna spre ea. Este în regulă. Te-am prins!

Pisica mieună din nou după ajutor, în timp ce Robert o apucă de ceafă și o ridică. Dar, când o trase spre el pentru a-și elibera mâinile și a putea coborî din copac, pisoiul speriat își arătă colții și își înfipse toate cele douăzeci de gheare în brațul lui.

Lui Robert îi scăpă o înjurătură, dar pisica rămase neclintită, nelăsându-i altă cale decât să coboare din castan cu mica bestie agățată de brațul său. Când Robert ajunse pe ramurile joase, pisica își retrase ghearele, îi sări din brațe pe trunchiul copacului și apoi ajunse pe pământ. Alergă direct la Clara și i se ghemui în brațe, torcând atât de tare, încât Robert o putu auzi când coborî.

– O, mulțumesc, unchiule Robert! spuse bucuroasă Clara, în timp ce pisicuța își freca ușor căpșorul de bărbia ei, coada lungă mângâind obrazul micuței. Fata o strânse la piept de parcă ar fi fost un bebeluș.

– Oh, da! adăugă Mariah în timp ce Robert se apropia de ele, cu sângele începând să se vadă pe zgârieturile de pe braț și cu dâre de pământ ce îi pătaseră cămașa albă. Ea îi îndepărtă o frunză din păr. Mulțumesc, unchiule Robert!

Înainte ca el să îi aplice mustrarea strașnică pe care ea o merita, Clara îl îmbrățișă strâns, recunoscătoare, cu pisica încă în brațele ei mici. Apoi nepoata lui plecă țopăind veselă spre casă.

Când ajunse lângă terasă, Clara puse jos pisoiul și intră grăbită în casă. Daisy alergă în cel mai apropiat copac, se opri la jumătatea lui și, din nou înțepenită, începu să miaune după ajutor.

Robert îi aruncă o privire mijită lui Mariah, care își duse mâna la gură pentru a-și abține râsul.

– Mă bucur că te-am distrat, bombăni el, în timp ce se întinse după sacoul de pe bancă.

– Uneori, Carlisle, recunoscu ea oftând, îmi arunci mingea la fileu.

Mormăind o înșiruire de înjurături în barbă, Robert începu să își dea în jos mânecile cămășii.

– Stai! Mariah își puse mâna pe brațul lui, oprindu-l. Îți vei murdări cămașa de sânge. Haide în casă, să te curăț!

El ridică sceptic din sprâncene.

– Îți faci griji pentru mine?

Mariah pufni și îi eliberă brațul, de parcă ar fi fost insultată de acea idee.

– Îmi fac griji pentru bietul tău valet, care trebuie să spele tot sângele acela.

– Desigur.

Dar Robert nu o credea. Pentru că, deși Diavolița era înțepătoare ca un cactus în preajma lui, avea și o parte mai blândă. Una care o făcuse să o aline în mod sincer pe Clara în urmă cu doar câteva clipe, să îi arate afecțiune mamei lui și să se îngrijoreze pentru sora ei. Robert își dorea ca Mariah să își arate mai des acea parte blândă, mai ales față de el, și fără să fie nevoie să sângereze.

– Să mergem! Mariah porni spre casă. Sigur găsim niște unguent în bucătărie.

Robert o urmă în casă, observând cum ea ocoli cu grijă salonul și pe cele treizeci de matroane aflate acolo.

– Nu ar trebui să fii acolo, cu doamnele, întrebă Robert dând din cap în direcția seratei, în loc să bântui prin grădină?

– Presupun că da, răspunse Mariah, șoptind precaută. Dar o femeie poate tolera discuțiile despre muselină până la un punct, înainte de a o lua razna.

Robert zâmbi. Umorul era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea.

– Și de ce erai *tu* în grădină? îl întrebă Mariah. Doamnele se întrebau unde a plecat chipeșul meu însoțitor.

Robert era convins că, undeva în cuvintele ei, era ascunsă și o înțepătură, dar nu vru să riposteze. În schimb, răspunse tărăgănat:

– Un bărbat poate tolera discuțiile despre muselină până la un punct, înainte de a o lua razna.

Când Mariah deschise gura ca să îi dea replica bine meritată, el o apucă de braț.

– Vino aici!

Robert o trase după el pe coridor și o conduse spre niște uși duble. Mariah se opri surprinsă și cercetă încăperea cu privirea.

– Biblioteca?

Drept răspuns, Robert trase de cotorul unei cărți. Cu un clinchet scurt, se deschise o ușă secretă, iar fațada falsă a raftului cu cărți dezvălui o etajeră cu pahare din cristal și sticle de toate felurile. Robert rânji.

– Aici își ține Chesney cele mai bune spirtoase.

– Este uimitor, șopti ea, o umbră de mirare simțindu-se în glasul ei, în timp ce privirea i se plimbă în jur. Nu cred că am văzut în Londra o bibliotecă privată mai strașnică decât aceasta.

– Familia mea crede în valoarea cărților. Robert luă o sticlă și un pahar de cristal de pe raft și le puse pe măsuța de lectură din apropiere. Mai crede și în valoarea unei băuturi bune.

Când Mariah îl privi, ochii li se întâlniră chiar când un zâmbet amuzat amenința să răsară pe buzele ei, iar privirea femeii îl încălzi. Sub impulsul acelei apropieri tăcute dintre ei, Robert dezvălui una din părțile lui ascunse, mărturisind:

– Sper să am și eu o bibliotecă măreață într-o zi.

– Cred că vei avea, șopti Mariah, întorcându-și atenția asupra încăperii.

Porni într-un tur al bibliotecii, admirând rafturile de mahon, înalte până în tavan, lambriurile castanii din lemn de nuc și draperiile de culoarea vinului, covorul turcesc... Mariah se opri în fața șemineului din marmură și ridică privirea spre tabloul de deasupra lui.

Privirea lui Robert o urmări pe a ei...

Portretul tatălui său. Un junghi dureros îi străpunse inima. „Dumnezeule!" Pentru prima dată, Robert intrase în camera aceea și uitase că portretul era acolo, iar el nu era pregătit pentru valul de vinovăție care îl învălui la vederea lui. Sau pentru suferință.

– Richard Carlisle, duce de Trent, baron Althorpe, explică el, sperând că nu îi tremura glasul. Apoi adăugă încet: Tatăl meu.

Mariah îi aruncă o privire surprinsă peste umăr, apoi își întoarse atenția asupra tabloului.

– Este un portret minunat.

Tabloul era o copie a celui pentru care tatăl său pozase când i se oferise ducatul și fusese comandat de Josephine după moartea lui. Sora lui îl voise, pur și simplu, pentru că voia să aibă în casă un portret care să îi amintească de tatăl ei, nebănuind că imaginea lui trimitea pumnale în inima lui Robert. Dar el nu avea de gând să îi dezvăluie vreodată acest lucru. Richard Carlisle fusese omul care o

salvase din iadul orfelinatului, iubind-o și crescând-o ca pe copilul lui, în timp ce Robert era omul care îi răpise toate acestea.

– Tatăl tău a fost un bărbat foarte chipeș, spuse blând Mariah.

Robert se forță să zâmbească în timp ce deschise sticla și își turnă whisky în pahar, nesimțindu-se deloc amuzat.

– Lumea spune că semăn cu el.

Ea pufni și se întoarse cu spatele la portret.

– Mie nu mi se pare.

Robert își țuguie buzele. Mariah, sinceră ca de obicei.

– Stai jos ca să îți curăț brațul, îi porunci ea blând, gesticulând spre două scaune din piele trase lângă masa de lectură.

Când el ezită, Mariah oftă exasperată.

– Of, nu-ți face griji! Ești în siguranță cu mine.

Când Robert dădu să se așeze, ea adăugă:

– La urma urmei, nu am omorât pe nimeni într-o bibliotecă toată săptămâna.

El încremeni pentru o secundă, apoi o țintui cu privirea în timp ce se așeză pe scaun.

– Doar în grădină?

Ochii ei licăriră neastâmpărați în timp ce Mariah se așeză pe scaunul de lângă el.

– Ucis de pisicuță.

„Femeie afurisită!" Când Robert își încleștă maxilarul și dădu să se ridice de pe scaun, ea îi puse o mână pe umăr pentru a-l opri și își îmblânzi privirea. O ușoară remușcare îi licărea în ochi pentru că îl tachinase.

Robert oftă răbdător și se așeză la loc.

– Arată-mi brațul, îi zise ea blând.

El întinse brațul spre ea, peste masa de lectură, apoi luă paharul și bău o gură strașnică de whisky. Atât pentru a alina durerea zgârieturilor de pe braț, cât și pe cea surdă din inima lui.

– Te-ai ales cu o rană pe cinste, nu-i așa? Mariah scoase o batistă din buzunarul mantiei și îi tamponă încet brațul, pentru a șterge picăturile de sânge de pe zgârieturi. Cine își imagina că o pisicuță mică poate fi atât de periculoasă pentru un bărbat mare și puternic?

„Destul!" Oftând exasperat, Robert vru să se ridice de pe scaun.

– Carlisle!

Mariah își plimbă palma pe brațul lui înainte ca el să și-l poată retrage complet, o mângâiere care îl excită și îl făcu să respire sacadat. Mâna ei mică alunecă într-a lui, palmă pe palmă, iar Robert îi simți pulsul bătând blând peste al lui, în locul unde li se atinseră încheieturile. Mariah îi strânse ușor degetele într-ale ei, parcă cerându-i scuze, iar mângâierea ei îi trimise un fior electrizant în spatele genunchilor.

Robert se așeză încet.

Mariah îi întinse din nou brațul pe masă, dar mâna ei stângă nu dădu drumul mâinii lui, degetele lor rămânând împreunate în timp ce ea continuă să îi șteargă ușor brațul de sânge.

– Ducesa vorbește foarte des despre tatăl tău, spuse ea încet, glasul devenindu-i serios, renunțând la tachinări.

Mariah nu îl privi, ținându-și ochii ațintiți asupra brațului lui, dar Robert bănuia că era perfect conștientă de reacția pe care i-o provoca discuția despre tatăl lui. Minții ei agere nu îi scăpau prea multe lucruri.

– Erau foarte îndrăgostiți. Robert o privi pe Mariah în timp ce își concentra atenția asupra brațului său. Fu nevoit să recunoască – era destul de frumoasă... când nu își punea în cap să îl tortureze pe el. Moartea lui a afectat-o foarte mult.

– Și pe tine, adăugă Mariah, neluându-și ochii de la zgârieturi.

Robert se încordă, teama înghețându-i sângele în vene. Oare trădase vreo emoție prin tonul vocii lui? Cât de multe știa Mariah? Cu siguranță, mama lui nu împărtășise cu ea detaliile morții tatălui lui.

– Pe noi *toți*, o corectă el, încercând să devieze discuția.

Când Mariah ridică privirea, întâlnind-o pe a lui, o rugăminte vagă de a-i împărtăși mai multe detalii se citi în ochii ei. Dar nici că avea să se întâmple așa ceva! *Ultimul* lucru despre care Robert voia să discute cu ea erau sentimentele lui cu privire la moartea tatălui său.

– Mama ta a spus că a fost un accident, adăugă Mariah încet.

– Da.

O minciună blestemată. Moartea tatălui său nu fusese un accident. Ochii aceia verzi îl priviră pentru un moment îndelungat, de parcă știau că el tocmai o mințise. Dar, în loc să îl provoace, ea încuviință încet din cap, înțelegând, și își plecă din nou privirea spre brațul lui.

– Când a murit mama mea, spuse ea, și moartea ei a fost neașteptată.

Având capul plecat, astfel încât el să nu îi poată vedea expresia feței, Mariah își retrase încet mâinile. Dintr-odată, Robert fu cuprins de o dorință inexplicabilă de a-i lua mâinile într-ale lui și de a le ține strâns, ca ea să nu îi poată răpi alinarea atingerii ei. Dar dorința se stinse o secundă mai târziu, lăsându-l să se simtă ca un neghiob.

Dumnezeule! Să caute alinare la fiara asta – ce naiba era în neregulă cu el?

Nebănuind cât de mult îl tulbura pe Robert apropierea ei, Mariah se întinse după sticla cu whisky.

– De fapt, ne-a dus pe mine și pe Evie în parc exact în acea dimineață. Era o zi mohorâtă, rece și umedă, dar noi nu voiam să stăm în casă și am bătut-o la cap până ce am convins-o.

Mariah rămase tăcută în timp ce acoperi gura sticlei cu batista ei și o întoarse cu susul în jos, pentru a o umezi. Când continuă, glasul îi fu mult mai blând:

– În acea după-amiază, ne-a spus că era obosită și a urcat la etaj, ca să se odihnească. Nu s-a mai dat jos din pat niciodată.

Robert simți cum i se încordează pieptul de durere. El își pierduse tatăl, dar, pentru o fetiță, să își piardă mama...

– Îmi pare foarte rău, spuse el.

Mariah îi acceptă compasiunea cu o singură încuviințare din cap.

– Doctorii au spus că avea friguri și că nu putea face nimeni nimic pentru a o ajuta.

Mariah nu își ridică privirea, stând perfect nemișcată când șopti: Până la răsărit, s-a dus. Umerii i se cutremurară în timp ce trase adânc aer în piept, pentru a se calma. Apoi, fără să îl privească, își reluă sarcina și îi tamponă brațul zgâriat cu batista îmbibată cu whisky.

Robert trase adânc aer în piept printre dinții încleștați când simți usturimea provocată de alcool. Cunoscând-o pe Diavoliță, ar fi spus că îl tortura în mod intenționat, cu excepția suferinței care i se citea pe chip. Nici măcar Mariah nu putea simula acea durere.

– Cred că nimic nu te putea consola, rosti el blând, amintindu-și țipetele de durere ale mamei lui și ale lui Josie când murise tatăl lor. Auzindu-le, Robert se simțise ca o bucată de sticlă, spartă în mii de cioburi pe dinăuntru.

– Da, pentru că mă învinuiam, șopti ea. Dacă noi nu am fi insistat ca mama să ne ducă în parc, ea ar fi trăit și acum.

– Nu ai de unde să știi, o asigură el șoptit. Frigurile vin din toate locurile.

Mariah încuviință încet din cap.

– Iar cu timpul, am ajuns să accept acest lucru.

Se opri, fără să își ia privirea de la brațul lui Robert. În acea clipă de ezitare, el avu senzația că Mariah voia să spună ceva ce nu era convinsă că el voia să audă.

În schimb, rosti:

– A fost și mai rău pentru Evelyn. Avea doar opt ani și nu putea să înțeleagă ce însemna moartea, cu excepția faptului că mama adormise și nu se mai trezise niciodată. Multe săptămâni după aceea, lui Evie îi era frică să meargă la culcare. După toți anii aceștia, încă are probleme cu somnul și, chiar și acum, stă cu mine în camera mea uneori, mai ales când are coșmaruri.

Usturimea whisky-ului se domoli în timp ce Mariah continua să îi curețe zgârieturile, dar compasiunea lui pentru surorile Winslow crescu. Mai ales pentru Mariah, știind cât de apropiată era de Evelyn și cât de mult o supăra faptul că nu o putea ajuta mai mult pe sora ei.

– Presupun că de aceea petrec atât de mult timp la școală, continuă ea gânditoare. Vreau să îi ajut pe alții să facă față suferinței lor, să știe că nu sunt singuri.

„Nu sunt singuri." Dar ea se înșela. În cele din urmă, fiecare om jelea singur. Chiar și înconjurat de o mulțime de prieteni și de familie. Fără îndoială, Robert învățase foarte bine acea lecție.

– Mi-ar plăcea ca Evie să poată găsi consolarea la școală, așa ca mine. Dar copiii de acolo îi amintesc prea mult de mama și nu poate suporta asta. Mariah tăcu, iar preț de o clipă, rămase cu batista lipită de brațul lui. Mă întreb... Oare ducesa a simțit vreodată o astfel de durere? Când își privește fiii, probabil că îl vede pe tatăl vostru în voi și îi simte teribil lipsa.

– Sunt convins de asta, șopti Robert.

Mama lui spunea adesea cât de mult îi aminteau fiii ei de tatăl lor. Mai ales el. Ducesa rostea mereu acest lucru cu mândrie, nedându-și seama că acel simplu comentariu îl sfâșia pe Robert pe dinăuntru. Pentru că el se dovedise a nu fi deloc precum bunul și respectabilul bărbat care fusese Richard Carlisle.

Mariah puse batista deoparte.

– Cum era el?

Robert simți un nod în stomac și ezită să răspundă. Ultima persoană cu care voia să vorbească despre tatăl lui era Mariah Winslow. Dar ea cunoștea durerea pierderii unui părinte, iar el era măcinat de vinovăția care se tot aduna înăuntrul lui. În cele din urmă, răspunse scurt:

– A fost un erou.

– Da? Mariah ridică privirea spre el, ochii sclipindu-i.

Văzându-i lacrimile nevărsate pentru el și familia lui, Robert își simți propriile lacrimi amenințând să curgă și fu nevoit să își ferească privirea.

– În primul război cu americanii. A luptat în bătălia de la Saratoga și a dat un ordin datorită căruia au fost salvați aproape toți cei din regimentul lui. Un zâmbet melancolic se așternu pe buzele lui Robert. Era doar un ofițer tânăr pe-atunci, dar, când s-a sfârșit războiul, regele George l-a răsplătit cu titlul de baron.

– Așa a ajuns familia ta în Chestnut Hill.

Degetul ei se plimba cu blândețe peste zgârieturi, pentru a se asigura că se îngrijise de fiecare dintre ele, dar Mariah nici nu bănuia că acele mângâieri liniștitoare îi dădeau lui Robert puterea de a-i împărtăși atât de multe lucruri despre tatăl său. Habar nu avea cât de mult și de inexplicabil îl consolau mângâierile ei.

– Unde tatăl meu și-a câștigat reputația de a fi un bun proprietar de pământ, adăugă el.

Lui Robert i se făcu pielea de găină sub atingerea degetelor ei, dar Mariah nu spuse nimic când observă reacția lui la o mângâiere atât de neînsemnată.

– Și un soț și un tată minunat, din câte am înțeles.

– Cel mai bun, șopti el.

Oare Mariah îi putea simți pulsul gonind sub degetele ei? Era derutant că aceeași femeie care îl scotea din sărite îl făcea, de asemenea, să tremure la atingerea ei.

– Cum a murit?

Robert încremeni. Corpul lui amorți la auzul întrebării ei neașteptate. Nu asta... „Dumnezeule, nu asta!“ El i-ar spune orice altceva ar vrea ea să știe despre tatăl lui, dar *niciodată* asta. Dar întrebarea ei fu șoptită atât de încet și de inocent, încât el nu putea să nu îi răspundă. Mariah își deschisese inima suferindă în fața lui și nu merita eschivări sau disimulări.

Robert își retrase ușor brațul de sub mâna ei.

– Era călare pe calul lui, când cineva a tras cu un pistol, spuse el încet.

Era adevărul... Deși Robert nu avea nici cea mai mică intenție de a-i spune lui Mariah că motivul pentru care tatăl lui plecase călare era să îl scoată pe el însuși din spelunca aia cu jocuri de noroc, unde Robert își irosise trei zile, în voia alcoolului, a jocurilor de cărți și a târfelor.

– Calul s-a speriat, continuă el. Tata și-a pierdut echilibrul și a căzut. Luă o gură zdravănă de whisky. S-a lovit la cap.

– Erai acolo când s-a întâmplat? întrebă ea încet.

– Da. El stătuse la doar câțiva metri de el, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost pe lună, nu ar fi contat.

Mariah îi strânse blând degetele într-ale ei.

– Îmi pare rău, Robert, șopti ea. Cred că a fost groaznic pentru tine.

El dădu pe gât restul de whisky. Groaznic? Nu. Fusese iadul însuși.

Rămaseră tăcuți pentru câteva momente lungi. Nu mai era nimic de spus, dar Robert, în mod straniu, se simți liniștit în durerea lor împărtășită. Oare era posibil ca Mariah Winslow, dintre toți oamenii, să fie singura capabilă să empatizeze cu suferința și vinovăția pe care el încă le purta în suflet și nu avea să le alunge vreodată? Singura care să-i înțeleagă nevoia pe care el o simțea de a dovedi amintirii tatălui său că era demn de numele lui? La urma urmei, și ea se lupta să îi dovedească tatălui ei de ce era în stare...

Nu. Robert nu trebuia să aibă prea multă încredere în ea. Dacă i-ar fi împărtășit mai multe, ar fi devenit vulnerabil la suferință când ea avea să decidă să își scoată ghearele la atac.

El își lăsă mânecile cămășii în jos, apoi se ridică și își îmbrăcă haina. Trase de revere pentru a le aranja, să nu mai existe nici un semn vizibil că se cățărase într-un copac pentru a-i face pe plac unei fetițe de nouă ani. Și unei obrăznicături cu părul ca abanosul.

– Ce urmează acum, Carlisle? întrebă ea, de parcă ar fi simțit schimbarea lui lăuntrică și și-ar fi dat seama că, odată cu acea schimbare, se sfârșise momentul tandru dintre ei. Mariah se întinse după sticla cu whisky și îi umplu paharul. Încotro?

Robert se forță să rânjească.

– Eu rămân aici, ascunzându-mă de femeile acelea tot restul după-amiezii.

Dar seriozitatea expresiei ei nu se schimbă la auzul încercării lui de a o tachina, iar Mariah clătină cu gravitate din cap.

– Nu la asta m-am referit.

– Știu, răspunse el încet, rânjetul pierindu-i treptat.

Erau câteva subiecte pe care el nu avea de gând să le discute cu ea în acea după-amiază, iar stabilirea termenilor înțelegerii cu privire la sezon și parteneriat era unul dintre ele. Poate că Mariah deschisese subiectul legat de tatăl lui pentru a-și împărtăși unul altuia suferința, dar acea conversație doar îi aminti lui Robert cât de multe îi datora el amintirii lui Richard Carlisle. Și cât de departe era încă de împlinirea acelui scop.

Așa că repetă, neacceptând nici o ripostă:

– Eu stau aici, ascunzându-mă, iar tu te întorci la ceaiul tău. Robert îi smulse paharul din mână când ea îl duse la buze. *Fără* ca respirația să-ți miroasă a whisky, altfel mama nu mă va ierta niciodată.

– Ah! Ochii lui Mariah licăriră, iar Robert își simți inima bubuindu-i în piept. Prefera acel licăr neastâmpărat din ochii ei în locul suferinței. Atunci nu ai luat niciodată ceaiul cu Lady Agnes Sinclair, adăugă ea.

El clătină din cap.

– Poveștile acelea care spun că pune whisky în ceai nu sunt adevărate.

– De fapt, sunt adevărate, îl corectă cumnatul său, Thomas Matteson, marchiz de Chesney, în timp ce intră în bibliotecă. Femeia aceea a pus o dată atât de mult whisky în ceai, încât ne-a băgat pe noi, doi bărbați, sub masă.

Bărbatul își luă un pahar de pe raft și îl umplu din sticla de pe masă. Când Robert și Mariah îl priviră neîncrezători, el adăugă:

– De ce crezi că se așază Josie mereu lângă ea?

Râzând încet, Mariah se ridică în picioare și făcu o plecăciune tardivă.

Chesney flutură din mână, nepăsându-i de formalități.

– Vă rog, nu-mi dați atenție. Eu sunt aici doar pentru a-l salva pe Robert de doamne. Apoi îl fixă cu o privire serioasă. Iar tu îmi vei întoarce favoarea la cina lui Lady Grenadine, săptămâna viitoare.

– Desigur.

Cina... Unul dintre multele evenimente din următoarele două săptămâni, la care mama lui insistase ca Robert să o însoțească pe

Mariah. Se părea că ducesa nu înțelesese când el spusese că nu voia să fie implicat în sezonul ei.

Un zâmbet apăru pe buzele ei roșii în timp ce privirea lui Mariah se plimba de la unul la altul.

– Doamnele știu cât uneltiți dumneavoastră, domnilor, să le evitați?

– Instinct de conservare, domnișoară Winslow, răspunse Chesney cu o profunzime exagerată. Dacă nu am face-o, masculii speciei noastre ar dispărea, și ce s-ar alege atunci de Anglia?

Mariah râse din nou, iar de data aceasta ochii lui Chesney se luminară, de parcă femeia i s-ar fi părut absolut încântătoare.

Era încântătoare, în ciuda bestiei neîmblânzite care zăcea în ea, presupuse Robert.

– *Papa!* Clara intră alergând în bibliotecă.

– Prin casă se merge, îi porunci răbdător Chesney.

Fetița încetini, dar, cumva, picioarele ei tot reușiră să o ducă rapid lângă tatăl ei, în capătul celălalt al încăperii.

– *Papa*, este vorba de Daisy! zise micuța cu un glas gâtuit. Își puse rugătoare brațele în jurul picioarelor lui Chesney, cu buza de jos tremurând și cu ochii mari îngrijorați. S-a cățărat din nou într-un copac și a rămas înțepenită. Trebuie să o dai jos de acolo!

– Pisica aia își va găsi singură drumul înapoi pe pământ cam într-o oră. Mereu o face, răspunse el ferm.

Robert îi aruncă o privire piezișă lui Mariah, care, în mod înțelept, se uită fix înainte și bâigui:

– Mereu, zici?

Chesney o sărută iubitor pe frunte pe fiica lui.

– Acum, nu-ți mai face griji pentru pisica aia și caut-o pe Nanny. Spune-i că am zis eu că poți mânca un fursec în plus în după-amiaza asta.

Clara radie de bucurie, apoi se întoarse și dădu să fugă din bibliotecă, fără nici o grijă pe lumea asta.

– Mergi!

Fetița merse încet până când ajunse pe coridor, unde, gândindu-se că nu mai este văzută, se lansă într-un țopăit vesel în căutarea lui Nanny.

Robert își dădu ochii peste cap. Femeile aveau să-i aducă pieirea.

– Robert, însoțește-mă sus, în biroul meu. Femeile nu ne vor căuta în următoarea oră, cel puțin. Chesney încuviință politicos din cap spre Mariah. Domnișoară Winslow, a fost o plăcere să te revăd!

– Asemenea, milord.

Chesney își luă paharul și sticla, apoi porni spre ușă. Clara începu să fredoneze un cântec vesel undeva pe coridor, iar el se opri și clătină din cap cu o mândrie paternă, apoi privi înapoi spre Robert și Mariah.

– Clara își face griji pentru pisica aia, dar ghemotocul a rămas înțepenit într-un copac în fiecare zi din ultimele două săptămâni – uneori, de două sau trei ori pe zi. Totuși, mereu reușește să coboare. Chesney rânji în timp ce păși pe coridor. Ar trebui să fiu prost să mă cațăr după ea!

Robert o fixă pe Mariah cu o privire încruntată, buzele ei roșii schimonosindu-se, abținându-se să nu râdă.

– Vei plăti pentru asta, o avertiză el.

– Cu siguranță. Mariah încuviință cu o seriozitate prefăcută din cap, buza de jos tremurându-i în timp ce reuși să spună: Unchiule Robert.

„Obrăznicătură afurisită!"

– Sper totuși că brațul nu te doare prea tare, adăugă ea, simțindu-se în glasul ei că îi părea rău. Dacă aș fi știut...

Robert ridică din sprâncene.

– Tot m-ai fi trimis să mă cațăr în copacul acela?

– A, fără îndoială, replică ea oftând, de parcă pur și simplu nu s-ar fi putut abține.

– Mariah...

Ea îi atinse brațul, făcându-l să tacă. Licărul jucăuș din ochii ei se domoli, parcă devenind serios, iar Mariah recunoscu șoptit:

– *Dar* mă bucur că ai împărtășit cu mine amintiri despre tatăl tău.

Sinceritatea acelui comentariu îl surprinse enorm pe Robert. La fel și modul afectat în care ea își încrucișă mâinile pe poalele rochiei, în timp ce privirea îi căzu în podea.

– Și îți mulțumesc pentru că, la rândul tău, mi-ai ascultat poveștile despre mama mea, adăugă ea. Am descoperit că uneori ajută... să vorbesc despre ea.

– Presupun că da.

Deși el nu ajunsese încă în acel punct. Să îi mărturisească lui Mariah cât de minunată fusese viața lui Richard Carlisle era mult

mai ușor decât bănuise, dar încă nu era pregătit să îi dezvăluie adevărul despre moartea lui. Dacă avea să fie vreodată pregătit.

– Nu pot să vorbesc cu Evie sau cu *papa*. Pentru că și ei se confruntă cu propria lor durere pricinuită de pierderea ei. Presupun că și ție ți se întâmplă la fel când vrei să vorbești cu familia ta.

– Cu siguranță.

Doar că Robert nu încercase niciodată să vorbească despre tatăl lui cu familia. Și nici nu avea de gând să o facă vreodată.

Mariah încuviință încet din cap, întorcându-și capul spre el, dar fără să ridice privirea.

– Se poate să nu fim niciodată altceva decât adversari, îi mărturisi ea șoptit, dar poți avea încredere în mine în această privință. Apoi ridică privirea, iar compasiunea care strălucea pe chipul ei îl izbi. Dacă ai vreodată nevoie să vorbești despre tatăl tău...

– Nu am, se răsti el, duritatea răspunsului lui făcând-o să tacă.

O tăcere încordată se așternu în bibliotecă, spartă doar de ticăitul ceasului de pe șemineu, care pulsa asemenea unei inimi neliniștite. Mariah îl privi tăcută în ochi, fără să îl creadă.

Dar, în loc să îl provoace, șopti blând:

– În regulă. Își lăsă mâna să cadă de pe brațul lui și se retrase spre ușă. Atunci voi pleca, lăsând bărbații să își vadă de treburile lor.

Robert își dădu ochii peste cap și, strâmbându-se, spuse tărăgănat:

– Mulțumesc.

Mariah se opri în pragul ușii și se întoarse spre el.

– Chesney nu are dreptate în totalitate, să știi, spuse ea, aproape ca un gând întârziat. Să lase o pisică să coboare singură... Ah, de obicei, ele se descurcă, ajung cu bine jos!

Un zâmbet plin de înțeles, dar melancolic răsări vag pe buzele ei. Amândoi știau că Mariah nu vorbea despre pisici.

– Dar uneori au nevoie de ajutor, încheie ea.

Privirea îi zăbovi o clipă asupra lui, de parcă încă ar fi sperat ca el să nu o lase să plece și să îi povestească totul despre acea noapte, dar apoi se întoarse și dispăru pe coridor. Câteva momente mai târziu, Robert o auzi cântând suav, alăturându-i-se Clarei.

Înjurând strașnic, dădu pe gât dintr-o înghițitură paharul cu whisky.

Blestemată să fie femeia aceea, cu insistența ei! Ea nu înțelegea prin ce trecuse el, cum îl afecta chiar și acum. Nu înțelegea că el nu

reușise niciodată să își scoată din minte imaginea tatălui său căzând de pe cal, lovindu-se la cap, apoi rămânând nemișcat în timp ce o baltă de sânge se strângea pe pietre, sub el. Că, de fiecare dată când unul dintre membrii familiei lui îl menționa pe Richard Carlisle, Robert se simțea de parcă noaptea aceea se întâmpla din nou.

El nu avea nevoie de aberațiile ei, cum că el ar putea să se descarce împărtășindu-și suferința. Pentru Dumnezeu, ea nu își ucisese mama, iar el nu era o pisică neajutorată, înțepenită într-un copac.

Robert își ucisese tatăl – parcă el însuși apăsase pe trăgaci. Și era în iad.

Capitolul 8

O foarte lungă săptămână mai târziu

Robert se așeză greoi în fotoliul din piele din fața șemineului la White. Oftă în timp ce își lăsă capul pe spate, dar frustrarea dinăuntrul lui nu se domoli.

Ultimele trei zile, petrecute însoțindu-le pe doamne prin Londra, fuseseră chinuitoare. Reușise să se sustragă în acea după-amiază doar pretinzând că are o întâlnire importantă la club, apoi trimițând un mesaj vărului său Ross să îl aștepte acolo; astfel că, practic, nu o mințise pe mama lui.

De parcă faptul că fusese nevoit să o însoțească pe Mariah la ceaiul surorii lui nu fusese destul, săptămâna devenise din ce în ce mai rea. Plimbările zilnice de după-amiază cu ea prin parc, în landou. Micul dejun cu Lady Sydney Reed. Cina cu ducele și ducesa de Chatham și treizeci dintre cele mai apropiate cunoștințe ale lor. O vizită matinală la Lady Elizabeth Mullins și mătușa ei, Lady Agnes Sinclair, unde Robert descoperi din proprie experiență că poveștile despre ceaiul cu whisky erau adevărate. Prânzul cu doamna Peterson și nepoata sa, Iphigenia Dunwoody, o fată foarte mioapă, foarte drăguță și straniu de palidă, pentru care doamna Peterson îl avea pe el în vedere, în mod evident, spre groaza lui și încântarea lui Mariah.

Totuși, ziua aceea fusese picătura care umpluse paharul.

O întreagă dimineață petrecută la cumpărături pe Bond Street. „Dumnezeule mare!“ Dacă trebuia să vadă încă o pereche de pantofi și umbreluțe, Robert avea să o ia razna. Nici măcar nu se putea strecura să stea liniștit zece minute în librărie, ca să studieze noul roman al lui Walter Scott, *Kenilworth*, fără ca mama lui să trimită lacheul ca să-l aducă înapoi la modistă, pentru a-și da cu părerea despre câteva bonete pe care cele două femei nu le puteau alege singure, doar pentru ca apoi să respingă înverșunate fiecare alegere a lui.

Acela fusese momentul când îl trimisese pe paj să îi livreze mesajul lui Ross și îndrăznise să scape. Și nu se mai uitase înapoi.

– Coniac, strigă el spre servitor.

– Dumnezeule, arăți groaznic! Ross Carlisle, conte de Spalding, se așeză în fotoliul din fața lui. Adu toată sticla, îi porunci el servitorului, un licăr amuzat pe seama vărului său luminându-i ochii. Seara asta s-ar putea transforma într-un priveghi.

– Foarte amuzant, bombăni Robert.

Întinzându-și picioarele lungi în față, Ross îi aruncă un rânjet leneș.

– Poți să râzi cât vrei de mine, dar aveam nevoie de tine să îmi salvezi viața. Robert își flutură degetul spre el. Și încă îmi erai dator pentru că și eu te-am salvat pe tine în ziua aia, în York.

– Te referi la scoțianul ăla?

Ridică din sprâncene, ochii albaștri licărindu-i. Deși membrii familiei din partea Spalding aveau tenul mai închis la culoare decât cei din familia Trent, cu toții aveau aceiași ochi albaștri. Și aceeași înclinație de a intra în bucluc.

– M-aș fi descurcat singur.

– Venea după tine cu o sabie...

– Care a fost folosită ultima dată în bătălia de la Culloden, din 1746, interveni Ross.

– Care era încă suficient de ascuțită ca să-ți străpungă ușa...

– Pe care el de-abia putea s-o ridice...

– Suficient cât să te lipească de perete și să te facă să te rogi.

Ross rânji. Același rânjet fermecător care frânsese un lanț de inimi pe continent, inclusiv două prințese, dacă zvonurile puteau fi crezute.

– Poate că nu ar fi trebuit să fac acel comentariu despre kilturi și oi.

Robert replică tărăgănat:

– Poate că nu ar fi trebuit să te culci cu soția omului.

Vărul lui scoase un oftat adânc și fericit, pricinuit de acea amintire. Pe chipul lui se citi o urmă de vinovăție, la fel ca în acea noapte în York.

– M-am descurcat bine, convingându-l să nu mă omoare, trebuie să recunoști.

– Și așa s-a născut un diplomat de carieră, încheie ironic Robert, luând paharul de coniac de la servitor.

– Scoțieni cu săbii, americani cu puști, francezi cu tunuri... Ross ridică din umeri, luând sticla și punând-o pe masa de lângă fotoliul său. Într-un final, e același lucru.

Robert ridică sceptic din sprâncene.

– Soți furioși, ne-englezi, care vor să te omoare?

– Desigur, răspunse Ross inexpresiv.

Dar Robert știa adevărul. Deși Ross își câștigase o reputație de libertin, care îl urmărise și în viața de diplomat, îi era dedicat Angliei. Fusese întotdeauna, încă din ziua în care renunțase la universitate și acceptase postul de ofițer în armată. Faptul că moștenise titlul nobiliar nu îl împiedica să își continue munca patriotică, pentru că acum își slujea țara la Paris, sub conducerea ambasadorului britanic.

Robert clătină din cap și bâigui:

– Măcar tu trebuie să îți faci griji doar pentru războaie și armate.

– Și dușmanii tăi? întrebă Ross și își ascunse rânjetul cunoscut în spatele paharului, în timp ce luă o gură de coniac.

Robert închise ochii, încercând să ignore durerea de cap.

– Purtători de fuste. Gemu, clătinând chinuit din cap. Când scăpase de sub control viața lui perfect normală? Dumnezeule, habar nu ai în ce iad trăiesc!

Era un iad, dar nu era vorba doar despre socializare și cumpărături. Mai erau toate implicațiile din spatele acestor lucruri. El era obligat să le însoțească pe mama lui și pe Mariah prin oraș, ca să o prezinte tuturor prietenilor lor de familie, cu scopul de a răspândi vestea că Mariah își făcuse debutul în sezon – prin urmare, accepta pețitori. Fiecare mamă care plănuia o căsătorie o cerceta din cap până în picioare – cele cu fii pentru a decide dacă averea familiei ei ar putea fi suficientă având în vedere reputația sa, iar cele cu fiice pentru a-i da peste nas odată ce vedeau cu ochii lor cât de fermecătoare

era. Cât de atrăgătoare era în rochia ei de zi din muselină galbenă și în rochia ei de seară din satin verde. Cât de senin era râsetul ei și cât de luminos îi era zâmbetul.

Cât de plăcută era, cu adevărat, compania ei.

Asta îl râcâia cel mai mult pe Robert, pentru că, atunci când voia, femeia aia putea să fie de-a dreptul încântătoare.

– Păi, bâigui Robert cu sarcasm, am auzit că Wellington s-a gândit la un moment dat să le trimită pe domnișoare și pe mamele lor la luptă, dar carnagiul provocat doar de umbreluțe ar fi fost prea mare. Clinchetul sticlei și clipocitul lichidului indicară umplerea paharelor. Nici măcar francezii nu meritau asta, adăugă el.

– Mulțumesc, spuse tărăgănat Robert, deschizând un ochi pentru a se încrunta fără prea multă tragere de inimă.

Râzând pe seama lui Robert, Ross se ridică în picioare și merse la bufetul din colț pentru a lua două trabucuri.

– Și starea ta actuală are vreo legătură cu fusta asta a ta, cu care ai...

– Nu este *a mea*, nu am nimic cu ea.

Robert dădu pe gât coniacul dintr-o înghițitură.

– Deci această fustă care *nu* este a ta, dar pe care ai însoțit-o prin Londra de parcă ar fi, se corectă Ross, apoi chicoti amuzat când Robert se încruntă. Ea este motivul pentru care ești la jumătatea unei sticle de coniac în miezul zilei și îți minți mama că ai întâlnire la club?

„La naiba, nu!" Robert nu permisese niciodată vreunei femei să îl impresioneze; în mod sigur, nu avea de gând să înceapă acum, cu Mariah.

Dar când Ross punea problema așa... Blestemă.

– Este complicat, recunoscu el bombănind.

– Așa sunt cele mai bune femei. Ross tăie vârfurile celor două trabucuri și îi întinse unul lui Robert, în timp ce se întoarse la locul său. Și ce ai de gând să faci cu ea?

Aplecându-se pentru a-și aprinde trabucul, Robert clipi, luat prin surprindere de cuvintele vărului său.

– *Eu* nu am de gând să fac nimic. „Doar să o transform în problema altui bărbat."

Ross îi aruncă o privire sceptică.

– Și ea ce are de gând să facă cu tine?

– Să mă ucidă lent și în chinuri, bombăni Robert, apoi își puse trabucul între dinți.

În ritmul acesta, în mod sigur, unul dintre ei avea să îl ucidă pe celălalt până în iunie.

Râzând încet, Ross își aprinse trabucul, apoi își puse picioarele pe paravanul șemineului, făcându-se comod pentru restul amiezii.

– Tatăl ei mi-a oferit un parteneriat la compania sa, recunoscu Robert, dar omise câteva detalii, pe care prefera să nu le împărtășească. Nici măcar vărului său. În ultima vreme, provocarea pe care i-o încredințase Winslow începuse să pară mai degrabă o înțelegere cu diavolul, nu șansa de a-și dovedi potențialul.

– De aceea, am însoțit-o sezonul ăsta. Tatăl ei speră că ea își va găsi un soț și se va așeza la casa ei. Nimic mai mult.

Ross nu spuse nimic, dar expresia feței lui îi zicea lui Robert că vărul său nu îl credea.

– Lord Robert? Administratorul clubului intră în cameră, aducând un pachet mic, învelit în hârtie și legat cu sfoară. A sosit acest pachet pentru dumneavoastră, domnule.

– Mulțumesc. Confuz, Robert îl acceptă. Dezlegă sfoara, iar hârtia căzu. *Kenilworth*. Romanul lui Walter Scott pe care el îl răsfoise în librărie.

– O carte?

Ross se ridică în capul oaselor, curios. Domnii de la White erau faimoși pentru premiere scandaloase. Primul bărbat care călărise cu spatele un cal până la Richmond, primul care purtase izmene la cină, primul care pariase pe o cursă de picături de ploaie alunecând pe geamul unei ferestre... Dar o carte livrată la club? Cu siguranță, aceasta era prima dată când se întâmpla *așa ceva.*

– Cine ți-ar trimite asta aici?

– Habar nu am, bâigui el, apoi scoase dintre paginile cărții un bilet.

În disperarea ta să fugi de noi, femeile,
și de cumpărăturile noastre, ai uitat asta.
Privește-o ca pe un început al bibliotecii tale mărețe.
M.W.

– Mariah, șopti el, uimit că ea se gândise să facă acest lucru.

– Diavolița îți trimite daruri? întrebă surprins Ross.

– Nu este un dar. Robert aruncă volumul pe masă, strâmbându-se. Este un semn rău.

Clătinând din cap înțelegător, Ross arătă cu trabucul spre carte.

– Aceasta nu pare fapta unei femei hotărâte să te ucidă lent și în chinuri.

Nu, cu siguranță că nu părea astfel. Ceea ce îl făcu pe Robert să devină și mai bănuitor.

Dacă nu ar fi fost la cuțite cu ea, poate că Robert ar fi acceptat darul ca o simplă dovadă de amabilitate. Așa cum ar fi considerat-o pe Mariah plăcută, în mod sincer. Dar, în lupta lui cu ea, chiar nu putea judeca o carte după copertă.

– Sezonul acesta se va sfârși rău pentru tine, îl asigură Ross, scuturând scrumul trabucului. Și nu mă refer la interesele tale de afaceri. Clătină din cap, privirea îmblânzindu-i-se în timp ce îl studie pe Robert cu aceeași expresie meditativă și diplomatică pe care o folosea la tribunal când voia să influențeze numite păreri cu privire la noile poziții politice pe care încerca să le adopte regele George.

– Fie vei fi învinuit de tatăl ei când ea va încheia ultimul sezon ca fată mare și vei pierde parteneriatul, fie Diavolița acceptă o cerere în căsătorie și o vei pierde pe ea.

– Nu fi prost! Nu o vreau pentru mine. Robert se încruntă pentru că vărul său îndrăznise să facă o asemenea sugestie. Este o fiară!

Ross zâmbi viclean, studiind vârful aprins al trabucului.

– Și ce e în neregulă cu o femeie focoasă?

Pentru o clipă, mintea lui Robert se goli, iar el nu reuși să găsească un răspuns.

Ce *era* în neregulă cu Mariah, în afară de faptul că ar fi făcut orice pentru a lucra împreună cu tatăl ei? Acel păr ca abanosul și pielea ei palidă, acele buze roșii care erau la fel de dulci precum păreau... Și, spre surprinderea lui, o minte sclipitoare. Ea nu era vreo tânără toantă, era o femeie care își sacrifica timpul și mare parte din alocație pentru a ajuta niște copii. Pentru Dumnezeu, femeia aia cunoștea strategii navale de luptă! Și nu se temea să le folosească.

Mariah era ea însăși o provocare pură, fiecare milimetru din ea.

Dacă Mariah ar fi fost orice altă femeie în afară de fiica lui Henry Winslow, Robert ar fi curtat-o. Fără ezitare.

Dar ea nu era orice altă femeie. Mariah era singurul obstacol care îl împiedica să demonstreze că merita numele Carlisle. Și *nimeni,*

nici măcar o femeie inteligentă, provocatoare și dureros de frumoasă, nu avea să îl oprească să își atingă acel scop.

– Totul, bombăni el, ridicându-se de pe scaun și plecând.

Ross strigă după el:

– Nu te deranjează că a refuzat invitația la balul St. James?

Robert se opri brusc și se întoarse cu gura căscată spre vărul lui.

– *Ce* ai spus?

– A refuzat invitația Oliviei Sinclair, spuse Ross în timp ce Robert reveni încet lângă el.

– Imposibil.

Pentru că își împărțea timpul între Parlament și tribunal, adesea, Ross auzea veștile înainte tuturor din Mayfair. Dar de data asta se înșela, fără doar și poate. Balul acela trebuie să fie introducerea ei formală în societate. Mama lui aranjase personal acest lucru cu Lady St. James.

– Și totuși, domnișoara Winslow a refuzat, insistă Ross, răsucind trabucul între degete. St. James bombănea ceva despre asta ieri, în Camera Lorzilor. Contesa, se pare, se tot întreba care este protocolul potrivit pentru o debutantă la al șaptelea sezon care refuză propria introducere, în timp ce St. James nu știa dacă trebuia să o ia ca pe o insultă sau ca pe un dezastru evitat.

Clătinând din cap, Ross ridică paharul pentru un toast:

– Armate străine și femei, Robert! Cel mai bine este să le eviți pe amândouă.

Fără să scoată vreun cuvânt, Robert strânse atât de tare din dinți, încât mușchii gâtului îi zvâcniră. Se întoarse pe călcâie și ieși vijelios din club.

De data asta, obrăznicătura mersese prea departe!

Două ore mai târziu, Robert urcă grăbit treptele principale ale Școlii Gatewell, sărind câte trei deodată. Menajera care răspunsese la ușă îi spusese că o putea găsi pe Mariah la etajul al doilea, în sala de clasă. Și s-o ferească Dumnezeu când el avea să o găsească!

Cum îndrăznea să își distrugă în halul ăsta introducerea în societate, să refuze o invitație la propriul ei bal de debut? Și ce spera să câștige cu asta? Să îi distrugă pe amândoi? Pentru că *exact* asta avea să se întâmple dacă vestea ajungea la urechile tatălui ei. Winslow avea să o învinuiască pentru că își sabotase intenționat

sezonul, apoi urma să îl învinuiască pe el pentru că nu reușise să o țină în frâu.

Robert se opri în pragul ușii și privi în încăpere. Încăperea care fusese cândva odaia copiilor într-o casă cu multe camere fusese transformată într-o sală de clasă plină cu bănci micuțe, care fuseseră împinse spre margini, iar catedra profesoarei era așezată înaintea unei table de scris destul de mari. Rânduri de rafturi cioplite erau aliniate lângă pereți, pline ochi cu cărți și tăblițe. Exista până și un glob pământesc în colț.

Iar în mijlocul podelei, în mâini și genunchi, era Mariah.

Ea freca viguros scândurile cu o perie mare, împrăștiind apa cu săpun în jurul ei, într-o băltoacă tot mai mare. Purtând o cămașă veche și un șorț murdar, cu fusta legată în sus ca să nu o împiedice, arăta ca o spălătoreasă în toată regula, având și o dâră de praf pe obrazul stâng și o bonetă pe cap, pentru a-i ține strâns părul de abanos. În timp ce înainta încet, milimetru cu milimetru, fredona șoptit, iar picioarele goale îi ieșeau de sub fusta suflecată. Felul cum arăta, ciufulită, transpirată și plină de clăbuc, goală pe sub fustă, de la degetele de la picioare până în locul unde picioarele ei dispăreau sub tiv, chiar deasupra genunchilor... „Drace!"

Doar Diavolița putea să arate mai erotic îmbrăcată ca o servitoare decât într-o rochie de bal. Asemenea unei sirene grecești ademenindu-i pe marinari în apele periculoase, Robert avu puternica senzație că Mariah îl ademenea spre propria lui năruire. Pentru că el nu își dorea decât să i se alăture acolo, pe podea, să îi pună acele picioare dezgolite în jurul taliei lui, să o dezbrace de acea cămașă udă...

Mariah ridică privirea și încremeni la vederea lui. Pentru o clipă, de parcă i-ar fi citit gândurile înfierbântate, ea îi răspunse privirii cu o expresie vădită de dorință, dar care dispăru imediat în spatele unei încruntături.

Mariah se ridică pe călcâie.

– Nu ar trebui să fii undeva citindu-ți cartea?

– Și să ratez spectacolul ăsta? Robert gesticulă spre ea și podea. Pentru nimic în lume!

– Mă bucur că te-am putut distra. Mariah dădu drumul periei în găleata cu apă. E bine de știut că am un viitor la Vauxhall.

Robert își țuguie buzele. S-ar fi bucurat de umorul ei sec dacă nu l-ar fi enervat atât de tare. Și dacă nu ar fi fost atât de atrăgătoare, chiar și stând într-o băltoacă de apă murdară.

– Eu mă gândeam la Covent Garden.

– Înțeleaptă alegere. Acolo vin mai mulți oameni. Ochii ei licăriră diabolic. Tot felul de oameni aliniindu-se ca să vadă ceva ce nu au mai văzut niciodată în Anglia.

Peste cadavrul lui. *Nimeni* nu avea să o vadă vreodată arătând așa. Robert se forță să afișeze un zâmbet încordat și spuse printre dinții încleștați:

– Ce anume?

Ea ridică din sprâncene.

– O lady din înalta societate muncind. Întinse din nou mâna în găleată și luă peria. Probabil că este foarte tulburător pentru simțurile tale masculine.

Nu simțurile lui erau tulburate.

– Nu le cunoști prea bine pe femeile din familia mea dacă asta crezi.

Mariah pufni ușor și începu din nou să frece podeaua cu peria, mai aprig decât înainte. Cel mai probabil, închipuindu-și că sub toți acei pori aspri era fața lui.

– De ce ai venit aici, Carlisle?

– Ca să te salvez de tine însăți.

Ea se opri brusc. Cu ambele brațe întinse înaintea ei și cu fundul rotund și seducător ușor ridicat în aer, Mariah îl privi neîncrezătoare.

– Ca o domnișoară la ananghie? Nu cred că am nevoie să fiu salvată.

Apoi reluă frecatul podelei, de parcă el nici măcar nu era acolo, fredonând același cântec vesel pe care îl îngâna când el o întrerupsese.

Blestemată să fie pentru că era atât de provocatoare! Și blestemat să fie și el pentru că îi permitea să îl împungă cu vorbele ei!

– Domnișoară Winslow, începu el, rostind fiecare cuvânt printre dinții încleștați, dacă dumneata crezi...

– O, Dumnezeule! Frustrată, Mariah izbi peria de podea și se lăsă pe spate, încruntându-se la el, de data asta atât de furioasă, încât își încrucișă brațele la piept, răpindu-i lui Robert imaginea acelei cămăși umede și ispititoare. Am apreciat foarte mult faptul că ți-ai petrecut dimineața pe Bond Street, însoțindu-ne pe mine și pe ducesă. Mariah pufni cu aroganță, de parcă ar fi durut-o să recunoască

acel lucru. De fapt, pe alocuri, compania ta a fost surprinzător de plăcută.

Măi să fie! Acela fusese cel mai nesincer compliment pe care îl primise el vreodată, dar măcar era un compliment. Ceea ce era mult mai mult decât se așteptase de la ea. Buzele i se schimonosiră într-un rânjet vag.

– Doar pe alocuri, zici?

Ea îi ignoră cuvintele și ridică din sprâncene.

– De aceea ți-am dăruit cartea aceea. Ai fost foarte amabil, spuse ea, ridicând din umeri fără prea multă tragere de inimă. Am *crezut* că îți va plăcea. Și acum iată-te aici, zise în timp ce gesticulă cu mâna spre el. Întrerupându-mi după-amiaza *și* treaba, ca să îmi spui cât de nepoliticos a fost din partea mea.

– De fapt, îmi place cartea, recunoscu el.

Fusese un gest frumos. Și foarte surprinzător venind din partea ei. Mariah clipi derutată.

– Da? Clipi din nou, iar umerii i se relaxară din acea poziție defensivă. Atunci, ce cauți aici?

Robert înaintă încet spre ea, oprindu-se la marginea băltoacei.

– Olivia Sinclair.

– Olivi... Oh! Obrajii ei aprinși de furie păliră brusc, în timp ce Mariah înțelese. Apoi, într-o încercare frenetică de a evita mustrarea care urma, luă peria și începu din nou să frece podeaua. Mă bucur că ți-a plăcut cartea. A trebuit să trimit pajul să cumpere...

– Olivia Sinclair, repetă Robert, de data aceasta mai tare și mai lent. Contesa de St. James.

Mariah freca de zor podeaua, refuzând să ridice privirea în timp ce bâigui:

– Nu o cunosc.

– Și nici nu o vei cunoaște dacă refuzi invitația la balul ei. Robert o privi încruntat. Același bal care reprezintă introducerea ta în societate.

Mariah se opri, încremenind precum o căprioară speriată, dar el știa că mintea ei ageră se învârtea cu un milion de kilometri pe minut pentru a găsi o cale de a ieși din acel ultim bucluc în care intrase. Apoi, trăgând adânc aer în piept, se sprijini pe călcâie și își împreună mâinile pe genunchi, plină de remușcări.

– Haide, Robert, te rog să înțelegi...

– Propria ta introducere, o întrerupse el, nepermițându-și să fie distras de faptul că ea îi folosise numele de botez. Sau de amestecul captivant de inocență și răutate cu care îl privi printre genele plecate. Încerci să pui capăt sezonului tău înainte să înceapă?

Robert se lăsă pe vine și o privi în ochi. Furia pe care probabil că Mariah o citi în ochii lui o făcu să rămână tăcută. Pentru prima dată. „Înțeleaptă femeie!" El era sătul de jocuri.

– Lord și Lady St. James au fost destul de amabili permițând ca balul lor să fie un prilej de a te prezenta. Așa că vei accepta invitația, îi porunci el, glasul fiindu-i mai controlat decât se simțea el însuși. La urma urmei, Robert rar se simțea stăpân pe sine când era în preajma ei. Și îi vei trimite un bilet contesei, cerând scuze pentru confuzie și pentru orice neplăcere ai cauzat.

Sfidarea licări în ochii ei.

– Nu, nu o voi face.

„A naibii femeie!" Provocatoare și încăpățânată la fiecare pas.

– Și mama mea? insistă el, scoțând asul din mânecă. Ar trebui să fie bârfită pentru că refuzi să participi?

O umbră de vinovăție apăru pe chipul lui Mariah, iar Robert simți o urmă de satisfacție. Dar când ea își mușcă buza de jos și îi atrase atenția asupra gurii ei desăvârșite, el simți și altceva pulsând prin el, de data aceasta urcând până în vârful mădularului și lăsându-l dureros de *nesatisfăcut*.

– Vei merge la balul acela, o avertiză el, sângele începând să îi clocotească în vene din pricina nervilor provocați de ea, dar și din cauza felului în care hainele acelea ude se agățau de corpul ei. Chiar de-ar fi să te arunc peste umăr și să te duc eu însumi în sala de bal.

Ea ridică încăpățânată bărbia.

– Mi-ar plăcea să te văd încercând!

Robert rosti printre dinții încleștați:

– Mariah, dacă nu...

– Domnișoară! Strigătul pițigăiat al unui copil le întrerupse cearta, urmat de sunetul unor pași tropăind pe scări. Un plânset tânguitor răsuna prin toate camerele.

– Doomnișoarăăă!

O fetiță intră alergând în sală și trecu pe lângă Robert fără să îi arunce vreo privire, apoi se aruncă direct spre Mariah, care o prinse pe copilă în brațe. O strânse la piept în timp ce suspine violente o

zguduiau pe creatura pricăjită, cu plete blonde, care nu putea avea mai mult de patru sau cinci ani și al cărei braț stâng se înfășură strâns în jurul gâtului lui Mariah, în timp ce în mâna dreaptă strângea o păpușă fără cap.

Mariah îi vorbi drăgăstos, încercând să o liniștească, și o trase pe fetiță în poala ei. O legănă încet în brațe, până când plânsetele se domoliră, devenind suspine gâtuite.

Ea își ridică ochii spre Robert, iar privirile li se întâlniră pentru o clipă, peste capul micuței. Grija ei pentru copilă și îngrijorarea pentru faptul că el era martor la acel incident erau evidente.

– Ce este, Polly? Își desprinse încet brațul fetiței din jurul gâtului și îi lăsă ușor capul pe spate pentru a-i putea privi chipul brăzdat de lacrimi. Cu o privire îngrijorată, îi dădu fetei deoparte părul de pe frunte. Ce s-a întâmplat?

– Lu-Lucy, reuși copila să spună printre suspine și sughițuri. Nasul îi era roșu și lucea. Băieții au luat-o și au... au... Împinse păpușa fără cap spre Mariah, de parcă acela era răspunsul tuturor întrebărilor. Băieții!

Apoi copila aruncă o privire încruntată peste umăr la Robert, de parcă el ar fi întruchipat cele mai groaznice aspecte ale genului său. Cruzimea privirii ei aproape că îl dezechilibră.

– Nu toți băieții sunt răi, o asigură Mariah, privirea fugară pe care i-o aruncă lui Robert fiind de nepătruns. Ce au făcut?

– Au rănit-o! Polly împinse din nou păpușa spre ea. Vezi?

Pe Robert îl duru să vadă suferința micuței pentru păpușa ei. Băieții nu răniseră grămada aceea patetică de cârpe, acoperită cu o rochie albastră, murdară, ci o decapitaseră.

– Unde? întrebă Mariah, fruntea încrețindu-i-se.

„Unde?“ Dumnezeule, era evident! Dar Robert fu nevoit să îi recunoască meritul pentru că își păstra cumpătul în fața copilei, că îi mângâia părul și o calma, ștergându-i lacrimile. Era o parte maternă și iubitoare a ei, care pe Robert îl uimi.

– Chiar aici. Polly ridică păpușa mutilată și arătă un loc pe brațul ei. Vezi?

– Vai de mine! spuse îngrijorată Mariah, luând păpușa din cârpe cu blândețe în mână. S-a tăiat la braț!

La braț? Păpușii îi lipsea *capul*, pentru Dumnezeu! Dar Mariah păru să ignore decapitarea păpușii, la fel ca și micuța.

– Ei au *rănit-o*, șopti Polly atât de supărată, încât Robert se temu că avea să plângă din nou.

– Sunt sigură că nu au vrut, o asigură cu blândețe Mariah.

Iar Robert fu convins că intențiile băieților fuseseră mult mai rele. El își amintea toate păpușile lui Josie, pe care el și frații lui le tunseseră la chelie, le legaseră cu frânghii de poneii lor și de o țintă spre care trăseseră apoi cu arcul... Chiar aruncaseră una în aer cu praf de pușcă. *Băieții*, într-adevăr.

– O să se facă bine? întrebă Polly ștergându-și ochii cu dosul palmei murdare.

– Are nevoie de operație, dar sunt convinsă că va fi bine, îi spuse încet Mariah, blândețea simțindu-i-se în glas. Mergi la bucătărie și arată-i doamnei Smith. Spune-i că am zis eu că este în regulă să îți dea un biscuit în timp ce aștepți ca ea să îi coasă brațul lui Lucy, bine?

Fetița încuviință, trăgându-și zgomotos nasul. Mariah o îmbrățișă din nou, o sărută pe frunte și o ridică pe micuță în picioare. Aruncându-i lui Robert o ultimă privire încruntată, Polly ieși alergând din sala de clasă, strângând păpușa la piept.

Privirea lui Mariah rămase fixată spre ușă mult timp după ce fetița dispăru, în timp ce tăcerea se așternu peste ei.

– Haide, îl îndemnă ea încet, fără să îl privească. Spune-o!

– Păpușii ăleia îi lipsește capul, spuse Robert cu același glas solemn.

Mariah oftă adânc.

– Știu. Umerii i se posomorâră ușor. Tatăl lui Polly a murit când s-a scufundat Mary Grace anul trecut. Ea stă aici cu noi uneori, când mama ei nu își permite să o țină acasă. Păpușa aceea a fost ultimul cadou pe care l-a primit de la tatăl ei. Nu vrea să renunțe la ea, chiar dacă i-am promis de multe ori că îi cumpăr o păpușă nouă.

Robert înțelegea. Chiar și acum avea cu el ceasul de buzunar pe care i-l dăruise tatăl lui după absolvirea de la Oxford. Același ceas de buzunar care nu funcționa de ani întregi.

– Poți să spui și celălalt lucru. Privirea ei se întoarse spre el, iar circumspecția licări în ochii ei verzi, de parcă se aștepta ca Robert să iasă la atac. Spune-mi că îmi irosesc timpul și banii pe școala asta. Că sunt o proastă pentru că am impresia că pot schimba ceva. Că o fetiță nu înseamnă nimic, când mai sunt atât de multe pe străzi.

Sub caracterul ei defensiv, Robert zări o urmă de vulnerabilitate care aproape că îi tăie răsuflarea. Nimeni din înalta societate nu ar fi

bănuit vreodată că Diavolița avea această parte blândă. *El* cu siguranță nu bănuise și îl surprinsese foarte tare. La fel, revelația că îi plăcea această parte a ei.

Robert se întinse și îi acoperi mâna cu a lui.

– Nu aș spune niciodată asta.

Mariah privi în jos, la mâinile lor, de parcă ar fi fost surprinsă de gestul tandru, dar nu își retrase mâna. Apoi îl uimi pe Robert, acoperindu-i încet mâna cu cealaltă mână a ei. Legătura bruscă ce se înfiripă între ei era de netăgăduit.

– De ce nu? îl provocă ea încet, privindu-și degetul plimbându-se ușor pe dosul palmei lui. Tatăl meu ar spune-o. De fapt, mi-a spus-o deja de câteva ori. Aruncă o privire înfrântă băltoacei murdare din jurul ei. Poate că are dreptate.

– Nu are, o asigură el șoptit, strângându-i încet degetele, în timp ce se gândi la sora lui și la orfanii pe care ea îi ajutase în satul lor.

Un suflet blând putea schimba calea oricărei vieți pe care o influența.

Mariah își retrase încet mâinile, iar Robert simți imediat lipsa căldurii atingerii ei înțelegătoare.

– Ai face bine să nu îl lași pe *papa* să te audă contrazicându-l, Carlisle, îl avertiză ea, dar mai mult tachinându-l, nu mustrându-l. Vei pierde parteneriatul. Se opri pentru câteva secunde pentru un efect mai profund. Dacă mă gândesc mai bine...

Robert ignoră acea înțepătură, nevrând să pornească o ceartă, nu când începeau, în sfârșit, să se înțeleagă unul pe altul. Dar faptul că îl tachina îl deranja.

– De aceea îți pasă atât de mult de locul acesta?

Oare înțelesese el complet greșit relația complicată pe care ea o avea cu Henry Winslow? Pentru că îl enervează pe tatăl ei?

– Nu. Un zâmbet conspirativ îi jucă pe buze. Acela este doar un bonus încântător.

El rânji. *Aceasta* era obrăznicătura pe care o cunoștea el, cu licărul acela neastâmpărat în ochi și cu acel rânjet diabolic pe buze. Robert își simți stomacul încleștându-se la gândul unei asemenea încăpățânări cu vulnerabilitate feminină. Combinația era fascinantă.

– Mama mea a crescut la două străzi de aici. Mariah își întoarse capul pentru a-i evita privirea, dar nu suficient de repede ca el să nu

observe strălucirea umedă din ochi. Robert cunoștea prea bine acea durere – aceeași pe care el o purta pretutindeni pentru tatăl lui.

– Sună stupid, presupun, dar, după ce a murit, de fiecare dată când îmi era atât de dor de mama, încât credeam că o să mor și eu, veneam aici, în St. Katharine, și mă simțeam din nou aproape de ea.

– Nu este deloc stupid, șopti Robert.

La urma urmei, nu făcuse și el același lucru trăind în Park Place, lucrând la același birou la care lucrase tatăl lui?

Când Mariah îl privi, o compasiune înțelegătoare împărtășită îi îmblânzi trăsăturile, iar el simți din nou acea conexiune inexplicabilă între ei. Văzu din nou în ea acea vulnerabilitate pe care Mariah încerca din greu să o ascundă de cei din jur.

– Când m-am întors de la școala domnișoarei Pettigrew, am vrut să ajut familiile din St. Katharine, îi explică ea. Aveam, în sfârșit, mijloacele financiare necesare și mult timp la dispoziție, așa că am decis să deschidem Școala Gatewell.

– Să deschideți? întrebă el blând.

– Hugh Whitby și cu mine.

Deci așa își croise filfizonul drum spre inima ei la început. Cu toate acestea, chiar și aflând de înclinările lui caritabile, lui Robert îi era al naibii de greu să îl placă. Sau să recunoască junghiul de gelozie pe care îl simțea.

– Baronul Whitby ne lasă să stăm aici fără să plătim chirie, cu condiția să întreținem clădirea, astfel că toți copiii ne ajută în această privință. Învață tâmplărie și zidărie, treburi casnice, cum să cultive legume și ierburi în grădină...

În timp ce o privea vorbind despre școală, admirația pentru ea începu să crească înăuntrul lui Robert. Cu siguranță, Mariah nu era vreo fiică leneșă din înalta societate, mulțumită să își irosească zilele cu invitații și bârfe, ale cărei singure incursiuni în evenimentele caritabile erau găzduirea petrecerilor cu ceai și a seratelor. Nu, Mariah prefera să *muncească*. Acesta era unul dintre cele mai neconvenționale aspecte la ea, unul pe care Robert își dădu seama că îl place foarte mult.

Mariah ridică din umerii zvelți.

– Oricând putem, transformăm munca într-o lecție.

– Este o educație neobișnuită.

„Și ingenioasă."

– Se potrivește cu misiunea noastră. Înainte de toate, administrăm o școală vocațională. Predăm meșteșuguri, dar oferim și o educație de bază. Mariah își privi mâinile. De asemenea, asigurăm ceaiul de după-amiază, care, pentru unii copii, poate reprezenta singura masă din întreaga zi, și oferim un mediu sigur în timpul zilei, în vreme ce mamele lor lucrează.

Judecând după expresia tristă de pe chipul ei și după modul în care refuza să îi întâlnească privirea, Rober își dădu seama că școala oferea un spațiu sigur pentru copii și în timpul nopții, pentru cei ale căror mame erau nevoie să își vândă trupurile pentru a supraviețui.

– De îndată ce împlinesc vârstele potrivite, le găsim posturi... Fetelor, ca menajere sau vânzătoare, iar băieților, ca ușieri sau ucenici. Am plasat cinci copii doar în iarna asta.

Mândria se citi pe chipul ei, dar se stinse la fel de repede precum apăru, cu un oftat obosit.

– Putem să ajutăm doar câțiva copii, dar mi-ar plăcea să cred că munca pe care o facem aici este importantă.

– Este, șopti el.

Încet, Mariah ridică privirea și o întâlni pe a lui.

Pentru o secundă, vulnerabilitatea din adâncul ochilor ei de smarald ieși nestingherită la suprafață, iar Robert o văzu ca fiind mai mult decât un adversar pornit să distrugă viitorul pe care el și-l dorea, mai mult decât fiica ce lupta cu disperare pentru aprobarea tatălui ei. Ceea ce văzu era o femeie blândă și capabilă, cu îndoieli și visuri proprii, care se dăruia trup și suflet oamenilor pe care îi iubea... Un trandafir frumos în mijlocul unei bălți cu apă murdară.

Iar el nu cunoscuse în viața lui o femeie mai captivantă decât Mariah.

Ea clătină din cap.

– Nu trebuie să te prefaci că îți place școala. Știu ce crezi, de fapt, despre mine.

Nu, Robert era convins că ea nu știa. Pentru că, în acel moment, nici el nu mai știa ce credea. Nici despre ea, nici despre Henry Winslow, nici despre sarcina de a-i găsi un soț. Și, în mod sigur, nu despre planul lui Winslow de a beneficia de pe urma distrugerii pe care voia să o provoace în St. Katharine. Tatăl ei era atât de sigur că Mariah ar accepta să mute școala, că ea ar pune compania pe primul loc! Dar acum, în timp ce Robert o privea, îndoielile începură să îl macine.

Oare el și tatăl ei se înșelaseră în privința ei? Oare dorința ei de a lucra alături de tatăl ei era mai importantă decât cea de a-și impune punctul de vedere, dar mult mai importantă decât impulsul de a se revolta când Winslow încerca să o îndepărteze?

– Te plac, Mariah. Ignorând balta care îi putea strica pantalonii, Robert se așeză pe podea, foarte aproape de Mariah, privind-o. Suficient de aproape cât să o vadă înghițind agitată în sec în timp ce el își puse mâna pe podea lângă ea, aproape acoperindu-i trupul cu al lui. Dumnezeu să mă ajute, dar te plac!

Ea făcu ochii mari, dar, pentru prima dată, nu atacă. Nici nu se retrase. Un mic fior victorios îl străbătu pe Robert. Încurajat, se aplecă și mai mult spre ea.

Gura lui era atât de aproape de a ei, încât fiecare răsuflare caldă îi tachina buzele, iar Robert simți când respirația ei deveni sacadată. Delicata senzație era înnebunitoare. La fel și modul în care ea se uita la gura lui, ca și cum s-ar fi temut că el avea să o sărute din nou... sau nu.

– Atunci, nu te deranjează câtuși de puțin, îl provocă ea încet, că vrei să mă măriți pentru propriul tău interes?

– Nu este așa.

Și ea o știa foarte bine. Dar nu își putu înăbuși furia care se aprinse în el la auzul acelei acuzații șoptite. Cel mai probabil, pentru că și el se întrebase dacă făcea acel lucru încă de când Henry Winslow îl însărcinase cu acea provocare. Robert reușise să justifice acceptarea provocării doar agățându-se de ceea ce știa că era adevărat...

– Tată tău nu te-ar forța niciodată să te căsătorești cu un bărbat pe care nu îl vrei.

– Nu. Apoi în glasul ei șoptit se simți exasperarea neputincioasă. Doar să îmi ia alocația și să închidă școala.

Ea îl privi în ochi fără ezitare, parcă provocându-l să nege. Dar el nu putea nega. Dacă Mariah hotăra să își sfideze fățiș tatăl și să refuze să mai participe chiar și o singură zi la acest sezon, era posibil ca Henry Winslow să facă exact acel lucru. Și nu ar avea nici o legătură cu Robert sau cu parteneriatul.

– Nu sunt dușmanul tău, Mariah. Încerc să te ajut. Robert își îmblânzi glasul, știind că, dacă ar lupta împotriva ei, ar întărâta-o și mai tare. Spune-mi adevărul acum! De ce ai refuzat invitația Oliviei Sinclair?

Îndoiala străbătu chipul lui Mariah; ea ezită, apoi recunoscu în șoaptă:

– Evelyn.

Robert clipi. Ce legătură avea sora ei cu asta?

– Lady St. James nu a invitat-o pe Evie, îi explică ea, mândria și indignarea simțindu-i-se în glas. Dacă sora mea nu este destul de bună să participe la balul ei, nici eu nu sunt.

Robert îi studie chipul. Despre asta era vorba, umilința lui Evelyn? Atunci avu o revelație – Mariah îi era la fel de loială surorii ei precum și el și frații lui își erau loiali unii altora, iar Robert înțelese. Legăturile lui Mariah cu familia ei se dovedeau a fi mai profunde decât credea toată lumea. Inclusiv propria ei familie.

Cu toate acestea, reputația surorii ei mai mici era la fel de șifonată ca a ei dacă era să dea crezare zvonurilor, din moment ce Evelyn era la fel de aventuroasă și cutezătoare precum sora sa. Robert nu îi putea învinui pe soții Sinclair dacă aceștia nu și le doreau pe surorile Winslow la balul lor. Dar, știind cât de amabilă era contesa, el era convins că femeia pur și simplu uitase de Evelyn.

– Din neatenție, sunt convins, o asigură el. Nimic altceva.

Mariah pufni, semn că nu îl credea.

– Mama îi va garanta și ei o invitație. Eu însumi o să mă asigur de asta. Robert întinse mâna pentru a-i băga sub bonetă o buclă neagră rătăcită. Cântecul ei de sirenă era irezistibil, chiar și așa, când era murdară și udă. E în regulă?

Ea încuviință scurt din cap, de parcă îi era teribil de greu să facă tot ceea ce voia el.

– Atunci, îi voi trimite un bilet lui Lady St. James.

Robert zâmbi vag, ușurat.

– Mulțumesc.

– Dar numai pentru că nu vreau să o rănesc pe ducesă, avu ea grijă să clarifice. Apoi, pentru că războiul dintre ei o cerea, Mariah adăugă: Nici că mi-ar putea păsa mai puțin de ceea ce vrei tu.

Desigur că nu. Gura lui se schimonosi într-un zâmbet trist.

– Din partea ta, Mariah, nu m-aș aștepta la altceva.

Buzele ei roșii părură să zâmbească. Fără îndoială, obrăznicătura luase comentariul lui ca pe un compliment. Poate că era. Deși nu-i făcea plăcere să recunoască, lui Robert începuse să îi placă încăpățânarea ei. Și provocarea pe care o reprezenta ea din pricina acelei

încăpățânări. Nici o altă femeie nu îl ținea ca pe arcuri așa cum o făcea ea.

Apoi Mariah îl lovi în joacă peste umăr, de parcă ar fi vrut să-l facă atent că acel moment tandru de înțelegere se sfârșise, iar ei își puteau relua certurile cu care se obișnuiseră.

Dar Robert nu se retrase. Nici nu vru să o facă, atunci când observă că Mariah își dădu brusc seama că relația dintre ei tocmai se schimbase, fără cale de întoarcere. O scânteie de netăgăduit scăpără între ei. Iar în loc să-l îndepărteze, mâinile ei începură să se plimbe pe reverul lui.

– Este drăguț când nu ne certăm, șopti el. Incapabil să se abțină să nu o atingă din nou, Robert își trecu degetul peste pata de murdărie de pe obrazul ei. Dacă o ținem tot așa, este posibil ca lucrurile între noi să devină aproape plăcute.

– Ești optimist, bombăni ea sec, apoi îl privi stând lângă ea în băltoacă. Se pare că te-am tras după mine și te-am murdărit.

Degetul lui continuă să îi mângâie obrazul lui Mariah chiar și după ce pata de murdărie fu ștearsă, plimbându-se încet pe pielea ei fină și caldă, apoi de-a lungul maxilarului, coborând pe gâtul zvelt. Mariah era o minunăție, acum putea fi o fiară cu ghearele scoase, iar în clipa următoare putea fi delicată și vulnerabilă. Iar lui îi plăcea această parte blândă a ei. Foarte mult.

– Poate că îmi place să fiu murdar, șopti Robert.

Lui Mariah i se tăie răsuflarea și degetele i se încleștară pe reverele lui.

El nu intenționase ca răspunsul lui să sune ca o aluzie, dar, când îi văzu obrajii roșind, fu bucuros că o spusese. Mai ales când privirea ei țâșni spre gura lui, iar buzele i se întredeschiseră încet, parcă invitându-l.

Inima lui Robert tresări de dorință. Mariah voia ca el să o sărute... Și cine era Robert să îi refuze unei femei ceea ce își dorea?

Strecurându-și mâna după gâtul ei, pentru a o trage ușor spre el, Robert își înclină capul și îi acoperi gura cu a lui.

În timp ce o sărută, Robert vru să savureze clipa, să îl facă la fel de tandru și de special precum acea parte ascunsă din Mariah pe care ea tocmai i-o arătase. Dar îl străbătu fierbințeala din buzele ei, iar Robert nu se putu abține să nu îi devoreze hămesit gura, mâinile lui cuprinzându-i fața, pentru a o ține sclava sărutului său. Nechibzuit din pricina acelei stări de frustrare și excitare în care

Mariah îl ținuse încă din clipa în care se cunoscuseră, lui Robert aproape că nu îi păsa că un alt copil ar putea intra alergând în cameră și să îi vadă. Robert își dorea acel sărut – și o dorea *pe ea* – cu prea multă disperare ca să mai fie prudent.

Când buzele ei se predară alor lui cu un oftat plângăreț, lui Robert încetă să îi mai pese.

El zâmbi în timp ce o sărută și o tachină:

– Băieții? întrebă el, apoi îi mângâie buzele cu limba, provocând-o să le deschidă și să îl lase să guste dulceața ascunsă înăuntru.

– Băieții, șopti ea aproape torcând.

Iar acel simplu cuvânt parcă fu o mărturisire despre cât de încântători i se păreau ei băieții. Iar el era cel mai încântător dintre ei. Mariah își strecură mâna după gâtul lui și își deschise dornică buzele.

Robert gemu și se avântă înăuntru, unindu-și limba cu a ei. Mariah era incredibil de iute la suprafață, dar atât de dulce în interior... Combinația aceea, pur și simplu, crea dependență.

Gâfâind, Robert își desprinse gura de a ei pentru a o săruta pe gât, în timp ce o trase pe genunchii lui, iar mâinile începură să i se plimbe pe trup, explorând-o.

– Nu toți băieții sunt răi, îi aminti el, îndrăznind să își treacă mâinile peste sânii ei, în lateral. Unii dintre noi pot fi drăguți. Când Mariah își arcui spatele, venind mai aproape, invitându-l să facă mai mult decât atât, dorința vui prin el, iar Robert se supuse bucuros, cuprinzându-i sânii în palme. *Foarte* drăguți.

– Tu... nu ești drăguț, reuși ea să spună printre suspine, în timp ce el îi cuprindea sânii voluptuoși. Cu o mână, Mariah trăgea de reverul lui Robert pentru a-l ține aproape, iar pe cealaltă și-o plimba prin părul lui, încurajându-l în tăcere. Tu ești imoral.

– Foarte. Ca să îi demonstreze, Robert își coborî mâinile pe fundul ei și strânse. Un icnet gâtuit îi scăpă lui Mariah, iar sunetul erotic se învolbură în corpul lui. Dar cred că și ție îți place să fii imorală.

Mariah se încordă, iar Robert se temu că ea ar putea să nege, că i-ar putea porunci să înceteze să o mai atingă. În schimb, privirea ei se fixă înfierbântată pe buzele lui, iar Mariah recunoscu:

– Poate puțin. Cu tine.

Robert gemu și o sărută din nou. Nu înceta să se minuneze de ea, desfătându-se cu dulceața și atingerea ei, pierzându-se în acea combinație năvalnică de dulce și de înțepător, care spunea totul

despre ea. În acea nepotrivire excitantă dintre o inimă blândă și iubitoare și o fațadă cu ghimpi. Mai mult decât orice, el voia să se strecoare sub acea fațadă și să o dezvăluie pe adevărata Mariah, să o dezgolească de toate straturile, până când o găsea pe femeia pură de sub ele.

Dar, pentru moment, el avea să se mulțumească doar scoțându-i cămașa udă și descoperind-o fără rușine, atât cât îi permitea Mariah.

Îi desfăcu primii trei nasturi ai cămășii, apoi își strecură degetele în corset. Sânul ei drept se eliberă din strânsoare, dar rămase ascuns sub cămașă. Frustrat că nu reușea să o dezvăluie privirii sale fără să o dezbrace până la brâu, Robert întinse materialul cămășii peste sânul ei, până când conturul rozaliu al sfârcului împunse bumbacul subțire.

Incredibil de minunată... Robert își plimbă degetul peste cercul de un roz-închis și fu încântat când Mariah tremură. Îi privi sfârcul întărindu-se sub atingerea lui, iar stomacul i se încleștă, odată cu erecția.

– Unui bărbat îi place cel mai mult o fărâmă de imoralitate la o femeie, șopti el, plecându-și capul, până când respirația lui îi mângâie sânul. Iar eu te plac imorală, Mariah. Foarte tare! Îi sărută ușor sânul și zâmbi când ea tresări. Foarte tare! O mușcă ușor prin cămașă, smulgându-i un icnet surprins. Mult!

Apoi gura lui fierbinte coborî complet peste sânul ei și supse cu îndrăzneală, gustând în sfârșit acea aromă interzisă a ei, după care tânjea.

Gemând încet, Mariah se cutremură și se arcui sub gura lui. Degetele i se înfipseră în părul lui, trăgându-i capul în jos, pentru a-i apropia și mai mult gura de pieptul ei, într-o rugăminte tăcută de a-i oferi plăcere. El gemu, mânat de reacția ei dornică, și îi luă și mai mult sânul în gură, cedând fericit dorințelor ei.

Robert nu avea nici un drept să o atingă astfel cu gura, dar ea îl ispitise, răutăcioasă, de prea multă vreme. Acum, că el o prinsese, nu avea să rateze șansa de a se desfăta cu aroma ei, în timp ce Mariah se dăruia de bunăvoie gurii lui, fiecărei mângâieri a limbii sale. Materialul cămășii era acum aproape transparent, suficient cât să dezvăluie complet sfârcul rozaliu ochilor lui lacomi, în timp ce Robert sorbi acea priveliște.

– Așa mă crezi tu? Mariah se înfioră din nou și tremură când Robert suflă un val de aer rece peste materialul umed și sânul fierbinte de dedesubt. Imorală?

El își plimbă mâinile în jos, pe corpul ei, iar fiecare mângâiere o făcea să se foiască pe genunchii lui. „Drace!" Ea răspundea cu atâta bucurie, era de-a dreptul fermecătoare...

– Ești o diavoliță veritabilă, recunoscu el cu sinceritate.

Această diavoliță luase, cu siguranță, o formă plăcută, iar dacă ea continua să își zvârcolească fundul în poala ei, Mariah avea să învețe, de asemenea, ce forme putea lua un bărbat excitat. O seducătoare care îi lasă pe bărbați să tânjească după ea.

– Eu nu... fac asta, protestă Mariah, gâfâind și gemând, diminuând astfel prețiozitatea mărturisirii lui.

Mariah se desprinse din sărut pentru a lua o gură de aer, dar asta numai pentru a-l lăsa pe Robert să ajungă la gâtul ei zvelt. Când el își trecu limba peste pulsul ei agitat, mândrindu-se că el însuși i-l făcea să gonească astfel, un geamăt ieșit din gâtul ei îl străbătu pe Robert din cap până în picioare. Dumnezeule, voia să își plimbe limba *peste tot* corpul ei, doar ca să audă gemetele ei de plăcere pe care el i le provoca!

– O, ba da! o asigură Robert în timp ce ea se lipi mai tare de pieptul lui, atât de tare, încât el se temea că Mariah ar putea simți cum inima lui bătea așa de puternic din cauza ei. Îi ai pe bărbați la degetul mic oriunde mergi.

Văzuse ce efect avea ea asupra bărbaților, cum îi excita și apoi îi lăsa așa, doar zâmbindu-le. Avea același efect și asupra *lui*. Dar Robert nu îi putea rezista, dorind-o mai mult decât pe orice altă femeie din viața lui, și nu se putea opri din a o săruta. Precum ciocolata cu piper, fiecare sărutare interzisă îl învăluia într-o dulceață arzătoare, care îl făcea să își dorească mai mult, cu lăcomie.

– Gândurile pe care le pui în mințile lor, spuse el răgușit, presărând o dâră de sărutări între sânii ei. Cum îi faci să ardă de nerăbdare să te atingă, cum tânjesc să fie singuri cu tine – îi înnebunești în încercarea lor de a ajunge la tine.

Filfizonii care îi făcuseră ochi dulci pe Bond Street, bătrânii care o priviseră lacomi la toate seratele la care participaseră, până și servitorii ăia blestemați, care încercaseră să tragă cu ochiul la rochia ei când se aplecaseră pentru a-i servi cina... Toții o doreau, dar nici

unul nu avea vreo șansă. O femeie ca ea îi mesteca și apoi îi scuipa, de parcă nu erau buni de nimic.

– Credeam că asta îți dorești, spuse ea răgușită, apoi își mușcă buza de jos pentru a-și abține un geamăt de plăcere când Robert reveni asupra sânului ei.

– La naiba, nu! bombăni el cu gura pe sânul ei, gândindu-se că unul dintre filfizonii ăia ar putea-o săruta astfel.

– Dar nu acesta era planul tău diabolic? îl tachină Mariah.

În glasul ei se simți excitarea, dar și altceva... Fericire? Bucurie? Orice ar fi fost, lui Robert îi plăcea. Și voia să o audă mai mult.

– Să mă măriți cu primul domn care se oferă?

– Planul meu *nu* este ăsta.

Robert îi cuprinse din nou gura într-un sărut sălbatic. În primul rând, pentru a o face să tacă și să nu îl mai tachineze. Și în al doilea rând, pentru a-și alunga acel junghi de vinovăție, provocat de faptul că și el se gândise cândva la acel plan.

Dar nu acum. Să o mărite cu unul dintre snobii ăia, care o vedeau doar ca pe un obiect pe care să îl posede, și nimic mai mult? Ori să o lege de un filfizon mieros precum Whitby, care nu i-ar oferi niciodată provocările după care ea tânjea? „Niciodată! Acelor bărbați nu le păsa deloc de femeia iubitoare despre care el știa acum că există sub acea fațadă. Mariah merita ceva mai bun, merita...

– Atunci, cu cineva ca tine?

El se retrase brusc, mâna încremenindu-i sub fusta ei, pe coapsă. Robert miji ochii în timp ce îi studie chipul și încercă să își domolească inima care îi bubuia cu furie. De unde naiba venise *acea* întrebare?

Râzând încet de expresia uluită de pe chipul lui, Mariah îl sărută pe nas.

– Un depravat și o pușlama?

Dar stomacul lui se încleștă în loc să se simtă ușurat când își dădu seama că Mariah doar îl tachina. Fără să își permită să zăbovească asupra acestui lucru, Robert își ascunse chipul în părul ei, ca ea să nu poată vedea cât de mult îl neliniștea întrebarea ei nevinovată.

– *Nu* cu cineva ca mine, o corectă el mâhnit. Treaba mea este să îi țin pe bărbații ca mine departe de tine.

– Nu, spuse ea tristă, iar Robert simți imediat lipsa veseliei din glasul ei de mai devreme. Treaba ta este să mă măriți, indiferent cine mă cere.

„Niciodată!“ El nu i-ar cere niciodată să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubește. Dar, bazându-se pe interesul pe care ea îl stârnea oriunde mergea, acest lucru nu avea să fie o problemă.

– Până la sfârșitul balului, vei putea alege dintre cei mai buni gentlemeni din Anglia. Vei cunoaște pe cineva cu care vei dori să te măriți, care își va petrece restul vieții făcându-te fericită.

Dar gândul că Mariah ar fi fericită nu îi alină junghiul care îi străpunse inima când și-o închipui în brațele unuia dintre acei bărbați.

Îi cuprinse chipul în palme și o sărută pe obraji și pe gură, încercând să alunge tristețea de pe chipul ei și să reînvie acea pasiune pe care o simțise în ea cu doar câteva clipe în urmă.

– Domnii eleganți fac deja coadă în jurul tău, șopti el, parcă pentru a se convinge și pe el însuși de rezultatul inevitabil al sezonului ei. Imploră să petreacă timp cu tine singuri, dându-se peste cap pentru a-ți smulge un zâmbet.

Robert își plimbă limba pe buzele ei, sorbindu-le dulceața, abținându-și un geamăt de plăcere când simți câtă dorință se învolbura în trupul ei. Atât de multă, încât Mariah tremura.

– Îi pui pe jar, Mariah, șopti Robert, fiind învăluit de focul pe care, cu siguranță, ea îl stârnea în el.

– Și tu? Mariah își linse buzele – o mișcare nervoasă, involuntară, dar erotismul ei îl înfioră pe Robert. Te pun și pe tine pe jar, Robert?

„Dumnezeule, da!“ Parcă fusese aprins un rug înăuntrul lui. El o crezuse o belea când nu fusese nimic mai mult decât o fiară. Dar acum, că îi văzuse și cealaltă parte, cea iubitoare și vulnerabilă, fericită și relaxată, Mariah era de-a dreptul periculoasă.

Dar, dacă ar recunoaște acest lucru, ar fi blestemat pentru totdeauna.

– Dacă te joci cu focul, te arzi, răspunse el evaziv, plecându-și capul pentru a o săruta pe gât.

Mariah se încordă în brațele lui.

– Da?

– Iar eu nu am nici o intenție să mă ard.

Dar avea intenția să simtă fierbințeala focului. Mâna îi urcă pe piciorul ei cu îndrăzneală, iar Robert își dori cu disperare ca fusta să nu fi existat. Bine măcar că Mariah se gândise să și-o ridice mai sus, astfel că lui îi fu mai ușor să exploreze...

Un val de apă rece îi căzu în cap.

– *Ce naiba?* Robert se ridică în picioare împleticindu-se, în timp ce apa murdară se scurgea pe el și se aduna într-o băltoacă în jurul picioarelor lui.

Cu hainele leoarcă și ștergându-și apa de pe față, o privi încruntat pe Mariah, care ținea găleata goală în mâini.

– Atunci, ce bine că știu să sting incendii! izbucni ea, apoi aruncă găleata și își aranjă corsetul și cămașa cu degete tremurânde.

În loc licărului triumfător pe care Robert se aștepta să îl vadă în ochii ei, el văzu furie și... *durere?*

Mintea începu să i se învârtă. Ea aruncase o găleată cu apă pe el, pentru Dumnezeu! Și tot *ea* avea îndrăzneala să se simtă rănită?

Confuzia și un sentiment tăios de respingere se amestecară înăuntrul lui. Robert își încleștă dinții.

– Pentru Dumnezeu, de ce ai...

Strigăte și țipete de copii străpunseră liniștea etajului în timp ce vreo zece elevi urcau în fugă scările. Tropăitul picioarelor lor răsună precum copitele vitelor când dădură iama în sala de clasă, căutându-și fiecare banca lui, pentru ultima lecție a zilei, oarecum fără să observe că Mariah stătea în mijlocul camerei și că el semăna cu un șobolan înecat.

Mariah ridică o sprânceană, parcă provocându-l să o atace acum, când era înconjurată de o haită de câini de pază de dimensiunea unor licurici.

Știind că fusese învins – pentru moment – și neavând nici cea mai vagă idee cu ce greșise, Robert trase adânc aer în piept pentru a se calma. Apoi își scutură brațele pentru a scăpa de cât de multă apă murdară putea.

– Nu îți face griji, Mariah! Nu te voi mărita cu primul bărbat care se oferă, îi promise el, în timp ce porni spre ușă, cât de nonșalant putu pentru un om care simțea apa murdară jucându-i printre degetele de la picioare. Dar cu al doilea, da, să fii sigură!

Capitolul 9

Când Mariah ajunse acasă, se lăsase seara. Îi zâmbi obosită majordomului care îi deschise ușa. Înfrigurată și udă, era plină de praf,

epuizată fizic și – de la întâlnirea cu Robert – secătuită emoțional. În acel moment, nimic din lumea asta nu era mai bun decât să facă o baie fierbinte și apoi să se întindă în pat.

– Să o trimit pe Alice în camera dumneavoastră, domnișoară? întrebă Bentley, luându-i mantia și pălăria.

– Te rog, spuse ea, zâmbindu-i cu recunoștință. Apoi ezită, dar întrebă în cele din urmă: Ceilalți sunt acasă?

– Domnișoara Evelyn este la etaj, iar domnul Winslow e în biroul dumnealui.

Mariah oftă. Sperase să aibă casa doar pentru ea, ca să își poată plânge în voie nefericirea. Și pentru a încerca să dea de cap confuziei care o învăluise din clipa în care Robert Carlisle intrase în viața ei.

– Mulțumesc. Spune-i lui Alice că urc imediat și du-i asta lui Cook, te rog. Îi întinse majordomului coșul acoperit cu o bucată de pânză, pe care îl adusese din trăsură. Doamna Smith i-a trimis o plăcintă lui *papa,* spuse ea. Apoi zâmbi conspirativ și adăugă în șoaptă: Și am mai pus eu una pentru tine și ceilalți servitori.

– Sunteți amabilă, domnișoară. Bentley îi făcu afectuos cu ochiul în timp ce luă coșul cu plăcinte, apoi își reluă atitudinea de majordom cuviincios și își plecă formal capul, retrăgându-se spre scările din spate.

Oftând adânc, Mariah porni fără tragere de inimă spre biroul lui *papa.* În curând, un servitor avea să aprindă lampa din foaier și micile candelabre de perete de pe coridoare, dar, pentru moment, casa încă era întunecată și liniștită, iar Mariah se bucura de asta. O durere de cap amenințase să o biruie din clipa în care își luase la revedere de la cei de la Gatewell...

Nu. Durerea de cap începuse în clipa în care Robert Carlisle distrusese un moment perfect, spunându-i că era genul de femeie cu care un bărbat s-ar putea arde.

– Nu sunt de fier, pentru Dumnezeu, bombăni ea, lăsând furia să stingă orice durere mai rămăsese după acea acuzație.

Pentru că *duruse.* Foarte tare. Și tocmai când Mariah începea să creadă că ar putea avea încredere în el, că Robert ar putea, în sfârșit, să o înțeleagă. Se părea că nu o înțelegea deloc.

Ușa biroului era deschisă, iar Mariah se opri și se sprijini de cadrul ușii, privindu-și tatăl.

De fiecare dată când și-l închipuia pe *papa* în biroul său, îl vedea astfel – stând exact acolo, în spatele mesei masive de scris, ocupat cu

treburi. O piesă de mobilier din lemn de mahon, cu o inserție de piele neagră pe tăblie, completată cu labe de leu sculptate pe post de picioare, biroul de scris era cel mai de preț bun al lui *papa,* împreună cu verigheta lui, și locul în care se simțea acasă. Câte ore petrecuse ea jucându-se pe covorul din fața șemineului, în timp ce el studia registrele companiei stând la acel birou? Câte planuri și speranțe de viitor îi împărtășise el în timpul acelor amiezi liniștite? Dragostea ei pentru companie venise la fel de firesc precum iubirea pentru tatăl ei, ceea ce nu era deloc surprinzător, pentru că erau de nedespărțit. În timpul acelor ani în care ea își urmărea tatăl peste tot, chiar înainte de moartea mamei, lui Mariah îi plăcuse, pur și simplu, să fie în aceeași cameră cu el, visând la vapoare și locuri îndepărtate.

Pieptul i se încleștă atât de tare, încât și-l apăsă cu pumnul. Când se deteriorase atât de mult relația lor? Când încetase *papa* să fie bărbatul pe care ea îl admira și când se transformase în adversarul ei?

Umerii i se plecară. Era atât de sătulă să mai lupte cu el, să se chinuiască pentru a-i atrage atenția... Înainte lucrurile nu stăteau așa. Când era mică, Mariah era bucuria lui, iar el o lua cu el oriunde mergea, fie ca era vorba de o plimbare în parc sau de o întâlnire cu căpitanii de vas și cu administratorii depozitelor. Până când împlinise treisprezece ani, iar el o trimisese la școala domnișoarei Pettigrew. Când se întorsese acasă, nimic nu mai era la fel. Ea era o femeie în toată firea, iar *papa* nu își putea imagina de ce voia Mariah să își petreacă timpul la sediul companiei sau la docuri, când putea să și-l piardă la cumpărături sau la petreceri. La fel cum ea nu își putea închipui o viață în care să nu lucreze alături de tatăl ei.

Poate că Robert avea dreptate. Poate că era timpul ca ea să nu mai încerce să reînvie acele zile de demult.

Dar cum să renunțe la un vis pe care îl avea de atâta vreme și cum să supraviețuiască după aceea?

Parcă simțindu-i prezența, tatăl ei ridică privirea din hârtiile pe care le citea și îi zâmbi.

– Ai ajuns acasă, spuse el.

– Iar tu lucrezi, îi reproșă ea blând. Ca întotdeauna.

– Pentru că întotdeauna e treabă de făcut, răspunse el cu un oftat obosit, dar fericit, zâmbetul crescându-i.

Inima lui Mariah se strânse, amintindu-i că nu erau întotdeauna la cuțite, că adesea împărtășeau momente liniștite ca acesta. Din

nefericire, acele clipe păreau să fie din ce în ce mai rare și mai prețioase, și nu durau niciodată prea mult.

Mariah clătină din cap.

– Atunci nu te voi deranja. Voiam doar să știi că am ajuns acasă.

– Prostii. *Papa* lăsă hârtiile deoparte și se lăsă pe spate în scaun. Să îmi văd fiica nu este niciodată un deranj.

Mariah ridică surprinsă din sprâncene la auzul cuvintelor lui, dar, cu toate acestea, trecu de pragul ușii și intră în cameră.

– Oricum, un deranj bine-venit, recunoscu el, în timp ce se ridică de la birou și merse la bufetul cu băuturi. Ai fost la Gatewell?

– Da. Și mulțumesc pentru că le-ai trimis pungile acelea de făină și de zahăr.

Papa turnă bourbon în două păhărele de cristal, dar se opri brusc și îi aruncă o privire tăioasă.

– Și?

Un zâmbet plin de înțeles se așternu pe chipul lui Mariah.

– Și doamna Smith ți-a trimis o plăcintă de gutui în semn de mulțumire.

– Ah! răspunse el bucuros, oferindu-i lui Mariah unul dintre pahare. Doamna Smith are un suflet bun.

Mariah îl acceptă, țuguindu-și buzele.

– Și știe exact cum să ajungă la bunătatea din sufletul tău.

Papa râse – un sunet cald și senin, care îi aminti lui Mariah de bărbatul care fusese înainte de moartea mamei, când râdea mai mult și se îngrijora mai puțin.

– Să nu subestimezi niciodată valoarea descoperirii bunătății din sufletul unui bărbat, draga mea. *Papa* își ciocni paharul de al ei, mai mult pentru a-și sublinia punctul de vedere, decât pentru a toasta. Poate duce la încheierea unor afaceri mai favorabile și la o căsnicie mult mai fericită.

Mariah râse slab și luă o gură din lichidul auriu, savurându-i dulceața caldă, apoi gesticulă spre birou.

– Cum merge afacerea?

– Ca de obicei. Prea multe bunuri vin, prea puține pleacă. *Papa* se trânti greoi în scaunul său, lăsându-se pe spate și împreunându-și mâinile peste burtă, cu paharul sprijinit de nasturii vestei. Blestemul unui comerciant.

– Vom putea să cumpărăm un vas nou în primăvara aceasta? Întrebarea ei părea obișnuită, dar Mariah verifica situația companiei, așa cum făcea întotdeauna când avea ocazia. Nu se putea abține. Iubea compania și asta nu avea să se schimbe. În ciuda chinului la care tatăl ei o supunea în acel sezon, încă îl iubea, oricât de mult greșea în privința ei.

Papa își plecă privirea spre hârtiile de pe birou și se strâmbă.

– Mă tem că nu în primăvara aceasta. Trebuie să pun deoparte niște bani pentru un alt proiect pe care îl iau în calcul.

Curiozitatea o împunse pe Mariah.

– Este vorba despre proiectul acela imobiliar din St. Katharine?

El ridică privirea, încruntându-se.

– Ce știi despre asta?

– Nu prea multe. Mariah ridică din umeri și luă încă o gură de bourbon. Carlisle mi-a spus că l-ai pus să investigheze niște proprietăți și m-a întrebat dacă i-aș putea da niște informații.

Papa o studie cu atenție.

– Și?

– Nu i-am fost de mare ajutor, spuse ea, zâmbind cu tristețe. Aș fi mai pricepută la aprovizionarea vitrinelor decât la cumpărarea lor.

– Ai fi minunată la asta.

În ciuda afecțiunii din vocea lui, complimentul nu o impresionă. Pentru că el încă nu era dispus să o lase să încerce să facă acel lucru – ori să îi dea o șansă cu orice alt proiect al companiei. Mariah își înghiți amărăciunea cu o gură de bourbon și întrebă:

– Deci ne extindem depozitele?

– Doar studiem posibilitățile, care s-ar putea dovedi extrem de profitabile pentru companie.

– Acesta e un lucru minunat.

Și chiar era. Doar că Mariah își dorea să aibă un rol mai important în treaba asta.

– Așa cum spunea mereu bunicul tău, îi aminti el, ce este bun pentru Winslow Shipping...

– Este bun și pentru familia Winslow, spuseră ei la unison, apoi zâmbiră cu nostalgie.

Mariah era convinsă că iubirea de pe chipul ei strălucea la fel de tare precum cea pe care o citea pe chipul lui *papa*.

– Încă nu am stabilit nimic, adăugă el, aplecându-se, punând paharul pe birou și întinzându-se după hârtii pentru a-și relua munca. Dar, când o voi face, îți voi spune și ție.

Mariah știa că avea să îi spună. Mereu o informa cu privire la schimbările din companie, luând întotdeauna în seamă părerile ei.

– Cum stăm cu rezervele din depozite?

– Favorabil. Vom începe să exportăm cafeaua săptămâna viitoare și vom aduce bumbac din Alexandria și mătase din China. Avem un cumpărător din Boston pentru tot stocul.

– Bun, spuse ea, încântată de acele vești.

Marfa fusese întotdeauna partea ei preferată din afacere, toate acele bunuri exotice, din colțuri îndepărtate ale lumii. Fiecare vas era un tezaur. La gândul tuturor acelor mii de kilometri parcurși de acele bunuri, Mariah bâigui:

– Mătăsuri chinezești în Boston... uimitor!

– O să-ți păstrez un cupon de mătase, dacă vrei.

– Dacă nu este prea mare deranjul.

Mariah plănuia să i-o ofere lui Elizabeth Carlisle, în semn de apreciere pentru tot ce făcuse pentru ea. Ajunsese să o placă foarte mult pe Elizabeth. Fiul ei, pe de altă parte... Ei bine, era convinsă că l-ar plăcea și pe el dacă Robert nu ar enerva-o la culme.

– Și Robert Carlisle? întrebă ea, neputând să se abțină. I-ai încredințat proiectul acela, deci probabil crezi că este promițător.

O duru să spună acele cuvinte, având în vedere că *papa* nu îi dăduse nici măcar o șansă să dovedească și ea de ce era în stare.

El mormăi aprobator.

– Da, este.

Umerii ei se plecară. Desigur. Robert era capabil și muncitor, cu legături solide și o minte ageră, care putea ajuta compania să prospere. Mariah nu îi putea purta pică pentru această șansă de a-și dovedi valoarea. Doar că nu voia ca el să o împiedice să facă și ea același lucru.

– Deci crezi că se descurcă destul de bine pentru un parteneriat?

– Vom vedea, răspunse el evaziv.

Dar inima ei naivă nu tresări plină de speranță la auzul ezitării lui. În schimb, Mariah trase adânc aer în piept și încercă să își păstreze hotărârea care o mâna de când începuse planul nebunesc al lui *papa* pentru sezonul ei.

– Atunci, încă ești de părere că ar trebui să-mi găsesc un soț?

– Un soț ar fi bun pentru tine. Glasul lui se îmblânzi. Și ceea ce și-a dorit mama ta pentru tine, să ai propria ta casă și familie. Nefiind conștient de durerea pe care i-o provocă fiicei lui acel comentariu, tatăl ei ridică ochii și îi întâlni privirea. O expresie de afecțiune și îngrijorare îi întunecă brusc chipul. Te distrezi sezonul acesta, *da*?

Mai mult decât ar fi crezut Mariah posibil, dar asta numai datorită ducesei. Și, într-o oarecare măsură, datorită lui Robert, își dădu ea seama. Îi *plăcuse* compania lui la ceaiurile și cinele la care participaseră, iar când le însoțise la cumpărături, fusese mai răbdător decât mulți bărbați. Și sărutările lui... Oh, îi plăceau foarte mult!

– Da, răspunse ea cu sinceritate, mă simt foarte bine.

El încuviință scurt din cap, plecându-și din nou privirea asupra hârtiilor, mulțumit de răspunsul ei. Dar apoi fruntea i se încruntă. Burton Williams a venit pe aici în după-amiaza asta, în vizită la Evelyn.

– Poftim? întrebă Mariah îngrijorată.

Evie petrecuse destul de mult timp cu Williams în ultima vreme, vorbind singură cu el la toate evenimentele la care participaseră. Deși Mariah nu putea spune exact ce anume o făcea să nu aibă încredere în Williams, nu îi plăcea că acesta îi făcea vizite surorii ei. Sigur, Evie merita să aibă pețitori, dar Mariah ar fi preferat pe altcineva în locul lui.

– Cred că are de gând să îmi ceară permisiunea să o curteze.

Mariah simți cum pieptul i se strânge de grijă.

– Și ce vei spune?

– Presupun că voi accepta, oftă el greoi. Evelyn îl place. Deși, ca să fiu sincer, nu îmi place foarte mult. Ceva la el mi se pare în neregulă.

– Da, așa este, confirmă ea șoptit, bucuroasă că erau amândoi de acord în această privință.

Dar Evie era inteligentă și chibzuită; nu l-ar lăsa pe Williams să profite de ea. Cel puțin, așa spera Mariah.

– El știe că nu va fi adus în afacerea familiei dacă se însoară cu ea? întrebă *papa*. Nu voi permite să se repete ceea ce s-a întâmplat cu mătușa ta Charlotte și cu bărbatul acela cu care s-a căsătorit.

„Bărbatul acela." Mariah zâmbi. Trecerea anilor îl îmblânzise pe *papa*. De obicei, obișnuia să-l descrie pe unchiul ei printr-un limbaj mult mai colorat.

– Nu știu, Mariah clătină din cap, neștiind ce îi spusese sora ei lui Williams – asta, dacă îi spusese ceva. Dar nu cred că trebuie să ne facem griji în privința asta.

Williams nu i se păruse niciodată a fi genul de bărbat dornic să muncească la docuri. Sau, pur și simplu, să muncească.

Papa răspunse cu un pufnet scurt, apoi o întrebă:

– Ai planuri pentru seara asta?

Ea clătină din cap.

– Stau acasă.

– De-abia aștepți să te așezi în fața șemineului cu o carte bună, nu-i așa?

O carte bună... „Robert." Mariah își abținu un oftat de frustrare și bâigui:

– Sau măcar una enervantă.

Bău ultima picătură de bourbon, apoi puse paharul deoparte și se întoarse ca să plece în camera ei.

– Fii amabilă cu Carlisle, strigă *papa* cu blândețe.

– Voi fi, răspunse ea. Deși, gândindu-se la ceea ce împărtășiseră în acea după-amiază, Mariah se îndoia că putea fi mai amabilă cu el fără să fie compromisă cu totul.

Se opri în pragul ușii, o dorință disperată aprinzându-se înăuntrul ei. Una care îi spuse că acum era momentul – acum ori niciodată. Întorcându-se spre tatăl ei, trase adânc aer în piept, pentru a-și găsi curajul de a da glas, în sfârșit, celor mai dragi visuri ale ei...

– Întotdeauna mi-am dorit să lucrez cu tine, *papa,* spuse ea, ferindu-și privirea când el ridică ochii la auzul acelei declarații șoptite și neașteptate, incapabilă să facă față unui șoc sau unor acuzații pe care le-ar putea citi pe chipul lui. Sau pură dezamăgire. De când eram mică, am vrut să fac parte din Winslow Shipping. O parte *adevărată* din companie, adăugă ea grăbită, temându-se că, dacă se oprea, nu mai putea rosti acele cuvinte.

La urma urmei, cum putea să îl preseze pe Robert în continuare să vorbească despre tatăl lui, dacă ea nu avea curajul să discute cu al ei?

– Există vreo modalitate, oricare...

Glasul i se sugrumă. Frângându-și agitată mâinile, Mariah se forță să îl privească pe tatăl ei. Regretul și durerea pe care le văzu în el aproape că o distruseră.

– Of, Mariah, șopti el. Umerii i se prăbușiră. Aș vrea ca lucrurile să fie diferite, chiar mi-aș dori asta. Bărbatul își feri privirea, dar nu înainte ca ea să îi observe lacrimile sclipindu-i în ochi. Dar comerțul naval este o lume periculoasă, deloc potrivită pentru orice femeie, darămite pentru o lady, așa cum meriți să fii. Așa cum și-a dorit mama ta să fii!

Tatăl ei clătină din cap.

– Nu am putut niciodată să îi refuz ceva mamei tale. Se pare că încă nu pot. Dregându-și glasul pentru a-și alunga nodul din gât, el își privi mâinile împreunându-se peste teancul de hârtii, încrucișându-și degetele tremurânde într-o încercare eșuată de a-și ascunde emoțiile.

– Poți să înțelegi?

Încuviințând scurt din cap, Mariah clipi pentru a-și stăpâni lacrimile fierbinți de epuizare și frustrare care îi împăienjeneau ochii. Trecuseră săptămâni bune de când tatăl ei luase decizia că ea ar trebui să se căsătorească, iar Mariah nu era mai aproape de a-l convinge să se răzgândească. Dar, în loc de suferința cruntă la care ea se așteptase după acest nou refuz, Mariah simți doar un gol încleștându-se înăuntrul ei. Se cutremură la gândul că, poate, ajungea să accepte inevitabilul. Că nu avea să dețină niciodată un rol adevărat în companie.

Cu spatele drept, prea mândră ca să își lase umerii să coboare, Mariah plecă din birou și se îndreptă spre camera ei de la etaj. În mod surprinzător, nu plânse, dar nu ar fi putut spune cu siguranță că lipsa lacrimilor se datora faptului că încă se agăța, cu naivitate, de visul ei sau că deja renunțase și nu mai avea lacrimi să plângă.

Nepermițându-și să se gândească prea mult care din motive era adevărat, Mariah se așeză la masa de scris și se întinse după o foaie de hârtie, pentru a-i scrie Oliviei Sinclair și a-i cere scuze, așa cum o instruise Robert să facă. Scrise cu grijă biletul, îl împături și îl sigilă.

Camerista ieși din camera ei de garderobă, ștergându-și mâinile pe șorț.

– Baia este gata, domnișoară.

– Mulțumesc, Alice, spuse Mariah, întinzându-i biletul. Vrei să rogi un lacheu să ducă asta la reședința St. James? Trebuie să fie livrată în această seară.

– Da, domnișoară. Femeia porni grăbită spre ușă. Mă întorc imediat să vă ajut să vă dezbrăcați.

– Nu este nevoie. Mă voi descurca singură în seara asta, o asigură ea pe cameristă. Nu voia compania nimănui în acea seară, preferând să fie singură, ca să își poată pune gândurile în ordine. Doar spune-i lui Cook să îmi trimită o tavă cu cina, în regulă?

– Da, domnișoară. Alice făcu o plecăciune, apoi ieși.

Mariah se ridică și merse în camera de garderobă pe care o împărțea cu Evelyn, al cărei dormitor era dincolo de această încăpere. Aceste camere ar fi trebuit să fie pentru domnul și doamna casei, dar *papa,* înțelept, renunțase la ele, știind că fiicele lui aveau nevoie de ele mai mult decât el. Desigur, *papa* știa că ele se strecurau una în dormitorul celeilalte, stând treze până târziu în noapte și vorbind. Slavă Domnului că el își dăduse seama cât de mult aveau fetele nevoie de asta!

Apa pregătită pentru baie o aștepta în cada mare, care fusese instalată permanent acolo, cu țevi speciale de scurgere – unul dintre numeroasele avantaje ale faptului de a locui într-o casă nou construită în Londra. Servitorii nu erau nevoiți să coboare la parter toată apa pe care o aduseseră la etaj, iar datorită acestui lucru, aveau camere de baie mai mari și mai luxoase. Mariah își permitea acest răsfăț special în acele zile când știa că avea să lucreze la Gatewell, iar Alice primise instrucțiuni speciale să îi pregătească baia la ora 17. Așa cum se întâmplase în acea zi, când cada o aștepta cu apă fierbinte și înmiresmată cu ulei de portocale și scorțișoară, pe care unul dintre căpitanii lui *papa* i-l dăruise când adusese câteva sticle din India.

Inspirând mirosul dulce-înțepător, Mariah zâmbi. Să fii fiica unui comerciant însemna să beneficiezi de lucruri foarte plăcute.

Se simți mai bine cu fiecare strat de îmbrăcăminte pe care și-l scoase, iar când intră în cadă și se scufundă în apa fierbinte până la gât, senzația de căldură fu splendidă. Mariah nu își dăduse seama cât de obosită și de înfrigurată era – cât de secătuită fizic și emoțional – până în acel moment, când putu să se elibereze de toată oboseala și confuzia.

Închise ochii... și văzu din nou chipul lui Robert Carlisle.

Gemu de frustrare. Chiar și atunci, când în sfârșit se încălzise și se simțea bine acasă, pregătită să lase acea zi în urmă, bărbatul acela

încă îi invada gândurile. Oare nu exista nici o cale să pună capăt modului în care el o putea irita? Sau o deruta?

Robert o zăpăcea de-a dreptul. Ba era convinsă că el era diavolul în persoană, venit să îi distrugă viața, iar în clipa următoare părea un înger care își iubea familia mai mult decât orice alt bărbat cunoscuse ea vreodată. Într-o secundă, Carlisle putea trece de la ipostaza de a fi încântător și elegant la cea de bărbatul care arunca foc asupra ei – deși, dacă era să fie sinceră, Mariah îl incitase. Iar acum el era hotărât să o mărite cu orice bărbat îi ieșea în cale, însă în clipa următoare o săruta el însuși... și îi plăcuse.

Cel puțin, așa spera Mariah. Pentru că ei, cu siguranță, îi plăcuse!

În sinea ei, nu voia să recunoască faptul că, atunci când era cu Robert, se simțea atrăgătoare, inteligentă, plină de viață... și foarte feminină, chiar și în timp ce stătea într-o băltoacă cu apă murdară. El o făcea să se simtă așa cum nu o mai făcuse alt bărbat vreodată, iar ei îi plăcea. Foarte mult. Și l-ar fi plăcut și *pe el* foarte mult, de asemenea, dacă nu ar fi fost hotărât să îi fure visul.

Ei bine, *poate* că nu i-l fura. La urma urmei, era imposibil să furi ceva care nu exista. Dar, în mod sigur, i-l călca în picioare.

Cu toate acestea, lui Mariah îi era greu să îi poarte pică pentru acest lucru. În ultimele săptămâni, ajunsese să îl cunoască destul de bine datorită lucrurilor pe care i le împărtășise Elizabeth despre el, dovedindu-se a fi un bărbat loial, amabil și generos cu prietenii și familia sa, în ciuda unei reputații care îl înfățișa drept un ticălos și un desfrânat. Din câte ajunsese ea să îl cunoască personal, cuvintele mamei lui se adeveriseră, întrucât Robert părea fermecător și elegant cu toată lumea.

Cu toată lumea în afară de *ea*. Pentru ea, Robert era un mister blond-auriu, de 1,80 m, nervos pe ea într-o clipă și sărutând-o pasional în următoarea... sărutând-o pasional *mai ales* când era nervos pe ea.

Iar în acea după-amiază, la Gatewell, pentru un moment nebunesc, nu fuseseră dușmani, iar legătura dintre ei fusese uluitor de tandră. Atât de tandră, încât Mariah fusese pe punctul de a recunoaște că greșise să îl chinuiască în toate acele dăți... Până când el distrusese momentul și făcuse acel comentariu dureros, spunând că ea punea bărbații pe jar. Și, mai rău, că el nu avea să își permită să se ardă cu ea.

Cât de mult duruse! Acea parte arogantă din el se întorsese în forță și, înfuriată peste măsură, Mariah îi turnase apa murdară din găleată în cap.

Simți un junghi de vinovăție. *Poate* că nu ar fi trebuit să facă asta. Dar la naiba, o înfuriase atât de tare! Și era furioasă mai ales pe ea însăși, pentru că cedase farmecelor lui. Pentru că, atunci când fusese în brațele lui, își dorise mult mai mult de la el decât câteva sărutări.

Era periculos să gândească astfel, dar Mariah nu se putea abține. Când se gândea la el, simțea acea durere plăcută între picioare, unde ea bănuia că Robert voise să o atingă atunci când mâna lui se strecurase sub fusta ei. Dacă Mariah nu l-ar fi oprit, ar fi atins-o *acolo?*

Permise acelui gând păcătos să zăbovească în mintea ei, iar Mariah se întrebă cum ar fi fost să îi simtă mâna între coapsele ei și, cu ochii închiși, își imagină exact acel lucru... Mâna lui mângâind-o acolo, până când cel mai intim loc al corpului ei începea să zvâcnească fierbinte. Și, mai mult, gura lui sărutând-o acolo, făcându-i ceea ce le făcuse sânilor ei...

Mânerul ușii se răsuci, sunetul speriind-o. Mariah deschise brusc ochii și icni, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceea ce doar își imagina.

Slavă Domnului că aburul apei fierbinți îi ascundea obrajii îmbujorați, deși nu îi puteau ascunde și sentimentul de vină. Să aibă asemenea fantezii cu Robert Carlisle – o luase *razna?*

– Aici erai.

Evelyn intră în încăpere, zâmbindu-i cu afecțiune. Se așeză cu eleganță pe podea lângă cadă, pentru a vorbi cu Mariah, așa cum făcuseră de când erau copii, în timpul băilor. În trecut, asemenea vizite erau făcute pentru a o enerva pe cea care era în cadă și nu putea scăpa, dar, de când se întorseseră de la școala domnișoarei Pettigrew, vizitele în timpul băilor deveniseră prilej de conversații intime între surori.

Pieptul lui Mariah se încordă cu tristețe. Asemenea momentelor de liniște cu *papa,* și aceste discuții cu Evie deveniseră din ce în ce mai rare.

– Bentley mi-a spus că ai venit acasă. Evie își cufundă degetele în apă, pentru a încerca temperatura. Cum a fost la Gatewell?

– A fost bine, răspunse ea scurt, nevrând să intre în detalii.

Buzele lui Evie se țuguiară, parcă știind.

– De ce nu te cred?

Pentru o clipă, Mariah se gândi să se prefacă, dar Evelyn o cunoștea prea bine pentru a-i recunoaște minciunile de la o poștă.

– Robert Carlisle a trecut pe acolo.

Ochii surorii ei se aprinseră cu un licăr romantic.

– Să te vadă?

– Să îmi spună că a avut loc o omisiune, o corectă ea ferm. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Evie să facă pe pețitoarea. Până la urmă, ai fost invitată la bal.

Evie ridică din umerii zvelți.

– Ți-am spus că nu mă deranja.

– Dar pe mine, da, replică ea încet, apoi se forță să vorbească mai vesel. Așa că acum poți fi atracția serii, și nimeni nu îmi va mai arunca mie vreo privire. Este perfect pentru amândouă.

Sora ei oftă visătoare.

– Sau am putea cunoaște amândouă gentlemeni minunați, care să ne facă să ne simțim de parcă ne-a fugit pământul de sub picioare.

– Pantofii de cleștar te vor tăia, Cenușăreaso, o avertiză crispată Mariah.

– Nu și dacă ne fuge pământul de sub picioare.

– *Mai ales* atunci.

Ignorând-o, Evelyn își plimbă alene degetele prin apă. O expresie visătoare îi lumina chipul.

– Și că tot vorbim de gentlemeni chipeși...

Mariah se încruntă.

– Nu mi-am dat seama că asta făceam.

– Robert Carlisle.

Mariah oftă și închise ochii, încercând din răsputeri să își ignore sora în timp ce se scufundă mai adânc în apă. Evie era o romantică incurabilă, dar, dacă voia să facă pe zâna cea bună, trebuia să încerce în altă parte.

– Nu cred că este nici pe departe atât de neplăcut pe cât îl faci tu să pară, Mariah. Evie își coborî secretoasă glasul. De fapt, eu cred că este chiar minunat.

Mariah deschise un ochi și o privi bănuitoare pe Evie.

– De unde știi tu?

– Am vorbit de câteva ori cu el și cu ducesa de la începutul sezonului, și a fost foarte șarmant. Pare să știe foarte multe despre transportul naval și comerț...

Dacă era posibil să își dea un singur ochi peste cap, Mariah o făcu, dar îl închise din nou.

– Și este foarte captivat de tine.

Asta o făcu pe Mariah să deschidă larg ochii.

– Prostii, negă ea, ignorând zvâcnirile bruște ale inimii ei naive. Bărbatul acela nu mă suportă.

– O, te suportă mai mult decât crezi, spuse Evie mieroasă, atât de prinsă de ideea de romantism, încât nu își dădea seama de imposibilitatea a ceea ce sugera ea.

„Eu și Carlisle – absurd."

– Nu își ia ochii de la tine când sunteți împreună.

„Ha!"

– Doar pentru că are impresia că născocesc ceva împotriva lui.

Surprinderea se simți în glasul surorii ei.

– Și născocești?

„Bineînțeles, dar..."

– Asta nu are nici o importanță. Mariah se încruntă, ignorând junghiul dureros pe care îl simți în piept când recunoscu: Pentru el, nu sunt altceva decât o problemă în privința căreia trebuie să ia măsuri.

– Hm. Evie își odihni obrazul pe brațul ei, întins pe marginea căzii, și își privi sceptică sora. Atunci, pentru binele tău, Mariah, sper că omul știe să ia măsuri bune în privința ta.

Mariah se încruntă. Evelyn putea fi enervantă, mai ales când avea dreptate. Dar nu mai voia să discute despre Robert Carlisle.

– Și tu ce măsuri ai de gând să iei în privința lui Burton Williams?

Zâmbetul lui Evie străluci de încredere.

– Bune.

Inima lui Mariah tresări, în semn de avertisment. Se părea că Evie era mai atașată de Williams decât își dăduseră seama ea și tatăl ei.

– Și care sunt, mai exact, intențiile lui față de tine?

– Onorabile, răspunse Evie scurt, ofensată că Mariah insinua altceva.

Cu toate acestea, când venea vorba despre intențiile lui Burton Williams, Mariah bănuia că bărbatul era mai motivat de avere, decât de afecțiune.

– Și îl plac, adăugă Evie. Ochii visători i se îmblânziră. Este atât de chipeș și de elegant!

O, Mariah era convinsă de asta.

– Vine dintr-o familie bună și are perspective bune.

Mariah nu era atât de convinsă de *asta*.

– Știe că nu i se va permite să facă parte din Winslow Shipping?

Mariah era convinsă că, atunci când *papa* îl privea pe Williams, el îl vedea pe unchiul ei și bănuia că Williams ar putea provoca aceeași harababură în familie ca și el. La fel credea și ea.

– Nu este un vânător de averi. Simțindu-se rănită, iar acest lucru citindu-i-se în ochi, Evie o mustră: Chiar ar trebui să îl cunoști mai bine înainte să îl respingi de la bun început!

Remușcarea o înghionti pe Mariah. Poate că îl judecase prea repede pe Williams.

– Așa voi face, fu de acord Mariah, deși era puțin alarmată că Evie deja se gândea la posibilitatea de a se căsători cu acel bărbat.

– Bun, spuse sora ei, în timp ce un zâmbet radiant îi lumină chipul. Pentru că am impresia că și el mă place pe mine.

– Sunt convinsă, aprobă Mariah cu sinceritate.

Ceea ce o uimea pe Mariah nu era că un bărbat ca Burton Williams o găsea interesantă pe Evie, ci că mai mulți bărbați încă nu descoperiseră cât de minunată era sora ei.

Chiar și acum, stând sprijinită alene de cadă, Evelyn avea o alură atrăgătoare, izvorâtă dintr-o eleganță naturală și o prezență de spirit pe care nici măcar domnișoara Pettigrew și toate lecțiile ei de conduită nu reușiseră să i le schimbe. În loc să moștenească ochii verzi ai mamei lor și buclele negre, ca ale lui Mariah, Evelyn avea tenul mai albicios al tatălui ei, cu ochii de chihlimbar și păr castaniu-deschis, care nu se putea hotărî niciodată dacă să sclipească blând în lumina soarelui, ca mierea, ori să strălucească de-a dreptul, precum cuprul. Și, în ciuda tuturor notelor ei proaste la școală – despre care Mariah bănuia că erau rezultatul plictiselii pure –, mintea lui Evelyn era suficient de ageră ca să țină orice prinț în alertă. La fel și entuziasmul ei, simțul aventurii și dorința exuberantă de a îmbrățișa din plin viața. Și toate acestea erau înghesuite în inima unei romantice incurabile.

– Nu ar fi grozav dacă ne-am găsi amândouă soți în sezonul acesta? întrebă visătoare Evie.

– Mușcă-ți limba!

Mariah o stropi cu apă. Evie râse și se îndepărtă de cadă.

– Dă-i o șansă lui Burton, o îndemnă ea. Îl vei plăcea, îți promit! Nu seamănă deloc cu ceilalți nerozi din societate.

Exact motivul pentru care Mariah era îngrijorată în privința lui.

Cu toate acestea, Williams era exact ceea ce puteai spera pentru o tânără de statutul lui Evelyn. Fiul cel mic al unui nobil, care se încadra perfect în societate și aparținea unei familii respectabile, Burton Williams trebuia să îi poată oferi o poziție socială bună și un trai confortabil lui Evie și copiilor lor.

Și totuși...

– Ai grijă cu el, Evie! o avertiză blând Mariah.

Zâmbind, Evie ridică o sprânceană.

– Voi avea grijă cu Burton atâta vreme cât și tu ai grijă cu Robert Carlisle.

– Carlisle trebuie să aibă grijă *cu mine,* bombăni ea.

Evelyn scoase un sunet disprețuitor, tachinând-o cu o compasiune prefăcută pe sora ei:

– Ce groaznic trebuie să fie când ești nevoită să îți petreci timpul cu fiul chipeș al unui duce, unul care te însoțește la baluri și la cine sofisticate, valsează cu tine ținându-te cu brațele lui puternice și împărtășiți conversații serioase despre comerț și politică.

– Tortură pură, răspunse Mariah oftând.

Evelyn tăcu pentru o clipă, tonul îmblânzindu-i-se:

– Chiar este Carlisle atât de rău în toate privințele astea, Mariah?

Auzind tonul serios al lui Evie, Mariah ridică încet privirea, iar insulta ironică ce îi stătea pe limbă la adresa lui Robert se stinse văzând licărul de speranță și îngrijorare pentru ea din ochii lui Evie. Poate că sora ei era o romantică incurabilă, hotărâtă să găsească pentru amândouă un final fericit, ca în basme, cu un cavaler în armură strălucitoare, dar iubirea ei pentru Mariah era de netăgăduit.

– Nu, răspunse ea, călcându-și pe mândrie și recunoscând. De fapt, este un bărbat foarte amabil, care își iubește foarte mult mama și își adoră nepoata și nepotul. Mariah își aminti cuvintele lui *papa* despre el și o duru și mai mult să recunoască: Și va aduce mari beneficii companiei.

– Îl placi? o întrebă Evie.

Ceea ce simțea Mariah pentru Robert era mult mai complicat decât un simplu *a-l plăcea*. Clătină din cap.

El vrea parteneriatul pentru el însuși.

Evelyn zâmbi blând și repetă:

– Dar tu îl placi, nu, Mariah?

– Da, răspunse ea și se simți ca o trădătoare atât față de companie, cât și față de ea însăși pentru că recunoscu acel adevăr cu voce tare.

– Iar el te place pe tine?

Fusese mai mult o afirmație decât o întrebare, observă Mariah, la fel cum sesiză și licărul de speranță din ochii surorii ei. Evelyn nu avea să fie mulțumită până nu erau amândouă căsătorite și cu câte un copil în fiecare braț.

– Cred că da, șopti ea, temându-se ca nu cumva, recunoscând cu voce tare, să tenteze soarta să îi demonstreze că se înșală.

Evie insistă, șoptind la fel ca Mariah:

– Atunci, ce vei face în privința lui?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate, toată confuzia ei cu privire la Robert fiind cuprinsă în acele două cuvinte. Când zâmbetul lui Evelyn începu să se lărgească, Mariah se încruntă. Dar e mai mult decât suficient pentru azi. Gata cu Robert Carlisle, gata cu tine, așa că pleacă de-aici și lasă-mă să mă spăl liniștită! Fugi, fugi! Flutură cu mâna udă, gesticulând spre ușă. Apoi se înduplecă, așa cum făcea mereu, și adăugă: Dar spune-i lui Cook să aducă două tăvi și vom lua cina împreună, în fața șemineului.

Evie îi zâmbi peste umăr, în timp ce închise ușa în urma ei.

Oftând adânc, Mariah închise ochii și se scufundă în apă până când doar nasul îi mai rămase la suprafață, mulțumită să sufere singură în acea harababură sentimentală.

În lupta cu Robert, ea câștigase ultima lor ceartă.

Atunci, de ce se simțea de parcă pierdea războiul?

În ultimele câteva săptămâni, luptase până la epuizare și se temea de îndelungatul asediu al sezonului care nu era nici pe departe gata să se încheie. Nu își dăduse seama niciodată cât de greu și de epuizant putea fi să lupte pentru un vis ori să se împotrivească sentimentelor ei crescânde pentru un bărbat – iar ea chiar avea sentimente pentru el, blestemat să fie! Mariah nu o mințise pe Evie. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îi era mai greu să îl vadă ca pe un diavol fără suflet. Și de fiecare dată când îl vedea muncind

în biroul de la docuri, convingerea că nu era destul de bun pentru companie scădea câte puțin.

Mariah gemu, frustrată. Ce avea *să facă?*

Capitolul 10

Seara balului lui Mariah

Notele de final ale cadrilului se stinseră treptat, iar Mariah făcu o reverență înaintea partenerului ei, apoi zâmbi recunoscătoare când el îi luă mâna și i-o puse pe brațul lui, pentru a o conduce de pe ringul de nas.

Balul se dovedi a fi un succes și avea toate șansele să fie evenimentul sezonului. Societatea londoneză se înghesui în sala de bal într-o mare de satinuri sclipitoare și bijuterii, sub candelabre strălucitoare, întâmpinată de o armată de servitori ducând tăvi cu șampanie și distrată de orchestra care cânta de pe palierul de la etaj. O întreagă cameră laterală de lângă sală fusese dedicată băuturilor și răcoritoarelor, în timp ce numeroase alte camere serveau în acea seară drept saloane de recepție, camere de jocuri, fumoare pentru domni și foaiere pentru doamne. Trei seturi de uși duble stăteau larg deschise spre terasă și spre grădina întunecată, pentru a permite aerului rece de iarnă să intre și să domolească acea căldură înăbușitoare.

Era o festivitate grandioasă pentru introducerea ei, pe care Mariah nu ar fi crezut-o posibilă în urmă cu șase săptămâni, nici măcar în vis, darămite să creadă că ar putea chiar să îi facă plăcere să participe. Dar, spre surprinderea ei, îi plăcea. Foarte mult. Mai ales datorită faptului că Evie era acolo și putea să împărtășească această petrecere cu ea. Tatăl ei rămăsese acasă, refuzând invitația pe motiv că voia să o lase să se bucure de seară fără să fie agitată de prezența lui acolo. Dar Mariah știa adevărul. *Papa* nu se simțise niciodată în largul lui printre aristocrați, iar ea simți o durere surdă în piept la gândul că el era atât de hotărât să o transforme într-o lady de societate, adică să devină parte dintre oamenii care nu l-ar accepta niciodată pe el drept unul de-al lor.

Balul nu era doar pentru ea, desigur. Petrecerea anuală a lui Lady St. James era întotdeauna una dintre cele mai așteptate evenimente ale sezonului, dar amabilitatea contesei, permițându-i lui Mariah să fie oaspete de onoare, o impresionă. La fel și modul în care Lord St. James opri festivitatea pentru a-i permite lui Elizabeth să îi facă o prezentare specială lui Mariah, apoi închină un toast în cinstea ei. Momentul fusese de-a dreptul magic! Se simțise ca o prințesă într-un basm și nu avea de gând să lase această noapte minunată să treacă fără să se bucure de ea.

Nici măcar proasta dispoziție nefirească a lui Robert Carlisle nu o putea supăra în acea seară.

Fusese supărat încă de când venise să le ia pe ea și pe Evelyn la bal. Mariah crezuse că ajunseseră la o înțelegere în privința păstrării distanței dintre ei doi sau cel puțin la o îmblânzire a resentimentelor, în ciuda acelei găleți cu apă murdară. Se părea că nu era așa, întrucât, din momentul în care el o văzu coborând scările în rochia ei de bal, îl cuprinsese o nervozitate stranie. Carlisle nu adresase nimănui nici un cuvânt în drum spre reședința St. James, iar odată ajunși acolo, rămăsese tăcut și gânditor, inclusiv în timpul dansului inaugural, când, fiind însoțitorul ei, fusese obligat să îi fie partener lui Mariah. Nimic nu părea să îl mulțumească. Se încrunta supărat de fiecare dată când cineva o complimenta pe Mariah, spunându-i că arată splendid, că avea să ia societatea cu asalt și, cu siguranță, avea să atragă zeci de gentlemeni la ușa ei, de parcă acele complimente erau cumva din vina *ei*.

Dumnezeule, avea să îl înțeleagă vreodată pe acest bărbat?

Elizabeth o luă de braț.

– Te simți bine la bal, draga mea?

– Mă simt minunat, răspunse ea sinceră, cu un zâmbet radiant.

– Adevărat?

– Da. Mariah gesticulă cu mâna înmănușată spre salon. Dacă aș fi știut că balurile pot fi atât de distractive, aș fi implorat să particip la unul cu mult timp înainte. Își puse cu afecțiune mâna peste a lui Elizabeth, apoi adăugă: Dar ție îți datorez toate acestea. Nu îți pot spune cât de recunoscătoare îți sunt!

Elizabeth radie la auzul complimentului, apoi îi aruncă o privire vicleană.

– Chiar dacă scopul jocului este căsătoria?

– Poate că aceasta este destinația săgeții, ripostă Mariah cu un zâmbet la fel de viclean, dar mai este cale lungă până ce va atinge ținta.

Râzând vioaie, Elizabeth îi strânse ușor brațul.

– Mai sunt oameni pe care aș vrea să îi cunoști, spuse ea, conducând-o spre un grup de doamne adunate la mică distanță de ele.

În timp ce își croiră drum prin mulțime, Mariah aruncă o privire fugară prin salon, dar nu îl zări nicăieri pe Robert. *Nu* că ar fi vrut să îl vadă în mod special, mai ales dacă rămăsese atât de posomorât. Voia doar un moment cu el, să îi mulțumească pentru ceea ce făcuse pentru Gatewell, atâta tot. De la vizita lui de săptămâna trecută, Robert o surprinsese trimițând câteva transporturi cu bunuri pentru copii, inclusiv rechizite pentru sălile de clasă și un cufăr plin cu haine și încălțăminte de toate mărimile.

De asemenea, trimisese un cadou special pentru Polly – o păpușă cu obrajii rozalii și buclele blonde, purtând o frumoasă rochie albastră. Dar bilețelul fu cel care o făcu pe Mariah să plângă. O scrisoare în care Robert explica faptul că numele păpușii era Charlotte, că o întâlnise chiar în acea dimineață, pe o alee în Clerkenwell, că păpușa îi spusese că ar vrea să meargă la școală ca să fie cu alți copii, dar îi era teamă că nu avea să-și facă nici un prieten... „Ar putea fi Lucy prietena ei?" După acea introducere, Polly luase imediat păpușa, iar acum, oriunde mergea, o ducea cu ea pe blonda Charlotte sub un braț și pe Lucy cea fără cap, sub celălalt. Era cel mai atent cadou pe care îl văzuse Mariah vreodată.

Incapabilă să se abțină, ea întrebă cât de nonșalant putu:

– Unde este Robert?

– Cel mai probabil, în camera de jocuri, ascunzându-se de mame hotărâte să își mărite fiicele și de fetele lor, care erau în căutarea soților, fără nerușinare.

Mariah îi aruncă o privire bănuitoare, știind cât de mult își dorea Elizabeth ca Robert să se așeze la casa lui și să îi ofere mai mulți nepoți.

– Nu ești și tu o mamă hotărâtă pentru căsătorie?

– În seara asta sunt una, dar prin procură, pentru *tine*, draga mea. Elizabeth îi strânse cu o afecțiune maternă brațul. Ceea ce nu este deloc același lucru.

– Înțeleg. Mariah își reținu un zâmbet observând că ironia situației îi scăpa ducesei.

Nu conta. În acea seară, avea de gând să se simtă bine și să îl ignore pe Robert, dar să-i urmărească fiecare mișcare.

Și, cumva, să fie cu ochii pe Evelyn în aglomerația de la petrecere.

În rochia ei de un roz pal, sora ei nu era ușor de urmărit într-o mare de domnișoare îmbrăcate în culori pastel. Probabil că Evelyn alesese acea rochie în primul rând pentru ca lui Mariah să îi fie greu să stea cu ochii pe ea. Din acest motiv, ea îl însărcinase pe Whitby cu supravegherea lui Evie în acea seară, pentru a se asigura că sora ei nu intra în necaz la primul ei bal.

Din fericire, Evie fu mai ușor de urmărit decât anticipase ea, pentru că, *din nefericire,* sora ei nu se îndepărta mai deloc de Burton Williams. Dar măcar fata ținea cont de sfatul lui Mariah, de a fi precaută. Evelyn dansase o singură dată cu el până atunci, știind ce însemna dacă îi acorda prea multe dansuri, și nu încercase să se retragă undeva singură cu el. Nu încă.

Luându-și privirea de la sora ei, Mariah zâmbi cu eleganță în timp ce Elizabeth o prezentă unui nou grup de doamne ale căror nume ea nu avea să și le amintească, adăugându-se celorlalți o sută de oameni pe care deja îi cunoscuse în acea seară. De fiecare dată, era la fel... Toată lumea făcea ochii mari pentru o secundă, în timp ce își dădeau seama brusc cine era ea și își aminteau reputația pe care și-o construise, dar o acceptau imediat, pentru că ducesa de Trent o însoțea. Mariah bănuia că ar fi putut dansa printre ei în cămașă de noapte și tot i-ar fi fost iertată îndrăzneala atâta vreme cât Elizabeth garanta pentru ea.

În timp ce se ridică din plecăciunea pe care o făcu, mulțimea se despărți în două înaintea ei. Briza aceasta între oameni durā doar o secundă, dar fu suficient ca Mariah să îl zărească pe Robert în capătul opus al salonului. În ținuta lui formală, Robert aproape că îi tăie răsuflarea. Pantaloni albi ca zăpada îi acopereau coapsele musculoase, haină din satin, lavalieră cu un nod complicat, vestă din cașmir de un albastru-închis și un ac de lavalieră de culoarea safirului, asortându-se cu albastrul ochilor lui, părul lui de crai, puțin ciufulit licărea auriu în lumina candelabrelor, făcând-o pe Mariah să își dorească să își treacă degetele prin el... „Dumnezeule!"

Parcă simțindu-i ochii asupra lui, Robert ridică privirea, întâlnind-o pe a ei din capătul încăperii. O străbătu un fior de dorință atât de fierbinte, încât Mariah tremură.

– Aici erai, Mariah! Te-am căutat peste tot.

O mână pe cotul ei îi distrase atenția. Când privi din nou în direcția lui Robert, el dispăruse.

Alungând o senzație surprinzătoare de pierdere, Mariah se întoarse și zâmbi...

– Whitby, știi... Mariah își înghiți cuvintele, pieptul strângându-i-se de teamă. Ți-ai părăsit postul. Ce a făcut Evie?

– Nimic. El gesticulă cu degetul spre un colț al salonului. Stă la bârfă cu marchiza de Chesney.

Whitby îi aruncă un rânjet nătâng ce îi adânci gropițele și îl făcu să arate chiar mai copilăros decât de obicei. Nici hainele nu îl ajutau. Purta același stil de ținută de seară ca toți ceilalți domni din încăpere – deși în culori mult mai stridente și cu o puzderie de modele, care o făcură pe Mariah să se întrebe dacă nu cumva croitorul lui orbise –, dar pe Whitby hainele acelea îl făceau să arate de parcă cineva l-ar fi întins pe Beau Brummell[1] pe o roată de tortură.

– Sunt aici pentru dansul nostru, spuse el, făcând o plecăciune complexă din talie, aproape căzând în cap, apoi întinse mâna ceremonios. Domnișoară Winslow, valsul nostru.

Lui Mariah i se înmuie inima pentru el.

– Aș fi onorată, domnule Whitby.

Cu un zâmbet radiant, Whitby îi luă mâna și o puse pe brațul său, apoi o conduse pe ringul de dans, în timp ce maestrul de ceremonii anunță primul vals. Alte cupluri își ocupară locurile în jurul lor, până când ringul deveni la fel de aglomerat ca restul salonului. Dar, când începu muzica, iar bărbații își învârtiră partenerele pe primele acorduri, ceilalți îi făcură loc unui Whitby exuberant, în timp ce el valsa în lungul podelei cu Mariah la pas dublu față de tempoul melodiei.

Râzând de entuziasmul lui și întrebându-se dacă metronomul era stricat atunci când Whitby învățase să danseze, Mariah se lăsă în voia distracției pure a momentului și încercă, pur și simplu, să țină pasul. Își croiseră o cărare înainte și înapoi, timp în care ea îl spiona pe Robert pe ringul de dans. Întinse gâtul pentru a vedea mai bine, chiar când Whitby o învârti, iar ea o văzu pentru o secundă pe frumoasa femeie din brațele lui Robert...

---

[1] Arbitru al eleganței modei masculine în Anglia, faimos pentru prietenia cu prințul regent, devenit regele George al IV-lea. (n.tr.)

Priveliștea o izbi asemenea unui fulger. Icnind, Mariah se împiedică, iar Whitby își mișcă brațele necoordonat, în încercarea de a o prinde. Asta îi făcu pe amândoi să se oprească brusc, dar câteva cupluri, care fuseseră destul de curajoase încât să încerce să țină pasul cu ei, se împleticiră în toate direcțiile în jurul lor.

Îngrijorarea brăzdă chipul lui Whitby.

– Ești bine?

Mariah ridică sfioasă privirea spre el. Slavă Domnului că șocul imaginii lui Robert dansând cu altă femeie, care o făcuse să roșească, fu ascuns de stânjeneala pe care o simți din pricina faptului că se împiedicase.

– Sunt bine. Doar m-am împiedicat în propriul meu picior. Mariah își reluă poziția. Continuăm?

Whitby încuviință din cap, dar fruntea îi era încruntată. Conducând-o mai lent acum, el aruncă o privire în spatele ei, în direcția în care privise ea când se împiedicase.

– Te uitai la Carlisle.

– Mă poți învinui?

Tulburată de faptul că fusese prinsă cu atâta ușurință uitându-se după Robert, Mariah ridică din sprâncene, prefăcându-se că asta făcea parte din războiul lor. Un amiral înțelept știe întotdeauna unde este ancorată flota inamicului.

Whitby încuviință din nou, dar, pentru ca ea să nu se împiedice din nou, menținu un ritm mai lent, care era acum sub tempoul orchestrei, făcând celelalte cupluri să se îmbulzească în urma lor. Mariah îi strânse cu afecțiune mâna într-a ei. Whitby îi era un prieten drag, dar un pericol adevărat pe ringul de dans.

– Nu te așteptai să îl vezi valsând? întrebă el stăruitor, ca un câine urmărind un os.

„Deloc." Dar Mariah refuză să recunoască.

– Sunt doar îngrijorată pentru partenera lui ghinionistă, spuse ea pufnind și dându-și capul pe spate într-un gest arogant. Biata fată trebuie să îi suporte atențiile grosolane.

Whitby izbucni într-un hohot de râs.

– Ești geloasă!

O cuprinse groaza.

– Sunt foarte sigură că nu sunt!

– O, *ba da*! Whitby rânji asemenea unei pisici care prinsese un canar. Doamna Smith va cânta de bucurie când îi voi spune!

– *Nu* sunt interesată de Carlisle, șuieră ea printre dinți, încă având un zâmbet ferm lipit pe față, pentru oricine care îi privea, și simțind un mic fior de vinovăție pentru că își mințea cel mai bun prieten. Whitby nu merita eschivarea sau minciunile ei, dar Mariah nu voia să vorbească despre Robert Carlisle cu el.

– Bărbatul acela mi-a dat viața peste cap din clipa în care a intrat în ea, spuse ea.

Iar asta *nu* era, în mod sigur, o minciună.

– Da. Dar *tot* ești geloasă că valsează cu altcineva, în timp ce tu ai avut parte doar de cadrilul de început cu el.

Blestemat să fie pentru că avea dreptate! *Era* geloasă. Whitby o cunoștea prea bine ca să nu observe că acel detaliu o măcina. Dar ea nu avea să îi spună *niciodată* că începuse să fie atrasă de Carlisle, suficient cât să îl lase să o sărute pasional în sala de clasă. Sau să recunoască suferința pe care el i-o provocase cu ușurință când făcuse acel comentariu răutăcios, că nu voia să se ardă cu ea.

Dar cealaltă femeie era bine-venită pentru el. Cu siguranță că Mariah *nu* îl voia pe acel bărbat nesuferit pentru ea însăși... Dar, la naiba, nu voia nici ca altcineva să îl aibă!

– Voi recunoaște, răspunse ea, alegându-și cu atenție cuvintele, că Robert Carlisle este un bărbat atrăgător, dacă unei femei îi place acest tip de Adonis blond.

Care ei îi plăcea. Foarte mult.

– Și pare să aibă niște calități elegante, dacă poți trece cu vederea personalitatea lui înțepătoare, continuă ea.

– Înțepătoare? Whitby privi curios în direcția lui Robert. Ăsta chiar este un truc desăvârșit.

Mariah fu nedumerită.

– Care anume?

– Cum poate un bărbat să se transforme într-un cactus, o tachină el. Dar, la urma urmei, Adonis era zeul plantelor.

Mariah își dădu ochii peste cap, răbdarea dispărându-i treptat.

– *Nu* al plantelor, Whitby. Al primăverii și al renașterii.

– Deci recunoști că Robert Carlisle este un zeu?

– Robert Carlisle *nu* este un Adonis!

Cuvintele ofensatoare ieșiră din gura ei înainte să le poată împiedica și, iritată, le rosti destul de tare ca să poată fi auzite de cuplurile

din preajma lor. Femeile chicotiră pe seama stânjenelii ei, în timp ce bărbații zâmbiră încrezuți, pentru că părerile geloase despre Robert le fuseseră confirmate.

Mariah simți cum o arde ceafa. Pentru prima dată, poznele lui Whitby nu erau amuzante. Mariah își coborî glasul și îl străfulgeră cu o privire încruntată, care doar îl făcu să rânjească mai larg. Blestematul!

– Robert Carlisle încearcă să îmi fure compania, îi aminti ea. Iar scopul lui este să mă mărite, nu uita!

Aceste cuvinte îi șterseră rânjetul lui Whitby, care spuse sumbru:

– Nu și dacă nu vrei tu.

– Și să risc să îmi pierd alocația?

Umerii ei se prăbușiră sub greutatea acelui gând. Aceea era încă o amenințare reală. *Papa* nu ar obliga-o niciodată să se mărite cu primul bărbat care apărea doar ca să o știe căsătorită și plecată din casa lui, dar, dacă un gentleman potrivit, cu o reputație solidă și resurse financiare o cerea în căsătorie, atunci el ar putea să își pună amenințarea în practică decât să îi permită să refuze.

– Atunci, ce s-ar alege de Gatewell? continuă ea. Și de toți copiii? Unde ar merge dacă nu ne-ar avea pe noi să îi protejăm? Ce s-ar întâmpla cu ei?

Când el nu răspunse, Mariah își feri privirea, cuprinzând-o un nou val de frustrare. Trecuse o lună de când *papa* îi dăduse ultimatumul, și nimic din situația ei nu se schimbase. Alocația ei era la fel de insuficientă ca întotdeauna. Cu siguranță, Whitby nu o ajuta cu toate comentariile lui răutăcioase despre Robert.

– Atunci, mărită-te cu mine! se oferi el foarte serios.

Pieptul lui Mariah se încordă la auzul ofertei lui amabile. Una pe care ea nu ar accepta-o niciodată. Deși nu voia să fie forțată să se căsătorească, Mariah încă spera că într-o zi și-ar putea găsi un soț care să o iubească. Și pe care ea să îl iubească la rândul ei. Iar acel bărbat nu era Hugh Whitby.

Scuturând din cap, Mariah răspunse blând:

– Tu nu mă iubești.

– Nu într-un mod romantic, recunoscu el, strângându-i mâna într-a lui, dar țin la tine. Și nu vreau să fii rănită de Carlisle.

Ochii lui Mariah se încețoșară. Whitby nu mai avea rânjetul acela nătâng, ci o privea cu o expresie sinceră, ceva între nerăbdare temătoare și groază pură că ea ar putea accepta cererea în căsătorie.

Cerere care dovedea doar ce om bun era el. Iar într-o zi, avea să fie un soț minunat. Pentru altă femeie.

– O, Whitby, șopti ea, te iubesc.

El păli.

– Tu... da?

Mariah râse.

– Ca pe un *prieten* drag. Îi cuprinse obrazul în palmă, apoi își înăbuși un alt râset, în timp ce îl simți pe Whitby că se relaxează ușurat, iar culoarea îi revine în obraji. Faptul că te-ai oferit să mă iei de soție ca să mă ajuți înseamnă mai mult pentru mine decât pot exprima în cuvinte. Dar nu cred că aceasta este soluția potrivită.

– Ești sigură? Chiar în timp ce întrebă, Mariah știu că el trimitea spre cer o rugă tăcută ca ea să nu se răzgândească.

– Pot să îi țin piept singură lui Robert Carlisle, îl asigură ea.

Valsul se sfârși. În timp ce Mariah făcu un pas înapoi și se aplecă într-o reverență potrivită cu cea exagerat de entuziasmată a lui Whitby, ea aruncă o privire în capătul opus al ringului de dans... direct în ochii lui Robert, în timp ce el luă mâna partenerei lui pentru a o conduce la locul ei. În ciuda furiei la adresa lui, o forță de atracție se învolbură în Mariah, doar pentru a se transforma într-o gelozie de gheață când el se aplecă să îi șoptească ceva la ureche femeii, care zâmbi.

Să îi țină piept? Mariah își mușcă buza. De-ar putea să se convingă pe sine de acest lucru la fel de ușor cum îl convinsese pe Whitby...

Două dansuri mai târziu, Robert o privea pe Mariah peste marginea paharului său de vin, în timp ce îl ducea la buze. În seara aceea, arăta ca o zeiță plutind printre oameni, complet conștientă de efectul tulburător pe care îl avea asupra fiecărui bărbat din încăpere.

Cu excepția lui. El devenise imun la farmecele ei alegând calea cea grea.

Mariah era vedeta sclipitoare a balului din acea seară, iar toată lumea voia să stea lângă ea. Câțiva bărbați norocoși avuseseră onoarea de a-i fi parteneri pentru un dans. Chiar în clipa aceea, Mariah dansa cu eleganță cu ducele de Wembley. Excelența Sa avea de două ori vârsta ei, dar ea îi zâmbea de parcă bărbatul ar fi fost un june-prim, înrobindu-l. Așa cum făcuse cu fiecare bărbat cu care dansase în acea seară. Așa cum sperase mama lui. La urma urmei, ducesa fusese

foarte ocupată, asigurându-se că toate dansurile lui Mariah aparțineau celor mai eligibili gentlemeni.

Și lui Whitby.

Robert miji ochii în timp ce îl privi pe filfizon stând lângă Evelyn Winslow, în colțul salonului. Mariah se dăduse în spectacol cu el, învârtindu-se atât de nesăbuită prin sala de bal cu el, râzând voioasă și radiind de bucurie. Robert era convins că toată lumea din încăpere văzuse modul în care ea flirtase... Fiecare atingere relaxată pe umerii lui Whitby în timp ce străbătuseră ringul de dans, fiecare râset și zâmbet pe care i le oferise, dansând atât de apropiați, încât faldurile rochiei ei atingeau picioarele lui cu fiecare rotație. Și cum îi atinsese obrazul, privindu-l de parcă restul lumii nu ar fi existat – cu nerușinare.

Tot cu nerușinare încercau să îi atragă atenția și Whitby, și ceilalți bărbați. Chiar atunci, vreo șase bărbați aveau să se năpustească asupra ei, să îi ofere pahare cu punci de îndată ce dansul se încheia, iar Wembley o conducea la marginea ringului. Idioții nici măcar nu se deranjaseră să o cunoască destul de bine, cât să știe că ea prefera șampania.

– Turmă de oi, bombăni el, în timp ce Mariah întorcea capete trecând prin mulțime.

Totuși, până atunci, Robert fu nevoit să admită că planul lui Mariah pentru acel sezon funcționa – domnii care o vizitaseră acasă renunțaseră la ideea de a o curta în clipa în care descoperiseră că ea nu le deschidea nici o cale spre averea familiei Winslow. Dar nu avea să fie astfel de fiecare dată. Trebuie să fi existat unul sau doi bărbați, dintre toți cei care îi căutaseră atenția astă-seară, cărora nu le păsa deloc de bani. Unul sau doi care aveau să fie destul de curajoși ca să o viziteze. Cel mai probabil, chiar a doua zi. Apoi ar mai dura doar câteva săptămâni până la sosirea primelor oferte de căsătorie.

Mariah cu pețitori serioși și oferte de căsătorie... Exact ceea ce sperase Robert când Henry Winslow îl provocase cu această sarcină – Mariah căsătorită, parteneriatul asigurat pentru el însuși și dovada indiscutabilă că el era demn să fie fiul lui Richard Carlisle.

Atunci, de ce naiba era atât de deranjat de treaba asta?

O privi pe Mariah croindu-și drum de pe ringul de dans împreună cu Wembley, apoi se îndepărtă de mulțime, pentru a se bucura de un moment de singurătate lângă ușile duble deschise.

Nu era frumoasă – în acea seară, era, pur și simplu, inegalabilă. Iar rochia aceea...

Cu o croială elegantă, din satin arămiu, faldurile rochiei i se revărsau teatral din talie până în vârfurile pantofilor și licăreau precum aurul topit. Fără mâneci, îndrăzneață, dar cu un decolteu modest, care doar îți dădea un indiciu vag despre sânii de dedesubt, contradicția tentantă dintre satin și pielea dezgolită era izbitoare. Dar lipsa totală a podoabelor fu cea care îi atrase cel mai mult atenția. Frumusețea simplă a rochiei îți tăia respirația.

La naiba, *ea* îți tăia respirația purtând rochia! Iar Robert ardea de dorință să o dezbrace de rochie. Cu dinții.

Dar, amintindu-și cu câtă furie îi aruncase Mariah o găleată cu apă în cap pentru că el îndrăznise să îi sărute sânul, Robert se temea că, cel mai probabil, avea să moară în încercarea de a o dezbrăca.

Era extrem de tentat să încerce oricum. Pentru că încă putea simți acea aromă dulce-înțepătoare, acel amestec exotic de portocale și scorțișoară care îl înnebunea. Încă tânjea să îi dezlănțuie acea agerime și să se lanseze împreună în acel schimb de replici care îi accelera pulsul...

Mariah se întoarse zâmbind cu eleganță în timp ce orchestra cântă o fanfară, iar dorința se învolbură atât de intens înăuntrul lui, încât aproape îi tăie răsuflarea.

„Drace!" Unele victorii meritau sacrificiul vieții unui bărbat.

Dând pe gât ultimul strop de vin, Robert își puse paharul gol pe tava unui servitor care trecu pe lângă el, luă o cupă cu șampanie și porni direct spre ea.

Mariah era cu spatele la el, îndreptându-se spre ușile deschise, astfel încât să se bucure de aerul curat și de o pauză de la petrecere.

Strecurându-și brațul peste umărul ei, Robert ținu cupa cu șampanie în fața ei.

Un râset melodios îi scăpă printre buze lui Mariah.

– Whitby, îl mustră ea veselă în timp ce se întoarse, dacă îmi place șampania franțuzească nu înseamnă că sunt o trădătoare a...

Când îl văzu, râsetul i stinse brusc. Zâmbetul prietenos i se transformă într-o privire surprinsă, apoi într-o încruntătură.

– Șampanie. Preferata ta, spuse el, alungându-i pe ceilalți bărbați cu punciul lor.

– Da, este. Mulțumesc. În timp ce luă cu răceală cupa, Mariah întrebă încordată: Este mită ca să continui să mă comport frumos în această seară?

Robert dădu din cap spre șampanie.

– Dacă doar de asta ar fi nevoie ca să te țin în frâu, aș cumpăra o podgorie întreagă.

Remarca lui îi smulse un zâmbet amuzat lui Mariah, care șopti sec:

– Iar eu care credeam că buna mea purtare merită doar o ladă cu struguri.

– Sau zece, o corectă el, incapabil să se abțină să nu îi răspundă la zâmbet.

Ochii ei îl măsurară din cap până în picioare. Pentru prima dată, Robert nu se simțea sub privirea ei de parcă ar fi fost un inamic evaluat înaintea unei lupte. Dar era evident că Mariah încă era furioasă pe el. Iar pe Robert încă îl scotea din sărite că ea îl tot pedepsea pentru ceea ce fusese puțin mai mult decât un sărut. O întâlnire de care și ea păruse să se bucure, până când obrăznicătura îi vărsase apă murdară în cap.

– Despre ce voiai să vorbești cu mine? întrebă ea, punând capăt tachinărilor lor.

Dar lui îi plăcea să o întărâte și să poarte un duel verbal. Nici o altă domnișoară prezentă la acest bal, în acea seară, nu avea focul pe care îl ascundea Mariah înăuntrul ei. Robert nu se putu abține și zise:

– Am auzit că mă crezi un Adonis.

Ochii ei sclipiră, citindu-se în ei, pentru o clipă, o stânjeneală evidentă. Apoi Mariah își reveni fără prea mult efort și luă cu nonșalanță o gură de șampanie, doar o urmă vagă de roșeață în obraji trădându-i rușinea.

– Încă o dată, bârfele deformează povestea.

El ridică amuzat din sprâncene.

– Atunci, crezi că sunt Venus?

Ironia lui o făcu să clocotească. Mariah răsuflă îndelung.

– Cred că ești cel mai arogant și mai enervant bărbat care...

– Arăți minunat astă-seară, o întrerupse el.

Ochii ei se aprinseră.

– Ha! Spui asta doar pentru că...

– Pentru că eu cred că arăți minunat, repetă el încet.

Niciodată în viața lui, Robert nu fusese mai sincer.

Mariah încremeni, rămânând fără cuvinte pentru o clipă, în timp ce îl privi lung. Cu toate acestea, ea refuză să îi mulțumească, parcă știind că el nu o spusese ca un compliment. Și nu era un compliment. Astă-seară, frumusețea ei era blestemul lui.

– La fel cred toți ceilalți bărbați din acest salon.

Fiecare dintre cei pe care ea îi onorase întreaga seară cu zâmbetele ei radiante, cu dansul ei grațios și conversațiile abile – cu excepția lui. Chiar și acum, privirile lungi și evident interesate ale domnilor din preajma lor îi dovedeau lui Robert că avea dreptate. O doreau.

La fel și el, Dumnezeu să îl ajute!

– Ai grijă, Mariah! Robert simți o dorință misterioasă de a o avertiza în privința bărbaților care îi dădeau târcoale asemenea unor lupi în căutarea prăzii. Același avertisment care i se aplica și lui însuși. Gentlemenii din aristocrație sunt obișnuiți să obțină ceea ce vor doar pentru că sunt cine sunt.

Ea oftă nerăbdătoare.

– Desigur că...

– Iar ce vor ești tu, șopti el, glasul fiindu-i mult mai aspru decât intenționase.

Buzele ei se întredeschiseră într-un mod delicat în timp ce îl privi lung, de parcă nu îi venea să creadă îndrăzneala lui de a afirma așa ceva. Dar, din fericire, nu îl plesni pentru asta. Nici nu îi întoarse spatele, rămânând perfect nemișcată, cu excepția ritmului respirației ei, care deveni sacadată, și privindu-l fix în ochi.

Apoi Mariah sorbi încet o gură de șampanie, dându-și silința să nu pară că vorbele lui o tulburaseră, dar nu își putu ascunde roșeața din obraji sau tremuratul mâinii în timp ce duse cupa cu șampanie la gură. De data aceasta, îi luă mult mai mult să își revină și nu reuși să alunge complet roșeața din obraji.

Când luă cupa de la gură, recăpătându-și cumpătul suficient cât să îi poată răspunde, Mariah îl asigură:

– Atunci, vor fi foarte dezamăgiți să descopere că nu pot avea ceea ce își doresc.

Robert era convins că ea ar fi vrut ca glasul să îi sune disprețuitor, dar, în schimb, cuvintele îi ieșiră de parcă ar fi tors, făcând-o și mai atrăgătoare decât era – dacă era posibil –, în ciuda licărului de furie din ochii ei.

– Nu am nevoie de avertizările tale. În seara asta, mă port exact cum vrea toată lumea să mă comport. Degetele i se încleștară pe piciorul cupei de șampanie. O mulțumesc pe mama ta dansând cu duci și angajându-mă în cele mai plictisitoare discuții cu matroane despre ceaiuri și grădini de trandafiri. Îi fac pe plac tatălui meu încurajând gentlemeni să mă viziteze, în timp ce o țin pe sora mea departe de belele cu Burton Williams.

Cuvintele ei erau calme, dar Mariah punctă fiecare aspect bătând frustrată cu vârful degetului în paharul cu șampanie.

– Și fac toate acestea cu zâmbetul pe buze pentru că, până acum cinci minute, mă simțeam bine. Fac pe plac tuturor în această seară. Apoi Mariah ridică din sprâncene, afișând acea expresie exersată de dispreț, care îl scotea din sărite pe Robert. Cu excepția ta. Dar, la urma urmei, pe tine te-ar mulțumi doar dacă aș fugi în Scoția cu vreun iubit.

Fără să își dea seama, orchestra îi sublinie cuvintele, intonând primele note bombastice pentru următorul dans, trimițând un fior de entuziasm printre cei prezenți în salon. Un vals.

Mariah se întoarse și dădu să plece, dar Robert o prinse de braț și o opri. El simți tensiunea gonind ca fulgerul prin ea, când Mariah încremeni și icni. Ea tremură sub atingerea lui, iar acel ușor tremur vibră prin degetele lui Robert, urcându-i în braț și apoi străbătându-i corpul, asemenea unei panglici fierbinți, care îi unea pe amândoi.

– Dacă vrei să îmi faci pe plac, îi spuse el în șoaptă, în timp ce mulțimea începu să se foiască, iar cuplurile porniră spre ringul de dans, muzica învăluindu-i asemenea unui curent grăbit, dansează cu mine!

Mariah îl privi uimită peste umăr și reuși să spună:

– Poftim?

– Oferă-mi plăcerea companiei tale astă-seară, rosti el ademenitor. Îi fură o mângâiere pe braț, coborând spre încheietură, și îi simți pulsul gonind sub vârfurile degetelor lui, apoi repetă încet: Dansează cu mine, Mariah!

Ea ezită, o expresie nesigură de dorință întunecându-i chipul. Începutul unui zâmbet satisfăcut răsări pe buzele lui, Robert știind că Mariah era pe punctul de a ceda.

Dar mândria ei învinse, iar felina cea încăpățânată clătină scurt din cap.

– Nu vreau să dansez cu tine.

Robert scrâșni din dinți, înăbușindu-și frustrarea crescândă. „Oh, nu!" Micuța obrăznicătură nu avea să reușească să îl respingă atât de ușor. Nu în seara aceea! Nu când el ardea de dorință să o aibă aproape!

Știind că ea nu putea rezista unei provocări, Robert se aplecă și îi șopti la ureche:

– Ce te împiedică, Mariah? Mirosul exotic de portocale și scorțișoară îl ameți, simțind un fior de dorință. Iar singurul lucru pe care și-l dorea era să danseze cu ea. Ți-e teamă că s-ar putea să îți facă plăcere să fii în brațele mele?

Ochii ei licăriră cu o intensitate furibundă.

– Încă te temi să nu te arzi? ripostă ea.

Robert se îndreptă brusc la auzul acelei acuzații neașteptate.

– Să mă ard? repetă el confuz. Despre ce...

„Dumnezeule!"

Revelația îl izbi pe Robert la fel de puternic de parcă Mariah l-ar fi plesnit peste față. Cuvintele ei răsunară înăuntrul lui, aceleași pe care el le folosise împotriva ei la școală când se apropiase prea mult. Când atracția lui pentru ea devenise mai mult decât fizică – atât de puternică, încât Robert avea nevoie cu disperare să i se amintească cine era ea și ce amenințare reprezenta.

Pieptul i se îngreună de remușcări când citi suferința în ochii ei verzi, Mariah ridicând defensivă bărbia în încercarea de a înlocui durerea cu mândria. Ea își deschisese inima în fața lui, împărtășindu-i iubirea pentru copiii din St. Katharine și preocuparea pentru sora ei, doar ca Robert să spulbere insensibil acea încredere. Și îi permisese să o sărute, crezând în el atât de mult, încât să i se dezvăluie ochilor și gurii lui...

Nu fusese de mirare că îi făcuse un duș cu apă rece. În momentele ei cele mai vulnerabile, el fusese un ticălos nechibzuit.

– A fost greșit să gândesc asta și am fost un măgar că am spus-o, recunoscu el trist. Apropiindu-se cât de mult îi permise decența, Robert o simți înmuindu-se la auzul scuzelor și înfiorându-se la apropierea lui. Mă refeream la ceilalți bărbați care nu pot face față focului din tine, nu se ridică la nivelul provocării. Care nu sunt suficient de bărbați să facă față unei femei ca tine. Robert tăcu pentru o

clipă, apoi recunoscu, cu glas răgușit: Știi ce efect ai asupra mea. Nu pot să gândesc limpede când sunt în preajma ta.

Surprinderea îi tăie răsuflarea lui Mariah, dar Robert nu putea nega. Ea îl scotea din minți, până când el nu mai știa ce să creadă sau să spună. Pentru Dumnezeu, el nu își dorea altceva când era singur cu Mariah decât să se lanseze amândoi într-un duel verbal și apoi să o strângă în brațe și să o sărute din cap până în picioare! Iar spre surprinderea lui, ea era singura femeie pe care o întâlnise vreodată care avea abilitatea nefirească atât de a-l excita fizic, dar și de a-i da speranța că și el ar putea, în cele din urmă, să depășească moartea unui părinte.

Chiar și acum, nu era în stare să se abțină să nu o atingă și îndrăznea să își plimbe mâna pe spatele ei.

– Tânjesc după focul pasiunii tale, Mariah.

Ea înghiți în sec. O cuprinse o nervozitate bruscă, amestecată cu acea vulnerabilitate ispititoare care îl atrăgea atât de mult. Cu toate acestea, Mariah reuși să riposteze aspru.

– Și să riști încă un duș cu apă rece?

– Ca să îți simt iar aroma? spuse el tărăgănat, privirea căzându-i dornică pe gura ei voluptuoasă. Absolut!

Mariah trase sacadat aer în piept. Preț de o secundă, un licăr de dorință sclipi în adâncimile verzi ale ochilor ei, iar pulsul îi goni în scobitura de la baza gâtului. În acel moment efemer, el zări în ochii ei acea expresie de fragilitate care o făcuse să își împingă comportamentul spre limita decenței, acea pasiune care o făcuse să îi întoarcă îndrăzneață sărutările – o expresie a tentației pure.

Dar dispăru dintr-o suflare, iar mândria ei blestemată ieși din nou la suprafață.

Mariah își retrase mâna din strânsoarea lui și îi întinse cupa de șampanie pe jumătate goală. Gestul era unul de refuz, dar modul în care degetele ei tremurau îi spuse lui Robert că scurta lor conversație o răscolise.

– Atunci vei fi foarte dezamăgit să afli că nici *tu* nu poți avea ceea ce îți dorești.

Mariah se răsuci pe călcâie și, fără o singură privire înapoi, ieși pe ușă și dispăru în noaptea întunecată.

Robert miji ochii în timp ce o urmări cu privirea, mult timp după ce silueta ei zveltă dispăru în umbrele grădinii. „Afurisita!" Să

creadă că îl poate întărâta cu atâta ușurință, că îi poate pune inima pe jar, să-i facă sângele să clocotească de dorință și furie și apoi să plece, pur și simplu...

Nu de data asta!

Robert dădu pe gât restul de șampanie și porni cu pași mari după ea.

Mariah se ascunse sub o salcie dintr-un colț îndepărtat al grădinii, umbrele întunecate și ramurile groase și aplecate ale copacului ferind-o de orice privire.

Recunoscătoare că era singură, se sprijini de trunchiul salciei și trase în piept aerul atât de rece, încât îi înțepă plămânii. Din fericire, grădina era pustie, nu era nimeni în jur care să-i vadă nedumerirea și frustrarea. Din cauza mirosului de zăpadă proaspătă ce plutea în aer, doar câteva cupluri se aventuraseră afară, dar rămăseseră pe terasă sau în apropierea casei. Mariah avu impresia că o văzu pe Evie împreună cu Burton Williams printre acele cupluri, dar nu se putu opri ca să se asigure. Nu când voia cu disperare să fugă de acolo înainte să țipe.

Ce crai era Robert! Să îi spună toate lucrurile acelea, să o privească în modul acela înfierbântat, făcând-o să tânjească după lucruri pe care ea nu le putea avea vreodată. Nu de la *el,* în ultimul rând. Pentru că ar fi fost foarte simplu să capituleze în fața dorinței pe care Mariah o citise în ochii lui albaștri, în fața șarmului și inteligenței lui, a iubirii și loialității de nestrămutat pentru familia lui, în fața gestului minunat de a-i trimite o păpușă unei fetițe.

Mariah gemu de frustrare. Blestemat să fie pentru că o deruta atât de tare! Și să-l ia naiba pentru că o făcea să își dorească să îl sărute, să îl lase să o atingă și să o facă să se simtă specială! Mariah își dorea să râdă cu el și să vadă cum i se încrețea pielea din jurul ochilor atunci când zâmbea. Voia, pur și simplu, să petreacă timp în compania lui, făcând orice altceva în afară de a se certa.

Dar, chiar dacă ea îl dorea pe Robert, el își dorea Winslow Shipping. Și era timpul ca ea să accepte, o dată pentru totdeauna, că cele două dorințe nu aveau să se intersecteze vreodată.

– Mariah!

Tresări, inima stând să-i sară din piept. Prin umbrele negre ale ramurilor dezgolite de frigul iernii, se zărea o siluetă întunecată, dar totuși inconfundabilă...

– Robert, șopti ea.

El se strecură pe sub ramuri, alăturându-i-se în locul ei secret. Spațiul deveni brusc mai mic și mult mai intim, iar inima lui Mariah o luă la goană din cu totul alt motiv.

– M-ai urmărit, îl acuză ea încet, dar până și acea șoaptă păru asurzitoare în tăcerea încremenită a grădinii iernatice.

El ridică provocator din sprâncene.

– Nu am avut de ales. Ai plecat.

– Ți-am spus. Mariah tremură mai mult din pricina apropierii lui, decât a frigului. Nu vreau să dansez cu tine.

– Păcat! Ochii lui albaștri sclipiră imposibil de luminoși în întuneric, în timp ce Robert se apropie încet de ea, pas cu pas. Glasul lui deveni mieros, în timp ce privirea lui o străbătu din cap până în picioare, dar Mariah nu se feri – unei părți nerușinate din ea îi plăcea când el o privea astfel. De parcă ar fi fost o prăjitură dulce pe care Robert ar fi vrut s-o devoreze.

– Pentru că eu vreau foarte mult să dansez cu tine, adăugă el.

Aluzia lui o cutremură, chiar în timp ce Carlisle se opri în fața ei, iar Mariah se rugă ca el să nu poată vedea, în umbră, aceeași dorință fierbinte pe chipul ei pe care ea o auzea în glasul lui.

– Nu îți poți croi drum spre parteneriat prin farmece, Robert.

„Sau spre inima mea..." Deși Mariah bănuia că bărbatul acesta exasperant ajunsese deja acolo. Când el veni și mai aproape, parcă luând cuvintele ei ca pe o provocare, nu ca pe o acuzație, îl avertiză:

– Nu îți voi permite!

– Nu aș îndrăzni să încerc. Stătea atât de aproape de ea acum, încât căldura trupului lui o încălzea și pe ea, făcând-o să se înfioare. Nu cu o femeie formidabilă ca tine.

Fără ca ochii lui să îi părăsească vreo clipă pe ai ei, Robert își scoase haina.

Mariah deveni agitată.

– Ce faci? întrebă ea pe un ton poruncitor.

Ochii lui licăriră la auzul vorbelor ei temătoare.

– Este frig. Îi puse haina pe umeri. Iar tu ai ieșit afară fără șal.

Partea interioară a jachetei încă era caldă de la trupul lui, iar mirosul său masculin rămăsese în materialul mătăsos. Mariah voia să se înfășoară în haina lui ca într-o pătură, însă protestă vag:

– Nu am nevoie de grija ta.

Buzele lui se schimonosiră într-un rânjet trist, dar totuși amuzat.

– Cu toate acestea, ai parte de ea.

O altă dovadă dureroasă despre cât de atent era.

– Te rog să pleci, șopti Mariah fără prea multă convingere, lucru evident până și pentru ea. Am venit aici să fiu singură.

În loc să plece, el veni și mai aproape și spuse răgușit:

– Iar acum ești singură cu mine.

Blestemat să fie pentru că îi răstălmăcea cuvintele! Și pentru că arăta atât de elegant în umbră, atât de cald și îmbietor în noaptea rece. Mariah se forță să spună:

– Nu te vreau aici.

– Nu te cred.

Robert își plecă încet capul, până când gura lui ajunse lângă a ei. Răsuflarea lui caldă îi mângâie buzele. Îți place să fii singură cu mine, la fel de mult ca și mie. Cu privirile încleștate în umbră, el îndrăzni să își treacă degetul peste buza ei, iar Mariah tremură.

– De ce te temi, Mariah? Glasul lui o străbătu cald, un sunet masculin, care o tachina și o umplea de dorință. Că voi încerca să te sărut din nou... sau că nu o voi face?

– Nu este asta.

Dacă ea ar fi vrut doar un sărut din partea lui, Mariah l-ar fi lăsat să i-l ofere și s-ar fi bucurat de el, nedorindu-și mai mult decât îi oferea Carlisle în acel moment. Dar atracția ei pentru el depășise acea limită. Mariah voia să împărtășească momente liniștite cu el, plimbări matinale prin parc și seri la teatru. Voia să discute despre politică la micul dejun, să îi afle părerile despre muzică și artă și să o învețe să călărească. Mariah îl voia *tot*, pe deplin! Mintea lui, râsetul lui, iubirea lui...

– Ai prefera să fii singură cu Whitby, întrebă el, chipul înăsprindu-i-se când ea ezită. Asta este?

Mariah clipi uimită.

– Whitby? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Doar Robert nu credea că... *Hugh* Whitby?

Ochii lui se fixară pe ai ei în umbră, mâinile lui strecurându-se pe sub haină și poposind pe mijlocul ei.

– Văd cum ești cu el, cum râdeți și cum vă dați în spectacol. Robert o trase ușor spre el.

Lui Mariah i s-ar fi tăiat răsuflarea dacă nu ar fi fost atât de uimită de cuvintele lui.

– Cum îți dai frâu liber când ești cu el.

Cu *Whitby?* Dumnezeule, Carlisle era nebun! Și ispititor de încordat în timp ce o împinse în trunchiul copacului, ținând-o captivă între el și corpul său. Contradicția dintre acuzația lui absurdă și căldura degetelor lui trasând cercuri lente pe rochia ei îi făcu mintea să se învârtă.

– Ai o înțelegere cu el?

Carlisle se împinse în ea, nelăsându-i altă opțiune decât să își pună brațele după gâtul lui. Când Mariah făcu acest lucru, el o răsplăti cu o mângâiere lentă, care lăsă fiori în urma ei.

Mariah ar fi râs de gelozia din spatele acuzației lui dacă focul din stomacul ei nu ar fi ars atât de puternic când buzele lui trasau sărutări fierbinți pe obrazul ei.

– Whitby este... doar un prieten, se forță ea să spună, respirația devenindu-i din ce în ce mai sacadată, apoi icni când degetele lui îi mângâiară sânii.

– Nu te cred, îi șopti el la ureche, apoi își trecu vârful limbii peste o buclă și îi trimise un fior fierbinte prin corp. Am văzut cum dansați împreună.

– Doar dansam. Mariah se strădui să își mențină vocea fermă. Să nu scâncească de dorința de a-i simți gura răvășind-o pe a ei. Vorbeam.

– Sunt convins de asta. Îți șoptea tot felul de lucruri scandaloase, nu-i așa?

Cuvintele lui păreau o acuzație, în mod sigur, dar gelozia din ele învolbură dorința crescândă înăuntrul ei, iar capul începu să i se învârtă. Robert Carlisle era gelos din cauza ei – *incredibil.*

– Îți spunea cât de frumoasă ești când dansezi, cât de suplă și grațioasă...

Mariah își mușcă buza. Dacă ar nega, el s-ar opri, iar ultimul lucru pe care și-l dorea ea era ca Robert să se oprească. Nu când mâinile lui o mângâiau cu mișcări lente și fierbinți. Nu când ea putea închide ochii și își putea închipui că el nu făcea acuzații, ci îi șoptea vorbe seducătoare.

– Și cât de mult vrea să te sărute, șopti Carlisle, în timp ce buzele lui le găsiră în sfârșit pe ale ei. Exact așa!

Lui Mariah i se tăie răsuflarea sub gura lui înfierbântată și se topi în brațele lui, fiind nevoită să se agațe mai strâns de umerii lui pentru a nu cădea. Când limba lui îi tachină buzele, făcându-le să se

deschidă și pătrunzând înăuntru, Mariah simți gustul geloziei fierbinți din sărutul său. Și era de-a dreptul încântată.

Incapabilă să își refuze plăcerea de a fi în brațele lui, Mariah își trecu degetele prin părul lui mătăsos și îi întâmpină bucuroasă limba între buzele ei. Modul impetuos în care o săruta o făcu să se simtă amețită, de parcă s-ar fi îmbătat cu șampanie.

Apoi sărutul se schimbă. Robert îi cuprinse ceafa cu palma și îi ținu capul nemișcat, în timp ce limba lui începu să îi exploreze gura, tachinându-i limba, până când Mariah îndrăzni să îi răspundă la fel.

El gemu, excitat de îndrăzneala ei, și o împinse și mai mult cu spatele în trunchiul salciei. Scoarța aspră zgâria haina de cașmir a lui Robert, dar lui Mariah nu îi păsa. Se arcui spre el, desfătându-se în senzația decadentă a corpului lui încordat peste al ei, tânjind și mai mult după acea durere delicioasă dinăuntrul ei...

Și gemând de satisfacție când mâinile lui îi cuprinseră sânii.

Zâmbind la auzul reacției ei, Robert îi tachină sfârcurile prin satinul delicat, până când se întăriră. Pielea ei se încălzi sub dogoarea mâinilor lui, de parcă nu ar fi existat nici o barieră între palmele lui și pielea ei dezgolită. Mariah trase adânc și sacadat aer în piept. Slavă Domnului că haina îl împiedica să îi descheie rochia și să îi dezgolească sânii, pentru a-i săruta așa cum o făcuse înainte, altfel ea l-ar fi implorat să o facă. Și ar fi depășit limita la care ar fi trebuit să se oprească.

De parcă Robert își dăduse seama de asta, o eliberă fără prea multă tragere de inimă. Punându-și o mână pe trunchiul de copac, deasupra umărului ei, în timp ce cealaltă îi alunecă pe talie, se opri doar pentru o secundă, înainte de a se strecura între trupurile lor și a rămâne pe abdomenul ei inferior. La doar câțiva centimetri de dorința pulsândă dintre picioarele ei.

Lui Mariah i se tăie respirația. Craiul din el nu înțelegea deloc liniile de demarcare.

– Ți-a spus cât de tulburătoare ești, Mariah? șopti el înfierbântat pe tâmpla ei, cu glasul răgușit. Ce provocare absolută ești? Ce tentație minunată pentru simțurile lui?

Gura lui alunecă din nou pe a ei, presărându-i pe buze sărutări mărunte, care erau chiar mai erotice datorită purității lor, iar mâna lui trasa cercuri lente pe pântecul ei.

– Pentru că ești toate astea la un loc, obrăznicuțo. Și mult mai mult!

Inima lui Mariah bubuia sălbatic. Fiecare cerc lent pe pântecul ei ducea mâna lui Robert mai aproape de durerea pulsatilă ce aștepta atingerea lui.

Mariah închise strâns ochii într-o încercare disperată de a alunga tentația ce creștea înăuntrul ei, de a se lăsa complet pradă dorințelor. Indiferent cât de multă plăcere îi oferea, Robert încă era dușmanul ei... Sau nu era?

– Te înșeli, se forță ea șoptească, aproape fără suflare. Era disperată să găsească un refugiu în calea furtunii, înainte ca această ceață a dorinței să o învăluie din nou, înainte să se piardă complet în brațele lui. Whitby nu a spus nimic din toate astea. Tânjind să vadă în el orice reacție care ar putea să o facă să înțeleagă ce simțea pentru ea, Mariah declară: M-a cerut în căsătorie.

Mâna lui încremeni pe ea. Pentru o secundă, nici unul dintre ei nu se mișcă.

Mariah își ținu răsuflarea și așteptă ca gelozia pe care o simțise în el mai devreme să iasă la suprafață, ca Robert să îi spună că nu avea să îi permită niciodată să se mărite cu Whitby sau cu alt bărbat – că o voia pentru el însuși. Winslow Shipping și tatăl ei puteau să se ducă naibii!

Oh, cât de minunat ar fi dacă Robert ar face asta! Dacă ar ignora reputația ei pătată și poznele strașnice, dacă ar vedea dincolo de fațada aspră pe care ea o arăta lumii, ca să descopere cine era ea cu adevărat. Dacă el o putea accepta așa cum era, nesigură, confuză și dorindu-l în viața ei așa cum nu dorise niciodată vreun alt bărbat...

Dacă el ar renunța la parteneriat și ar alege-o pe ea.

În schimb, Robert își lăsă mâna să cadă pe corpul ei și se retrase în spate, suficient cât să o poată privi în ochi. Suficient cât să nu o mai atingă, iar absența bruscă a trupului lui o făcu pe Mariah să se simtă înfrigurată și inexplicabil de singură, deși el era la doar câțiva centimetri distanță. Spațiul îngust dintre ei se căscă larg, asemenea unei prăpăstii.

El întrebă în șoaptă:

– Ai acceptat?

Respingerea parcă o străpunse pe Mariah, iar flăcările pe care le aprinsese înăuntrul ei mai devreme acum se stinseseră, lăsând-o

rece ca noaptea din jurul lor. Dar, chiar în timp ce Mariah clipi pentru a alunga lacrimile care îi amenințau brusc ochii, știa că era naivă dacă spera la altă reacție. Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba.

Simțindu-și inima naivă frângându-se, mândria lui Mariah învinse.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? șopti ea, știind că vocea i s-ar sparge dacă ar vorbi mai tare. Slavă Domnului pentru umbrele care îi ascundeau orice urmă de suferință vizibilă pe chip și cât de mult o durea indiferența lui. Cât de naivă fusese să creadă că ar putea fi specială pentru el!

– Așa ai câștiga foarte ușor parteneriatul, adăugă ea.

– Acum nu este vorba despre afaceri. Robert întinse mâna și mângâie o șuviță rebelă din părul ei. Vreau să fii fericită cu oricine decizi să te măriți. Deși, după cum o spusese, nu părea deloc încântat de idee. După o pauză, Robert recunoscu: Dar te cunosc, Mariah, și nu ai fi niciodată fericită cu un bărbat ca Whitby.

Ea înghiți în sec, în timp ce el își plimbă degetele pe gâtul ei, de parcă nu s-ar fi putut abține să nu o atingă. Carlisle era mult mai puțin periculos când era doar dușmanul ei.

– Nu mă cunoști.

– Te cunosc mai bine decât crezi, ripostă el, aplecându-se spre ea atât de aproape, încât căldura buzelor lui le mângâie pe ale ei. Ai nevoie de un soț care să te iubească, să te provoace... să scoată pasiunea din tine la suprafață.

Inima ei tresări. Mariah își dorea foarte mult un soț care să îi ofere toate acele lucruri. Și nu doar plăcerile intime pe care el le insinuase atât de dezinvolt, ci și momente liniștite, izvorâte din râsete și tachinări, conversații interesante, susținere și sfaturi... o compasiune împărtășită pentru pierderea unui părinte. Iar când Mariah se gândea la copii și la cât de atent și de grijuliu fusese Robert cu Polly, la câtă iubire și devotament le arăta nepoatei și nepotului său...

Ea își dorea să aibă acele lucruri cu *el*.

Acea revelație o străpunse atât de brusc și neașteptat, încât îi tăie răsuflarea.

Mariah își dorea o viață cu Robert Carlisle... cel mai imposibil bărbat din lume pentru ea. Se înfioră gândindu-se la toate implicațiile acelui lucru, tremurând atât de violent, încât i se făcu pielea ca de găină, și, din pricina șocului, nu putu să facă altceva decât să se

uite la el cu ochii mari și buzele întredeschise, amintindu-și cumva să și respire.

Toată viața ei își dorise să lucreze pentru Winslow Shipping. Cu toate acestea, în ultimele câteva săptămâni, acel vis se schimbase, iar acum își dorea mai mult decât un rol în companie. Voia compania *și* pe Robert, își dorea atât o familie și o casă cu el, cât și un loc lângă tatăl ei în companie. Dumnezeule, își dorea *tot!*

În loc să o umple de fericire, acel gând amenință să îi provoace lacrimi, iar gâtul i se încordă. Mariah își apăsă pieptul cu pumnul încleștat, încercând să domolească durerea. Dar fiecare răsuflare îi ardea plămânii, fiecare bătaie a inimii ei era chinuitoare...

Pentru că acea viață nu avea să fie niciodată a ei. Pentru că Robert nu o voia *pe ea*. El voia Winslow Shipping.

Interpretând tăcerea ei drept loialitate față de Whitby, Robert o întrebă în șoaptă, dar pe un ton poruncitor:

– Te provoacă din punct de vedere intelectual sau te face să te simți în siguranță cu el? Te face să râzi cu poftă și să zâmbești până ce te dor obrajii?

– Nimic din toate astea nu contează, minți ea, clipind repede, iar glasul fiindu-i o șoaptă răgușită.

În tot acest timp, Mariah luptase împotriva lui Carlisle, iar acum, când el stătea în fața ei, era singurul bărbat pe care și-l dorea drept soț. Singurul capabil să îi ofere toate bucuriile și plăcerile pe care el le enumerase.

– Contează mai mult decât crezi. Robert făcu un pas spre ea, făcând-o să tânjească după ceea ce nu putea avea vreodată – iubirea lui. Te trezești câteodată că vrei să alergi la el ca să-i împărtășești ceva amuzant? Este bărbatul la care te gândești când ești supărată și ai nevoie să fii consolată?

„Tu ești! Mă gândesc la tine..." Dar, dacă Robert ar fi descoperit ceea ce simțea ea cu adevărat, Mariah nu ar fi putut trece peste acea umilință. Așa că se forță să spună:

– Da!

– Minți.

Făcu încă un pas spre ea, care îl aduse atât de aproape, încât îi putea simți căldura radiind din pieptul lui, și își dorea să facă și ea un singur pas înainte să ajungă în brațele lui.

– Știu sigur că el nu te face să tânjești după atingerea lui. Glasul lui Carlisle deveni aspru în timp ce el își coborî gura lângă urechea ei, respirația lui caldă mângâindu-i atât de minunat pielea, încât Mariah tremură. Că nu mâinile lui sunt cele pe care le visezi noaptea, dezbrăcându-te ușor și făcându-te să țipi de plăcere.

– *Nimic* din toate astea nu contează. Mariah își încleștă pumnii pe lângă corp, pentru a se abține să nu se întindă spre el. Whitby este un bărbat blând și generos. Spre deosebire de tine, îl acuză ea pe nedrept, dar dorindu-și cu disperare să îl înfurie. Când erau furioși unul pe celălalt, Mariah nu ardea de dorință să fie în brațele lui, nu tânjea după gura lui și după atingerea mâinilor lui, după cuvintele lui de iubire. Tu crezi că ai dreptul să stăpânești orice îți dorești, adăugă ea.

Ochii lui licăriră, aprinși de o căldură prădalnică, ce o făcu să se înfioare.

– Da. Robert acoperi distanța dintre ei, punându-și brațele în jurul mijlocului ei și trăgând-o violent spre el. Gura lui ajunse atât de aproape de a ei, încât Mariah îi simți fiecare cuvânt mângâindu-i buzele, când șopti: Și te vreau pe tine.

Gura lui o acoperi pe a ei, fierbinte și lacomă, făcându-i din nou capul să se învârtă. Sărutul lui îi tăie răsuflarea, iar Mariah tremură când mâinile lui îi cuprinseră chipul în palme, pentru a-i ține gura nemișcată sub intensitatea sărutului. Cu sânii lipiți de pieptul lui încordat, Mariah îi putu simți inima bătându-i cu putere, fiecare bătaie reverberând prin corpul ei, până când Mariah nu mai știu dacă inima ei bătea atât de tare sau a lui.

Ea se desprinse din sărut și încercă să își recapete răsuflarea, având nevoie disperată de aer pentru a alunga confuzia amețitoare care o învăluise. Mâinile ei cuprinseră încheieturile lui Robert, pentru a-l împiedica să o atingă din nou, pentru că, de data aceasta, nu era convinsă că ar mai avea puterea să îl oprească.

– Dar vrei și parteneriatul, și nu le poți avea pe amândouă, șopti ea tristă, în timp ce brutalul adevăr o izbi. Ce îți dorești mai mult, Robert? Pulsul ei gonea nemilos în timp ce îi amintea variantele, temându-se că avea să piardă – Winslow Shipping sau pe mine?

Robert o privi lung, chipul fiindu-i impenetrabil în umbră.

Dar acea indecizie de moment îi străpunse sufletul lui Mariah asemenea unui pumnal de gheață. Clătinând din cap, lacrimile

încețoșându-i ochii indiferent cât de mult clipi ea pentru a le alunga, Mariah îl împinse de lângă ea, plecând din brațele lui...

– Mariah? O voce feminină brăzdă liniștea grădinii. Unde ești?

Ea tresări, icnind surprinsă. Apoi se îndepărtă de Robert câțiva pași. Nu exista loc în întreaga Londră să ascundă ceea ce făcuseră ei dacă îi prindea cineva.

– Robert? strigă femeia. Apoi iritarea îi brăzdă vocea: Pentru Dumnezeu! *Unul* din voi trebuie să fie pe aici. Am căutat peste tot.

„Oh, Dumnezeule, ducesa!“ Un sentiment de groază o străbătu atât de violent, încât Mariah crezu că avea să i se facă rău. Tremurând din toți rărunchii, își scoase cu disperare haina lui Robert și i-o împinse.

– Pleacă, îl grăbi cu o șoaptă violentă. Du-te la ea!

El clătină din cap și se întinse spre ea.

– Mariah...

– Du-te! spuse ea cu glasul sugrumat. Nu o putem lăsa să ne găsească așa. Tu vei pierde parteneriatul, iar eu...

„Voi pierde tot.“ Obrajii i se îmbujorară de umilință. Și panică. Dacă ducesa îi găsea astfel, ar fi fost obligați să se căsătorească; Mariah l-ar face să piardă parteneriatul, iar Robert ar urî-o pentru asta. Nu putea suporta acel gând!

– Spune-i că sunt în camera de toaletă sau cu Evie pe undeva. Spune-i *orice*. Mariah îl împinse. Voi veni și eu după câteva minute. Te rog, Robert... pleacă!

Când mama lui strigă din nou, de data asta mult mai de aproape, fu nevoit să cedeze, înjurând în sinea lui. Se aplecă sub ramurile salciei și se opri doar pentru o clipă, pentru a privi o ultimă dată înapoi, printre ramurile dezgolite. Ochii lui albaștri licăriră precum un cer înstelat.

– Asta nu se termină aici, o avertiză el, apoi porni spre ducesă prin grădină.

Trăgând sacadat aer în piept, Mariah se sprijini, epuizată, de trunchiul copacului și își puse capul în mâini. Tremura violent, în timp ce emoțiile se învolburau înăuntrul ei, iar umilința, dorința și senzația de eșec amenințau să o copleșească.

„Nu se terminase între ei...“ Exact asta o îngrijora.

Când respirația i se calmă, iar inima nu îi mai bubuia atât de tare, și fiecare bătaie nu mai era un junghi în pieptul ei, Mariah își

îndreptă spatele și ieși de sub copac. Grădina era din nou tăcută și pustie. Pentru o clipă, privi spre casă, care lumina noaptea ca un far strălucitor.

Apoi se întoarse și se pierdu în întuneric.

Capitolul 11

O oră mai târziu, Robert deschise ușa biroului companiei și întâlni privirea lui Mariah în lumina vagă a cărbunilor aprinși din sobă. Petrecuse ultima oră traversând Londra în întunericul nopții – și ultima jumătate din acea oră sub o ninsoare puternică –, dar, când o văzu, simți cum frigul se topește, iar el se încălzi imediat.

– M-ai găsit, șopti ea, glasul fiindu-i slăbit, ca o umbră.

– Ți-am spus. Robert intră în birou și închise ușa. Te cunosc mai bine decât crezi.

Când ea nu se întorsese din grădină, el o căutase, doar pentru a descoperi, în cele din urmă, că plecase de la bal. Știa că Mariah nu mersese acasă. Știa că avea să fie aici, căutând alinare în locul pe care îl iubea cel mai mult pe lume.

Cu toate astea, nu era pregătit pentru junghiul tăios care îl străbătu când o văzu stând pe podea, în fața focului din șemineu, încă purtând rochia de bal și părând atât de vulnerabilă. Nici pentru dorința copleșitoare pe care o simți, de a o strânge în brațe, de a-i da forță și de a o alina până când fragilitatea ei rănită dispărea.

Acea senzație îl ului. Robert cunoscuse multe femei, dar niciodată nu își dorise să protejeze sau să o consoleze pe vreuna dintre ele. Iar faptul că femeia pe care voia să o aline era Mariah, dintre toate femeile, îl uimi de-a binelea. Dar obrăznicătura îl făcea să își dorească să facă întocmai acel lucru. Dorința de a o proteja, de a o auzi râzând și de a-i vedea licărul de amuzament din ochi, de a împărtăși idei și discuții cu ea – toate acestea eclipsau dorința mult mai banală de a face dragoste cu ea. Robert o dorea pentru femeia care era ea. În întregime. Fiecare milimetru enervant, răutăcios și provocator din ea.

Când o privi, Robert știu adevărul. După acea noapte, într-un fel sau altul, nu avea să mai existe cale de întoarcere.

Se sprijini de cadrul ușii, păstrând distanța. Pentru moment.
– Unde ai fi putut merge în altă parte decât aici?
– La școală. Mariah ridică vag bărbia, parcă sfidându-l cu mândrie, iar Robert zâmbi, simțind lupta din ea chiar și în acel moment.
– Nu la miezul nopții, ripostă el blând. Copiii nu sunt acolo. Copiii aceia îi dădeau putere lui Mariah. Școala aceea era inima ei.
Dar acest birou... *aici* era sufletul ei.
Mariah își întoarse privirea spre cărbunii ce ardeau în foc.
– Probabil mă crezi ridicolă și naivă pentru că am venit aici.
– Deloc, răspunse el încet.
Ea îi aruncă o privire sceptică peste umăr, dar, pentru prima dată, nu îl contrazise. În schimb, își ridică genunchii la piept și recunoscu:
– Iubesc locul acesta, știi? *Papa* nu înțelege asta. El crede că este un birou ca oricare altul, dar nu este așa. Este mult mai mult.
Robert nu spuse nimic, temându-se să nu trădeze încrederea fragilă pe care ea o avea acum în el. Dar când Mariah ridică mâna pentru a-și scoate agrafele din păr, el aproape gemu.
Seara aceea îl scosese din sărite și îi stârnise dorințe nebănuite, din momentul în care o văzuse prima dată pe Mariah când ajunsese acasă la ea pentru a o conduce la bal. Tensiunea dinăuntrul lui nu fusese domolită de întâlnirea aprinsă din grădină sau de faptul că fusese nevoit să își mintă mama cu privire la dispariția ei după aceea. Cumva, reușise să o convingă pe ducesă că Mariah se simțise rău, iar el o trimisese acasă cu trăsura, doar pentru a fi nevoit apoi să găsească o scuză pentru el însuși, ca să poată pleca după ea.
Acum, Mariah stătea acolo pe podea, înaintea lui, iar imaginea ei intensifică frustrarea pe care o simțea. Cum era posibil ca ea să pară atât de ademenitoare și atât de inabordabilă în același timp? Să îl răscolească și să îl înfurie până la dorință? Când o văzuse dansând cu ceilalți bărbați și zâmbindu-le așa cum lui nu îi zâmbea, *asta* aproape că îl distrusese.
Nu era de mirare că Robert își pierduse mințile în grădină. Ea pur și simplu îi dădea lumea peste cap!
– Când eram mică, de fiecare dată când mă supăra ceva, începu ea să îi împărtășească în timp ce își scotea agrafele din păr, veneam mereu aici. Locul ăsta mă liniștea. Toate mirosurile și sunetele familiare, toate posibilitățile aduse de vase din jurul lumii. Pentru

că nu aduceau doar bunuri. Mariah își puse agrafele pe podea. Aduceau visuri. Iar dacă puteau aduce asemenea promisiuni exotice din colțuri îndepărtate ale lumii, ei bine, puteam să cred că orice era posibil.

Mariah își trecu degetele prin păr, iar stomacul lui Robert se încleștă. Ea habar nu avea ce reacții stârnea în el, ce flăcări ardeau înăuntrul lui chiar acum, în timp ce ea își scutură părul despletit, până ce îi căzu pe spate în valuri.

– Am venit aici când a murit mama, recunoscu ea în șoaptă. Am fugit de acasă și nu m-am oprit până când nu am ajuns la birou. Am stat aici toată ziua și toată noaptea, refuzând să merg acasă. *Papa* a venit până la urmă, și m-a dus cu forța în trăsură. Dar, de îndată ce am ajuns acasă, m-am întors iarăși aici.

Robert zâmbi vag, închipuindu-și-o cu ușurință făcând acel lucru. Știind cât de încăpățânată putea fi ca adult, nu avea nici o îndoială că fusese foarte îndărătnică în copilărie. O altă parte din femeia puternică și independentă care devenise.

– Afacerea asta a fost viața mea, îi explică ea încet. Este aici de când mă știu – prima mea amintire este despre *papa* venind acasă de la birou cu o marionetă chinezească. Mariah zâmbi melancolică, apoi continuă: Unul dintre căpitani o adusese cadou pentru mine și Evie. Era cel mai amuzant lucru, să îl privim pe *papa* stând acolo, pe podeaua din odaia copiilor, cu noi, încercând să facă marioneta să danseze, scuturând toate sforile acelea. Zâmbetul lui Mariah pieri, iar privirea îi deveni intensă. Toată viața mea, am știut doar de afacerea asta, Robert. Nu aș face nimic să o pun în pericol.

– Nici eu, îi promise el.

– Dar nu este parte din tine. Mariah clătină din cap, închizând ochii. Tu nu o iubești.

– Nu aș spune asta, șopti el, plimbându-și afectuos privirea pe corpul ei, observând totul la ea... de la linia grațioasă a gâtului până la modul în care își ghemuise genunchii la piept, de la felul delicat în care buzele îi erau întredeschise la genele lungi ale ochilor închiși în acel moment de vulnerabilitate.

Mariah era mai mult decât Diavolița, iar el era un netrebnic că nu își dăduse seama mai devreme. Ca și tatăl ei, Robert se convinsese pe sine că ea nu avea ce căuta la conducerea companiei. Că o femeie cu

limba ascuțită ca un pumnal și o personalitate înțepătoare ca un cactus merita orice idiot îi arunca soarta pe cap drept soț.

Dar asta fusese înainte ca el să descopere cum era ea cu adevărat. Înainte să își dea seama cât de inteligentă era, cât de mult îi păsa de muncitorii de la docuri și de familiile lor. Înainte să afle de munca ei la școală.

Înainte să ajungă să îi pese de ea.

Umerii ei zvelți se încovoiară, iar Mariah șopti:

– Nu vreau să mă mai cert cu tine, Robert.

– Păcat, spuse el încet, știind că înflăcărarea lui Mariah îl atrăgea așa cum nu o făcuse nici o altă femeie. Toate celelalte păleau în comparație cu pasiunea ei. Pentru că mie îmi place înverșunarea ta.

Ea deschise ochii și ridică sceptică din sprâncene.

– Îți place să mă săruți când eu te înfurii.

El încuviință din cap, inexpresiv.

– Și asta.

Ea râse încet, apoi ridică privirea în timp ce îl studie, parcă văzându-l, în sfârșit, ca pe bărbatul care era, nu ca pe dușmanul ei.

– Ai venit după mine tocmai din Mayfair, când ai fi putut să renunți. Mariah clătină din cap. Când *ar fi trebuit* să renunți. Ochii ei licăriră în lumina cărbunilor aprinși. De ce?

Pieptul lui Robert se încleștă, văzând-o atât de vulnerabilă și de delicată, incredibil de atrăgătoare, chiar și stând în mijlocul podelei. Își aminti gustul dulce-înțepător al buzelor ei și delicatețea liniilor corpului ei lipit de trupul lui încordat, la fel cum își amintea felul în care Mariah o îmbrățișase și o consolase pe Polly la școală, grija pentru sora ei, afecțiunea pentru mama și nepoata lui... Robert nu cunoscuse în viața lui o femeie mai complicată și mai intrigantă.

Nu își controlă răgușeala din glas când îi răspunse:

– Pentru că nu m-am putut abține.

Din capătul încăperii, Robert o simți ținându-și răsuflarea, atât de legat era de această femeie și de fiecare mișcare pe care ea o făcea.

– Când eram în grădină, șopti Mariah, privirea ei nepărăsind-o pe a lui, ai spus că mă vrei.

– Da, recunoscu el încet.

Nu avea rost să nege.

– Dar nu mă vrei, ripostă ea.

El ridică din sprâncene.

– O, ba cred că da!

– Nu, șopti ea. Vrei parteneriatul.

– La fel și tu, ripostă el, tot în șoaptă. De ce este ăsta un lucru greșit?

Obrajii ei se îmbujorară în umbră, dar Mariah nu își feri privirea. Nici nu negă faptul că îl dorea, iar inima lui bubui de încântare, chiar dacă nu recunoștea asta.

– Pentru că tu mai vrei și... noaptea asta.

– La fel și tu, rosti el încet.

Mariah ezită, iar tăcerea ei îi dovedi lui Robert că era adevărat.

– Vreau parteneriatul acesta, îi explică el încet, hotărârea de a-l obține fiind la fel de fermă. Voi continua să lupt pentru parteneriat, orice s-ar întâmpla între noi. Privirea lui o susținu pe a ei, refuzând să îi permită să își ferească ochii. Dar să nu ai nici o îndoială, Mariah, că la fel de mult te vreau și pe tine.

Clipind, ea întrebă de-a dreptul uimită:

– *De ce?*

Robert își abținu un zâmbet afectuos. Doar Mariah putea să îl întrebe așa ceva.

Un rânjet pe care nu reuși să și-l înăbușe îi apăru pe buze.

– Nu ar trebui să te vreau. Ești ultima femeie din lume pe care ar trebui să o găsesc atrăgătoare. Ești încăpățânată și provocatoare, mult prea inteligentă pentru binele tău, o femeie care nu își cunoaște lungul nasului...

– Mulțumesc, spuse ea sec, pufnind iritată.

– Cu toate astea, sunt atras de tine tocmai pentru ești o femeie provocatoare și inteligentă, care nu își cunoaște lungul nasului. Privirea lui căzu pe gura ei seducătoare. Știu că și tu mă vrei la fel de mult cum te vreau eu pe tine.

Buzele ei se întredeschiseră într-un mod delicat la auzul vorbelor lui îndrăznețe, iar Mariah îl privi lung, rămasă fără cuvinte.

– Sunt un desfrânat, ai uitat? Cunosc femeile și te cunosc pe tine, mai bine decât oricine.

Pe toți sfinții, era atât de uimitoare în timp ce îl privea, atât de uluită în acea tăcere agitată, încât îi tăie răsuflarea. Niciodată... *niciodată* nu văzuse o femeie mai frumoasă!

– Te-am ținut în brațe și am simțit cum tânjești după sărutul meu. Ți-am simțit pulsul gonind sub buzele mele când te-am sărutat pe gât și ți-am simțit respirația sacadată când te-ai lipit de mine. Iar

când am îndrăznit să te ating în grădină, am simțit cât de mult mă vrei. *De aceea* sunt aici, Mariah.

Robert o privea cu lăcomie. Mariah tremură la auzul acelor vorbe, iar stomacul lui Robert se învolbură când citi dorința din ochii ei.

– Ca să terminăm ce am început.

Preț de câteva clipe, nici unul din ei nu se mișcă. Se priviră în ochi în camera slab luminată, iar tăcerea din jurul lor fu întreruptă doar de sunetul sângelui vuind prin urechile lui Robert. Afară, zăpada continua să cadă, acoperind străzile, amuțind zgomotele orașului și aducându-i împreună în umbrele blânde ale cărbunilor din foc.

În timp ce Robert o privea, gândurile lui se învolburau printre îndoieli. Afecțiunea pe care o simțea pentru ea nu era pur și simplu fizică – se transformase în dorința de a fi cu ea, o dorință pe care nu o mai simțise pentru nici o altă femeie. O voia pe Mariah în brațele lui, voia să alunge confuzia dinăuntrul lui cu sărutările și atingerile ei blânde. Voia să găsească consolare în uniunea trupurilor lor, să se piardă în mângâierile ei.

Se rugă ca și ea să vrea același lucru.

– Da, șopti Mariah, acel singur cuvânt aprobator străpungându-l pe Robert cu forța unui fulger.

Cu mâna tremurându-i, Robert se întinse spre ușă și o încuie.

Lui Mariah i se tăie respirația când Robert traversă încăperea spre ea.

Se ridică în picioare, clătinându-se. Tensiunea dintre ei era atât de puternică, încât Mariah simți că nu avea stare, iar entuziasmul și neliniștea o învăluiră, făcând-o să tremure. Dar nu dădu înapoi, nu când Robert își strecură mâinile pe mijlocul ei și o trase spre el. Nu când gura lui coborî peste a ei într-un sărut fierbinte atât de tandru, încât ea aproape scânci sub forța lui.

– Dacă nu vrei asta, spune acum, Mariah. El îi cuprinse obrazul în palmă, iar în timp ce buzele îi gâdilară urechea, degetul lui se plimba peste buza ei de jos, deja fierbinte și umedă de la sărutul lor. Fiecare cuvânt aprindea o dorință primitivă înăuntrul ei.

– Oprește-mă înainte să îmi pierd complet controlul asupra ta!

– Nu te voi opri, șopti ea, glasul fiindu-i prea plin de dorință și nerăbdare ca să vorbească mai tare. Vreau noaptea asta... cu tine.

Robert o ridică în brațe și porni spre scările ce duceau într-o cameră mică de la ultimul etaj, unde îi aștepta un pat simplu și îngust. Cu o saltea subțire peste cadrul legat cu frânghie veche, cu pături aspre din lână, patul era folosit în acele nopți când tatăl ei sau asistentul lui munceau până târziu, prea târziu pentru a mai merge acasă. Când Robert o puse pe pat și apoi se așeză lângă ea, sărutând-o lacom în timp ce ea își trecea degetele tremurânde și agitate prin părul moale de pe ceafa lui, Mariah nu își putea închipui un loc mai special.

– Tremuri, șopti el, coborându-și mâna pe lângă corpul ei.

– Mi-e frig, minți ea, nevrând să recunoască, de fapt, cât de agitată era.

El era un Carlisle, la urma urmei. Fusese cu mai multe femei decât voia ea să accepte, iar dacă sărutările și atingerile lui de dinainte erau un indiciu, bărbatul era expert când venea vorba de intimitate. În timp ce ea... Dumnezeule, cât de tare tremura!

– Nu îți va fi frig pentru mult timp, o tachină el cu un rânjet drăcesc.

Roșind, Mariah îl lovi peste umăr.

– Robert!

Când el râse și îi înghionti gâtul cu nasul, acel gest o liniști, iar Mariah chicoti încet. Nervozitatea ei se domoli treptat, până ce înăuntrul ei rămaseră doar fericirea și certitudinea că își dorea acea noapte cu acest bărbat.

Robert o sărută din nou, de data asta trecându-și rugător limba peste buzele ei, până când ea le întredeschise cu un suspin. Limba lui începu să împingă într-un ritm acaparator, inima lui Mariah o luă la goană într-un ritm alert, iar ea începu să respire greoi, uitând de frig și de întuneric, existând doar căldura și forța trupului lui lângă al ei.

Dar nici măcar asta nu era de ajuns. Mariah își dorea căldura pielii lui dezgolite pe a ei și tânjea din ce în ce mai mult după flăcările pasionale pe care el le stârnea înăuntrul ei. Voia ca bariera rochiei ei și a costumului lui să dispară, odată cu toate certurile și competiția, până când nu mai rămâneau decât ei doi... bărbat și femeie, goi unul în fața celuilalt.

Mariah se dădu jos din pat pentru a-și scoate pantofii, apoi întinse mâna la spate, după nasturii micuți...

– O, nu, nu ai voie! Robert o prinse din spate și își strecură brațele pe mijlocul ei. Eu am plăcerea de a te dezbrăca în noaptea asta.

Nerăbdarea se învolbură în stomacul ei, iar Mariah îi porunci, aproape cu răsuflarea tăiată:

– Atunci, dezbracă-mă! Era de-a dreptul încântată de controlul pe care îl avea asupra lui Carlisle. Și fă-ți plăcerea!

El gemu, cu un amestec de afecțiune și apreciere diabolică.

– Obrăznicuțo!

Ea râse, desfătându-se cu entuziasmul nesăbuit care gonea prin trupul ei. Dar, când Robert îi descheie primul nasture și presără un sărut fierbinte între umerii ei dezgoliți, râsetul i se opri în gât. Apoi se transformă într-un suspin adânc atunci când el coborî cu sărutările pe spatele ei, mângâind fiecare porțiune de piele pe care o dezgolea.

Corsajul îi alunecă pe umeri, iar Robert îi împinse rochia în jos, lăsând-o să cadă pe podea, în jurul picioarelor ei. Mariah se înfioră când el îngenunche în spatele ei și o sărută în scobitura spatelui. Închise ochii. Gura lui pe corpul ei... Oh, pur și simplu divin!

Mâna lui coborî pe picioarele ei, mângâindu-le...

Mariah tresări.

– Robert!

Își puse mâinile pe șoldurile ei pentru a o calma, în timp ce îi explică răgușit:

– Ciorapii.

Acel singur cuvânt fu suficient ca ea să înțeleagă de ce mâinile îi coborâseră pe picioare, dar nu îi domoli fluturii agitați din stomac.

– Desigur, spuse ea, gâfâind, nevrând ca el să o creadă o neștiutoare când venea vorba de bărbați.

– Dacă preferi, îi păstrăm. Robert o sărută tandru pe mijloc și apoi începu să urce din nou, trasând o dâră de sărutări, făcând-o să tremure. La urma urmei, nu ciorapii contează, ci femeia din ei.

Mariah simți lacrimile amenințându-i ochii la auzul acelui compliment delicat și șopti:

– Atunci, scoate-i... dacă vrei.

– Vreau foarte mult, șopti el, iar mâinile i se strecurară din nou pe picioarele ei.

Trăgând ușor cu degetele, Robert desfăcu jartiera care ținea ciorapii. Își trecu degetele peste marginea din dantelă ce îi înconjura

coapsa, apoi derulă încet, în jos materialul mătăsos pe piciorul ei, până i-l scoase. Un picior, apoi celălalt, într-un ritm torturant de seducător...

Când termină, el se ridică și își plimbă mâinile pe trupul ei, trecând blând pe lângă sânii voluptuoși.

Lui Mariah i se tăie răsuflarea. Nu îndrăznea să creadă că se întâmpla asta. Că Robert o dorea. Dar, când el începu să îi dezlege corsetul cu ambele mâini, din ce în ce mai grăbit, dorința lui o învălui într-un dor atât de intens, încât ochii i se încețoșară de emoție. *Acesta* era momentul la care visase, momentul în care avea să stea în fața lui goală și fără pretexte, ca o iubită, nu ca un dușman. Iar acum, că se întâmpla cu adevărat... era pur și simplu divin!

Mariah închise ochii, copleșită de nerăbdare și emoții în timp ce corsetul îi căzu pe podea, lăsând-o doar în cămășuța subțire. Apoi și aceea îi fu scoasă ușor. Aerul rece îi învălui pielea dezgolită, iar emoțiile se învolburau înăuntrul ei, în timp ce stătea goală în fața lui, în umbrele camerei întunecate.

– Dumnezeule, Mariah! Robert trase sacadat aer în piept. Ești atât de frumoasă...

Apropiindu-se de ea și cuprinzând-o în brațe, din spate, Robert îi cuprinse sânii în palme și o trase spre pieptul său. Nasturii hainei lui erau reci pe spinarea ei, în timp ce el îi frământa sânii voluptuoși, iar senzația desfrânată pricinuită de atingerea lui goni prin corpul ei, înfiorând-o. Lui Mariah nu îi venea să creadă cât de minunată era căldura mâinilor lui mari pe sânii ei, cum îi tachina sfârcurile cu degetele. Apoi o ciupi ușor, iar un fior de plăcere o străbătu, oprindu-i-se violent între picioare.

– Robert, șopti ea plină de dorință, în timp ce își arcui spatele pentru a-și împinge și mai mult sânii în mâinile lui.

Nu era nici o rușine să i se dăruiască cu atâta îndrăzneală. Nu era nici o rușine să îl încurajeze să găsească plăcere cu ea, așa cum era convinsă că avea să o găsească și ea la el. Furnicături delicioase dansau pe corpul ei, iar senzația mâinilor lui pe pielea dezgolită îi depășea cele mai sălbatice fantezii.

– Vreau... vreau ca tu să...

– Fac asta? Robert își coborî mâna pe abdomenul ei, strecurându-se blând în valea dintre coapsele sale.

– Da, gemu ea, în timp ce degetele lui o mângâiau, fiecare mișcare pătrunzând mai adânc și înfierbântându-i vârfurile degetelor.

Robert o atingea cu multă încredere, de parcă deja o cunoştea intim. În loc să o sperie, acest gând îi alungă teama. Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, abandonându-se în voia plăcerii pure.

– O, da... exact aşa!

– Eşti minunată, Mariah, şopti el excitat, gura lui odihnindu-se pe tâmpla ei, în timp ce mâinile continuau să îi exploreze corpul şi să stârnească pasiunea ce ardea în ea. Ai atât de multă viaţă în tine, atâta îndrăzneală... şi totuşi eşti atât de delicată şi feminină.

Încurajată de cuvintele lui, Mariah trase adânc aer în piept, pentru a-şi calma bătăile inimii, şi îşi depărtă mai mult picioarele. Pulsul începu să îi gonească atunci când Robert scoase un geamăt slab, pricinuit de îndrăzneala ei, iar un fior o cutremură. Mângâierile lui tandre măriră ritmul, până când un deget pătrunse înăuntrul ei.

Mariah icni, încordându-se. Fu o senzaţie cum nu mai trăise niciodată, făcând-o să se simtă atât vulnerabilă, cât şi încurajată. Atât depravată, cât şi dorită. Iar când Robert începu să mişte degetul înăuntrul ei, Mariah se topi cu un suspin blând şi se înfioră în timp ce o căldură minunată o străbătu până în vârful picioarelor.

– Atât de multe nopţi am avut fantezii cu tine, şopti el, în timp ce o sărută tandru pe obraz. Închipuindu-mi că te ţin în braţe, că te fac fericită.

– La fel şi eu, recunoscu Mariah, lacrimile ameninţându-i ochii la auzul cuvintelor lui.

O făcea atât de fericită în acea noapte, cum ea nu îşi imaginase vreodată că avea să fie. Fiecare mişcare a degetului său era o mângâiere tandră, care îi provoca fiori de plăcere şi dorinţă, făcând-o să tânjească după mai mult. Mariah nu ştia exact după ce, dar simţea că acel ceva se apropia cu intensitatea unei furtuni.

– Ai visat şi că te sărut? Buzele lui îi ciupiră uşor urechea, smulgându-i un tremur. Că îţi sărut fiecare milimetru din corp?

Mariah ştia la ce se referea el, iar obrajii i se îmbujorară, căldura coborându-i până pe sâni.

– Da, şopti ea, şi asta.

Întorcând-o cu faţa spre el, Robert o sărută lacom în timp ce o ghidă cu spatele spre pat. De data aceasta, când o întinse pe pat, presără sărutări fierbinţi pe chipul ei. Îi supse sânii până când ea gemu şi îşi arcui spatele pe pat, într-o dulce tortură. Apoi coborî spre abdomenul ei, mai jos, mai jos...

Mariah își ținu răsuflarea când gura lui găsi locul sensibil dintre coapsele ei, icnind încet când el o sărută tandru acolo. Iar când Robert continuă să o sărute intim, ea închise ochii strâns și își înăbuși un geamăt. Niciodată... Oh, niciodată nu își închipuise că putea fi atât de divin și atât de păcătos în același timp să fii cu un bărbat! Numai datorită lui Robert. El o făcea să se simtă frumoasă și dorită, așa cum nu reușise nici un bărbat. Iar ea știu, în inima ei, că nici unul nu avea să mai facă vreodată acest lucru.

Alternând sărutările și micile mângâieri cu limba, Robert stârni focul dinăuntrul ei, până când Mariah tremură cu o dorință crescândă, care cerșea să fie eliberată. Fiecare nerv din corpul ei fu învăluit de furnicături electrizante. Lumea dispăru, până când ea nu mai știu nimic în afară de senzația minunată a gurii lui pe corpul ei, părul lui moale în timp ce ea își trecea degetele prin el, mâinile lui puternice mângâindu-i coapsele și dezvăluind-o buzelor lui răvășitoare.

Când Robert închise gura peste micul miez ascuns între faldurile ei și supse, Mariah își înălță șoldurile de pe pat.

– Robert! țipă ea, unghiile săpând în umerii lui.

– Relaxează-te, Mariah, îi spuse el ademenitor, fiecare cuvânt fiind un fior fierbinte, care îi învolbura stomacul din ce în ce mai tare. Bucură-te de senzație!

Să se relaxeze? Dumnezeule, dacă se mai bucura mult de senzația aceea, avea să își iasă din piele! Dar nu se putu împotrivi limbilor de foc ce îi cuprinseseră degetele de la picioare, în timp ce Robert continua să o sărute între coapse. Sau nevoii copleșitoare de a-și legăna șoldurile sub gura lui, pentru a-l face să o sărute din nou... chiar *acolo*.

Un geamăt scăpă din gâtul lui Robert.

– Este doar vina ta, să știi, șopti el.

– De ce... este... vina mea? întrebă ea, respirând sacadat.

– Pentru că ești atât de delicioasă, încât mă faci să vreau să te devorez.

Îndrăzneala nerușinată a cuvintelor lui parcă turnă flăcări lichide prin ea, iar când Robert o mângâie din nou cu limba, un val cutremurător de plăcere o izbi. Lui Mariah aproape că i se tăie răsuflarea, iar coapsele îi tremurau pe umerii lui. Se simțea de parcă ar fi zburat, ușoară ca un fulg, de pe pat, doar mâinile încleștându-i-se pe pătura de sub ea pentru a o împiedica să se înalțe.

Când minunatul orgasm se domoli, ea rămase vlăguită pe saltea. Pleoapele îi erau prea grele ca să le mai deschidă, în timp ce se desfăta cu rămășițele valului de plăcere care o străbătuse.

Apoi mintea ei încețoșată percepu că el nu mai era lângă ea.

– Robert? șopti ea neliniștită, temându-se că el se răzgândise.

– Sunt chiar aici, o asigură el. Nu te las în noaptea asta.

Se întoarse lângă ea câteva clipe mai târziu, corpul lui gol fiind cald, încordat și masiv în timp ce se strecură înapoi în pat. În fiecare punct în care corpurile lor se atingeau, căldura îi gâdila pielea, iar o dorință nouă mult mai intensă se aprinse înăuntrul ei.

– Ești frumoasă, Mariah, șopti el.

Ea deschise ochii. Robert o privea, iar ochii lui albaștri erau bântuitori în întuneric. Dușmanul pe care ea îl cunoscuse dispăruse complet, iar în locul lui era acest bărbat minunat, care îi dăruia acea noapte minunată.

Robert o sărută cu mai multă tandrețe și dorință decât își închipuise că era posibil. Fără dușmănie, fără haine, fără cuvinte... doar piele pe piele, amândoi expuși și vulnerabili. Convinsă că această noapte cu el era ceea ce trebuia, mai convinsă decât fusese vreodată de ceva în viața ei, Mariah își puse brațele în jurul lui și îl primi între coapsele ei.

Robert își strecură mâna între corpurile lor pentru a o mângâia tandru, în timp ce se așeză ușor deasupra ei. Pielea ei deja sensibilă se înfioră dureros la atingerea lui delicată, dar tânjea după mai mult. Mariah știa cum își provocau plăcere bărbații și femeile, iar dacă gura lui pe corpul ei fusese atât de minunată, atunci corpul lui înăuntrul ei avea să fie, cu siguranță, extaz pur.

Mâna lui încetă să o mai atingă. Simțindu-se abandonată, un scâncet de protest scăpă de pe buzele ei...

Apoi simți ceva tare apropiindu-se de locul ei sensibil, iar Mariah se încordă când Robert își coborî șoldurile și alunecă înăuntrul ei, milimetru cu milimetru. Își ținu răsuflarea, încercând să se obișnuiască încet cu senzația nefamiliară, în timp ce corpul ei se lărgea în jurul lui.

Mariah se foi sub el. Nu era tocmai o senzație incomodă, dar nici nu era aceeași plăcere minunată pe care Robert i-o oferise cu mâna și gura lui. Clipi pentru a-și alunga lacrimile fierbinți de dezamăgire care amenințau să curgă, nevrând ca el să le vadă.

Sprijinindu-se în brațe deasupra ei, Robert își ridică șoldurile pentru a se retrage, apoi le coborî din nou, de data aceasta pătrunzând mai adânc, făcând-o să își depărteze mai mult picioarele în jurul șoldurilor lor, pentru a sta mai confortabil. Robert tremură, iar modul în care corpul lui se încordă peste al ei intensifică disconfortul lui Mariah. Ea se abținu să îi spună să se relaxeze, exact așa cum îi spusese el ei.

Un geamăt slab scăpă din gâtul lui Robert.

– Dumnezeule, ești atât de fierbinte și de strâmtă!

– Îmi pare rău, reuși ea să spună cu glasul sugrumat, nemaiputând să își abțină lacrimile pentru că el era dezamăgit de ea.

În ciuda zâmbetului crispat de pe fața lui, Robert râse încordat și o sărută scurt pe buze, pentru a o liniști.

– Acesta este un lucru bun, obrăznicuțo.

Ea nu îl crezu.

– Da?

– Un lucru *foarte* bun. Închise ochii strâns și repetă mișcarea de du-te-vino. De data aceasta, pătrunse și mai adânc, iar corpul ei fu obligat să se întindă și mai mult, ca să îl primească.

Ea își legănă șoldurile sub el, pentru a domoli presiunea...

– Mariah, scrâșni el din dinți. Apoi pierdu lupta cu autocontrolul și își împinse șoldurile înainte, intrând aproape complet în ea.

Bariera subțire dinăuntrul ei se rupse, iar Mariah icni, cu răsuflarea tăiată. El încremeni, de parcă durerea ei îl străpunsese. Când ea reuși în cele din urmă să respire din nou, iar bubuitul din urechile ei se stinse odată cu durerea, Mariah îl auzi pe Robert șoptindu-i iar și iar cât de specială, cât de frumoasă era...

De data aceasta, lacrimile ei nu avură nici o legătură cu dezamăgirea.

Încet, Robert începu să își miște din nou șoldurile, dar acum nu mai era nici urmă din presiunea aceea incomodă, din senzația aceea de a fi întinsă până la limita rupturii. Acum, trupul lui aluneca într-un mod delicat și puternic în corpul ei. O, cât de minunat era! Bărbăția lui o umplea pe deplin, iar fiecare mișcare de du-te-vino crea furnicături înăuntrul ei, care îi dădeau o senzație mult mai plăcută decât ce îi făcuse el înainte. Atunci fusese minunat, dar acum, oh, era divin!

– Robert! Numele lui ieși dintre buzele ei ca un singur cuvânt de satisfacție și încurajare.

Mariah își încleștă gleznele pe mijlocul lui și se arcui, ridicându-și spatele de pe saltea, pentru a întâmpina impulsurile șoldurilor lui, fiecare venind mai repede și mai adânc decât cel dinainte. Se agăță de el, savurând încordarea corpului lui musculos, mirosul lui familiar, care îi învăluia simțurile, și greutatea minunată a corpului lui peste al ei. Niciodată nu își imaginase că putea fi atât de eliberator și de dezinhibant să fii cu un bărbat cumva tandru și brutal în același timp.

Tandrețea dintre ei se intensifică, transformându-se în ceva mai pasional. Mariah nu știa ce era, dar acea senzație se învolbură înăuntrul ei, până când ar fi vrut să explodeze de tensiune.

– E atât de bine, îi șopti el în păr. Incredibil de bine... Doar cu tine, Mariah.

O lacrimă de bucurie i se prelinse pe obraz. Mariah își ascunse chipul în umărul lui, în timp ce un val de fericire o străbătu, iar inima începu să îi cânte.

Apoi Robert schimbă ritmul. Acum, cu fiecare împunsătură adâncă, el își freca pelvisul de locul ei sensibil, unde mai înainte o mângâiase cu limba. Fiecare mișcare îi trimitea furnicături fierbinți prin tot corpul, asemenea unor scântei. Ea se încordă în brațele lui, trupul ei încolăcindu-se cu nerușinare în jurul lui...

Flăcări goniră prin venele ei, iar Mariah țipă când orgasmul se dezlănțui.

Toți mușchii ei se încleștară, apoi se relaxară într-un val vibrant, care se năpusti asupra ei și îi inundă sufletul. Nu mai putea face altceva decât să se agațe de el, neputincioasă și cu răsuflarea tăiată, în timp ce vederea îi deveni încețoșată. Trupul i se zgudui într-o contradicție minunată între lipsa rațiunii și o bucurie nesfârșită.

Robert se împinse cu putere în ea, îndreptându-se către propria eliberare. O dată, de două ori – rămase adânc înăuntrul ei, iar coapsele și fesele i se încordară, în timp ce un mormăit aspru ieși din gâtul lui. Mariah îi simți esența vărsându-se înăuntrul ei, umplând-o într-un mod minunat, de parcă și-ar fi revărsat sufletul în ea. Apoi se prăbuși peste ea, gâfâind violent, în timp ce inimile lor băteau la unison.

Punându-și brațele după gâtul lui, Mariah voia să îl țină aproape cât mai mult. Nu știa ce avea să se întâmple între ei la sosirea zorilor. Dar în noaptea aceea era al ei, și refuza să renunțe la el mai devreme decât trebuia.

În noaptea aceea, pentru prima oară în viața ei, îndrăznise să își închipuie un viitor diferit față de cel pe care și-l dorise întotdeauna. Un viitor în care nu conducea Winslow Shipping, ci unul cu Robert, unul în care râdeau împreună în timpul zilei și își împărtășeau pasiunile în timpul nopții.

Inima o duru, copleșită atât de fericirea pe care i-o oferise el, cât și de nesiguranța zilei de mâine. Pentru că, printre toate certurile și luptele, cumva, în timpul acelor cine, baluri și petreceri cu ceai, Mariah se îndrăgostise de Robert Carlisle.

Capitolul 12

Robert își cufundă nasul în părul lui Mariah, în timp ce ea stătea ghemuită lângă el, și o strânse mai tare în brațe. Să facă dragoste cu ea fusese uimitor, dar să o țină așa după aceea, când el nu își dorise niciodată înainte să rămână cu o femeie după încheierea actului în sine...

„Raiul pe pământ."

Dar ce urma? Totul se schimbase între ei. Încă aveau să se mai certe – Robert nu avea nici o îndoială în această privință. Dar acum spera să poată transforma acea furie în pasiune, pentru că, deși el nu știa ce avea să se întâmple între ei mai departe, era sigur că nu putea renunța la ea.

Să renunțe la ea? Drăcie, Robert nu se putea convinge nici măcar să părăsească patul! Chiar și în clipa aceea, prefera să tremure în întunericul rece, decât să se despartă pentru o clipă de ea ca să aprindă focul. Iar acest lucru îl îngrijora, pentru că, dacă el se simțea atât de legat de Mariah, oare ce simțea ea față de el?

Un gentleman adevărat s-ar căsători cu ea pentru că îi răpise inocența. Ar da fuga direct la tatăl ei, i-ar cere mâna, apoi ar obține un permis special și s-ar căsători cu ea cât mai repede posibil, mai ales că Robert, într-un mod de-a dreptul stupid, nu își luase nici o măsură

de precauție. Dar el nu putea să o ceară fără să pară un vânător de avere oportunist în ochii lui Winslow. Iar *asta* îl deranja mai mult decât voia să recunoască. Iar dacă ar cere-o în căsătorie, cel mai probabil ar pierde-o atât pe Mariah, cât și parteneriatul.

Ea se foi și se trase pe marginea patului.

– Nu pleca. Robert o luă înapoi în brațe, dar inima îi bubuia îngrijorată, temându-se că deja o pierdea. Te vreau lângă mine!

Mariah se rostogoli pe spate și îl privi, pe chipul ei frumos citindu-se un moment de ezitare.

Robert își ținu răsuflarea, așteptând ca ea să vorbească. Să spună *orice.* Mariah fusese tăcută de când țipase de plăcere, iar el nu era obișnuit cu o asemenea tăcere din partea femeilor cu care se culcase. Sau din partea lui Mariah.

Oare ce îi trecea prin minte? Fusese virgină, nu vreo lady de societate blazată, căutând să scape de plictiseala unei seri. În ciuda reputației lui de crai, Robert nu dezvirginase nici o femeie înainte și nu știa la ce să se aștepte acum de la ea. Lacrimi, furie... regret?

Când Mariah zâmbi și se întinse să îi dea o șuviță de păr de pe frunte, Robert scăpă de grijile apăsătoare.

– Dar este frig, îi explică ea. Din cauza ta.

El rânji. Tipic pentru Mariah, să dea vina pe el pentru că era iarnă.

– De ce este vina mea?

– M-ai dezbrăcat și m-ai întins în pat înainte să pot aprinde un foc.

Robert rânji și îi mângâie umărul dezgolit.

– Ai aprins unul atât de mare, că a izbucnit un incendiu, obrăznicuțo!

– Robert! Obrajii i se îmbujorară puternic. Apoi Mariah chicoti și zâmbi fericită, chiar când el o sărută.

– Atunci, voi aprinde focul, în regulă? se oferi el.

Ea îl privi printre genele ușor plecate, cu o expresie jucăușă și inocentă, care îi tăie răsuflarea lui Robert.

– Te rog.

Cu un mormăit jucăuș la auzul aluziei ei, Robert o sărută din nou, fierbinte, cu gura deschisă, răvășindu-i buzele, până când Mariah gemu.

Apoi ieși de sub pătura aspră și se ridică de lângă ea. Se întinse după cutia cu cremene de pe mica sobă din colț. În câteva minute, Robert aprinse focul, unul mic, dar suficient cât să o încălzească pe Mariah.

– Robert?

– Hm?

El împunse cărbunii din sobă cu vătraiul.

Ea se ridică în capul oaselor, strângând pătura de lână la piept, pentru a-și acoperi sânii. Simți o undă de regret pentru că Mariah își pierduse puritatea în acel pat jalnic, lâna și paiele zgâriindu-i pielea delicată, când ar fi trebuit să aibă satin, catifea și puf. Dar ar fi arătat ca o zeiță chiar și înfășurată într-o pânză de sac.

– Ai curtat-o pe Diana Morgan sezonul trecut, spuse ea încet. Glasul ei căpătă o notă stranie. Ați petrecut vreodată timp împreună... așa?

Robert înțelese brusc și își dădu seama că, de fapt, ceea ce auzise în glasul ei era o nesiguranță pe care nu o mai simțise niciodată la Mariah. Până în acel moment, nu îi trecuse nici o clipă prin minte că Diavolița ar fi putut fi geloasă pe Diana, exact cum el era gelos pe Whitby.

– Nu s-a întâmplat nimic între noi, o asigură el cu blândețe. Puse jos vătraiul și oftă greoi, apoi recunoscu: De fapt, nici nu ar fi trebuit să o curtez vreodată. Robert clătină din cap. Privind înapoi acum, își dădu seama cât de mult greșise. Am crezut că trebuie să pun capăt zilelor sălbatice din tinerețea mea și să mă așez la locul meu, continuă el. Diana părea o opțiune bună pentru asta, dar m-am înșelat. Slavă Domnului că ne-am dat amândoi seama de asta la timp.

– Să încetezi cu zilele sălbatice? Mariah ridică sceptică din sprâncene. Nu ai închiriat tu un elefant pentru o petrecere anul trecut, în mai?

Robert rânji și închise ușa sobei.

– Încercam să renunț treptat.

Când el se ridică și se întoarse pentru a se așeza din nou în pat lângă ea, Mariah icni. Făcu ochii mari, iar pe buzele ei roșii se citea mirarea.

Robert se opri și se încruntă. Ce naiba...?

Apoi privirea ei coborî încet pe corpul lui, iar Robert își dădu brusc seama că ea îl vedea clar pentru prima dată. În întregime. Din reacția ei surprinsă, Mariah vedea pentru prima oară un bărbat gol. Și dacă mai continua să îl privească astfel, cu ochii fixați pe bărbăția lui, curiozitatea ei stârnind un val de plăcere în Robert, ea avea să vadă pentru prima oară și un bărbat gol pe deplin excitat.

Când Mariah își linse în mod nervos buzele, Robert gemu și pierdu lupta cu încercarea de a nu se excita sub privirea ei. Se duse

spre ea, apoi se urcă în pat, înaintând în genunchi și în mâini, până când Mariah se întinse pe spate sub el. Ea încă strângea timidă pătura la piept.

Dar Mariah insistă cu discuția lor, de parcă ar fi fost perfect normal să aibă deasupra ei un bărbat gol, stând în toate cele patru membre.

– Dar Diana este atât de minunată, și tu...

Robert o făcu să tacă acoperindu-i gura cu un sărut.

– Mi-am dat seama că Diana nu este genul de femeie pe care să o vreau ca soție, încheie el subiectul.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca în noaptea aceea să se gândească la o relație trecută. Nu când o avea pe Mariah goală în pat și restul nopții înainte. Strecură un deget pe sub marginea păturii și trase de ea în jos, până îi dezgoli un sân.

Mariah închise ochii și începu să respire sacadat în timp ce el își plimbă degetul peste sânul ei, întărindu-i sfârcul ca prin magie.

Mariah își arcui spatele și întrebă, cu răsuflarea tăiată:

– Atunci, ce... vrei... la o soție?

El rânji.

– Ce vreau...

„Pe tine."

Robert încremeni, uluit de ceea ce aproape îi scăpase din gură.

Dumnezeule, de unde venise *asta?* E adevărat, dacă ea ar fi fost altcineva, nu fiica lui Winslow, i-ar fi propus să se căsătorească fără să stea pe gânduri. Pentru că voia să îi protejeze reputația, dar și propria lui onoare. Pentru că Mariah îl provoca din punct de vedere intelectual, dar îi stârnea și pasiunea. Pentru că lui ajunsese să îi pese de ea mai mult decât îi păsase vreodată de altă femeie.

Dar să o *vrea* de soție implica un devotament de durată, pe care Robert nu se putea convinge pe sine să îl accepte. Indiferent cât de mult începea să o placă.

– O cântăreață de operă italiancă, răspunse el, forțându-se să adopte un ton amuzat și jucăuș, în timp ce îi sărută sânul.

Mariah îl lovi ușor peste umăr.

– Fii serios!

– Sunt. Își plimbă limba peste sânul ei, smulgându-i un tremur lui Mariah care îi făcu inima să tresară. Nu am fost niciodată în viața mea mai serios decât acum.

– O cântăreață de operă italiancă? îl provocă Mariah, trecându-și gânditoare degetele prin părul lui, în timp ce el îi cuprinse sfârcul cu gura.

– Nimic nu îi face unui bărbat sângele să clocotească mai tare decât să audă toate acele note înalte de pe buzele unei femei. Cealaltă mână începu să îi mângâie sânul drept, în timp ce continuă să o tachineze. Nu îi poți cere unui bărbat să renunțe la asta pentru ceva atât de lipsit de importanță precum căsătoria.

– Desigur că nu, fu Mariah de acord, cu o solemnitate ironică. Ar fi ca și cum ai cere fluxului să nu aibă loc sau soarelui să nu apună.

El rânji cu gura pe sânul ei.

– Un act zadarnic?

– Un act împotriva naturii. Când Robert se pregătea să treacă la celălalt sân cu gura, Mariah oftă și își puse brațele pe după gâtul lui, pentru a-l ține aproape. Nu aș schimba nici măcar un singur lucru la tine.

Uluit, Robert încremeni, în timp ce simplul compliment îl încălzi pe dinăuntru. Poate că ea ținea la el, la urma urmei. Iar la acel gând, inima lui tresări dintr-un motiv cu totul nou.

Își îngropă chipul în umărul ei. Robert se simțea satisfăcut și relaxat. Nu. Mai mult decât atât – era mai fericit decât fusese de foarte multă vreme. Faptul că Mariah, dintre toate femeile, era responsabilă pentru fericirea lui îl făcu să i se învârtă capul.

Ea trase adânc aer în piept, apoi mărturisi încet:

– Cred că Diana era îndrăgostită de tine.

La auzul tonului ei serios, Robert ridică ușor capul și o privi, apoi se încruntă. Pentru că acum nu mai vedea în expresia ei gelozie nesigură, ci altceva... ceva plin de căldură și afecțiune, care îl făcu să tremure.

– Ce te face atât de sigură?

Ea îl privi în ochi atât de intens, încât lui Robert aproape că i se tăie răsuflarea.

– Pentru că eu... Se opri. Indiferent ce ar fi vrut să spună, fu pierdut în spatele unui zâmbet. Pentru că am auzit toate poveștile mamei tale despre tine și...

Robert o sărută pentru a o face să tacă, apoi zăbovi cu gura lui peste a ei, sorbindu-i dulceața buzelor până ce se îmbătă de excitare.

– Te rog, nu vorbi de mama mea când ești goală lângă mine.

Ea râse, apoi se foi într-un mod depravat sub el, smulgându-i un geamăt.

– Atunci, te aștepți ca asta să se mai întâmple?

Robert rânji.

– Drace, sper că da.

Mariah trase scurt aer în piept, în timp ce el își plimbă tandru degetele peste sânii ei, apoi închise ochii și șopti:

– Așadar, am devenit iubiți.

– Presupun că da.

El își plecă încet capul pentru a-i săruta sânii goi, incapabil să se sature de ea. Iubiți... Iubita *lui*. O senzație satisfăcătoare de posesivitate masculină se aprinse înăuntrul lui.

– Bine, șopti ea, iar Robert fu încântat de acel singur cuvânt, savurând lipsa ei de inhibiții în prezența lui.

Asta îl atrăgea la ea, faptul că aceeași femeie frumoasă, care putea fi atât de tăioasă și de distantă, ascundea înăuntrul ei o pasiune sălbatică, așteptând să fie eliberată, și o inimă vulnerabilă, pe care o lăsase acum în grija lui. Mariah avea atât de multe fețe... fiecare moment aducea cu sine o nouă descoperire despre femeia care era cu adevărat.

– Dar nu voi... capitula, spuse ea gâfâind, glasul fiindu-i plin de hotărâre, chiar în timp ce se arcui sub trupul lui Robert. Orice s-ar... întâmpla... între noi...

– Orice? Cu un rânjet viclean, își strecură mâna între picioarele ei. Chiar și asta? Robert își trecu degetul peste locul ei sensibil, iar șoldurile lui Mariah tresăriră.

Ea își împreună brațele peste umerii lui și își ascunse fața în gâtul său.

– Chiar și asta, se forță ea să spună. Apoi icni și tremură. O, Robert, fă-o din nou!

Mușcându-și interiorul obrazului pentru a-și înăbuși zâmbetul, Robert se supuse. De data aceasta, un scâncet de dorință scăpă dintre buzele ei.

– Tu nu ești dușmanul meu, Mariah, șopti el pe tâmpla ei, în timp ce își retrase ușor mâna. Era foarte tentant să facă din nou dragoste cu ea. Dar era prea curând, ar durea-o. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o rănească în vreun fel. Însemni mult mai mult pentru mine.

Ea își retrase capul, suficient cât să îl privească pe Robert, iar ochii ei îi cercetau chipul, de parcă nu îi venea să creadă...

– Da?

– Foarte mult, o asigură el, dându-i tandru deoparte o buclă de abanos de pe obraz.

Cu toate acestea, chipul ei se întristă, iar Mariah șopti:

– Dar nu ai încredere în mine.

– Am, insistă el, fără să îi fi dat vreun motiv să se îndoiască de el în acea privință.

Mariah clătină încet din cap, iar tristețea îi întunecă brusc chipul când ea șopti:

– Nu și în privința tatălui tău. Încă nu mi-ai spus totul despre ziua când a murit. Ezită. Sau de ce mama ta crede că te învinuiești.

Robert încremeni, oprindu-se cu mâna pe obrazul ei. Blânda acuzație din cuvintele ei îl străpunse ca niște cioburi de sticlă, iar el ezită, având nevoie de un moment pentru a se calma înainte de a-i explica:

– Nu vreau să te împovărez când știu că nu vei înțelege.

Ochii se îmblânziră în timp ce îi cercetau chipul, degetele ei plimbându-se cu tandrețe prin părul lui.

– Ești atât de greu de înțeles, Robert?

Pieptul i se încordă, nu pentru a ține înăuntru toată durerea care îl chinuise în ultimii doi ani, ci din dorința disperată de a o mărturisi. Poate că ea ar înțelege groaza acelei zile și greutatea sentimentului de vinovăție pe care îl purta pretutindeni cu el. La urma urmei, Mariah știa ce însemna să fii frustrat pentru încercarea de a-ți mulțumi tatăl, așa cum făcuse și el, iar ea aflase cum era să pierzi un părinte.

– Richard Carlisle, începu el precaut, punând la încercare sentimentul de încredere ce se înfiripase între ei, a fost un om și un soț bun, un tată preocupat... Trase adânc aer în piept. Iar eu l-am dezamăgit.

Mariah își puse mâna pe obrazul lui, compătimitoare.

– Nu l-ai dezamăgit.

– Ba da, foarte mult. Robert clătină din cap, învinuindu-se. Eu am fost mereu cel care a provocat cele mai multe probleme, care scornea farsele, care plănuia toate jocurile și pariurile. Quinton era de acord cu orice născoceam eu, iar Sebastian ni se alătura ca să nu

ne rănim prea tare. Dar eu eram capul răutăților, cel care imagina cele mai nebunești farse.

– Erai tânăr, șopti ea. Băieții sunt mereu sălbatici, greu de controlat.

– Dar nu m-am oprit când am crescut. Situația a devenit mai gravă.

Când observă urma de îngrijorare care străbătu chipul lui Mariah, el întoarse capul și o sărută în palmă. Îi aprecia preocuparea, dacă nu chiar suferința că îl forța să i se destăinuie.

– Eram bărbat în toată firea, destul de matur cât să știu că trebuia să mă opresc, dar, cu toate astea, am continuat să iau parte la depravarea sălbatică de la universitate, pierzând sume uriașe la pariuri și pătând reputația familiei. În cele din urmă, lui *papa* i-a ajuns.

Un licăr înțelegător de compasiune lumină ochii verzi ai lui Mariah.

– A vorbit cu tine despre asta?

– Mai degrabă mi-a ținut o predică, în public, cu intenția de a încerca să îmi bage mințile în cap.

Chiar și atunci auzea vocea profundă a tatălui său rostind răspicat acele cuvinte, de parcă le-ar fi spus cu doar câteva minute în urmă, nu în urmă cu doi ani... „Te-am crescut să devii bărbat. Dar când te găsesc așa, comportându-te în halul acesta, sunt dezamăgit de tine."

– De ce ți-a ținut o predică? întrebă ea blând.

– Pentru că o țineam tot într-o petrecere, cu alcool, pariuri, jocuri de noroc și femei ușoare, o debandadă de asemenea proporții, încât amenința reputația familiei Carlisle și noul titlu.

Robert nu exagera și își dădu seama după emoția din ochii ei că înțelegea.

– Lipseam de trei zile, când tata a plecat să mă caute. Când m-a găsit, tocmai pierdusem cinci sute de lire într-un joc la care eram prea beat ca să văd cărțile clar și încercam să-mi alin durerea pierderii lăsând-o pe chelneriță să mă... *consoleze* în foaier.

Mariah înghiți în sec la auzul acelei mărturisiri – singurul semn că acțiunile lui o șocară.

– Era îngrijorat pentru tine.

Sentimentul de vinovăție îi strânse pieptul lui Robert.

– Și ce fiu își face tatăl să fie îngrijorat pentru el?

– *Toți* fiii, șopti ea, mângâindu-i obrazul, încercând să îl consoleze.

El clătină din cap.

– Nu așa.

Mariah știu că nu trebuia să insiste și continuă să îl mângâie pe obraz.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– M-a scos din iadul acela, împleticindu-mă, beat și furios, îi povesti Robert cu glasul gâtuit de emoție. Mi-a poruncit să mă întorc în Park Place cu el, dar eu aveam de gând să rămân și să îmi termin treaba. Simți gustul amar al durerii. La urma urmei, nu eram un copil care să primească ordine de la tatăl lui – eram bărbat în toată regula și aveam de gând să demonstrez asta pariind și mai mulți bani și cucerind cât mai multe femei posibil. Apoi Robert adăugă în șoaptă: O oră mai târziu, era mort.

Lui Mariah i se tăie răsuflarea, iar ea icni, surprinsă și îndurerată.

Robert închise strâns ochii, incapabil să o privească, de teama șocului pe care l-ar putea citi pe chipul ei sau a milei. Sau, și mai rău, aceeași dezamăgire acuzatoare pe care o citise pe chipul tatălui său.

Se forță să continue:

– În timp ce încăleca pe cal ca să plece, cineva a tras cu un pistol. Calul s-a speriat și l-a aruncat din șa, iar tata s-a lovit la cap. Era brutal să îi împărtășească ceea ce se întâmplase în acea noapte, dar el *trebuia* să îi spună totul acum. Să îi mărturisească lui Mariah era singura cale de a se elibera de tremurul care îl cuprinsese și de gustul amar al neputinței.

– Am auzit împușcătura și l-am văzut căzând de pe cal, am văzut cum s-a lovit cu capul de pavaj, sângele formând o baltă în jurul lui...

Robert tremură violent. Simți aceeași neputință care îl mistuise în noaptea aceea, iar imaginea îi reveni în minte, fiind întipărită acolo pentru totdeauna. Atât de multă neputință, încât îi tăia răsuflarea chiar și acum, chinuindu-se să vorbească din pricina nodului care i se formase în gât:

– Pentru Dumnezeu! Eram la mai puțin de șase metri de el și nu am putut face nimic să-l salvez!

Mariah îl îmbrățișă strâns, în timp ce încercă să îl consoleze în tăcere, dar nici măcar îmbrățișarea ei iubitoare nu fu suficientă ca să îi aline sentimentul de vină pe care el îl avusese din acea noapte. Și de care nu avea să scape vreodată.

– Nu am avut ocazia să îi cer iertare, să îi promit că mă voi schimba, șopti el, îngropându-și fața în umărul ei. A murit crezând

că sunt un bețiv și un ticălos. Că nu eram altceva decât o pușlama inutilă, căreia nu îi păsa nici cât negru sub unghie de reputația familiei. Sau de a mea.

– El nu credea asta, șopti ea, încercând să îl liniștească. Știa că te vei schimba.

– Da? spuse el cu asprime. Pentru că eu sunt al naibii de sigur că nu știa. Nu până când nu a fost prea târziu.

Mariah îi cuprinse fața în mâini și i-o ridică ușor, pentru a-l săruta, buzele ei atingându-le pe ale lui într-un sărut atât de tandru și de liniștitor, încât Robert tremură.

Când ea se desprinse din sărut, el deschise ochii, așteptându-se să vadă mila pe chipul ei. În schimb, ceea ce văzu îi tăie respirația. Ochii ei licăreau de lacrimi nevărsate pentru el, iar compasiunea ei îi învălui inima.

– De aceea muncești atât de mult, de aici toată hotărârea asta, șopti ea atât de încet, încât el de-abia o auzi. Pentru că încerci să dovedești că ești demn de numele Carlisle. Și de iubirea tatălui tău.

Robert suspină epuizat, umerii i se încovoiară, apoi își plecă privirea.

– Da.

Mariah ezită, apoi șopti blând:

– Dar nu vei reuși niciodată.

Inima lui tresări dureros, apoi Robert miji ochii. La urma urmei, ea avea o părere atât de proastă despre el?

– Sunt pe drumul cel bun spre succes...

– Nu vei reuși niciodată, repetă ea, mai tare acum, în ciuda tremurului din voce, dar de data aceasta clipind, pentru a-și alunga lacrimile.

Surprinderea se transformă în furie la gândul că ea era preocupată, chiar și acum, de parteneriatul ăla blestemat. Cum putea Mariah să îi spună asta tocmai în acea clipă? El avusese încredere în ea, la naiba! Doar ca apoi să i-o arunce în față.

Robert își abținu o înjurătură și întrebă printre dinții încleștați:

– Din cauza companiei Winslow Shipping?

– Nu, răspunse ea. O lacrimă îi curse pe obraz. Pentru că el este mort, Robert. Indiferent cât de mult muncești, cât de mult succes ai, el nu va ști niciodată, iar tu îți vei fi petrecut viața alergând după o

aprobare care nu va veni niciodată. Nu se poate, nu acum... Un suspin îi blocă glasul. Niciodată.

Robert fu cuprins de un sentiment de vinovăție că îi provoca suferință lui Mariah, dar ea nu înțelegea. Nu putea înțelege *niciodată*...

– Atunci, ar trebui să renunț, pur și simplu, spuse el cu amărăciune, să cedez parteneriatul și să mă întorc la viața fără rost pe care o duceam înainte?

– Nu! Mariah îi cuprinse iar chipul în mâini și îl trase spre ea pentru încă un sărut, să îl facă să tacă, dar și să îl liniștească. Nu spun asta.

Robert își întoarse capul înainte ca buzele lor să se atingă, iar Mariah se încordă din pricina respingerii lui.

– Ba da, asta spui.

Îndepărtându-i brațele de pe umerii săi, Robert se dădu jos din pat. Mariah se ridică în capul oaselor, strângând pătura la piept pentru a se acoperi, în timp ce el se îndepărtă.

– Poate că da, îi explică ea cu calm, dar frustrarea din glasul ei era evidentă. Dar nu din motivul pe care îl crezi.

– O, cred că *exact* acela este motivul, bombăni el. Își luă furios pantalonii și se îmbrăcă. Nici măcar acum nu poți suporta gândul că eu voi putea să dovedesc memoriei tatălui meu de ce sunt capabil, când tu nu vei putea niciodată să îi dovedești asta tatălui tău.

Mariah tresări din pricina asprimii atacului său, dar Robert se simți vinovat doar pentru o clipă că o rănise. Ea depășise foarte mult limita, iar înțepătura pedepsei pe care i-o aplicase el era *nimic* în comparație cu durerea pe care o stârnise ea înăuntrul lui.

Robert își trase cămașa peste cap și nu se obosi să își pună lavaliera după ce îmbrăcă vesta. Cu cât se îmbrăca mai repede, cu atât putea pleca mai iute... Iar în urmă cu nici măcar o oră, nu voia să îi dea drumul din brațele sale...

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău a fost un accident, încercă ea din nou. Și trebuie să încetezi să te mai învino...

– Nu, scrâșni el din dinți, mijind ochii în timp ce o privi. *Nu* îmi spune ce trebuie să fac, Mariah! Ce s-a întâmplat între noi în această seară nu îți dă dreptul ăsta.

Mariah tăcu. Robert se aștepta ca ea să ridice bărbia semeață, ca mândria din ea să iasă la suprafață, așa cum se întâmpla întotdeauna când se certau, ca ea să riposteze cu vreo replică tăioasă, dar

Mariah nu o făcu. Ea doar stătea în pat, nemișcată, ochii licărindu-i în lumina slabă a sobei.

Robert se întoarse pentru a-și încălța ghetele, luptându-se să ignore presiunea pe care o simți în piept la vederea lacrimilor ei. Și gândul insuportabil că el le provocase. Bâigui:

– Nu înțelegi. Nu vei înțelege niciodată.

– Și eu am pierdut un părinte, șopti ea încet, atât de încet, încât sunetul străpunse inima lui Robert, și au existat vremuri când mă învinuiam. Dar știu că...

– Nu știi nimic, la naiba! Se întoarse furios spre ea, încleștându-și dinții atât de tare, încât mușchii gâtului îi tresăriră. Tu nu ți-ai ucis mama!

Ea icni, căscând ochii mari. Pentru o secundă, Mariah nu spuse nimic, uluită, în timp ce îl privea.

Apoi trase aer în piept, atât de încet, încât glasul îi era mai slab decât o șoaptă.

– Și nici tu nu ți-ai ucis tatăl. Mariah se aplecă spre el, de parcă ar fi putut să îl convingă fizic. Moartea lui a fost un accident...

– Nu a fost un accident că a trebuit să își scoată fiul dintr-o speluncă de jocuri de noroc, duhnind a gin și a prostituate! Robert începu să se plimbe furios prin cameră, prea furios pe el însuși pentru a sta locului. Tata nu trebuia să fie acolo. Trebuia să fie în siguranță, acasă, cu mama!

Mâna îi tremură violent când își trecu degetele prin păr, iar Robert adăugă:

– Dacă eu nu aș fi fost acolo, dacă aș fi fost fiul pe care îl merita...

– Dar *ești*, Robert, insistă ea blând.

– Nu am fost în noaptea aceea. Nu doar că am fost fiul care l-a dezamăgit... Cuvintele i se blocară în gât. Trase sacadat aer în piept, apoi recunoscu răgușit: Eram prea beat ca să îl ajut.

– S-a lovit la cap, șopti Mariah. Nimic din ce ai fi putut face...

– Tu nu ai fost acolo! Nu i-ai văzut expresia, nu i-ai auzit vorbele și nu vei putea *niciodată* să înțelegi iadul pe care îl trăiesc de atunci.

Mariah se întinse spre el.

– Robert, te rog...

– Încetează, șuieră el printre dinți, retrăgându-se, ferindu-se de atingerea ei – nu ar fi suportat-o.

Robert se îndreptă spre ușă. Dorința de a fugi era copleșitoare... Voia să fugă de fantomele acelei nopți fatidice, de blândețea și compasiunea ei, care îi provocau mai multă durere, de a fi obligat să se confrunte cu adevărul celor spuse de Mariah.

Din momentul în care aflase că își pierduse mama, sperase că Mariah ar putea să îi înțeleagă durerea, acesta era singurul lucru pe care și-l dorise – înțelegere. În nici un caz nu căuta iertarea păcatelor în brațele ei.

Se opri lângă ușă, cu mâna pe clanță, gândindu-se ce să îi spună, ceva de rămas-bun, care să o facă să înțeleagă, dar nu îi trecu nimic prin cap. Mintea i se învârtea prea repede pentru a înțelege tot ce se întâmplase între ei în acea seară. Așa că rămase în pragul ușii, respirând greoi și încercând să își găsească drumul prin învălmășeala de emoții care îl înghițise. Care amenința să îl tragă în adâncuri și, în cele din urmă, să îl înece.

– Nu a fost vina ta, spuse blând Mariah.

Robert îi simți căldura în timp ce ea veni în spatele lui, iar el închise strâns ochii, încercând să alunge durerea.

– A venit acolo din cauza mea.

– A fost un accident, dragul meu.

Mariah își strecură brațele pe mijlocul lui și se lipi ușor de el. Își puse obrazul pe spatele lui, iar Robert trase adânc aer în piept, printre dinții încleștați, încercând să aline tortura atingerii ei mângâietoare.

– Un accident oribil, îngrozitor, adăugă ea.

– Mariah...

– Nu a fost vina ta, repetă ea, strângându-l și mai tare în brațe, nefiind dispusă să îl lase să plece. Așa cum nu a fost nici vina mea că mama ne-a dus în parc și apoi s-a îmbolnăvit de friguri. Morțile lor nu au fost din vina noastră. Oamenii mor, iar noi nu putem face nimic să împiedicăm asta. Indiferent cât de mult îi iubim. Indiferent cât de mult...

Un suspin îi scăpă printre buze, iar cuvintele i se înecară în lacrimi... Sunetul acela îi străpunse inima lui Robert.

El se întoarse și o luă în brațe, strângând-o la piept în timp ce ea începu să plângă încet. Pentru el. Pentru pierderile lor. Robert își îngropă chipul în părul ei, pentru a-și lua alinarea, puterea și certitudinea din ea. Pentru a jeli împreună. În timp ce o ținea în brațe, lacrimile îi înțepară ochii și, pentru prima oară de la moartea tatălui său, Robert se eliberă de vina pe care o purtase înăuntrul lui.

Răsuflă adânc, eliberând toată durerea, apoi încheie fraza lui Mariah într-o șoaptă răgușită:

– Indiferent cât de mult ne iubesc.

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească, apoi îi cuprinse fața în mâini, se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a-i șterge cu un sărut lacrimile de pe obraji. Apoi îl sărută pe buze cu o asemenea tandrețe, încât el simți primii fiori ai vindecării, adânc, în inima lui. Treptat, durerea se stinse, până ce nu mai rămase decât Mariah.

Când Robert o ridică în brațe și o duse înapoi în pat, el știu că se înșelase. *Găsise* iertarea în brațele ei și se ruga ca Mariah să îl ajute să găsească mântuirea în zilele următoare. Chiar mai mult decât atât. În timp ce o puse în pat și se așeză și el ca să facă dragoste cu ea, Robert știu adevărul.

Mariah îl marcase pentru totdeauna.

Robert nu simțise niciodată o asemenea legătură cu altă femeie, precum cea pe care o simțea cu ea. Fizic, emoțional... Niciodată. Și niciodată nu împărtășise o astfel de eliberare sufletească. Niciodată nu devenise atât de vulnerabil în fața cuiva, așa cum tocmai făcuse în fața ei.

Era pierdut cu totul. Pentru că acum nu îl tenta doar parteneriatul. Îl tenta însăși Diavolița.

Și habar nu avea ce să facă în această privință.

Capitolul 13

Inima lui Mariah tresări. Robert o privea lung. Din nou.

Stând la un birou de scris în dimineața următoare la sediul companiei Winslow Shipping, Mariah încercă să nu îi dea atenție, dar el o fixa cu privirea. De parcă ar fi putut vedea direct prin rochia ei fiecare milimetru de piele de dedesubt. La naiba cu roșeața aceea fierbinte care amenința să i se extindă pe ceafă din pricina a tot ceea ce implica privirea lui. Și cât de multe implica!

Chiar și acum, înconjurată de muncitorii din birou, Mariah nu se putu abține să nu își amintească plăcerea de a fi fost în brațele lui cu o noapte în urmă și cum o făcuse să se simtă specială și frumoasă. La fel cum nu își putea domoli dorința crescândă de a

rămâne cumva singură cu el, în mod scandalos, în toiul amiezii, când trebuia să parcurgă listele cu bunurile din depozite, să vadă dacă *papa* ar fi dispus să doneze ceva școlii. Fusese o scuză neîntemeiată de a veni la birou – adevărul era că, pur și simplu, își dorise să fie aproape de Robert.

Dar, de fiecare dată când îl privea – și de fiecare dată când îl surprindea privind-o și îi vedea acele buze senzuale –, mintea lui Mariah se golea, iar corpul îi era cuprins de furnicături în toate modurile desfrânate.

Nouă ore, șase minute și câteva secunde de când fusese în brațele lui... Știa pentru că numărase fiecare clipă. Pentru că niciodată în viața ei nu fusese mai fericită.

Mariah nu știuse la ce să se aștepte în acea dimineață, când se revăzură, după ce se dezvăluiseră reciproc, atât fizic, cât și emoțional, cu o noapte în urmă. Fără îndoială, aveau să se certe mereu. Un tigru rămâne tot felină, chiar dacă ar reuși să-și schimbe dungile. Dar nu mai erau dușmani.

Cât despre ce simțea el pentru ea ca femeie... Ei bine, la *această* întrebare Mariah nu avea răspuns. Deși își petrecuseră noaptea îmbrățișați, el nu recunoscuse nici măcar o dată că ar avea sentimente pentru ea. Iar Mariah nu îl întrebase, de teamă să nu audă un răspuns care putea să o dărâme. Pentru că, indiferent de ce simțea Robert pentru ea, Mariah se îndrăgostise.

El ridică privirea și o surprinse privindu-l. Ochii li se întâlniră, iar pe Mariah o străbătu un fior fierbinte pe șira spinării.

„Oh, Dumnezeule!"

Când simți că se îmbujorează, Mariah își feri privirea. Dar nu își putu împiedica fluturii din stomac să danseze fericiți.

Atunci, Robert se ridică de la birou și merse nonșalant lângă ea. Se aplecă peste umărul ei, parcă întinzându-se după hârtiile din fața lui Mariah. Apropierea lui o făcu să simtă un fior electrizant prin tot corpul.

– Arăți minunat, șopti el atât de încet, încât ceilalți muncitori să nu îl poată auzi.

Blestemat să fie pentru că o făcea să roșească! Dar Mariah reuși să își dea ochii peste cap la auzul complimentului său.

– Port o rochie de anul trecut.

– Ce pot să fac, dacă tu ai arăta minunat și într-o cârpă ponosită? Mâna lui o atinse fugar pe a ei, când Robert pretinse că studiază

inventarul, trimițând un fior cald în brațul lui Mariah. Vreau să te văd diseară.

– O să mă *vezi* diseară, îi aminti ea, ușor obraznică. Luăm cina cu Lord și Lady Hammond.

– Atunci va trebui să cerem dispensă, replică Robert, ochii licărindu-i diabolic. Pentru că nu la genul acela de festin mă gândeam.

La auzul aluziei lui obraznice, Mariah își plecă privirea și își drese glasul, pentru nu se îmbujora și mai tare, apoi întrebă mieros:

– La ce te gândeai, mai exact?

– Cină în doi, la Park Place.

Mariah se răsuci în scaun pentru a-l privi, inima dansându-i de fericire. Nu îndrăznea să creadă...

– Park Place?

Asta însemna mai mult decât intimitate fizică! Robert o primea în cele mai intime aspecte ale vieții lui și, cu siguranță, asta însemna că ținea la ea... nu-i așa?

– Hm. El se întinse după hârtii, prefăcându-se în continuare că discutau despre afaceri, deși, după zâmbetul amuzat care amenința să apară pe buzele lui, Robert știa exact la ce se gândise Mariah. Le-am dat servitorilor o seară liberă, până la ultimul spălător de vase. Au fost avertizați să nu pună piciorul în casă până la miezul nopții. Se prefăcu din nou că analizează listele. Doar noi doi, râzând, vorbind și... *alte* lucruri.

Exact ceea ce își dorea Mariah. Încă o noapte în brațele lui, încă o noapte petrecută făcând dragoste cu el...

– Divin, spuse ea, aproape gâfâind. Fericirea care îi făcuse inima să-i sară din piept aproape că o împiedică să vorbească.

Cu o ușoară ezitare, Robert puse hârtiile pe birou.

– Chiar este divin?

– Da. Nervozitatea se învolbură instantaneu în stomacul ei. De ce te-ai îndoi de asta?

Robert își feri cu vinovăție privirea.

– Nu aș îndrăzni să presupun asta după noaptea trecută, după lucrurile pe care ți le-am mărturisit...

– Să presupui, șopti ea cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui licăriră ușurați, apoi se întoarseră spre ea plini de afecțiune în adâncurile ca safirul și treziră focul dinlăuntrul ei.

– Deci mă placi, la urma urmei.

– Am fost de-a dreptul uluită să înțeleg asta, îndrăznesc să spun. Mariah zâmbi când el râse. Dar apoi fu rândul ei să ezite înainte de a întreba agitată: Te deranjează acest lucru?

În acea simplă întrebare se ascundea o semnificație mult mai profundă. O explorare a emoțiilor pe care nici unul din ei nu îndrăznise încă să o abordeze.

– Există multe feluri în care mă deranjezi, Mariah Winslow, spuse el cu glasul răgușit și slab. Multe feluri ispititoare... Sper să te învăț și mai multe diseară.

Mariah pierdu lupta cu îmbujorarea, care îi învălui rapid tot chipul și coborî până în decolteu.

– Dar faptul că mă placi, o asigură el în șoaptă, nu mă deranjează absolut deloc.

Speranța se aprinse înăuntrul ei.

– Mă bucur. *Foarte* mult.

Ochii lui se aprinseră într-un mod posesiv, iar din felul în care corpul i se încordă, Mariah știu că și el era la fel de frustrat ca și ea că nu o putea atinge. Nu avuseseră nici o clipă singuri toată ziua, de când plecaseră de la birou noaptea trecută, iar faptul că nu îl putea îmbrățișa sau săruta o înnebunea. Pentru un moment de disperare, Mariah avu gândul nerușinat de a născoci o scuză pentru a-l însoți la etaj, unde să poată fi singuri, chiar și pentru câteva minute...

Clopoțelul de deasupra ușii sună când o rafală de aer rece suflă din stradă, aducându-l pe Whitby cu ea. Bărbatul își trăsese pălăria din blană de castor pe urechi, încercând să se apere de vântul aprig, ceea ce îi făcea urechile deja mari să pară și mai mari. Rânjetul lui tont, obișnuit îi lumina fața.

– Whitby, ai venit! Mariah se îndreptă spre el, mai mult pentru a se calma și a-și domoli inima, decât pentru a-l întâmpina. Robert tocmai recunoscuse că ținea la ea și, deși era cale lungă de la a o plăcea la a o iubi, inima ei tot făcea salturi vesele. Nu mă așteptam să treci...

Ușa de la biroul lui *papa* se deschise, iar domnul Ledford ieși din cameră cu teancuri de rapoarte în brațe, ca întotdeauna. Distras, îi salută încuviințând din cap în timp ce trecu grăbit pe lângă ei, spre propriul birou, din camera alăturată.

– Carlisle, strigă tatăl ei din pragul ușii biroului său, privirea lui serioasă ocolind-o pe ea și poposind asupra lui Robert. Vreau să discut cu tine.

Mariah se încordă. Tatăl ei voia să discute cu Robert? Cu siguranță, despre afaceri. *Nu* putea fi despre noaptea trecută. Era imposibil ca tatăl ei să fi descoperit ce făcuseră. Nu când Robert o adusese acasă la ora când balul ar fi trebuit să se termine. Nu când mamei lui îi oferiseră scuza că Mariah se simțise rău și că fusese nevoită să plece devreme. Nimic nu păruse nelalocul lui.

Dar dacă erau descoperiți... O, Dumnezeule, o aștepta mănăstirea!

– Desigur. Robert întâlni solemn privirea lui Mariah, chipul lui ferm netrădând nici o emoție, când ea era convinsă că pe al ei se citeau vinovăția și teama.

Fără să mai schimbe vreo privire care să îi dea de gol, Robert îl urmă pe tatăl ei în birou.

Robert închise ușa în urma lui. Dacă această conversație cu Henry Winslow era despre ceea ce se întâmplase noaptea trecută, atunci el nu voia să existe martori la uciderea lui.

Trase adânc aer în piept.

– Voiai să îmi vorbești?

Făcându-i semn să ia loc, Winslow merse la vitrina din colț și scoase o sticlă de bourbon.

– Evenimentul acesta merită o băutură.

Robert se încordă.

– Da?

– Și o implică pe Mariah, bâigui Winslow.

Inima lui Robert tresări. Nu era pregătit pentru această discuție.

După noaptea trecută, el intenționa să câștige și parteneriatul, și pe Mariah. După ce o dusese acasă, Robert se plimbase până în zori pe străzile acoperite de zăpadă din Mayfair, lăsând aerul înghețat să îi domolească fierbințeala dorinței fizice, până când fu în stare să gândească limpede cu privire la ceea ce se întâmplase, la ceea ce își dorea pentru viitorul lui, la ceea ce merita Mariah pentru viitorul ei. Iar când privise soarele răsărind peste Hyde Park, știa exact ce își dorea. Și nu avea de gând să se mulțumească cu mai puțin.

Dar mai știa că trebuia să fie precaut pe ambele fronturi. Pentru că, în ceea ce îl privea pe Henry Winslow, cele două se excludeau reciproc. Bărbatul care avea pretenții la fiica lui nu-și putea asuma vreodată o poziție în companie. Cu toate acestea, Robert spera că Winslow era destul de inteligent cât să recunoască atât talentul lui

pentru afaceri, cât și afecțiunea pentru Mariah, și să îl primească deopotrivă în familie și în afacere cu brațele deschise.

Tocmai din acest motiv Robert voia să petreacă seara cu Mariah. Voia mai mult decât timp împreună pentru a râde și a vorbi în voie, mai mult decât o ocazie de a face din nou dragoste cu ea – seara aceea era o ocazie să discute despre viitorul lor.

Dar să fie confruntat cu tatăl ei *nu* făcea parte din plan, cu siguranță.

– Vreau doar ce este mai bun pentru ea, recunoscu în șoaptă Robert. Dacă Winslow își dădea seama de asta, poate căsătoria cu forța și excluderea din Winslow Shipping puteau fi evitate.

– Și asta va avea! Mai mult decât în cele mai frumoase visuri ale ei.

Asta fu ceva neașteptat. Robert clipi confuz.

– Poftim?

Winslow râse în timp ce turnă lichidul auriu în două pahare, iar râsul parcă era sunetul unei victorii arogante.

– Ledford tocmai mi-a dat vestea cea bună despre proiectul cu docurile.

– Docurile. Robert simți un val de ușurare. Va trebui să poarte această conversație cu tatăl ei, în cele din urmă, dar, din fericire, nu astăzi. Ce veste?

Cu un zâmbet triumfător, Winslow îi întinse un pahar lui Robert.

– Prima rundă de ofertare a proprietăților a ajuns la proprietari. Am primit răspunsuri de la câțiva – zece dintre ei sunt dispuși să vândă și alți cinci vor să negocieze. Ciocni paharul cu al lui Robert, toastând pentru succesul lor. Nimic nu ne mai poate opri acum!

– Ai trimis oferte? Îl izbi un val de nedumerire, dar și o senzație cruntă de teamă. Dar nu s-a finalizat nimic în Parlament. Este posibil ca docurile acelea să nu fie niciodată construite, darămite în St. Katharine...

– Dar vor fi. Winslow luă o gură zdravănă de bourbon, ochii strălucindu-i a certitudine. Acum este mai mult decât un simplu zvon. Firma lui Thomas Telford a fost contactată de Coroană. Chiar acum, în timp ce vorbim, ei fac planuri pentru dragarea terenului. Și vor fi nevoiți să achiziționeze proprietăți Winslow ca să poată face asta. Proprietăți Winslow pe care comercianții și căpitanii vor fi obligați

să le folosească drept depozite. Am reușit! Winslow ridică din nou paharul. *Tu* ai reușit, Carlisle.

Dumnezeule, Robert nu voia să fie responsabil pentru *asta!*

– Nimic nu este sigur, spuse el precaut, rugându-se ca Winslow să fie rațional. Ar fi trebuit să așteptăm...

– Și să dăm altcuiva ocazia de a interveni și de a ne lua profiturile? Winslow clătină din cap și se așeză pe scaunul mare din piele din spatele biroului de scris. Îi făcu din nou semn lui Robert să ia loc, dar el rămase în picioare, prea îngrijorat de vestea dată de Winslow pentru a se așeza. Docurile acelea *vor fi* construite.

– Și dacă nu vor fi construite?

Pieptul lui Robert se încordă. Una era să faci speculații cu privire la mofturile regelui și să analizezi perspective imobiliare, dar era cu totul altceva să aloci capital pentru acele planuri. Un capital imens.

– Vom rămâne cu proprietățile acelea din mahala poate ani întregi.

Winslow flutură nepăsător din mână.

– Atunci vom profita de pe urma arendașilor până când Parlamentul își dă acordul pentru docuri.

– Și dacă nu și-l dă? repetă îndârjit Robert.

Expresia exuberantă a lui Winslow se stinse, zâmbetul înăsprindu-i-se în timp ce privirea îi deveni rece.

– Atunci, îi faci să și-l dea, răspunse el, glasul devenindu-i încordat. De aceea ești aici. Legăturile tale în Parlament. Urmă o pauză – atât de scurtă, încât putea trece neobservată –, dar Robert o percepu și înțelese tăcerea din spatele ei. Doar dacă nu cumva nu ești în stare, la urma urmei.

Robert îi întoarse privirea aspră, cu bărbia încordată. Winslow voia ca el să nege, să se angajeze și mai aprig în acel proiect, pentru a-și demonstra vrednicia. Dar Robert nu avea de gând să se lase jucat pe degete. Nu și de data asta.

– Reputația mea – și acum întregul lui viitor – se bazează pe succesul companiei. Nu îmi voi asuma vina când planurile tale vor da greș, nici nu voi deveni un paria pentru familie și prieteni forțându-mi norocul cu aceste docuri doar pentru profit.

Ochii lui Winslow licăriră cu o furie rece, pricinuită de faptul că fusese provocat. Dar ar face bine să se obișnuiască cu asta. Când Robert avea să devină atât partenerul bărbatului, cât și ginerele său, el plănuia să îl provoace cu fiecare ocazie care se ivea.

– Planurile noastre *nu* vor da greș, ripostă ferm Winslow. Poate că tu ai hotărârea unui om în ascensiune, dar eu mi-am șlefuit instinctele în afaceri într-un număr de ani de două ori mai mare decât ai tu de viață. Instinctul îmi spune cu certitudine că vom avea succes *dacă* avem curajul să ducem proiectul până la capăt. Așadar, fie ești cu mine în asta, fie poți să pleci chiar acum. Winslow miji ochii. Deci ce vei alege, Carlisle?

Să plece și să își distrugă viitorul? „La naiba!" Și totuși, avea o presimțire rea, care îi trimise un fior rece pe șira spinării, neputând să-l ignore.

– Ai spus că asta o implică pe Mariah, insistă el. Ce legătură are cu ea?

– Cealaltă veste bună a lui Ledford pentru noi. Winslow se lăsă pe spate în scaun. Baronul Whitby a fost de acord să ne vândă proprietatea.

„Școala." Robert simți cum întregul corp îi amorțește. Rugându-se să fi înțeles greșit, întrebă:

– O să închizi Gatewell?

– Nu, școala va fi mutată într-o altă proprietate pe care Ledford tocmai a găsit-o. Una pe care Winslow Shipping o poate achiziționa și o poate oferi școlii. Un zâmbet larg înflorise pe fața bărbatului, încântat să poată face un asemenea gest măreț pentru fiica sa.

– Și de două ori mai mare decât clădirea actuală, continuă el. Construcție nouă, de asemenea, fără crăpături și găuri în pereți, fără ferestre sparte. Și într-o parte mult mai respectabilă a orașului.

– Unde? întrebă poruncitor.

Robert se temea că o nouă clădire nu va fi suficientă pentru a compensa atașamentul lui Mariah față de cea veche. Ea iubea casa aceea dărăpănată, iubea fiecare crăpătură și spărtură din ea.

– Lambeth, chiar lângă palatul vechiului episcop.

Și la mama naibii. Aplecându-se peste birou, sprijinindu-se în palme, Robert scutură din cap.

– Nu există docuri în Lambeth.

Winslow râse.

– Tocmai asta este ideea, băiete!

Robert bătu cu un deget în birou, pentru a-l face pe Winslow să asculte.

– Ceea ce înseamnă că nu există nici marinari sau docheri.

– Dar tot există o mulțime de copii săraci. Winslow se încruntă în timp ce bău ultimul strop de bourbon. Deși sper că, după acest sezon, Mariah nu va mai simți nevoia să petreacă atât de mult timp printre ei. Că va înțelege că este mai bine să fie o lady elegantă, decât o revoluționară.

– Este deja o lady elegantă, ripostă Robert.

Dacă Winslow nu putea vedea asta, atunci nici că avea să își înțeleagă vreodată fiica.

– Una care va aprecia ce vor face noile docuri din St. Katharine pentru registrele contabile ale companiei, adăugă Winslow. Ce înseamnă o mahala și o școală dărăpănată în comparație cu asta?

Robert îl privi lung, simțind cum pământul îi fuge de sub picioare. De-abia în acel moment, Robert înțelese cu adevărat dimensiunea ramificațiilor planului imobiliar al lui Winslow, dându-și seama ce însemna asta pentru Mariah. Să vadă clădirile din St. Katharine dărâmate, străzile dragate...

„Dumnezeule, ar distruge-o!"

– Nu este bine ce facem, spuse el încet, amintindu-și de vulnerabilitatea lui Mariah când venea vorba despre școală și mama ei. Nu-i putem face asta lui Mariah.

– Când ai fost de acord să mă ajuți cu acest proiect, știai că va însemna distrugerea cartierului St. Katharine, îi aminti Winslow, îndreptându-se în scaun. Știai rolul pe care îl vei juca în împlinirea acestui proiect.

– Da, am știut.

Dar, Dumnezeule, Robert nu crezuse că proiectul avea sorți de izbândă, știind cât de capricios putea fi regele... Se gândise la distrugerea școlii și a cartierului ca fiind ceva foarte îndepărtat și abstract, un lucru la fel de tangibil ca orice alt plan făcut la întâmplare de domni în timp ce beau și fumau.

În plus, Robert aflase de curând adevărul despre Mariah. Nu școala sau compania contau pentru ea, ci ceea ce reprezentau – prin intermediul lor, putea fi aproape de părinții ei, se putea întoarce la acele zile fericite de dinaintea morții mamei sale, când tatăl ei îi era aproape și o proteja.

Dacă distrugeau toate acestea, era ca și cum ar fi stins flacăra vie din sufletul ei.

– Am făcut tot ce mi-ai cerut, recunoscu Robert, rugându-se ca Winslow să îl asculte și să înțeleagă. Le-am dat de urmă proprietarilor, am aflat valorile proprietăților, am urmărit evoluția vânzărilor și drepturile de sechestru – pentru Dumnezeu, am aranjat *totul* ca să putem face profit când St. Katharine va fi demolat și vor fi construite docurile.

Și fusese convins că făcea lucrul corect în tot acel timp. Că avea să își asigure parteneriatul și va căpăta reputația unuia dintre cei mai de succes oameni ai Angliei. Dar asta fusese înainte ca Mariah să îi intre pe sub piele, înainte ca el să își dea seama cât de importante erau școala și întreaga zonă pentru ea... Înainte să își dea seama că ține la ea.

– Dar asta... cât o va supăra pe Mariah... Trase adânc aer în piept și clătină din cap. *Niciodată* nu m-am...

– Robert? șopti Mariah.

El se întoarse brusc. Mariah deschisese ușa în timp ce el și Winslow se contraziceau, însă nici unul dintre ei nu o auzise.

Ea stătea în prag, suficient de aproape cât să îi fi auzit, iar o expresie îngrozită îi întuneca fața. O expresie care îi spunea lui Robert că Mariah înțelesese pe deplin de ce Winslow Shipping fusese interesată să cumpere atât de multe proprietăți în St. Katharine. De ce tatăl ei îl alesese pe el, dintre toți afaceriștii din Anglia, să fie partener în companie.

Ea îl privea lung, de parcă nu îi venea să creadă... Apoi rosti încet, atât de încet, încât Robert aproape că nu o auzi, dar simți cum cuvântul îi străpunse inima:

– Ticălosule!

Mariah se întoarse pe călcâie și vru să plece.

– Nu! spuse el ferm, apucând-o de umeri pentru a o opri și a o face să-l asculte. Nu este ceea ce crezi.

Ea se luptă să se elibereze din strânsoarea lui, dar Robert refuza să îi dea drumul.

– Toate acele proprietăți, biserica... *Școala*, spuse ea cu glasul gâtuit. Toate distruse și inundate, copiii abandonați... și tu știai!

Dumnezeu să îl ajute, pentru că el știuse tot timpul.

– Mariah...

– *Știai!*

Țipătul ei furios răsună în întreg biroul, iar asistenții se opriră din ceea ce făceau ca să se uite la ei. Winslow se ridică în picioare.

– Nu... mult mai rău decât faptul că știai... Glasul lui Mariah deveni o șoaptă plină de tristețe. Dumnezeule, tu ai *făcut* să se întâmple!

Robert nu putea nega – făcuse exact lucrurile de care îl acuza ea, iar el o respecta prea mult ca să o mintă. Dar o putea face să înțeleagă de ce. Iar din acel moment, nu mai voia să fie implicat în asta.

O apucă de braț și o trase într-un colț, unde puteau vorbi mai feriți. Dar Mariah tresări și se retrase de lângă el. Suferința din ochii ei verzi aproape îl distruse pe Robert.

– Ascultă-mă, te rog, o imploră el în șoaptă, cu disperare. Dacă aveau o șansă la un viitor împreună, Mariah trebuia să aibă încredere în el. Îți pot explica...

– Tot timpul pe care l-am petrecut împreună, ce am făcut... Mariah își acoperi gura cu dosul palmei, în timp ce umilința îi îmbujoră obrajii. M-ai folosit, rosti ea printre degete.

Robert făcu ochii mari, uluit.

– *Nu* te-am folosit, se forță el să spună printre dinții încleștați.

Dar ea nu spuse nimic, tăcerea ei fiind o acuzație grea.

Robert simți un junghi în inimă. Tot ceea ce obținuse muncind din greu în ultimii doi ani îi scăpa de sub control, și se simțea de parcă totul atârna de un fir de ață. Cu cât încerca mai disperat să se agațe de tot, cu atât îi scăpau printre degete.

– Țin la tine, Mariah. Robert încercă să se abțină să o rănească în singurul mod în care știa că poate, aruncându-i adevărul în față. Foarte mult.

– Dar îți pasă mai mult de parteneriat, îl acuză ea într-o șoaptă care-i sfâșie inima lui Robert. Chiar și acum, după tot ceea ce am împărtășit... Mariah clătină tristă din cap. Încă încerci să îți dovedești vrednicia tatălui tău.

Robert își abținu o înjurătură frustrată.

– Nu este atât de simplu cum...

– Atunci pune capăt proiectului chiar acum! îl provocă ea. Se eliberă din strânsoarea mâinii lui, apoi alergă spre biroul lui de scris și luă toate hârtiile de pe el. Distruge-ți toate notițele, rupe toate ofertele de vânzare! Fă-o! Mariah îi împinse hârtiile în față. El nu le luă, însă ea i le împinse în brațe.

– Dacă St. Katharine înseamnă ceva pentru tine – dacă *eu* însemn ceva pentru tine... Glasul i se stinse cu o speranță disperată. Atunci, pleacă!

Dacă pleca, distrugea toate posibilitățile de a dovedi familiei lui de ce era capabil.

În timp ce o privea, nefiind în stare să facă ceea ce îi cerea Mariah, între ei tăcerea se simțea asemenea unei salve de tun. Expresia ei rănită de trădarea lui îi frânse inima – o expresie atât de pură și de chinuită, încât îi tăie răsuflarea.

În acea clipă de tăcere, el știu că o pierduse.

Pierderea inevitabilă era agonizantă. Robert se întinse spre ea...

Mariah păși înapoi și ridică o mână pentru a-l opri.

– Mi-ai spus cât de mult însemna acest parteneriat pentru tine, că ai face orice ca să îți dovedești valoarea... Glasul ei răgușit se sparse de emoție, în timp ce încerca să își înăbușe suspinele. O lacrimă i se vărsă pe obraz, în timp ce șopti: Dar am subestimat cât de departe erai dispus să mergi.

– Te înșeli. Dumnezeule, de ce nu îl credea? Robert lăsă hârtiile deoparte și întinse mâinile spre umerii ei. Mariah, ascultă-mă...

Ea îl plesni atât de tare, încât sunetul palmei ei pe obrazul lui răsună în tot biroul.

– Felicitări, Carlisle! reuși ea să spună în timp ce se îndepărtă de el. La urma urmei, te-ai dovedit a fi o adevărată bestie.

Capitolul 14

O, fusese așa o fraieră!

Ștergându-și ochii cu dosul palmei, Mariah se opri pe holul pivniței școlii Gatewell și se rezemă de perete.

„Respiră... doar respiră..." Dacă se concentra la simplul gest de a respira, atunci poate că nu s-ar prăbuși pe podea în lacrimi.

Dar fiecare bătaie a inimii ei îi străpungea pieptul cu durerea ei și îi amintea cât de proastă fusese pentru că cedase în fața farmecelor lui Carlisle. Dumnezeule, ce făcuse cu acel bărbat! Comportamentul ei nu fusese mai presus de al unei târfe, crezând prostește că el o considera frumoasă și dorită. Că îi păsa de ea...

Mariah închise strâns ochii, recunoscătoare că în școală era liniște, că toți cei mici erau la lecții la etaj și că în pivniță era liniște, cu excepția câtorva sunete vagi care veneau din bucătărie. Dar nici

măcar acel moment de liniște nu era suficient ca să îi domolească emoțiile ce se învolburau înăuntrul ei atât de tare, încât își apăsă stomacul cu mâna ca să își împiedice starea de vomă.

O, cât de naivă fusese să aibă încredere în el! Să i se dăruiască orbește și, mai rău, să se îndrăgostească de el, doar pentru ca trupul să-i fie folosit și inima zdrobită. Dumnezeule, cum avea să se vindece vreodată?

În cazul lui *papa*, profitul de pe urma noilor docuri avea sens. El oricum nu înțelesese prea mult ce însemnau Gatewell și St. Katharine pentru ea, iar faptul că muncea pentru a crește profitul companiei era modul lui de a-și proteja familia. Pentru el, viitorul companiei *era* viitorul familiei.

Dar Robert... El nu era vreun soldat fără minte, care urma orbește ordinele tatălui ei. Avea mai multă hotărâre decât orice bărbat pe care îl cunoscuse ea vreodată – în mod sigur, suficientă pentru a-l înfrunta pe *papa* în legătură cu acel proiect. Mariah fusese convinsă că Robert înțelesese ce însemna locul acela pentru ea. Și el pierduse un părinte, știa cât rău putea provoca suferința acelei pierderi. Ea crezuse că ajunsese să îl cunoască, dar se părea că nu îl cunoscuse deloc.

Nu. Mariah știa exact ce era el. Era diavolul, iar ea îl lăsase să îi ia sufletul.

– Mariah, slavă Domnului că ești aici!

Mariah deschise ochii și o văzu, prin ceața înlăcrimată, pe doamna Smith venind grăbită spre ea. Nu răspunse, de teamă să nu înceapă iar să plângă.

Menajera se opri brusc și o privi lung. Văzându-i ochii roșii și nasul ușor umflat, doamna Smith țuguie buzele, iar expresia i se îmblânzi, compătimitoare.

– Să înțeleg că ai auzit deja?

Confuzia se adăugă emoțiilor ei învolburate.

– Poftim?

– Evelyn. Îngrijorarea se citi pe chipul femeii. Tocmai am primit biletul ei.

Cu un junghi de teamă, Mariah se împinse de lângă perete. Ce mai făcuse sora ei acum?

– Despre ce?

Doamna Smith clipi, ea însăși confuză acum.

– Nu știi? Dar lacrimile tale...

– Nu sunt importante. Ultimul lucru pe care și-l dorea Mariah era să-i explice de ce plângea. Ce s-a întâmplat?

Doamna Smith scoase biletul din buzunarul șorțului și i-l întinse lui Mariah, apoi începu să vorbească în șoaptă, de teamă să nu fie auzită:

– A fugit.

„O, Dumnezeule!" Mariah despături grăbită biletul și citi. Cu fiecare cuvânt, inima i se frângea și mai tare.

– În Scoția, ca să se căsătorească, șopti ea, incapabilă să vorbească mai tare din pricina șocului.

– Să fugă așa... Doamna Smith își frământă mâinile în șorț, îngrijorată. Nu îi stă în fire.

Din păcate, era *exact* ce îi stătea în fire lui Evie. Să își urmeze inima și să se arunce fără să se uite înainte. Dar acest salt îi putea distruge viața.

– Mariah! Glasul lui Whitby răsună prin școală, în timp ce el cobora treptele spre pivniță. Porni grăbit spre ea, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul bronzat, acum mult mai roșu de cât alergase după ea din Wapping. Ești bine? Ai fugit din birou înainte să pot...

– Este vorba de Evelyn, îl întrerupse ea. Nu putea suporta mila lui Whitby acum. Îi puse biletul în mână. A fugit cu Burton Williams.

– Williams? Whitby se încordă surprins. Vânătorul acela de averi? Dar cu siguranță știe că Evelyn nu are zestre.

– Nu, nu cred că știe.

Sau că *papa* se aștepta ca ginerii lui să muncească pentru banii lor. Burton Williams nu era genul de bărbat care părea dispus să muncească pentru ceva. Nici măcar pentru o femeie. Se părea că, atunci când putea, pur și simplu, voia să o fure.

– Evie face o greșeală groaznică, continuă Mariah. Privi disperată când la doamna Smith, când la Whitby deznădăjduită. Trebuie să îi oprim!

Doamna Smith interveni:

– Îi vom spune tatălui tău, iar el poate să trimită un om după ei.

Umerii lui Mariah se înclinară.

– Sunt plecați deja de o jumătate de zi. Întocmai motivul pentru care Evie trimisese biletul la școală, nu acasă, pentru ca Mariah să nu afle ceea ce făcuse decât când era prea târziu ca să o mai

oprească. Își frecă fruntea și gemu de disperare. Până când angajează *papa* pe cineva să meargă după ea, vor fi traversat deja jumătate de Anglie și vor fi imposibil de ajuns din urmă.

– Mă duc eu după ea, spuse vioi Whitby, bravada din cuvintele lui fiind contrazisă de incertitudinea de pe chipul său. Voi lua faetonul meu și o voi ajunge din urmă...

– Și să mai aruncăm un gentleman burlac în necaz? Mariah clătină din cap. Reputația ei nu ar mai putea fi salvată.

– Nu va fi salvată dacă nu o oprim într-un fel sau altul, bâigui îngrijorată doamna Smith.

– Tocmai de aceea trebuie să mă lași să mă duc după ea, se rugă Whitby.

Mariah simțea cum i se învârte capul de atâtea griji, lăsând deoparte propriile ei probleme cu Robert. Pentru moment. Tot ce conta în acea clipă era să își salveze sora de la a face cea mai mare greșeală a vieții ei. Și nu avea cum să o împiedice, doar dacă nu...

– Vin cu tine!

Doamna Smith icni, de-a dreptul uimită de idee.

– Sub nici o formă! Ultimul lucru de care avem nevoie este ca și reputația ta să fie distrusă, pe lângă cea a lui Evelyn.

– Eu nu contez acum. Un junghi de vinovăție îi străpunse pieptul. Ea era deja distrusă, iar inima ei nu mai putea fi salvată. Dar dacă cineva află că Evelyn a fugit...

– Atunci, vin și eu, spuse doamna Smith cu o expresie hotărâtă. Voi fi însoțitoarea voastră, iar atunci nimeni nu poate spune că voi două, fetelor, ați făcut ceva neadecvat.

– Vom lua trăsura tatălui meu, se oferi Whitby, deja alergând spre ușă. Are cea mai bună trăsură din întreaga Londră. Merg să o iau, mă întorc în mai puțin de o oră. O să-i prindem înainte să ajungă în Leicester!

O oră mai târziu, toți trei urcaseră în trăsură și porniseră spre Great North Road. Nu avuseseră timp să împacheteze prea multe, în afară de un săculeț cu lucruri esențiale pentru cele două femei, iar în goana lui de a face pe eroul curajos, Whitby nu se gândise să își ia ceva cu el. Dar, chiar în graba lor de a pleca și de a-l înfuria pe tatăl ei, Mariah se asigurase că Whitby trimisese vorbă acasă că plecaseră după Evelyn. El nu avusese timp să scrie mai mult de câteva vorbe, dar erau suficiente să îl liniștească pe *papa* până când Mariah

avea să îi trimită ea însăși un mesaj detaliat de la un oficiu poștal. Important era să pună distanță între ei, ca să o țină pe Evie în siguranță, departe de furia aprigă a lui *papa*, până când avea să se încheie totul, iar sora ei să ajungă înapoi în camera sa din Mayfair. De data aceasta, Mariah era convinsă că aveau să fie trimise amândouă în Cornwall, la domnișoara Pettigrew.

Se lăsă pe spate, pe pernele banchetei, și încercă să se concentreze asupra orașului care trecea pe la fereastra ei. Dar gândurile ei goneau prea sălbatic pentru a-și putea calma inima agitată sau a-și domoli teama ce îi apăsa pieptul.

– Ești bine, Mariah? întrebă Whitby, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul lunguieț.

Ea încuviință din cap.

– Îi vom prinde din urmă înainte să ajungă la Gretna Green. Vor fi nevoiți să oprească aproximativ din oră în oră. Încercă să zâmbească. Evelyn nu poate să călătorească prea mult fără să meargă la toaletă.

– Nu, o corectă el blând. Mă refeream la Carlisle.

Trupul îi amorți la auzul numelui lui Robert, apoi o mie de ace o străpunseră, alungând amorțeala și trezind la viață durerea cu toată forța. Totuși, își păstră cumpătul, în ciuda preocupării pe care o citi pe fața lui Whitby. Și a milei.

Mariah pufni și se întoarse spre fereastră.

– Nu știu despre ce vorbești.

Stând lângă ea, doamna Smith puse încet deoparte împletitura pe care o tricota. Mariah îi simți privirea îngrijorată asupra ei.

– Deci *de-asta* plângeai.

– Mariah plângea? întrebă sceptic Whitby.

Ea își dădu ochii peste cap, dorindu-și ca în acel moment să fi fost singură cu durerea ei.

– Nu a fost nimic.

– A fost Carlisle, îi spuse el doamnei Smith aplecându-se, reușind cumva să stea pe marginea banchetei, în ciuda picioarelor lui lungi și a spațiului mic. S-au certat.

Of, Mariah chiar își dorea să fie singură! Ridică din umeri.

– Mereu ne certăm.

– Este adevărat, fu de acord doamna Smith, dar se încruntă la Mariah, uitând de împletitura de pe genunchi. Dar nu te-a făcut niciodată să plângi până acum.

– A plâns și când s-au cunoscut, îi aminti Whitby.

– A, da, îmi amintesc, spuse femeia mai în vârstă. Ei bine, nu te-a mai făcut să plângi de atunci.

– De obicei, doar o înfurie...

– Așa cum faceți voi doi acum? îi întrerupse Mariah, lăsând frustrarea și iritarea să ia locul durerii dinăuntrul ei.

Regretă imediat ieșirea furioasă. Prietenii ei încercau doar să o ajute, fără să își dea seama că o făceau să se simtă și mai rău. Mariah știa cum să facă față furiei, dar nu știa cum să facă față iubirii. Mai ales când, din partea lui Robert, acea iubire nu fusese altceva decât manipulare calculată.

– Da, ne-am certat, recunoscu ea. Dar nu a fost nimic.

Doar îi fusese inima zdrobită.

– L-a plesnit, adăugă solemn Whitby, de dragul doamnei Smith.

Menajera o privi curioasă pe Mariah.

– Asta îmi pare mai mult decât o simplă ceartă.

– Da, a fost o ceartă, bine? Simți cum lacrimile stau să curgă, iar Mariah clipi, în timp ce vederea începu să i se încețoșeze din nou. A fost o ceartă groaznică și l-am plesnit.

Doamna Smith o mângâie blând pe mână.

– Din ce motiv, draga mea?

– Pentru că îl iubește, explică Whitby.

Mariah îi privi lung pe cei doi buni prieteni, groaza învolburându-se înăuntrul ei, în timp ce o priveau cu milă și nedumerire. Deschise gura, pregătită să se prefacă, să le ascundă adevărul...

– Da, șopti ea atât de încet, încât cuvântul aproape că se pierdu sub sunetul roților trăsurii. Își plecă privirea spre propriile mâini, împreunate în poală, neputincioase. Rămase încordată, fără să se miște, în ciuda balansului trăsurii. Nu avea rost să nege ceea ce era atât de evident pe chipul ei.

– Îl iubesc – l-am *iubit*... Dar acum nu contează ce simt eu.

– O, scumpo! Doamna Smith își puse brațul pe umerii ei, dându-i o îmbrățișare maternă. Sunt convinsă că el ține la tine. Puteți rezolva orice mici probleme există între voi.

Mici probleme? Distrugerea unui întreg cartier era între ei. Mariah râse din pricina acelei ironii amare, dar sunetul pe care îl scoase fu mai degrabă un suspin slab.

– Nu. Nu avem nici un viitor. Mariah își șterse ochii cu mâna și recunoscu: Nu am fost decât un obstacol între el și parteneriat. M-am lăsat vrăjită de farmecele lui și am uitat.

Vizavi de ea, Whitby nu spuse nimic, dar rămase cu gura căscată, chiar înainte ca trăsăturile lui să devină încețoșate sub lacrimile care îi umplură ochii lui Mariah. Slavă Domnului, pentru că ea nu credea că mai putea îndura mila din privirile lor.

– Am fost o proastă, reuși ea să spună, dând glas, în cele din urmă, celor mai chinuite sentimente. Mi-a spus că sunt frumoasă, că sunt specială, iar eu am crezut... am crezut... Of, nu contează!

– Ți-a făcut promisiuni? insistă cu blândețe doamna Smith.

Inima lui Mariah s-ar fi frânt la auzul întrebării nevinovate a femeii dacă nu ar fi fost deja ruptă în bucăți. Chiar și acum, doamna Smith avea o părere bună despre ea, iar femeii nu îi trecuse prin cap că era posibil ca Mariah să fi pierdut mai mult cu Robert decât mândria și visurile pentru viitor.

Fără să scoată vreun cuvânt, clătină din cap și o străbătu un nou val de umilință.

– La întoarcere, îl voi provoca la duel, o asigură Whitby, făcând-o să se uite la el cu ochii mari. Cu pistoalele la răsărit. Imediat după ce făcu acea promisiune, chipul îi păli când își dădu seama ce spusese. Cred...

– O, Whitby! Mariah zâmbi printre lacrimi și se întinse să îl îmbrățișeze. Mulțumesc!

El se încordă.

– Adică... tu chiar vrei să mă duelez pentru tine? Panica îl gâtui când reuși să adauge: Cu Carlisle?

– Nu, prostuțule! *Nu* te duelezi cu el. Mariah nu știa ce era mai amuzant – să și-l închipuie pe Whitby încercând să se dueleze sau expresia panicată de pe chipul lui. Îți mulțumeam pentru că îmi ești un prieten atât de bun.

– Ah, *asta*. Whitby se lăsă pe spate, vizibil ușurat, revenindu-i culoarea în obraji. Oricum, bine că nu mă lași să mă duelez cu el. Pentru că l-aș fi ciuruit. Sunt un trăgător destul de bun, să știi.

– Ha! Doamna Smith ridică sceptică din sprâncene, în timp ce începu din nou să tricoteze. Nu mai bun decât Robert Carlisle.

– Ba sunt, cu siguranță.

– Domnule Whitby, știi măcar să tragi cu un pistol?

– Desigur că știu! Am câștigat concursul de trageri din primăvara anului trecut, la Oxford, dacă vreți să știți.

– Din câți trăgători?

– Asta nu contează...

În timp ce prietenii ei se contraziceau cu privire la dibăcia lui Whitby cu armele de foc – sau lipsa ei –, Mariah se rezemă de fereastra trăsurii și privi din nou spre orașul de afară, fără să îl vadă cu adevărat. Era prea îngrijorată pentru Evelyn și prea rănită de Robert ca să acorde atenție orașului.

Doar hotărârea fermă o făcu să își înăbușe un nou val de lacrimi. Împreună cu prietenii ei, avea să o găsească pe Evelyn și să o împiedice să se mărite cu Williams – asta era tot ce conta acum. Nu se putea întoarce în timp și nu se putea opri pe ea însăși să se îndrăgostească de Robert, dar o putea opri pe sora ei. Și nu avea de gând să o lase pe Evelyn să facă aceeași greșeală pe care o făcuse ea.

Niciodată.

Robert își aduse umerii în față în timp ce mergea prin Mayfair, înfrigurat, dar sentimentul amar de vinovăție care îl învăluise ardea fierbinte înăuntrul lui.

„Femeie enervantă!" Să îl plesnească și apoi să fugă înainte să o poată opri...

Nu. Nu palma îl deranjase, ci faptul că Mariah plecase. Cu toate acestea, dacă el ar fi putut să o împiedice să fugă – cel mai probabil, fiind nevoit să o lege de mâini și de picioare –, ea nu ar fi ascultat de vorbă bună. Era prea furioasă și rănită ca să îl înțeleagă și să îi accepte scuzele. Ori să îi creadă promisiunea că nu avea să se mai implice în acel proiect cu docurile.

Blestemat să fie Henry Winslow pentru că îl atrăsese în dezastrul ăsta!

Și blestemată să fie Mariah pentru că nu avusese mai multă încredere în el!

Oare Robert îi dăduse prea multe motive să aibă încredere în el? La urma urmei, intrase de bunăvoie în acea înțelegere cu tatăl ei – să îi găsească un soț, în ciuda a ceea ce își dorea ea. O înțelegere pe care, în primul rând, nu ar fi trebuit să o accepte. Sigur că Mariah crezuse ce era mai rău despre el atunci când îl auzise vorbind despre St. Katharine.

Dar, cu toate acestea, ea nu se înșela. El *făcuse* toate lucrurile de care îl acuzase – încercând să obțină profit, distrusese ceea ce iubea ea. Soluția să abandoneze acel plan venise prea târziu, când răul fusese deja făcut.

Tocmai de aceea Robert alergase după ea de îndată ce reușise să scape de Henry Winslow, după ce ocolise răspunsurile la întrebările curioase ale bărbatului cu privire la cearta lui cu Mariah – ca să o liniștească și să o facă să îl asculte. Era posibil ca ea să nu îl înțeleagă și să nu îi accepte niciodată scuzele. Era aproape sigur ca ea avea să îl urască, să îl învinuiască pentru distrugerea cartierului St. Katharine și a școlii. Dar, la naiba, Mariah avea să îl asculte! Chiar de-ar fi nevoie să o lege de scaun.

Dar ea nu era acasă, iar până când ajunsese el la școală, ea plecase, și nimeni de acolo nu știuse să îi spună unde se dusese sau când avea să se întoarcă. După două ore petrecute traversând Londra în frig, Robert hotărâse să se întoarcă la Park Place, să îi lase timp să se calmeze. Și să își ofere lui însuși timp să își dea seama ce să îi spună când avea să o vadă.

Urcă grăbit treptele casei și intră valvârtej pe ușa din față, având cu disperare nevoie de un pahar de tărie, ca să își calmeze frustrarea care îi apăsa pieptul și să îi provoace o amorțeală din care să își revină după șase luni.

Deschise ușa spre salonul de biliard, unde era cea mai mare colecție de spirtoase din casă...

– Robert!

Dumnezeule!

Fratele său Quinton stătea tolănit într-unul dintre fotoliile din piele roșie de lângă perete, cu un picior peste brațul fotoliului și un trabuc în gură. Îl împunse cu tacul pe fratele lor mai mare, Sebastian, în timp ce acesta stătea aplecat peste masa de biliard, pentru a-și pregăti lovitura.

Quinn rânji.

– Ți-am spus eu că o să se bucure să ne vadă.

Sebastian ridică din sprâncene când văzu expresia de pe chipul lui Robert.

– Asta nu e o față bucuroasă. Trimise bila în buzunarul din colțul mesei, apoi îl studie din cap până în picioare pe Robert. Arată ca o curcă plouată.

– Și înecată, adăugă Quinton, privindu-l din nou.

– Și apoi călcată de o mașină, încheie Sebastian.

Robert își dădu ochii peste cap.

– Și eu mă bucur să vă văd, bombăni el sec și își continuă drumul spre bufetul cu alcool. Scoase o sticlă de whisky și un pahar. Ce faceți aici?

– Avem nevoie de vreo scuză ca să îi facem o vizită neanunțată fratelui nostru?

Quinn se ridică din fotoliu și întinse paharul pentru a-i fi umplut.

– Da. Mai ales astăzi, a doua cea mai rea zi din viața lui. Strâmbându-se, îi umplu paharul lui Quinn. Mama știe că sunteți aici?

El arătă cu degetul spre treptele din față.

– Este sus cu Annabelle, o ajută să se instaleze.

– Ai adus-o pe Miranda la Londra? Robert îi aruncă o privire lui Sebastian, surprins că îi permisese soției sale să călătorească în starea ei.

– Nu, răspunse Quinn pentru el. Când Robert dădu să plece cu sticla, Quinn îi făcu semn să îi umple paharul cu vârf.

– Miranda este încă în Islingham, îi explică Sebastian.

Quinn rânji.

– De aceea Seb este în Londra.

Sebastian îi întrerupse, ducându-și mâna la inimă:

– Îmi iubesc soția. Începu să se apere cu o asemenea consistență, încât Robert bănuia că fratele său își exersase răspunsul din Lincolnshire până în Londra. Este lumina ochilor mei și nu trece o zi în care să nu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Apoi Sebastian oftă lung și se întinse după paharul cu coniac în timp ce recunoscu:

– Dar sarcina asta o să mă omoare. Doar toanele în sine sunt suficiente să înnebunească un bărbat – acum râde, iar în secunda următoare plânge. Iar mâncărurile la care poftește... Sebastian clătină din cap, o expresie uimită apărându-i pe chip. Cine mănâncă șuncă sărată cu frișcă la ora trei dimineața, pentru Dumnezeu?

Robert îl privi înțelegător.

– Așa că ai fugit din Lincolnshire.

– Ca un iepure fricos, râse Quinn.

Sebastian îi aruncă o privire ucigătoare lui Quinton, care doar îl făcu să rânjească mai tare, apoi explică:

– Sunt aici să o iau pe Josephine și să o duc acasă, să fie acolo când va naște Miranda. Și slavă Domnului că am venit! Se puse la

rând ca Robert să îi umple și lui paharul. Se pare că a avut loc o neînțelegere printre servitori. Credeau că li se dăduse noaptea liberă.

Robert se încordă.

– Eu le-am spus că este imposibil, continuă el, prefăcându-se uimit. La urma urmei, de ce ar goni fratele meu mai mic tot personalul din casa *mea* din oraș...

– Și actuala *lui* reședință de burlac, interveni Quinn.

– Scăpând de toți posibilii martori...

– Dacă nu ar plănui să facă ceva scandalos...

– Cum ar fi să petreacă noaptea cu o femeie, încheie Sebastian, fără nici o urmă de amuzament pe chip când băgă în buzunarul mesei a doua bilă.

Robert puse sticla înapoi în bufet și se trânti în cel mai apropiat fotoliu. În momente ca acesta, își dorea din tot sufletul să fie doar un copil.

– Nu petrec noaptea cu nici o femeie, spuse el. Nu era o minciună acum, că Mariah, cel mai probabil, nu mai voia să fie vreodată singură cu el.

– Nu îl cred. Quinn își puse brațul pe umerii lui Sebastian și gesticulă spre Robert cu paharul. Tu?

Sebastian îl analiză din cap până în picioare.

– Nu.

– Minte.

– Cu nerușinare.

Robert își dădu ochii peste cap, simțind cum începe să-i zvâcnească o durere în ceafă. Nu asta. Nu ei. Nu azi, dintre toate zilele posibile.

Sebastian puse tacul jos, apoi se sprijini de masă și îl privi pe Robert cu acea expresie arogantă pe care și-o perfecționase de când devenise duce.

– Ești burlac și ai dreptul să profiți de asta, dar acesta nu este un loc în care să te distrezi cu amante sau cu văduve.

– Nu fac asta! se răsti el.

Fratele lui deschidea o rană proaspătă fără să știe.

Sebastian nu îl crezu și ridică din sprâncene.

– Atâta vreme cât nu e vreo actriță sau vreo cântăreață hotărâtă să te despartă de metehnele tale.

– Nu mă desparte nimeni de nimic, aproape că urlă Robert, sătul ca ei să își bage nasul.

– Sau să te prindă captiv într-o căsătorie.

„Dumnezeule!"

– Este Mariah Winslow, izbucni el, ajungând la capătul răbdării și frecându-și fața cu mâna de frustrare. Ea este femeia cu care plănuisem să mă întâlnesc în seara asta, bine?

Frații lui se holbară la el, de-a dreptul uimiți. Și, pentru prima dată, muți.

Apoi Quinton clipi.

– Diavolița?

– O, Dumnezeule! bombăni Robert și, dintr-o singură înghițitură, dădu pe gât restul de whisky din pahar.

Sebastian și Quinn schimbară priviri uluite. Apoi Seb întrebă dinadins, de parcă nu auzise corect:

– Femeia pe care mama a îndrumat-o sezonul acesta? Aceeași femeie al cărei tată vrea să îți ofere parteneriatul în afacerea sa?

– Da.

Robert se ridică din fotoliu pentru a-și umple din nou paharul, dar luă toată sticla. Având în vedere cum decurgea ziua aceea, o sticlă de whisky nu era o idee rea.

– Nătărău. Sebastian își încrucișă brațele la piept. Iar tu și ea...

– Da, la naiba!

Și la naiba cu toată situația, pentru că fusese nevoit să recunoască asta în fața fraților săi. Deși era suficient să îl privești o dată ca să îți dai seama de sentimentele lui pentru Mariah, dar și cât de mult suferea știind că, cel mai probabil, ea îl ura.

– Nătărău.

Robert se încruntă la Sebastian.

– *Nu* mă ajuți.

– Dar credeam că... Derutat, Quinn se încruntă la Robert. Mama știe că plănuiești să o ceri de soție?

– Nu. Robert își umplu din nou paharul și luă o gură zdravănă de whisky, care nu reuși să îi aline durerea din piept în timp ce recunoscu, înfruntând groaznicul adevăr: Pentru că nu o cer.

– Nătărău, spuseră la unison cei doi frați.

Robert le aruncă o privire ucigătoare.

– La naiba, *nu pot* să o cer!

Incapabil să mai stea locului măcar o clipă, începu să pășească agitat, trecându-și degetele prin păr. Dar încăperea nu era destul de

spațioasă pentru a-i alunga frustrările, furia și durerea dinăuntrul său. Nici măcar palatul St. James nu ar fi fost suficient de mare pentru asta.

– De ce? întrebă Sebastian.

– Căsătoria nu este o opțiune. *Nu mai este.*

O pierduse pe Mariah, iar acum era pe punctul de a pierde parteneriatul. Cel mult, putea spera măcar că Mariah nu avea să-l urască tot restul vieții.

– Mie mi se pare chiar o opțiune strașnică, bâigui Quinn, dând paharul pe gât.

Robert se încruntă la fratele lui mai mic.

– Spune bărbatul îndrăgostit nebunește de soția lui.

Quinn ridică paharul gol într-un toast și rânji.

– Și al cărui copil se va naște în toamnă.

Robert se opri brusc la auzul veștii. *Un copil?*

– Vei fi tată? Simți o durere în piept, ceva asemănător cu invidia și dorința, în timp ce spuse încet: Felicitări!

Se bucura pentru Quinton, desigur, dar, în același timp, nu își putu abține junghiul tăios de invidie. Sau imaginea bruscă ce îi apăru în minte, cu Mariah însărcinată și radiind de fericire. Cu copilul *lui*.

Dar acela nu avea să fie niciodată viitorul lui.

Începând din nou să pășească agitat, ridică paharul și luă încă o gură strașnică. Cu fiecare ocol al camerei și cu ajutorul multor guri de whisky, Robert le povesti ce se întâmplase între el și Mariah. Și de ce.

Fu nevoit să recunoască meritele fraților săi. Căsnicia trebuie să-i fi înmuiat, pentru că îl ascultaseră fără să îl întrerupă, iar când Robert termină de povestit, în loc să râdă de el – așa cum ar fi făcut în trecut –, amândoi îl priviră cu o compasiune solemnă. Umerii i se prăbușiră. Pentru prima dată, fusese o ușurare să li se destăinuie.

Sebastian își studie vârful aprins al trabucului și întrebă încet:

– Mariah știe că ești îndrăgostit de ea?

– Nu, recunoscu el, frecându-și ceafa încordată. Nu știe.

– Ar trebui să începi prin a-i spune asta, îl îndemnă cu înțelepciune Quinn. Am descoperit că asta domolește destul de mult furia unei femei.

Cunoscând-o pe Mariah, totuși, acea declarație ar putea chiar să o facă să-l strângă de gât. Robert întrebă strâmbând din nas:

– Când ai devenit atât de înțelept?

– În clipa în care i-am spus lui Belle că o iubesc. Rânjetul lui Quinn se transformă într-o expresie solemnă. Deci ce te împiedică să faci același lucru?

Robert ridică trist din sprâncene.

– Mica problemă că ea mă urăște.

Puse jos paharul cu whisky, nemaiplăcându-i gustul. Nu exista suficientă băutură în lume care să îi aline durerea surdă din piept, acolo unde cândva îi fusese inima.

Încrucișându-și brațele la piept, se sprijini de perete și dădu îndârjit din cap. Singura cale prin care putea primi parteneriatul era să-l ajute pe Winslow să profite de pe urma distrugerii cartierului St. Katharine și, între timp, să piardă toate șansele la un viitor alături de Mariah. Dar, dacă ar alege-o pe Mariah, Winslow l-ar considera prea precaut și lipsit de voință pentru a merita parteneriatul, pierzând astfel cea mai bună șansă de a se dovedi demn de numele Carlisle. Mariah și parteneriatul – Robert știa acum că nu le putea avea vreodată pe amândouă.

– O iubesc sau nu, bâigui el, oricum sunt condamnat.

Își feri privirea înainte ca frații lui să poată vedea sentimentele ce se învolburau înăuntrul său. Ultima dată când se simțise atât de frustrat și de neputincios fusese în noaptea în care murise tatăl lor. Cu ajutorul lui Mariah, Robert crezuse că acea rană se vindecase, dar acum reveni cu o forță atât de intensă, încât era aproape orbitoare.

– Când ai lăsat tu pe cineva să te împiedice să obții ceea ce ți-ai dorit? întrebă Seb.

Robert trase adânc aer în piept. Frații lui aveau dreptate. El nu dăduse niciodată înapoi în fața unei lupte.

Dar ei nu înțelegeau alegerea pe care era forțat să o facă.

– Este mult mai complicat decât vă dați voi seama, spuse el printre dinții încleștați. Apoi le făcu un rezumat al chinului prin care trecea încă de noaptea trecută, când Mariah căzuse în brațele lui. Dacă mă însor cu ea, pierd parteneriatul.

Quinn ridică din umeri, de parcă acel lucru nu însemna nimic.

– Ai o minte genială când vine vorba de afaceri, Robert. Ai intrat în afaceri de doar doi ani, de când a murit tata. Robert simți privirea lui Sebastian fixându-l, chiar în timp ce Quinn continuă: Dar este doar o chestiune de timp până când vei avea succes. *Vei deveni* partener, dacă nu la Winslow Shipping, atunci la altă companie.

– Nu, ripostă el, gesticulând cu degetul spre podea. Trebuie să fie *această* companie. Este cea mai bună oportunitate la cea mai bună companie. Cea mai *bună*, la naiba! Și nu voi da greș! *Nu* voi fi încă o dezamăgire, nu de data asta.

Uimit de forța cuvintelor lui, Quinn rămase cu gura căscată.

– Dar tu nu ai dat greș niciodată...

– Nu, nu este asta, îl întrerupse Sebastian. Miji ochii în timp ce îl studie pe Robert, apoi se înfioră ușor în timp ce înțelese. Problema lui nu are nici o legătură cu parteneriatul, nu chiar...

Quinn clipi.

– Atunci ce...

– Este vorba despre tata.

Un val nou de suferință îl străbătu pe Robert, în timp ce îi întoarse privirea aspră lui Sebastian în tăcerea bruscă ce se așternu între cei trei frați, incapabil să nege. Tensiunea deveni atât de apăsătoare, încât aproape o puteai tăia cu cuțitul; auzeai fiecare bătaie a inimilor lor, fiecare secundă adâncind tăcerea. Robert nu era obișnuit cu o asemenea tăcere când erau toți trei împreună, iar asta îl năuci. La fel și aluzia din spatele acuzației tăcute a fratelui său:

– Încă te învinuiești, nu-i așa? întrebă posomorât Sebastian.

Robert refuză să își ferească privirea. Această discuție așteptase doi ani să îi vină rândul, împreună cu pedeapsa pe care el o merita.

– Tu nu mă mai învinuiești?

– Nu, răspunse cu sinceritate Sebastian. Dar a existat o vreme când am făcut-o. Când durerea era încă recentă și aveam nevoie de un țap ispășitor.

– Să fii sigur că și eu te-am învinuit, interveni Quinn, sinceritatea brutală a fratelui său înfigându-se în pieptul lui Robert ca un cuțit. Dar am încetat să o mai fac, în cele din urmă.

– Amândoi am făcut-o, în timp ce mama și Josie nu te-au învinuit nici o clipă, mărturisi Sebastian, clătinând încet din cap. Singurul care nu a încetat să o mai facă, Robert, ești *tu*.

Simți cum lacrimile îi înțeapă ochii, în timp ce privea de la un frate la celălalt. Datorită lui Mariah, Robert găsise o cale de a-și da seama că moartea tatălui său fusese doar un accident. Reușise să găsească o cale de ieșire din acea tortură.

Dar nu reușise să lase în urmă tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

– Și-a petrecut ultimele clipe din viață târându-mă dintr-o bodegă de jocuri de noroc, spuse el răgușit, sentimentul de vinovăție dinăuntrul lui fiind atât de puternic, încât Robert se clătină. Atât de jos decăzusem. Cât de mult l-am făcut de rușine pe el și toată familia!

– Crezi că ești singurul pe care a trebuit să-l aducă înapoi acasă cu forța? Sebastian clătină încet din cap. Pe mine m-a târât afară dintr-o tavernă.

Cu inima bubuindu-i, Robert îl privi pe Quinton.

– Și pe tine?

– De două ori, recunoscu trist Quinn.

Robert clătină vehement din cap. Nu fusese deloc la fel în cazurile lor, *nu* fusese!

– Mi-a făcut morală chiar acolo în stradă, mi-a spus că...

– Te-a crescut să fii un bărbat mai bun de-atât? îl întrerupse blând Quinn.

Privirea lui Sebastian se îmblânzi, compătimitoare.

– Că este dezamăgit de tine?

Robert simți cum inima îi sare în gât și recunoscu într-o șoaptă răgușită:

– Da.

Quinn și Sebastian schimbară priviri solemne, apoi Quinn încuviință din cap.

– Și nouă ne-a spus aceleași lucruri.

– Iar dacă tu ai fi avut aceeași șansă, îl asigură Seb, ai fi făcut exact ce am făcut noi doi, adică ne-am cerut scuze și am început să ne schimbăm.

Quinn adăugă sobru:

– Iar o săptămână mai târziu, tata îți spunea că te iartă.

– Dar ție nu ți s-a dat această șansă, așa că ai petrecut ultimii doi ani încercând să forțezi această iertare. Sebastian clătină din cap. Dar nu o vei obține niciodată, indiferent de succesul pe care îl vei avea, indiferent cât de respectat îți va fi numele. Vei reuși toate astea pentru că ești capabil și muncitor.

Mariah îi spusese același lucru, iar el o acuzase pentru asta. Un nou val de vinovăție se învolbură înăuntrul lui, unul care începu să înlocuiască vina pe care o purtase pentru moartea tatălui său. Și, de asemenea, o nouă durere. De data aceasta, pentru că o pierduse pe ea.

O expresie paternă se așternu pe chipul lui Sebastian, care spuse încet:

– *Ești* bărbatul bun care voia tata să devii, să devenim cu toții.

Tăcerea se lăsă din nou în încăpere, iar Quinn își feri privirea, nu înainte ca Robert să îi observe licărul din ochi. Sebastian plecă de lângă masa de biliard și merse să ia sticla de coniac pentru a-și umple din nou paharul.

– Așadar, nu trebuie să ne dovedești nouă valoarea ta, cu atât mai puțin tatei. Cu toții ne-am împăcat cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, acum ar trebui să o faci și tu, îl asigură Sebastian, luând o gură de coniac. Dar, dacă ești hotărât să continui pe acest drum, atunci nu trebuie să îți faci griji. Va apărea o altă companie, una la fel de bună ca Winslow Shipping, în felul ei.

– Dar o altă Diavoliță nu va mai exista, adăugă în șoaptă Quinn.

Robert răsuflă lung, inima gonindu-i sub toate acele emoții învolburate. Vina față de tatăl lui și nevoia de a-și dovedi vrednicia dispăruseră, dar în locul lor apăru teama copleșitoare de a o pierde pe Mariah. Femeia aceea era cea mai dură provocare pe care o întâlnise în viața lui. Și unica provocare pe care voia să o câștige.

– Gândește astfel, îi spuse Sebastian. Cere-o în căsătorie, iar fericirea de care ai avut parte sezonul acesta are o șansă să continue, și chiar pentru restul vieții tale. Dar, dacă nu faci asta, toată fericirea pe care ți-o oferă ea va fi pierdută. Nu vei mai putea niciodată să râzi cu ea sau să o săruți, sau...

– Să îi faci degetele să se încleșteze de plăcere, interveni Quinn, rânjind. Apoi rânjetul îi pieri când adăugă ironic: Dar măcar vei avea afacerea, care te va ține ocupat noaptea.

– Este foarte simplu. Parteneriatul sau femeia pe care o iubești. Glasul lui Sebastian deveni o șoaptă în timp ce puse o mână pe umărul lui Robert, privindu-l cu seriozitate: Acum, ce alegi?

Zece minute mai târziu, Robert urca în fugă treptele din față ale reședinței Winslow și bătu cu pumnul în ușă.

Nu avea nici cea mai mică intenție să plece de acolo până când ea nu îl asculta. Avea să îi explice totul, să o facă să înțeleagă că se lăsase absorbit în planurile tatălui ei și să îi ceară scuze pentru că fusese atât de orb cu privire la ce conta cel mai mult pentru ea. Apoi avea de gând să o convingă să se mărite cu el.

Robert se strâmbă. Indiferent de câte luni era nevoie.

Ușa se deschise, iar majordomul apăru în prag.

– Da?

Inima lui Robert bătea cu putere, iar el deveni agitat din pricina a ceea ce era pe cale să facă.

– Robert Carlisle pentru Mariah Winslow.

– Îmi pare rău, domnule, dar domnișoara Winslow nu este acasă. Majordomul blocă ușa, refuzând să îl primească. Ați vrea să lăsați un bilet?

„Sub nici o formă." Ceea ce avea să îi spună lui Mariah era delicat și necesita o finețe pe care un bilet nu ar putea să o redea vreodată – cel mai probabil, necesita și o frânghie, și un scaun de care să o lege.

– Trebuie să îi vorbesc.

– Atunci, permiteți-mi să vă sugerez să reveniți mâine-dimineață. O zi bună, domnule.

În timp ce majordomul dădu să închidă ușa, Robert o blocă violent cu palma, ținând-o deschisă. Furia și frustrarea gonind în inima lui, îl țintui cu o privire aspră, care îi spuse bărbatului că nu avea să tolereze nici o amânare, și repetă printre dinții încleștați:

– Trebuie să îi vorbesc.

Majordomul ridică indignat din sprâncene, un gest care îi dezvălui lui Robert de unde învățase Mariah să afișeze acea privire arogantă.

– După cum am spus, domnule, domnișoara Winslow nu este acasă și nu știu când va reveni.

Blesteme. Dar el nu avea de gând să plece nicăieri până la întoarcerea ei acasă.

– Atunci voi aștepta.

Robert trecu pe lângă majordom și intră în foaier. Ridică privirea spre treptele grandioase ce duceau la etajele superioare. Nu se aștepta să o vadă pe Mariah, dar îndrăzni să spere... Sperând că ea nu stătea în capul scărilor cu o găleată de apă, ca să i-o verse în cap. Sau cu un pistol.

Majordomul îi luă pălăria și haina și le dădu servitorului care aștepta, apoi gesticulă spre coridor.

– Salonul este pe aici, domnule.

– Voi aștepta aici, insistă Robert.

Majordomul se uită la el cu gura căscată, uluit. Un domn să aștepte în foaier? Pur și simplu nu se cuvenea.

Dar Robert nu dădea doi bani acum pe bunele maniere. Sub nici o formă nu avea să riște ca obraznica să se întoarcă acasă și să se strecoare pe lângă el în camera ei. Viitorul lui depindea prea mult de discuția pe care trebuiau să o poarte, ca Robert să riște să o rateze în acea seară.

Când deveni evident că Robert nu pleca nicăieri, majordomul închise gura, făcu o plecăciune încordată și plecă. Servitorul mai rămase câteva momente stânjenitoare, încă ținând haina și pălăria lui Robert în mâini, parcă așteptând ca el să se răzgândească, să le ia înapoi și să plece.

Robert întinse mâinile, iar servitorul i le dădu bucuros... doar pentru ca Robert să își arunce pălăria pe măsuța din foaier și să își agațe haina de balustrada scărilor. Își încrucișă brațele la piept și ridică din sprâncene spre servitorul care îl privea cu gura deschisă și care începu să se retragă ușor din foaier, apoi se întoarse și plecă grăbit.

– Deștept om, bâigui Robert, apoi începu să pășească agitat pe podeaua din marmură în alb-negru.

Avea să aștepte toată noaptea, dacă era nevoie. Ar intra într-o situație al naibii de neplăcută dacă Winslow ar ajunge acasă înaintea lui Mariah, dar Robert nu avea cum să împiedice acest lucru. Acum știa adevărul, că nu mai întâlnise niciodată o femeie mai potrivită pentru el decât cea care îl înnebunea, iar Robert voia să își petreacă restul vieții certându-se și împăcându-se cu ea.

Se auzi o bătaie în ușa de la intrare.

Fără să aștepte ca majordomul să se întoarcă, Robert alergă la ușă și o deschise larg, inima bubuindu-i în piept.

– Mariah?

În schimb, un tânăr purtând o uniformă domestică stătea în prag și îi întinse un bilet împăturit.

– Un mesaj, domnule. Pentru domnul Winslow de la domnul Hugh Whitby.

Whitby. El miji ochii. Ce voia filfizonul ăla de la tatăl lui Mariah? Robert întinse mâna.

– Mulțumesc.

Mesagerul îi dădu biletul, apoi îl salută atingându-și pălăria și plecă grăbit, fără să îi pese cine lua biletul, atâta vreme cât el își făcuse

datoria de a-l livra. De parcă nu era nimic neobișnuit în faptul că un gentleman bine îmbrăcat răspunsese la ușă.

– E bine de știut că pot oricând să am o carieră în treburile casnice, bombăni în sinea lui, când Winslow îmi va refuza parteneriatul.

Cu doar o urmă de remușcare pentru că citea mesajul altcuiva, Robert rupse sigiliul din ceară și despături biletul, apoi citi.

Inima i se opri în loc. Când începu să îi bată din nou, fiecare bătaie îi trimitea impulsuri tăioase prin tot corpul. De parcă ar fi fost înjunghiat în mod repetat cu un cuțit.

Domnule,

Fiica dumneavoastră a fugit în Scoția pentru a se căsători.

Mariah și cu mine ne vom întoarce – cu Evie și doamna Smith – în câteva zile. Vom trimite mai multe informații de îndată ce vom putea. Nu vă faceți griji.

Hugh Whitby

O durere mistuitoare îl străbătu pe Robert – atât de intensă, încât rândurile de pe bilet se încețoșară sub ochii lui.

Mototolind hârtia în pumn, se răsuci pe călcâie și ieși grăbit din casă, bâiguind o înjurătură în barbă. Trebuia să plece. Chiar atunci.

Mariah avea două ore avans înaintea lui, poate mai mult, și, judecând după cum gonise cu faetonul pe St. James Street, femeia nu se temea de viteză. Dar Robert avea să o prindă din urmă înainte să ajungă la Gretna Green, chiar de-ar fi să călătorească toată noaptea. Și Dumnezeu s-o ajute – și pe Whitby – când el avea să-i găsească!

Capitolul 15

Pe drumul Great North Road, două zile grele de călătorie mai târziu

Mariah intră grăbită în Dragon Inn și se opri o clipă pentru a se obișnui cu lumina slabă.

Inima îi bătea cu putere în timp ce cercetă încăperea. Sora ei era pe acolo, pe undeva. Bărbații din ultima trăsură pe lângă care trecuseră îi confirmaseră că văzuseră la han un cuplu care se potrivea descrierii lui Evelyn și Burton Williams. Evie *trebuia* să fie aici!

– Scuzați-mă! Merse grăbită la tejghea, unde un bărbat aranja căni din cositor și cupru pe raftul din spatele lui. Ați văzut o tânără călătorind împreună cu un bărbat? Ea este cam de înălțimea și vârsta mea, cu părul castaniu și ochii de culoarea chihlimbarului.

– Da. Este o domnișoară ca asta aici. Bărbatul își aruncă un prosop peste umăr și arătă spre un salon privat din spatele hanului. Dar nu călătorește cu un bărbat.

Speranța lui Mariah fu spulberată.

– Nu?

Dacă tânăra nu era cu Williams, atunci femeia nu era Evelyn. Ochii o înțepau de oboseală și frustrare. După ce călătorise aproape fără oprire ca să o ajungă din urmă pe Evie, aproape fără pic de mâncare sau somn, gândul că era nevoită să continue călătoria aproape o distruse.

– Nu mai călătorește cu el, răspunse bărbatul. Domnul a plecat cu un cal închiriat dis-de-dimineață. A lăsat-o pe domnișoară stând acolo, în curtea pentru trăsuri...

Mariah o rupse la fugă. Ajunse în salon și încremeni în pragul ușii.

Evelyn stătea lângă fereastra prăfuită, privind spre curtea hanului, așteptând ca Williams să se întoarcă după ea. Cu chipul palid, sora ei strângea o batistă la piept cu o mână tremurândă. Pe obraji i se vedeau dâre de lacrimi.

– Evie, șopti Mariah, inima frângându-i-se.

Evelyn ridică privirea, iar când ochii li se întâlniră, un amestec de sentimente îi întunecă brusc chipul. Dar, mai presus de toate, în privirea ei se citea durerea. Un suspin slab îi scăpă printre buze.

Mariah alergă spre ea și o îmbrățișă, iar suspinele se transformară în niște hohote zguduitoare în timp ce se strânseră în brațe. Se așezară pe o canapea de lângă perete, Mariah mângâind-o pe Evie pe spate, în încercarea de a-i alina durerea. Dar era imposibil, ea știa asta, pentru că acum cunoștea durerea agonizantă a unei inimi zdrobite, iar în timp ce își îmbrățișa sora, și ei începură să îi curgă lacrimile.

– Sunt aici, Evie, șopti Mariah, legănând-o ușor în brațe, în timp ce sora ei încerca să respire printre suspine. Sunt aici, iar tu ești în siguranță... Totul va fi bine. O minciună sfruntată – nimic nu avea

să mai fie bine vreodată pentru surorile Winslow. Amândouă depășiseră niște limite care nu mai puteau fi șterse. Faptul că o făcuseră pentru dragoste nu însemna nimic.

– Vom merge acasă și totul va fi bine.

– M-a părăsit, reuși să spună Evie printre suspine. A plecat fără să privească înapoi măcar...

– Știu, spuse Mariah, apoi o sărută pe frunte. Dar sunt aici acum, cu doamna Smith și Whitby – am venit să te luăm acasă.

– Nu știam ce o să mă fac. Mi-a fost atât de teamă, recunoscu ea, iar Mariah își dădu seama că o parte din lacrimile surorii ei erau de ușurare. Nu am nici un ban, nici prea multe haine... Nu am avut bani să plătesc un loc în trăsură, nici măcar să cumpăr mâncare.

Furia începu să clocotească înăuntrul lui Mariah. Dacă avea să îl mai vadă vreodată pe Burton Williams, urma să-l jupoaie de viu! Evelyn putea să fie rănită. Sau mai rău.

– Sunt aici acum, nu trebuie să îți mai faci griji pentru asta. Totul va fi bine. Poate, dacă o spunea de mai multe ori, avea să creadă și ea acele cuvinte. Va fi bine.

– Cum? Evie ridică încet capul și o privi pe Mariah cu ochii înlăcrimați. Am fugit cu un bărbat, șopti ea, parcă temându-se să nu o audă cineva. Voi fi distrusă!

– Ba nu. Mă voi asigura eu de asta. Cumva.

Mariah refuza – *refuza* cu înverșunare – să permită ca viața lui Evie să fie distrusă din cauza unei greșeli din dragoste. Avea să găsească o cale de a păstra intactă reputația surorii ei cu orice preț. Williams era un dobitoc, dar Mariah bănuia că până și el avea să-și țină gura. La urma urmei, dacă bărbatul îndrăznea să scoată un cuvânt despre asta, avea să fie forțat să se căsătorească oricum cu ea, aruncându-se direct în viața sărăcăcioasă pe care încerca disperat să o evite. Și cum ea, doamna Smith și Whitby erau cu toții acolo, oricine avea să îi vadă întorcându-se în Londra avea să presupună că fuseseră plecați împreună într-o călătorie și că Evelyn fusese însoțită tot timpul.

Împreună, pe drumul spre casă, aveau să născocească o scuză pentru care merseseră în nord și apoi nu aveau să mai vorbească niciodată despre asta. Doamna Smith urma să păstreze tăcerea, întrucât o iubea pe Evie ca pe o fiică, iar Whitby nu avea să scoată un cuvânt dacă îi cerea Mariah. Poate că era el un filfizon, dar era loial până în măduva oaselor.

Evelyn clătină din cap, ștergându-și ochii cu batista.

– Sunt așa o proastă!

– Nu este vina ta, o contrazise cu blândețe Mariah, nevrând ca Evie să se învinovățească. El este ticălosul în treaba asta, nu tu.

– Nu m-a forțat să merg cu el. Umerii i se încovoiară, de parcă acele cuvinte explicau pe îndelete ce dezastru avea să devină viața ei. Am plecat de bunăvoie.

Chipul lui Mariah se îmblânzi în timp ce dădu o șuviță rebelă de pe obrazul lui Evie.

– Pentru că îl iubeai. Nu este nici un păcat în asta.

– Dar să fii o naivă nesăbuită este un păcat? se mustră Evelyn. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Tu ai încercat să mă avertizezi, dar nu te-am ascultat.

Pentru prima dată, Mariah nu se mândrea deloc cu faptul că avusese dreptate.

– A trecut pe acasă și m-a surprins, îi explică Evelyn, suspinele stingându-se, în sfârșit. Avea un inel la el, a spus că voia să discute cu *papa,* să mă ceară în căsătorie... Dar *papa* era plecat, desigur că nu a putut să vorbească cu el.

– Desigur că nu. Foarte convenabil, din moment ce știa, probabil, că Henry Winslow avea să îl refuze.

– Am stat în grădină, vorbind și plănuind cum va fi viața noastră împreună... Eram atât de fericită! Dar expresia de pe fața ei acum era una de tristețe pură. Nu îmi amintesc cine a adus primul vorba, dar am fost de acord că nu vrem să așteptăm cu să ne căsătorim.

– Așa că ți-a propus să fugiți, adăugă blând Mariah.

– Nu, șopti Evie, sentimentul de vinovăție întunecându-i chipul. Eu i-am propus.

– Of, Evie! spuse Mariah, pieptul încordându-i-se.

– El a fost de acord, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am împachetat câteva lucruri și am scris biletul acela, pentru a-ți explica unde am plecat, ca să nu îți faci griji.

Și îl trimise, foarte inteligentă, la școală, nu la birou, pentru ca ea și Williams să ia un avans considerabil, înainte să își dea cineva seama că fugiseră. Dar Mariah știa că nu trebuia să menționeze acel detaliu nesăbuit. Evie se simțea deja destul de umilită.

– Am crezut că Williams era romantic, că mă iubea prea mult ca să aștepte să devin soția lui... Clătinând din cap rușinată de propria ei naivitate, Evelyn închise ochii. Cum am putut să fiu atât de proastă?

– Pentru că mereu vrem să credem ce este mai bine despre bărbații pe care îi iubim, șopti Mariah.

Adevărul din spatele cuvintelor ei fu de-a dreptul brutal. Ochii i se încețoșară, iar ea trase adânc aer în piept, cu greu, pentru a-și abține lacrimile. Evie se înșelase în privința lui Burton Williams... Dar cum de fusese Mariah atât de oarbă în privința lui Robert? Crezuse că ajunsese să îl cunoască bine în ultimele câteva săptămâni, acele ore petrecute goi și vulnerabili unul în brațele celuilalt confirmându-i bunătatea pe care o văzuse în el. Când, de fapt, el plănuia să se asigure că parteneriatul avea să fie al lui, distrugând tot ceea ce îi era drag lui Mariah.

Se înșelase *foarte* tare.

– Când diligența a oprit aici ieri-seară, am decis să rămânem peste noapte, continuă Evelyn, ștergându-și ochii și ultimele urme ale lacrimilor, în timp ce glasul îi deveni mai ferm. Dar nu s-a întâmplat nimic între noi, îți jur! Nimic! Nu aș fi niciodată atât de proastă, încât să mă dăruiesc unui bărbat care încă nu m-a luat de soție.

Mariah tresări. *Ea* fusese exact atât de proastă. Și ce obținuse? Mai multă nefericire decât îndurase în toată viața ei.

Cel mai probabil, Robert chiar ținea la ea, suficient cât să facă atât de tandru dragoste, încât să o înduioșeze până la lacrimi. Dar, în cele din urmă, lui îi păsase mai mult de parteneriat. Când ea intrase în biroul tatălui ei și îl auzise pe Robert recunoscând ceea ce făcuse, șocul și durerea pierderii ultimei legături pe care o mai avea cu mama ei – din vina lui – fuseseră insuportabile. Acea suferință bruscă fusese copleșitoare, iar Mariah se simțise de parcă își pierduse din nou mama.

– Nu am fost nici o clipă singură cu el, îi explică Evie, interpretând greșit tăcerea surorii ei. Eu am dormit într-o cameră comună la etaj, iar el a dormit aici, pe o banchetă. *Niciodată* nu am... Îți jur!

– Știu, o asigură Mariah. Dar mai știa și că, oricât ar nega sora ei, nu ar ajuta-o cu nimic dacă cineva în Londra afla vreodată că ea fugise cu un bărbat. Ar fi renegată de societate. Simplul fapt că plecase singură cu el într-o diligență, fără însoțitor, chiar și înconjurată de câțiva oameni, era suficient să o distrugă. Nimeni nu avea să o creadă că dormiseră separat sau că Evie rămăsese neprihănită. Mai ales că era vorba de un ticălos și un crai precum Burton Williams.

– Cred că s-a răzgândit cu privire la căsătorie seara trecută, în timpul cinei, recunoscu Evelyn, lăsându-se posomorâtă pe spate,

când am spus că era prea scump să rezervăm un salon privat să luăm cina, că nu ar trebui să cheltuim atât de mulți bani. El a zis că nu trebuie să îmi fac griji, pentru că vom avea destui bani odată ce ne vom căsători și îmi voi primi zestrea. Începu să tragă absentă de tivul din dantelă al batistei, rușinea nepermițându-i să o privească pe Mariah în ochi. Credeam că știa... eram convinsă că *știa*...

Că surorile Winslow nu aveau zestre, că nu exista nici o garanție că aveau să moștenească vreo parte din afacere... Probabil că atunci Williams își dăduse seama de adevăr – nu avea să vadă vreodată vreun sfanț din banii companiei Winslow Shipping.

Mariah simți un val de ușurare la gândul că Evie scăpase de acel bărbat oribil.

– Când m-am trezit în dimineața aceasta și am coborât să luăm micul dejun împreună, el nu era în han. Era în curte, înșeuând un cal, pentru a se întoarce la Londra. Evie ridică ochii, iar expresia bântuită de pe chipul ei îi tăie răsuflarea lui Mariah. A spus că s-a răzgândit, șopti ea printre buzele palide, și că nu mai vrea să se însoare cu mine.

Mariah o îmbrățișă strâns, dar de data asta nu mai curseră lacrimi, slavă Domnului!

– Sunt așa o proastă! spuse Evelyn. Am crezut... am crezut că mă iubește.

Și ea emoționată, Mariah răspunse, în șoaptă, cu glas răgușit:

– Atunci el este un prost mai mare pentru că nu te iubește.

O hărmălaie zgomotoasă se porni afară, în curtea hanului, urmată de strigăte și de sunete de picioare alergând și cai galopând. Apoi se auziră voci furioase. Lemn trosnind și sticle! O hangiță țipă.

– Ce naiba...? Mariah traversă grăbită încăperea și deschise ușa.

Făcând ochii mari, fu de-a dreptul uluită să vadă încăierarea care se iscase în bar. Câțiva bărbați își aruncau pumni unii altora, spărgând mese și dărâmând scaune, în timp ce câteva femei – călătoare, nu de-ale locului – ieșiseră degrabă afară pentru a evita busculada. Și câțiva grăjdari alergau să se alăture luptei, dar fură împiedicați să intre în han de femeile din pragul îngust al ușii.

O sticlă fu izbită de perete, spărgându-se. Când hangiul ridică temător capul de după tejghea, pentru a-l înjura pe cel care o aruncase, o halbă cu bere zbură peste capul lui. Se ghemui din nou la

podea, de data asta rămânând acolo, lăsând lupta să se desfășoare fără alte intervenții.

În toiul încăierării erau trei bărbați masivi, cu umeri lați, pumni încleștați și rânjete largi...

Robert.

Mariah icni. Imposibil! Cu toate acestea, iată-l acolo, stând spate în spate cu ceilalți doi bărbați, care semănau atât de mult cu el, încât nu puteau fi decât... frații Carlisle. Năpasta din Lincolnshire și blestemul din Mayfair. Și, chiar în acel moment, trei bărbați hotărâți să distrugă hanul.

Unul dintre grăjdari, care reușise să își croiască drum printre femeile din prag, îl înșfăcă pe fratele cel mic de spatele paltonului și îl aruncă peste o masă. Când ateriză, bărbatul sări imediat în picioare și se întoarse îndârjit la luptă, aruncând pumni în stânga și în dreapta. Câteva secunde mai târziu, fu aruncat din nou peste masă, iar de data aceasta, când se ridică, un rânjet larg și trufaș de bucurie îi lumină chipul. Fără să se oprească vreo clipă, se avântă înapoi în încăierare.

Celălalt bărbat din dreapta lui Robert... Dumnezeule mare, era ducele de Trent? Iar ducii trebuiau să fie atât de abili în luptele cu mâinile goale? Bărbatul acesta era. Se aplecă și porni cu umărul la înaintare spre un grăjdar care legănă un pumn masiv, dar își ratã ținta, împingându-l pe bărbat prin ușă, apoi afară în curte.

Dar privirea ei se tot întorcea asupra lui Robert, care se ferea și lansa pumni simultan, cu ușurința unui boxer bine antrenat. Inima lui Mariah tresări la vederea lui, iar în acel moment derutant, ea nu știu dacă trebuia să se arunce în brațele lui sau să fie de partea celorlalți bărbați care voiau să îl cotonogească.

În toiul altercației, Whitby intră în han.

– Ce naiba...

Robert se aruncă asupra lui.

Mistuit de gelozie, Robert îl înșfăcă pe Whitby de reverele hainei și îl împinse în perete.

– Este a mea, urlă el printre dinții încleștați. Nu o vei avea. Nici acum, nici altă dată. Niciodată!

– Eu nu... nu știu... Whitby căscă ochii mari. Dar Robert nu avea de gând să se lase păcălit de acea privire uimită a bărbatului. De ce ești *tu* aici?

Sau păcălit de nevinovăția lui prefăcută.

– Ca să te împiedic să...

O halbă cu bere îi fu vărsată în cap.

– La naiba! Îi dădu drumul lui Whitby, iar bărbatul căzu grămadă pe podea. Robert se întoarse pe călcâie.

Ar fi trebuit să știe...

– Mariah!

Aruncând deoparte halba goală, Mariah îngenunche lângă Whitby, care acum stătea năucit pe podea, deși nu încasase nici măcar un pumn. În jurul lor, încăierarea continuă, cu mai multe piese de mobilier rupte, mai multe sticle sparte și o înșiruire de blesteme și înjurături din partea hangiului, care încă se ascundea în spatele barului.

– Ce i-ai făcut? îl acuză ea, aruncându-i o privire încruntată lui Robert.

– De-abia dacă am pus mâna pe el, ripostă Robert, ștergându-și berea din păr. Pentru Dumnezeu, a leșinat!

Mariah îl trase în brațele sale.

– Lasă-l în pace!

Faptul că ea îl apăra pe Whitby îl înfurie pe Robert și mai tare.

– Pe naiba îl las! spuse el printre dinții încleștați. O apucă de brat și o ridică în picioare. Mariah încercă să se elibereze, dar el o ținea strâns. Ajunsese prea departe ca să o lase să plece acum. *Nu* te căsătorești cu el!

Uluită de cuvintele lui, Mariah încremeni. Doar ochii i se mișcau în timp ce îl privea lung, căscându-i din ce în ce mai mult, de parcă Robert tocmai recunoscuse că încercase să îl asasineze pe rege.

Profitând de momentul ei de tăcere, el o ridică în brațe și porni, prin toată agitația, spre scările ce duceau la etaj.

– Pune-mă jos! îi ceru Mariah, dând din picioare și lovindu-i umerii cu palmele, pentru a-l face să o elibereze.

– Nu, răspunse el sec, încercând mânerul ușii fiecăreia dintre camerele de oaspeți. Unul dintre mânere cedă, iar ușa neîncuiată se deschise larg, dezvăluind o cameră neocupată.

O duse înăuntru, închise ușa cu piciorul și o aruncă pe Mariah peste umăr, pentru a-și elibera mâna ca să poată încuia ușa.

Când ea îl lovi cu genunchiul în stomac, Robert icni și o plesni peste fund.

– Încetează!

Traversă încăperea și o așeză pe pat. Icnind, Mariah fu ușor aruncată în sus de saltea.

Punându-și mâinile de o parte și de alta, Robert se aplecă pentru a-și coborî fața la același nivel cu ea.

– Nu te căsătorești cu bărbatul acela, repetă el, vrând ca totul să fie clar din acest punct de vedere. Nu te voi lăsa să fugi și să te măriți cu Hugh Whitby!

Mariah rămase cu gura căscată.

– Crezi că... Whitby și cu mine... că noi...

Robert scrâșni din dinți. Nu avea nevoie de inocența ei prefăcută acum.

– Fugiți în Scoția, da, spuse el tăios!

Mariah făcu ochii și mai mari, dacă era posibil. Apoi începu să râdă în hohote atât de tare, încât fu nevoită să își pună mâinile pe stomac.

Robert se încruntă. „Femeie afurisită!"

– Nu este amuzant.

– Oh, ba da, este! reuși ea să spună printre hohote de râs.

– Sunt pe drum de două zile, am călătorit aproape fără oprire ca să te ajung din urmă, replică el cu asprime, luptându-se să își păstreze calmul. Când a sosit mesajul acela de la Whitby la tine acasă...

– Erai la mine acasă? Râsetul lui Mariah se stinse, înlocuit instantaneu de suspiciune. Neîncrederea aceea în el era aproape la fel de dureroasă ca și râsetul ei. De ce?

– Pentru că voiam să îți explic cum stau lucrurile în ce privește St. Katharine. Robert își încordă bărbia când imaginea biletului lui Whitby îi apăru în minte, aducând cu ea junghiul tăios al respingerii lui Mariah. Doar ca să aflu că ați fugit spre nord!

Făcu o pauză și o privi în ochii verzi, văzând durerea și furia din adâncimile lor – el le provocase. Pentru prima dată de când plecase din Londra, Robert simți o oarecare nesiguranță că nu avea să o facă să se răzgândească. Umerii i se încovoiară în timp ce întrebă încet:

– Mă urăști atât de mult, încât te-ai căsători cu Whitby doar ca să îmi faci în ciudă?

Pentru o clipă, Mariah nu răspunse, iar speranța naivă că el ar putea avea o șansă să o câștige răsări înăuntrul său.

Apoi ea ridică orgolioasă bărbia, chiar în timp ce stătea pe spate, iar Robert își dădu seama că încă putea să o piardă.

– De ce îți pasă cu cine mă mărit atâta vreme cât o fac? ripostă Mariah.

Furia ei nu era suficient de puternică pentru a ascunde durerea pe care el i-o auzi în glas, ceea ce doar îi intensifică mai mult sentimentul de vinovăție și de frustrare. Mariah nu greșea că se îndoia de el. În urmă cu câteva săptămâni, Robert își dorea întocmai acel lucru. Dar acum voia mult mai mult.

– Pentru că nu te vei căsători cu Whitby, spuse el hotărât. Se aplecă și mai aproape de ea, atât de aproape, încât îi simțea respirația pe propriile buze. Te vei căsători cu mine.

Uluită de cuvintele lui, Mariah se uită la el cu ochii mari și neîncrezători. Robert aproape îi putea vedea gândurile învolburându-se în mintea ageră...

Apoi Mariah miji ochii.

– De aceea te-ai culcat cu mine, Carlisle? șuieră ea cu dispreț printre dinți. Ca să îți poți asigura parteneriatul prin căsătorie, dacă nu prin merit? Să ai o soluție în caz că sezonul meu eșua?

„Drăcie, nu!"

– Am făcut dragoste cu tine, o corectă el, pentru că am vrut să fiu cu tine. Fără nici un alt motiv.

– Nu te cred, șopti ea. În ciuda furiei sale, durerea îi întuneca ochii și dezvăluia, trădătoare, cât de mult suferea Mariah. În plus, *papa* nu va...

– Nu dau doi bani pe parteneriatul acela, urlă el.

Pentru Dumnezeu, cum să o facă să îl creadă?

Ochii ei licăriră de durere și furie.

– Și nu dai doi bani nici pe St. Katharine!

Țipând, Mariah se împinse cu putere în umerii lui și se ridică din pat. Dar Robert o prinse de mijloc și o trase înapoi pe pat, țintuind-o sub corpul lui. Obrăznicătura nu pleca nicăieri până când nu îl asculta.

– Îmi pasă de St. Katharine, îi explică el calm, în ciuda unui cot pe care îl încasă în stomac, pentru că *ție* îți pasă de locul ăla.

Mariah îl lovi cu pumnul în umăr.

– Nu te cred! Am auzit ce i-ai spus lui *papa*...

Apucând-o de încheieturile mâinii, Robert îi țintui brațele pe saltea, pentru a o ține nemișcată, astfel încât ea să nu aibă de ales și să îl privească în timp ce recunoscu trist:

– Da, și fiecare cuvânt era adevărat.

Mariah încetă să se mai zbată și se uită la el uluită, clipind. Din reacția ei, fără îndoială că nu se aștepta să îl audă mărturisind acel lucru. Dar era adevărat. Și era timpul ca Robert să își asume responsabilitatea pentru asta.

Trase adânc aer în piept, apoi începu să îi explice:

– La începutul sezonului, nu voiam nimic mai mult decât să te mărit, să îmi asigur parteneriatul și să scap de tine. Nu însemnai mai mult pentru mine decât un mijloc de a atinge un scop.

Umerii i se lăsară, apăsați de remușcări, dar Robert continuă:

– Așadar, când Winslow mi-a propus să cumpărăm proprietăți în St. Katharine ca să profităm de pe urma noilor docuri, eram convins că vei pune compania înaintea școlii, că vei fi bucuroasă să o muți în altă parte când ai fi văzut conturile companiei.

Mariah pufni cu aroganță, încă nefiind dispusă să renunțe la furia ce gonea prin ea.

– Te-ai înșelat.

Robert simți cum inima i se strânge în piept. Merita fiecare fărâmă din răutatea ei, dar măcar acum Mariah nu se mai împotrivea. Îl asculta, iar el văzu un licăr de speranță în asta.

– Și îmi pare foarte rău pentru asta, șopti el cu glas răgușit când văzu durerea de pe chipul ei.

Mariah nu spuse nimic, licărul acuzator din ochii ei parcă trimițând mii de cuțite prin el. Ea nu avea de gând să îi ușureze situația, iar Robert nu o putea învinui. O rănise mult prea tare ca rănile ei să se vindece doar cu câteva explicații și o scuză. Nu, Robert trebuie să își pună inima pe o tavă, înaintea ei, ca să poată fi iertat.

– Până când mi-am dat seama cât de mult înseamnă St. Katharine și școala pentru tine, Winslow deja le făcuse oferte proprietarilor. Nu am știut nimic despre *asta*, spuse el, ridicând din sprâncene. Aș fi încercat să îl opresc dacă aș fi știut. Riscă o mângâiere pe obrazul ei și răsuflă ușurat când Mariah tremură sunt atingerea lui, în loc să se ferească. Ar fi trebuit să ți se spună de la început despre asta.

– Da, șopti ea, așa ar fi trebuit.

Robert își mușcă obrazul pentru a-și reține zâmbetul pricinuit de încăpățânarea ei, dar observă cu tristețe că ea îi ignorase scuza.

– Nu pot schimba ce am făcut în trecut, dar îți pot promite că nu voi avea nici un amestec în proiect de acum înainte, cu excepția faptului că îmi voi folosi influența în Parlament ca să *împiedic* să fie construite acele docuri. Ca să salvez cartierul și școala.

Mariah își feri privirea, dar nu înainte ca Robert să îi vadă lacrimile licărindu-i în ochi.

– Spui asta ca să obții ceea ce vrei, nu pe mine. Mariah clătină din cap. Vrei Winslow Shipping...

– Te vreau *pe tine*, femeie încăpățânată! Robert își pierdu răbdarea, iar exasperarea lui dădu pe dinafară. Pentru Dumnezeu, Mariah, dacă mi-ar fi păsat doar de companie, nu aș fi făcut niciodată dragoste cu tine și, în mod sigur, nu aș fi plecat să te caut. Te-aș fi lăsat să fugi cu Whitby și să vă căsătoriți și mi-aș fi primit recompensa.

– Atunci, de ce nu ai făcut-o? îl întrebă ea pe un ton aspru, apoi clătină din cap. Și eu trebuie să cred, pur și simplu, că totul s-a schimbat? Că motivele tale sunt lipsite de egoism...

– Nu, deloc, admise el hotărât, știind cât de mult îl costa să o aleagă pe Mariah când venea vorba de amintirea tatălui său. Faptul că o alegea pe ea însemna că el nu avea să primească niciodată un loc în Winslow Shipping. Să mă căsătoresc cu tine este cel mai egoist lucru pe care mi l-am dorit în toată viața mea.

Mariah îl privi sceptică, în timp ce îi studia chipul, încercând să găsească niște răspunsuri. Cu toate acestea, îi dădu lui Robert ocazia să se răzgândească, întrebându-l cu răutate:

– De ce te-aș crede?

Speranța se aprinse în sufletul lui.

– Pentru că acum știu ce este cu adevărat important. Pentru că acum sunt dispus să pierd tot ce am dacă asta înseamnă că pot fi cu tine. Se opri pentru o clipă, privind-o intens în ochi, apoi își dădu frâu liber sentimentelor: Și pentru că te iubesc.

Lui Mariah i se tăie răsuflarea, icnind de-a dreptul uluită, și, pentru o secundă, rămase încremenită în timp ce îl privea, nevenindu-i să creadă. Apoi întrebă șoptit, iar Robert abia dacă o auzi:

– Tu... mă iubești?

– Desigur, mărturisi el. Apoi, oftând exasperat, adăugă: Deși, uneori, faci să fie foarte greu să te iubesc, Mariah.

Neîncrederea dispăru de pe chipul ei îmbujorat, fiind înlocuită de remușcare, în timp ce Mariah spuse:

– Evelyn.

Acum fu rândul lui Robert să o privească nedumerit. Clipi. Ce legătură avea sora ei cu asta?

– Poftim?

– Ea este motivul pentru care doamna Smith și cu mine am plecat spre nord, ca să o împiedicăm să se mărite cu Burton Williams. Whitby a fost de acord să fie escorta noastră. Regretul se citea pe chipul ei. Nu am vrut niciodată să mă mărit cu el.

Robert răsuflă ușurat, în timp ce înțelese totul dintr-odată. Biletul fusese scris de Whitby în stilul lui caracteristic. Slavă Domnului!

Dar Robert nu terminase ce avea de spus. Coborându-și fruntea pe a ei și închizând ochii, neputincios în fața bătăilor puternice ale propriei lui inimi, trase adânc aer în piept, îl ținu acolo pentru o clipă, apoi spuse:

– Căsătorește-te cu mine, Mariah!

Ea îl privi uluită. Dar iubirea pe care Robert o văzu în ochii ei verzi îi tăie răsuflarea.

– Nu poți!

El rânji, nerăbdător și fericit să își petreacă viața ciondănindu-se cu ea.

– Ba cred că pot.

– Nu, *papa* nu îți va permite. Te va crede un vânător de averi.

– Nu îmi pasă dacă nu voi avea niciodată un post în companie, o asigură el în șoaptă, cu toată sinceritatea, atâta vreme cât pot să îmi petrec tot restul vieții cu tine.

– Nu înțeleg, șopti Mariah, ținându-l ca pe ace pentru că nu îi răspunsese la cererea în căsătorie. Îți doreai atât de mult acel parteneriat...

– Aveai dreptate în privința tatălui meu, recunoscu el încet. Nu o să pot niciodată să îi dovedesc ceva. Tot ce pot face este să duc viața pe care el și-o dorea pentru mine, și nu una cu bogății și putere. Voia să fiu fericit, să mă însor cu femeia pe care o iubesc și să îi asigur ei și copiilor noștri o casă sigură și iubitoare, așa cum a făcut el pentru noi. Glasul îi se sugrumă: Căsătorește-te cu mine, Mariah, și oferă-mi viața aceea!

Ei îi licăriră ochii, iar Robert se temu că ar putea începe să plângă.

– M-ai rănit, Robert, șopti ea. Foarte tare.

– Știu. Îi dădu o buclă rebelă după ureche. Nu voi putea vreodată să îmi răscumpăr această greșeală. Dar îți pot promite că nu te voi mai răni niciodată. Își retrase mâna, ochii privind-o rugător în ochi. Mă poți ierta?

– Da, șopti ea.

Cuvântul fu suficient să trimită un val de căldură prin el. Apoi Mariah îi făcu inima să țopăie de fericire...

– Accept să mă căsătoresc cu tine.

El o sărută în timp ce un sentiment profund de fericire îl învălui, răvășindu-i buzele cu toată iubirea și dorința pe care le simțea înăuntrul lui. Brațele și picioarele ei se înfășurară strâns în jurul lui, de parcă Mariah se temea să nu îl piardă, chiar și acum. Dar nu avea nici un motiv să se teamă. El nu avea să o lase vreodată să îi scape.

– Obrăznicuțo, spuse el, plecându-și capul și plimbându-și limba pe gâtul ei, unde pulsul îi bătea într-un ritm sălbatic.

Clipind, pentru a-și alunga lacrimile de fericire, Mariah șopti:

– Fă dragoste cu mine, Robert.

Cu un geamăt de dorință, el îi captură buzele într-un sărut pasional și, spre încântarea lui, Mariah îi răspunse cu aceeași dorință și pasiune. Robert se sprijini în genunchi pentru a-și scoate haina și vesta, eșarfa și cămașa... O frustrare fierbinte ardea înăuntrul lui. La naiba! Ar fi trebuit să plece din pat ca să se descalțe și să își scoată pantalonii, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi dea drumul lui Mariah din brațele sale.

Înainte ca el să apuce să se ridice, Mariah se rostogoli pe burtă sub el și gesticulă spre șirul de nasturi de pe spatele ei.

– Mă dezbraci, te rog?

– Orice vrei tu, îi promise el, în timp ce degetele lui începură să descheie nasturii, doar pentru a dezvălui apoi cămășuța de sub rochie. Robert gemu frustrat. Femeile purtau prea multe straturi!

– Ce vreau... ești tu, Robert, spuse ea, răsuflând greoi. Singurul bărbat... căruia mă voi dărui vreodată.

Mădularul lui se încordă, deja împingându-se în materialul pantalonilor lui de călărie, și așa destul de strâmți. Renunțând să mai încerce să îi dezlege corsetul, Robert îi luă faldurile rochiei și i le ridică, dezvăluindu-i ciorapii și coapsele delicate dincolo de marginea dantelată a ciorapilor, iar mai sus, fundul dezgolit și șoldurile.

Mariah se încordă.

– Ce faci?

– Fac dragoste cu tine, răspunse el răgușit.

Incapabil să mai reziste măcar o clipă cântecului ei ademenitor de sirenă, Robert își strecură mâna între picioarele ei, mângâind-o din spate. Ea gemu și se înfioră când simți mângâierea neașteptată.

– Este bine? îi șopti el la ureche, aplecându-se și acoperind-o cu trupul lui.

– O, este minunat, oftă Mariah, iar el îndrăzni să o mângâie din nou, de data aceasta mai adânc decât înainte.

Robert zâmbi, uimit de faptul că ea era deja umedă și alunecoasă, corpul ei tânjind după al lui. În timp ce își plimbă degetele pe corpul ei, Mariah tremură și strânse pătura în pumni, scâncind, apoi își mișcă ușor șoldurile, pentru a-și depărta mai mult picioarele, iar Robert gemu când simți invitația ei desfrânată. Obrăznicuța lui nu era vreo puritană. Era curajoasă și nerușinată, iar el o iubea pentru asta.

– Robert, șopti ea, încercând să se ridice de pe saltea, pentru a se întoarce cu fața la el și a i se dărui.

Dar el o dorea cu prea multă disperare ca să poarte un război cu rochia și restul hainelor ei dacă Mariah se întorcea pe spate. Robert avea nevoie de ea. *Acum.* Luă o pernă de pe pat și o strecură sub șoldurile ei, ridicându-i ușor fundul în sus.

Ea privi precaută peste umăr, în timp ce el își descheie nasturii pantalonilor și își eliberă mădularul din materialul insuportabil de strâmt. Mariah căscă ochii mari când își dădu seama ce intenționa Robert.

– Dar... putem?

– Într-un mod minunat, o asigură el în șoaptă. Uite așa! Îi depărtă ușor coapsele și se poziționă între ele, împingându-și mădularul înăuntrul ei din spate. Trase adânc aer în piept și își coborî șoldurile, cufundându-se complet în căldura ei strâmtă. Gemu pe gâtul ei.

– Dumnezeule... exact așa.

Punându-și brațele în jurul ei, o trase aproape sub el și o pătrunse adânc, retrăgându-și apoi șoldurile. Mișcarea îi smulse lui Mariah un geamăt surprins, de plăcere, care îl făcu să vrea să o repete. O senzație vibrantă îl străbătu până în vârful degetelor picioarelor. Să o țină în brațe în timp ce era atât de adânc înăuntrul ei – *minunat!*

Robert îi șopti numele, alungând nodul de emoție din gât, și o sărută tandru între umeri, neîncetând balansul blând dintre corpurile lor unite.

– Te rog, Robert, îl rugă ea, încercând să își apropie și mai multe fundul de el, implorându-l cu corpul ei să îi dea ceea ce avea nevoie, dar nu avu suficient spațiu. Mariah tremură de dorință. O, te rog...

Ținându-și brațele în jurul mijlocului ei pentru a o ține strâns lângă el, Robert se lăsă pe genunchi și o ridică pe Mariah pe toate cele patru membre. Ea icni surprinsă, apoi oftă de plăcere când el îi înșfăcă șoldurile și se împinse cu putere în ea.

Sprijinindu-se în mâini pe saltea, Mariah se împinse și ea înapoi, întâmpinând fiecare mișcare dură a Robert.

Îl străbătu un val de bucurie. Faptul că ei îi făcea plăcere să renunțe la inhibiții și să i se dăruiască îl făcu pe Robert să tremure de satisfacție. Mariah își cerea, fără pic de rușine, plăcerea, iar el avea să i-o ofere bucuros. Împinse în ea repede și tare, iar fiecare mișcare a șoldurilor lui provoca un sunet minunat când corpurile lor se întâlneau.

Robert simți tensiunea învolburându-se înăuntrul ei, din felul în care părțile ei feminine tremurau și se strângeau pe mădularul lui erect, și din scâncetele ei frustrate, în timp ce corpul ei tânjea după dulcea eliberare. El se aplecă peste spatele ei și o îmbrățișă. Cu o mână începu să îi mângâie sânii prin corsetul slăbit, iar cealaltă se întinse între coapsele ei, căutându-i locul sensibil...

Șoldurile ei tresăriră, în timp ce un spasm violent de plăcere o străbătu.

– Robert!

– Obrăznicuțo, spuse el, mușcând-o într-un mod posesiv de gât.

Când dinții îi pătrunseră ușor pielea, Mariah se prăbuși în brațele lui, apoi eliberă un țipăt de plăcere, în timp ce ea se lăsă fără vlagă sub el, sprijinită în antebrațe. O secundă mai târziu, Robert atinse și el orgasmul și se revărsă adânc înăuntrul ei. Valuri de plăcere o zguduiau pe Mariah, iar sexul ei se încleștă și tremură în jurul bărbăției lui, vlăguindu-l de toată esența sa.

Îmbrățișând-o, își odihni obrazul pe umărul ei dezgolit și închise ochii. Fiecare bătaie rapidă a inimii ei sub obrazul său îi aducea o satisfacție imensă, de o intensitate cum nu mai simțise niciodată înainte.

În acel moment, cuprins de extaz, Robert nu își dorea nimic mai mult decât să și își petreacă restul vieții iubind-o.

Mariah stătea cuibărită în brațele lui Robert, mai fericită decât fusese vreodată în viața ei. Ce făcuse el – ce făcuseră *împreună!* Era convinsă că fusese coruptă pe deplin și atrasă într-o viață de comportament desfrânat și plăceri imorale.

Și nu regreta nici măcar o secundă.

– Unde vom locui? întrebă ea încet, plimbându-și degetele pe pieptul lui. După ce ne vom căsători.

– Unde vrei tu, scumpo. Robert rânji și o sărută. Dar nu cu tatăl tău, adăugă el, înăbușindu-i zâmbetul cu buzele lui.

O sărutase aproape fără încetare de când făcuseră dragoste, de parcă nu se putea sătura de ea, chiar dacă Mariah era pe jumătate goală în brațele lui. Nu își luaseră nici o măsură de precauție, iar o parte din ea se bucura. Nu i se părea nimic mai frumos decât posibilitatea ca în pântecul ei să fie copilul lui.

Poate era mai bine să nu îl sperie cu gânduri despre un copil atât de curând. La urma urmei, sigur aducea ghinion să îi provoci mirelui un infarct înainte de nuntă.

Așa că, în schimb, Mariah spuse:

– Hărmălaia s-a oprit.

Robert își înclină capul, ascultând, apoi o sărută din nou.

– Așa pare.

Mariah se încruntă.

– Nu ești îngrijorat pentru frații tăi?

– Nu, spuse el, presărând sărutări pe fruntea ei, pentru a o descreți. Este nevoie de atenția mea aici. O sărută din nou pe pleoape, pe obraji, pe vârful nasului. Asupra ta.

– Robert, îl mustră el, dar dojana fu alungată de un zâmbet amuzat ce apăru pe buzele ei și de fericirea ce i se cuibărise în piept.

– Păi, fie au câștigat, caz în care Trent achită acum factura hangiului pentru distrugerea mobilierului...

Nonșalanța cu care o spuse o făcu pe Mariah să se întrebe de câte ori intraseră el și frații săi în certuri prin baruri, sfârșind prin a face ceea ce tocmai spusese Robert

– ... fie au pierdut, caz în care sunt morți, și nu mai au nevoie de vreun ajutor.

– Robert!

Tachinând-o cu un rânjet, el îi ignoră reproșul și îi trase corsetul în jos pentru a-i săruta sânul.

– Cel mai probabil, sunt la închisoare, unde vor fi în siguranță până când le voi plăti eu amenzile.

Mariah îl privi mirată.

– Închisoare?

El ridică din umeri indiferent.

– S-a mai întâmplat înainte, șopti el, strecurându-și degetele pe sub corset și îi eliberă sânul. Așa că nu este nici o grabă să plecăm. Îi sărută cu tandrețe sfârcul prin cămașa subțire de sub corset. Absolut nici o grabă.

Suspinând fericită, Mariah se lăsă pe spate și își trecu degetele prin părul lui, în timp ce Robert continua să îi dezmierde blând sânul. O durere caldă și plăcută începea deja să se învolbureze între coapsele ei. Cât timp trebuiau să aștepte până când el să o poată pătrunde iar, să facă din nou dragoste cu ea?

Nu, decise Mariah în timp ce își plimba mâinile pe spatele lui gol, nu aveau nici un motiv să se grăbească.

– Unde ne vom căsători? Mariah zâmbi când el îi eliberă sânul drept și abătu aceeași dulce tortură asupra celui stâng. Aveau un viitor de plănuit, iar să discute despre asta o făcea mai fericită decât crezuse ea posibil.

– De fapt, chiar m-am gândit la asta, spuse Robert, odihnindu-și bărbia între sânii, privind-o cu un rânjet. Părea atât de serios și de fericit, încât ea nu se putu abține să nu zâmbească. Ce spui de nicovală[1]?

Mariah căscă gura, uimită. Doar nu se referea la...

– Să fugim?

– De ce nu? Suntem la jumătatea distanței spre Scoția acum. În două zile am ajunge la Gretna Green, ne-am căsători și ne-am întoarce la Londra până la sfârșitul săptămânii. Așa nu ar mai trebui să așteptăm să ne căsătorim, spuse el, apoi ridică din sprâncene. Sau să îi dăm tatălui tău șansa să îmi refuze cererea pentru mâna ta.

---

[1] Nicovala și fierarul local din Gretna Green (Scoția) au devenit simboluri pentru nunțile care au loc aici, localitatea fiind destinația unde fugeau cuplurile pentru a se căsători. (n.tr.).

– Chiar vorbești serios? șopti ea, neîndrăznind să creadă că el putea să fie al ei atât de curând, în toate privințele posibile.

– Orice vrei tu, iubito. Rânjetul lui pieri, iar Robert deveni serios. Nu îmi pasă cum sau unde, Mariah, atâta vreme cât devin soțul tău.

Lacrimi de fericire îi apărură în ochi lui Mariah, în timp ce șopti:

– Te iubesc, Robert.

– Dumnezeule, așa sper! Nici nu vreau să mă gândesc cât de tare aș suferi dacă nu m-ai iubi. Când Mariah îl lovi ușor în umăr pentru a-l împiedica să o mai tachineze, el îi luă mâna într-a lui. Se ridică în capul oaselor pentru a o săruta pe buze – un sărut stăruitor, cu gustul unei promisiuni și al posesivității, deopotrivă.

– Așadar, mergem în Scoția?

Mariah încuviință din cap, incapabilă să vorbească din pricina nodului din gât.

– Încă un lucru, adăugă el.

Inima lui Mariah tresări, temându-se că totuși ceva i-ar putea împiedica, la urma urmei...

– În loc să îi luăm pe frații mei cu noi, putem să-i recuperăm la întoarcere?

Mariah râse, apoi duse îngrozită mâna la gură, uimită de felul cum glumise pe seama fraților lui – cei doi bărbați care acum aveau să devină și frații ei.

Robert îi luă mâna de la gură, ochii licărindu-i.

– Te iubesc, Mariah, șopti el, răgușit de emoție. Și familia mea te iubește. Vor fi de părere că ești cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Zâmbetul ei pieri.

– Chiar dacă prețul este un loc în compania tatălui meu? Inima îi deveni greoaie, plină de remușcări, în timp ce recunoscu: Îl meritai, Robert. Chiar îl meritai.

El îi sărută palma, liniștind-o.

– Vor exista și alte parteneriate, alte ocazii de afaceri. Se aplecă să o sărute atât de tandru și de iubitor, încât lui Mariah îi curse o lacrimă pe obraz. Dar întotdeauna te voi avea pe tine, Mariah.

– Da, mă vei avea întotdeauna, șopti ea, neputând să își găsească glasul de atâta fericire.

– Nu voi avea nevoie de nimic altceva, șopti el sărutând-o.

Epilog

O zi caldă de primăvară în Londra, o lună mai târziu

– Aici erai. Robert se sprijini de pragul ușii micului birou de la subsolul Școlii Gatewell și îi zâmbi lui Mariah, care stătea la masa de scris, încă purtând rochia de mireasă, chiar în timp ce răsfoia registrele financiare ale școlii. Tipic pentru Mariah. Iar el o iubea pentru asta.

– Nu se cuvine ca o mireasă să fugă de la micul ei dejun de nuntă.

Ea ridică privirea spre el și îi oferi un zâmbet plin de vinovăție, de parcă ar fi fost o infractoare prinsă în flagrant.

– Este așa o nebunie la etaj! Voiam să fiu singură câteva clipe.

Ridicând din sprâncene, Robert o corectă:

– Voiai să verifici din nou registrele.

Și acest lucru era tipic pentru Mariah.

Ea strâmbă din nas, neîncercând nici măcar să pretindă că nu era așa.

– Poți să mă învinuiești? M-am ocupat de contabilitatea școlii în ultimii cinci ani. Acum se presupune că trebuie să predau sarcina, pur și simplu, unui străin.

– Unui contabil bine pregătit și calificat, o corectă el. Unul cu care Mariah vorbise preț de o oră când îl intervievase pentru postul de contabil al fondurilor școlii. Viețile ni s-au schimbat, scumpo! Trebuie să înveți să te adaptezi.

Mariah se ridică, ocoli biroul și merse lângă el, strecurându-și mâinile după mijlocul său.

– Cred că m-am descurcat foarte bine cu adaptarea la toate schimbările recente.

Robert doar îi zâmbi, știind că nu avea rost să se implice în *acea* luptă. Mai ales că Mariah avea dreptate într-o anumită privință. În mod sigur, avuseseră loc foarte multe schimbări în viețile lor de când se întorseseră din Scoția.

Prima schimbare îl implicase chiar pe Henry Winslow, o transformare pe care Robert nu și-ar fi închipuit-o niciodată. Când se întorseseră la Londra și îi spuseseră că se căsătoriseră, tatăl ei reacționase exact cum anticipase Mariah – negându-i ei zestrea și refuzând să îi ofere lui Robert o poziție în cadrul companiei. Bărbatul nu înțelegea de ce un atac asupra cartierului St. Katharine ar fi fost ca unul asupra mamei ei sau că mutarea școlii ar face-o să sufere de parcă și-ar pierde mama din nou. Mariah și tatăl ei nu vorbiseră niciodată despre Margaret Winslow sau despre cum îi afectase pe toți moartea ei, dar Robert insistă ca ei doi să discute acum despre asta, după ce el însuși descoperise importanța durerii împărtășite.

Dură câteva săptămâni, atitudinea tatălui ei se schimbă, deși fără prea mult entuziasm. Nu doar că îl primise pe Robert în familie, dar le oferi amândurora parteneriate. Lui Mariah pentru că Winslow își dăduse seama că ea avea nevoie să fie parte din companie așa cum avea nevoie de aer să respire, iar lui Robert pentru că Winslow nu își putea permite să piardă legăturile lui politice. Dar o lipsă de încredere născută din acel dezastru cu unchiul lui îl făcu pe Henry Winslow să le împartă cu grijă sarcinile. Robert avea să lucreze cu el la investițiile comerciale, în timp ce Mariah avea să supravegheze vitrinele depozitelor, vânzând mărfuri exotice din întreaga lume, apropiind astfel locurile cele mai îndepărtate ale lumii de societatea londoneză.

Planurile regelui pentru docuri noi în St. Katharine fuseseră totuși motiv de ceartă. Robert făcu ceea ce jurase să nu facă niciodată – își folosi influența asupra prietenilor și familiei în Parlament. Dar o făcu pentru a împiedica apariția noilor docuri, nu pentru a profita de pe urma lor. St. Katharine și Școala Gatewell pentru Orfanii Mării fuseseră salvate.

Și, pentru prima dată, compania aparținea cu adevărat familiei Winslow. Întregii familii.

– Ai văzut-o pe Evelyn înainte să pleci de la petrecere? întrebă Mariah, încruntându-se ușor. Este bine?

– Whitby o păzește ca un buldog, o asigură el. Este bine. Evelyn chiar era bine... pentru moment.

Reușiseră să evite un scandal, ținând secretă fuga ei cu Burton Williams, iar bărbatul fusese destul de inteligent ca să păstreze tăcerea. Poate pentru că își dăduse seama că scăpase ca prin urechile acului de căsătoria cu o femeie care nu avea nici un ban. Sau, mai

probabil, pentru că frații Carlisle îi juraseră că aveau să îl lege fedeleș și să îl urce pe un vapor spre Australia dacă scotea vreo vorbă despre Evelyn. Iar oricine întreba despre absența fetei din acea zi, primea drept răspuns aceeași poveste – că Mariah nu s-ar fi putut căsători fără să o aibă pe sora ei lângă ea, chiar și lângă nicovala din Gretna Green.

De fapt, la nunta formală din acea dimineață, organizată pentru prietenii și familia lor la biserica medievală din St. Katharine, Evelyn stătuse lângă Quinton în timpul ceremoniei, în timp ce mama și cumnata lui Annabelle stătuseră în primul rând, plângând. Dumnezeule mare, fusese ca și cum un râu se revărsase în biserică, la cât de mult se plânsese acolo! Dar Robert nu și-ar fi dorit ca nunta să fie altfel.

Singurul regret fusese că, în acea zi, Sebastian nu fusese prezent ca să le împărtășească fericirea. Chiar înainte de micul dejun festiv, sosise vestea de la Blackwood Hall că Sebastian era mândrul tată al unei fetițe minunate, pe care o botezaseră Rose.

Distrasă, Mariah își plecă privirea spre birou și registre, iar îngrijorarea i se citi pe chip.

– Dacă există vreo problemă și contabilul nu știe...

El o făcu să tacă printr-un sărut. Ea răspunse cu un suspin blând, punându-și brațele în jurul gâtului său.

– Totul va fi bine, scumpo, șopti el, sărutând-o pe gât.

Pulsul lui Mariah începu să gonească sălbatic sub buzele lui. Încă de când o văzuse stând la altar, la brațul tatălui ei, Robert se întrebase cât de mult trebuiau să stea la micul dejun și când o putea duce acasă, în dormitorul lor, pentru a face dragoste cu ea.

Deși mai avea de așteptat până să fie complet singur cu Mariah, Robert nu se putu abține să nu îi fure o mângâiere pe obraz.

– Mama ta ar fi fost atât de mândră de tine astăzi! Știu că mama mea este. Deja te iubește ca pe o fiică.

Ochii ei sclipiră, iar Mariah nu putu spune nimic, doar îl sărută cu o iubire și o fericire atât de puternice, încât aproape că tremură de intensitatea acelor sentimente.

Robert o strânse în brațe și apoi o sărută pe tâmple.

– Crezi că poți să te descurci să te ocupi de susținerea școlii, pe lângă sarcinile de la companie?

– Pot cu tine lângă mine, șopti ea. Pot face orice atâta vreme cât mă iubești.

Închizând ochii, Robert o ținu strâns în brațe. Niciodată în viața lui nu fusese atât de fericit.

Un sunet slab se auzi din pragul ușii.

Robert ridică privirea și o văzu pe mama lui, zâmbind pentru că îi surprinsese într-o îmbrățișare atât de iubitoare. El se desprinse din îmbrățișare, dar nu își luă brațul de pe mijlocul ei.

– Mă gândeam eu că este posibil să vă găsesc aici. Ducesa veni lângă ei și le luă mâinile, strângându-le cu afecțiune. Sunt foarte fericită pentru voi.

– Mulțumim, mamă, spuse Robert, apoi o sărută pe obraz.

Ducesa ridică din sprâncene.

– Deși v-a luat foarte mult timp să vă dați seama de ceea ce noi, ceilalți, știam deja.

Robert își dădu ochii peste cap și repetă sec:

– Mulțumim, mamă.

Ducesa îi zâmbi cu afecțiune.

– Știu că vreți să vă întoarceți la oaspeții voștri, dar am ceva ce mă gândeam că ați vrea să vedeți.

Scoase o carte mică din poșetă, iar zâmbetul îi deveni trist și melancolic.

Robert se încordă.

– Ce este asta?

– Jurnalul tatălui tău. Annabelle l-a găsit când frunzărea printre cărțile din biblioteca din Park Place. Ducesa i-l întinse lui Robert. Am însemnat fiecare paragraf pe care cred că ar trebui să îl citești.

Sărutându-i pe amândoi pe obraji, ducesa se îndreptă spre ușă, dar apoi se întoarse și spuse:

– Dintre toate realizările tatălui tău, cea de care a fost cel mai mândru în viața asta a fost familia lui. Întotdeauna a fost de părere că aceia care îi ofereau cel mai mare scop în viață erau copiii lui. Ducesa tăcu o clipă, iubirea pentru fiul ei licărindu-i în ochi. Ar fi fost foarte mândru de tine, Robert!

Apoi urcă înapoi la etaj, la petrecere.

În timp ce Robert privea lung în urma ei, cu jurnalul greoi în mână, simți atingerea liniștitoare a lui Mariah pe umărul său. Își ignoră senzația înțepătoare din ochi și o privi.

– Citește-l, iubirea mea, spuse ea blând.

Încuviințând din cap și fără să scoată vreun cuvânt, cu o teamă groaznică în piept, Robert deschise jurnalul și răsfoi paginile pline

cu scrisul caracteristic al tatălui său, până la ultimul fragment. Cel scris cu doar câteva ore înainte de moartea lui, în timp ce aștepta din nou ca Robert să se întoarcă acasă.

Citi fragmentul cu sufletul la gură.

Încă îmi smulge înjurături aprige, dar tot are potențialul de a fi cel mai de succes dintre fiii mei... Îmi pune răbdarea la încercare, dar sunt atât de mândru de el! A devenit bărbatul bun care am știut întotdeauna că va fi.

Lui Robert îi sări inima din piept.

– Știam eu, șopti Mariah, citind peste umărul lui. Tatăl tău te-a iubit, Robert, și a crezut în tine întotdeauna!

Robert clipi în timp ce își luă privirea de pe pagină, dar ochii i se încețoșară. Se forță să spună răgușit și emoționat:

– De unde știai, când eu însumi habar nu aveam?

– Pentru că și eu te iubesc și am recunoscut toate semnele din poveștile pe care mi le-a spus mama ta despre tine și tatăl tău. Mariah îl îmbrățișă. Și, ca tatăl tău, și eu sunt foarte mândră că te am în viața mea.

Îl strânse și mai tare în brațe, iar el primi bucuros trupul ei delicat lângă al lui, căldura și iubirea pe care i le purta.

– La urma urmei, se pare că ne-am găsit un parteneriat strașnic, șopti Robert.

Apoi se aplecă și o sărută.